

et sufficienter expressis ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis aliàs in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum, hac vice dumtaxat, specialiter et expresse derogamus; ceterisque contrariis quibuscumque.

Datum Romae, apud S. Mariam Maiorem, sub annulo Piscatoris, die II augusti MDCCXXXVIII, pontificatus nostri anno IX.

Dat. die 2 augusti 1738, pontif. anno IX.

CCXXXVIII.

Confirmatio decreti capituli generalis canonicorum regularium Ordinis sancti Antonii Viennensis, per quod statuitur quod laici dicti Ordinis professionem post quatuor annos tantum emittere possint.

Clemens Papa XII,
ad futuram rei memoriam.

Iuxta regulam Ordinis, laici novitii post undecimum annum servitii et novitias ad professionem admittendi.

§ 1. Exponi nobis nuper fecit dilectus filius modernus procurator generalis canonicorum regularium Ordinis sancti Antonii Viennensis, quod per constitutiones dicti Ordinis part. II cap. I *De recipiendis in Ordine*, n. VII, cautum reperitur ne fratres laici seu conversi dicti Ordinis ad professionem per eosdem emitti consuetam, nisi postquam decem annorum spatio dicto Ordini tanquam donati inservierint et subinde novitias annum peregerint, admittantur; et, cum pluribus ab hinc annis superiores generales Ordinis huiusmodi malum effectum, quem praedictum tempus afferre solet, agnovissent, nam plurimi ex dictis donatis erga divinum servitium desides, alteri a fallaci licentiâ illecti, et alii denuo a cacodaemone instigati, cum tempus emittendi eandem professionem prope imminere animadverterint, a proposito animi sententiâ

recedunt, per quoddam decretum capituli generalis dicti Ordinis mense maii nuper elapso celebrati tempus undecim annorum huiusmodi ad quatuor annos dumtaxat redigere studuerunt, et aliàs prout in eiusdem capituli generalis decreto tenoris qui sequitur, videlicet:

Extractum ex actis originalibus capituli generalis anni MDCCXXXVIII, ex sessione XIV. Quantum ex fratrum conversorum servitiis rerum temporalium administratores in omnibus Ordinis nostri domibus, sed in hac inclita praesertim abbatiâ, adiumenti capiant, nemini non perspicuum est. Verum hodie paucissimi sunt idonei iuvenes, qui in tali statu Deo militare velint, et ii ipsi, quibus hunc Dominus effectum inspirat, longissimo temporis tractu, quo probantur per decem annos in habitu donatorum, et per annum undecimum in novitiatu, plerumque a proposito deterrenfur: unde, vel habitum non suscipiunt, vel susceptum, urgente daemonis tentatione, cui tamdiu resistere difficile est, leviter dimittunt. Igitur venerabilis coetus, cupiens conversorum fratrum penuriam aut totalem etiam extinctionem avertere, statuit esse breviandum eorum probationis tempus a decennio ad triennium; ita ut post tres annos in statu donatorum emensos, alterumque insuper in novitiatu, si habiles iudicentur, ad religiosam professionem admitti valeant. Quapropter procuratori generali in Curia iniungitur, ut necessariam super hoc a sanctissimâ Sede legum seu constitutionum nostrarum dispensationem humiliter expostulet. — *Concordat cum originali.* — N. GASPARINI abbatis¹ generalis S. Antonii. — A. BOUDELIS secretarii² capituli generalis. *Loco † sigilli.*

§ 2. Cum autem, sicut dictus procurator generalis nobis nuper exponi fecit, decretum capituli generalis huiusmodi, quo firmiter subsistat et servetur exactius, apostolicae confirmationis nostrae patrocinio communiri summopere desideret:

¹ Forsan abbas (R. T.).

² Aptius secretarius (R. T.).

Capituli generalis decreto huiusmodi terminus ad quadriennium redactus.

Confirmat
Clemens.

§ 3. Nos, ipsum modernum procuratorem generalem specialibus favoribus et gratis prosequi volentes, et a quibusvis excommunicationis, suspensionis et interdicti, aliisque ecclesiasticis sententiis, censuris et poenis, a iure vel ab homine, quavis occasione vel causâ latis, si quibus quomodolibet innodatus existit, ad effectum praesentium dumtaxat consequendum, harum serie absolventes et absolutum fore censentes, supplicationibus eius nomine nobis super hoc humiliter porrectis inclinati, decretum praeinsertum, auctoritate apostolica, tenore praesentium, confirmamus et approbamus, illique inviolabilis apostolicae firmitatis robur adiicimus.

Sicque in posterum iuberet servari.

§ 4. Decernentes, easdem praesentes litteras semper firmas, validas et efficaces existere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, ac illis, ad quos spectat et pro tempore quandocumque spectabit, in omnibus et per omnia plenissime suffragari, et ab eis respective inviolabiliter observari, sicque in praemissis per quoscumque iudices ordinarios et delegatos, etiam causarum palatii apostolici auditores, iudicari et definiri debere, ac irritum et inane si secus super his a quoquam, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter, contigerit attentari.

Obstantibus derogat.

§ 5. Non obstantibus constitutionibus et ordinationibus apostolicis, ac dicti Ordinis, etiam iuramento, confirmatione apostolica, vel quavis firmitate aliâ roboratis, statutis et consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis et litteris apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis et innovatis; quibus omnibus et singulis, illorum tenores praesentibus pro plene et sufficienter expressis ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis aliàs in

¹ Male edit. Main. legit absolutos (R. T.).

suo robore permansuris, ad praemissorum effectum, hac vice dumtaxat, specialiter et expresse derogamus; ceterisque contrariis quibuscumque.

Datum Romae, apud S. Mariam Maiorem, sub annulo Piscatoris, die II augusti MDCCXXXVIII, pontificatus nostri anno IX.

Dat. die 2 augusti 1738, pontif. anno IX.

CCXXXIX.

Confirmatio decreti Congregationis de Propagandâ Fide super facultate praefecto apostolico missionum Mequinez Marochii concessâ instituendi procuratorem dictarum missionum in oppido Matriti.

Clemens Papa XII,
ad futuram rei memoriam.

§ 1. Nuper, pro parte dilecti filii Francisci Romero a S. Antonio, fratris expresse professi ac ministri provincialis provinciae S. Didaci in Baetica Ordinis Minorum sancti Francisci Discalceatorum nuncupatorum et praefecti apostolici missionum Mequinez regni Marochii, Congregationi venerabilium fratrum nostrorum S. R. E. cardinalium negotiis Propagandae Fidei praepositae exposito, dictas missiones, quoad expensas in eisdem occurrentes tam pro manutentione missionariorum quam regii hospitalis Mequinerici existentis sub curâ eiusdem missionis, dependere praecipue a regiâ liberalitate carissimorum in Christo filiorum catholicorum Hispaniarum regum, qui iam a pluribus retro annis copiosas eleemosynas ad id dare consueverant; nihilominus ipse Franciscus experimento didicerat aliquando eventurum esse, ut, nisi aliquis religiosus dicti Ordinis in oppido Matriti Toletanae dioecesis assistat, qui

Provinciae S. Didaci Congregationis de Propagandâ Fide exponit necessitatem constituendi Matriti procuratorem missionum Mequinez.

nomine provinciae et missionum cum regis ministris praedictas eleemosynas sollicitet, sitque iisdem cognitus et gratus, praedictae eleemosynae in toto vel in magna parte deficient: quapropter ipse Franciscus cum suo definitorio, prospiciens bono dictarum sacrarum missionum, ut ne eadem detrimentum patiantur, plurimum desiderabat, ut sibi facultatem instituendi in praedicto oppido Matriti aliquem ex suis religiosis in procuratorem, qui, continuo ibidem assistens, praedictas eleemosynas sollicitare, et favorem eorundem regum in necessitatibus et persecutionibus, quae frequenter a barbaris Africanis contra illas excitantur, implorare valeat, ac insuper collocandi dictum procuratorem cum socio illi designandum² (ob deficientiam conventus provinciae praedictae in supradicto oppido) in quocumque ex tribus conventibus diversarum provinciarum Ordinis eiusdem S. Francisci in oppido huiusmodi existentibus, quem ipse Franciscus indicaverit opportunior ad praedictam procuratorem, accedente tamen consensu dilectorum filiorum superioris illius conventus seu etiam ministri generalis pro tempore existentium, concederet: emanavit ad supplicationem praedicti Francisci ab eadem Congregatione cardinalium decretum tenoris qui sequitur, videlicet:

bus constituendi, eiusque socii pro tempore, omnimoda ab eadem sacra Congregatione dependentia. Datum Romae, ex sedibus praefatae sacrae Congregationis, die et anno quibus supra. — Cardinalis PETRA, praefectus. — PHILIPPUS DE MONTIBUS secretarius. Loco † sigilli.

§ 3. Cum autem, sicut pro parte dicti Francisci nobis subinde expositum fuit, ipse decretum huiusmodi, quo firmiter subsistat, apostolicae confirmationis nostrae patrocinio communiri plurimum³ desideret: nos, ipsum Franciscum specialibus favoribus et gratiis prosequi volentes, et a quibusvis excommunicationis et interdicti, aliisque ecclesiasticis sententiis, censuris et poenis, a iure vel ab homine, quavis occasione vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatus existit, ad effectum praesentium dumtaxat consequendum, harum serie absolventes et absolutum fore censentes, supplicationibus eius nomine nobis super hoc humiliter porrectis inclinati, decretum praesentium, auctoritate apostolica, tenore praesentium, approbamus et confirmamus, illique inviolabilis apostolicae firmitatis robur adiicimus; salva tamen semper in praemissis auctoritate memoratae Congregationis cardinalium.

§ 4. Decernentes, easdem praesentes litteras semper firmas, validas et efficaces existere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, ac illis, ad quos spectat et pro tempore quandocumque spectabit, in omnibus et per omnia plenissime suffragari, sicque in praemissis per quoscumque iudices ordinarios et delegatos, etiam causarum palatii apostolici auditores, iudicari et definiri debere, ac irritum et inane si secus super his a quoquam, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter, contigerit attentari.

1 Edit. Main. legit plurimum (R. T.).

Decretum Congregationis praefatae. *Decretum sacrae Congregationis generalis de Propaganda Fide habitae die IV augusti MDCCXXXVIII.* — Relato per reverendum patrem dominum Philippum de Montibus secretarium suprascripto libello supplici, et audito patre ministro generali Ordinis sancti Francisci, sacra Congregatio oratoris precibus benigne annuit iuxta petita, salva tamen semper procuratoris prout in preci-

1 Praeposit. a nos addimus (R. T.).

2 Potius lege designando (R. T.).

3 Edit. Main. legit habita (R. T.).

Confirmatur a Clemente.

Sicque semper servandum praecipitur.

Contraria tollantur.

§ 5. Non obstantibus constitutionibus et ordinationibus apostolicis, necnon provinciae, conventus et Ordinis praedictorum, etiam iuramento, confirmatione apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis, statutis et consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis et litteris apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis et innovatis; quibus omnibus et singulis, illorum tenores praesentibus pro plene et sufficienter expressis ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis aliis in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum, hac vice dumtaxat, specialiter et expresse derogamus; ceterisque contrariis quibuscumque.

Datum Romae, apud S. Mariam Maiorem, sub annulo Piscatoris, die XXII augusti MDCCXXXVIII, pontificatus nostri anno IX.

Dat. die 22 augusti 1788, pontif. anno IX.

CCXL.

Confirmatio quorundam decretorum pro felici regimine Congregationis Cassinensis Ordinis sancti Benedicti iussu capituli generalis editorum¹.

Clemens Papa XII,
ad perpetuam rei memoriam.

Prooemium.

Ex iniuncto nobis caelitus apostolicae servitutis munere, ea, quae pro felici prosperoque christifidelium Altissimi obsequiis sub suavi religionis iugo mancipatorum regimine et gubernio provide facta et ordinata esse noscuntur, ut firma atque illibata persistent, apostolici muniminis nostri praesidio, cum id a nobis petitur, libenter constabilimus.

Septem abbates deputati ad decreta edenda.

§ 1. Exponi siquidem nobis nuper fecit dilectus filius Michaël Franciscus

1 Consule regulas et declarationes relatas in tom. XIX, pag. 276 et seq. huius edit. (R. T.).

Vaillettus procurator generalis Congregationis Cassinensis Ordinis sancti Benedicti, quod in capitulo generali Congregationis huiusmodi in civitate Paduana mense maio proximo praeterito celebrato ad effectum evellendi quosdam abusus qui in nonnulla monasteria dictae Congregationis induebantur, septem digniores abbates eiusdem Congregationis, consilio, sapientia et prudentia praediti, nempe unus pro quacumque provincia Congregationis huiusmodi, electi et deputati fuerunt, qui, pro bono Congregationis praedictae regimine, nonnulla decreta ordinarunt, quae pro constabiliendis regulari disciplina statutorumque observantia, necnon debita huius Sanctae Sedis constitutionibus reverentia conservanda a pleno definitorio approbata fuerunt, tenoris qui sequitur, videlicet:

Decreta pro bono regimine Congregationis. — Cum multi, iique graves, abusus in quibusdam monasteriis nostrae Congregationis irrepserint, et sensim atque in dies serpere intelligantur, quibus disciplina regularis non solum aperte negligitur, sed etiam temere labefactatur: reverendissimi definitores, huic malo occurrere mature et prudenter cupientes, nobis eam provinciam demandarunt, ut, re diligenter examinata, secerneremus ea quae omnino corrigenda viderentur. Quare duximus ea quae sequuntur capita animadvertere, eorumque iudicio decernenda proponere.

1. Quia compertum est ex privatis hospitibus multa et gravia mala proficisci, ideo statuimus ut in locis, in quibus monasteria nostra existunt, hospitia pro abbatum et monachorum habitatione non habeantur, exceptis iis quae ab antiquo tempore constituta fuerunt, dummodo tamen ecclesias ad usum et commoditatem populorum annexas habeant.

ii. Ac quoniam in declaratione cap. VI, n. IX, haec habentur¹ « licentiae vero discipulationes extra

Praefatio decretorum.

Chi sunt monasteria Ordinis, non costruenda hospitia pro abbatum et monachorum habitatione.

disciplinazione extra

1 Vide loco cit. pag. 284 a (R. T.).

monasteria, nec
in his permittendi
iudici
actus.

dendi a monasterio infra annum, recreationis vel etiam devotionis causâ, seu alio quovis praetextu, fratribus nostrae Congregationis a defunctoribus vel regimine aut a praelatis non concedantur, nisi ex rationabili causâ, et raro, ad evitandas vagationes¹, etc. »: propterea abbates, tempore baccanaliu, non permittant morari monachos extra monasteria, neque praetextu adeundi consanguineos vel affines, nec aliâ qualibet quoesitâ causâ. Adolescentibus autem et junioribus, donec non fuerint sacerdotio initiati, non concedant facultatem pernottandi extra claustra, neque recreationis neque etiam causâ devotionis, nisi in casibus a² constitutionibus permissis.

Quod si causae postulent dari facultatem aliquibus ultra unius diei iter eundi, tunc omnino serventur ea quae in declaratione cap. LXVII, n. VIII, IX et XIII servanda commemorantur.

Similiter dicti superiores nunquam permittant aut tolerant, quod monachi, deposito habitu monastico, vel personati incedant, vel ludicos actus, recreationis causâ, in ipsomet monasterio aut alibi quomodocumque exercent.

Praelati absque
legitimâ
causâ a monasterio
absesse
non debent.

III. Declaratio cap. LXVII ita statuit n. XI: « Quod si³ praelati mora extra monasterium tres menses excesserit, praesidens et visitatores illi monasterio administratorem deputent »: et merito, cum scriptum sit: *verumtamen sanguinem eorum de manu tua requiram*. Quod si etiam minori tempore sine causâ abfuorint, sciant praelati, se et apud Deum reos esse, et pro modo culpae a capitulo generali vel regimine puniendos, dum constiterit, sine causâ eos abfuisse.

Aliis exemplo
sunt in regula
ribus observan-
tibus.

IV. Praelati quam diligentissime animum attendant ad ea quae habet regula in declaratione cap. II, num. II, scilicet: « ut⁴ subditos reddant in obsequendo promptiores, ipsi forma gregis fiant et duces agendorum. Ergo regularibus observantiis, chori, refectorii, ceterisque semper intersint, etc. ».

¹ Edit. Main. legit *vacationes* (R. T.).

² Praeposit. a nos addimus (R. T.).

³ Tom. XIX, pag. 341 a (R. T.).

⁴ Ibid. pag. 280 a (R. T.).

Quod vero hoc loco abbatibus regiminis faciendum regula inculcat, id ipsum multo magis a praelatis faciendum volumus, qui nullam administrationem habent, vulgo dicti *nullatenenti*.

V. Mutationes monachorum non aliâ ratione fiant, quam uti monet regula in declaratione cap. LXVII, n. XV. Ut autem lites omnes, quae mutationum causâ oriri solent, de medio tollantur, statuimus, quotiescumque monachi mutati fuerint auctoritate capituli generalis vel diaetae, vel si extra tempus congressus praelati aliquem mutare voluerint, debere monasteria, a quibus mutati discedunt, iis suppeditare omnia necessaria. At si quis monachus extra id tempus mutari petierit, ob eamque rem importune institerit, etsi discedendi facultatem impetret, nihil tamen a quopiam exigere possit.

VI. Cum decretis sacrae Congregationis Concilii *De regularibus apostatis et eieclis* anni MDCXXIV cautum sit, ut unaquaeque religio habeat carceres in qualibet saltem provinciâ ad incorrigibiles, scandalosos, criminosos ac similes puniendos et coercendos, nos, etsi Congregationis monasteria singula privatos habent carceres iuxta constitutiones nostras, tamen, ad tutius et commodius eosdem illos compescendos, assignamus publicos carceres in monasterio S. Petri de Perusio pro provinciâ Romanâ et Etruscâ, in monasterio Montis Casini pro provinciâ Neapolitanâ, in monasterio S. Martini Pannormi pro Siculâ, in monasterio S. Salvatoris Papiae pro Lombardâ et Ligurâ, in monasterio S. Iustinae de Paduâ pro Venetâ, in quibus detineantur. Ne vero haec monasteria iniuste graventur, decernimus omnia necessaria tam pro expensis ad transmissionem reorum, quam pro victu et vestitu, ab illo monasterio tribuenda esse, cui reus nomen dederit. Possint tamen praelati ad aliquod ex assignatis monasteriis extra provinciam mittere huiusmodi criminosos, dummodo abbas illius monasterii consentiat, vel capitulum generale aut regimen id praecipiat, salvis semper quae de expensis dicta sunt.

VII. Cum autem non levis inoleverit abu-

De mutatione
monachorum de
monasterio ad
monasterium
non faciendâ.

De carceribus
publicis provin-
ciarum.

De modo pro-

cedendi contra
reos.

sus, quod nempe contra monachos, ut supra, delinquentes non conficiantur processus super qualitate et verificatione delicti ab eis commissi, volumus quod in posterum in singulis casibus, in quibus aliquis monachus crimen patriverit ob quod puniri mereatur, superior processum per aliquem peritum confici omnino curet, deinde delinquentem pro modo culpae puniat; processum vero in archivio monasterii asservandum reponat, ut, si unquam idem monachus pluries deliquerit, huiusmodi processus inservire possit ad probandam ipsius incorrigibilitatem, quae ut plurimum ex defectu debitae probationis excluditur.

De cavendis
nimis expensis
aedificiorum et
et honestâ re-
rum admini-
stratione.

VIII. Quia saepe ex nimia aedificandi cupiditate monasteria iacturam magnam patiuntur, meminerint praelati et visitatores ea quae de aedificiis praescribuntur in declaratione regulae¹, cap. LXVI. Quae quidem de aedificiis constituta intelligi atque observari volumus etiam de extraordinariis expensis in hospitibus suscipiendis, in ornatu monasteriorum et templorum, et aliis huiusmodi. Quare visitatores provinciae curent diligenter, ne hac in re a quopiam peccetur, et si deprehenderint aliquid contra laudati capitis declaratum admitti aut tentari, etiam extra actum visitationis certiores faciant patrem praesidem, qui statim aedificii et sumptuum progressum interdicit. Quod attinet ad reliquam monasteriorum administrationem, abbatibus in memoriam revocamus exactam observantiam constitutionum apostolicarum, maxime vero Alexandri VII *De cellerariis*², qua sub gravissimis poenis praescribitur, ut cellerarii³ nihil sine scientiâ et iussione abbatis agant, et abbates per se ipsos in rerum temporalium administratione non se ingerant.

Poenae con-
tra monachos
negociatores.

IX. Quoniam monachis negotiationes sacris canonibus interdiciuntur, volumus omnino in eos animadverti, qui illicitis negotiationibus operam dare deprehensi fuerint, eisque infligi poenas cap. LVII nostrae regulae n. II statutas.

¹ Edit. Main legit *regula* (R. T.).

² Habetur in tom. XVI, pag. 59 b et seq. (R. T.).

³ Male edit. Main. legit *cancellarii* (R. T.).

X. Cum nihil magis monachorum vitae et monasticae disciplinae noceat, quam cupiditas honoris et dignitatis, teneantur praeses, visitatores, procurator generalis et monasteriorum superiores patribus definitivibus referre officia, commendationes, preces, quas deferunt saeculares, ecclesiasticae, aliaeque personae quaecumque, ut in Bullis Gregorii XIII et Urbani VIII contra ambientes, in favorem alicuius ad obtinendas praelaturas, dignitates, gradus, officia, administrationes, etc.; qua re cognita, patres definitores eligant duos vel tres abbates, qui accurate inquirent et examinent, si quis fuerit hac in re ita deliquisse denunciatus ut vere convinci possit censuras incurrisse; quod si cognoverint, serventur ea quae statuuntur in Bullis laudatis, sive ipse institerit apud praedictas personas, sive per medium alterius etiam nostrae Congregationis tales instantiae et sollicitationes praesumantur factae de eius commissione seu voluntate; si vero convinci nequeat, et gravis tamen suspicio remaneat, ad eius instantiam preces, commendationes, et officia adhibita fuisse, causa proponatur iterum discutienda in omnibus sequentibus capitulis generalibus, donec definitur. Interea tamen, qui sic egisse in suspicionem cadit, nullis officiis aut dignitatibus, quae a patribus definitivibus aut capitulo generali conferuntur, ornari possit.

XI. Compertum est, bona temporalia, quae subsidia sunt huius vitae, multum conferre ad regularem disciplinam retinendam. Si igitur ad notitiam regiminis venerit praelatum aliquem male administrare bona monasterii, regimen moneat abbatem, et opportunis remediis curet ut eundem deterreat de sententiâ, et in officio contineat; quod si abbas desistere noluerit, pro modo contumaciae ad ulteriora procedat, usque ad suspensionem a regimine et deputationem administratoris. Hoc autem loco expedire iudicamus, si decretum aliâ emanatum a capitulo generali anni MCCCXXII repetatur, et hic inseratur, quod sic habet: « Praesules monasteriorum in gravibus quibuscumque rebus, quales sunt constructiones, alie-

Vel ambi-
entes.

De admini-
stratione tem-
poralium per
abbates.

nationes et similia, quae seniorum consensum possunt, ex iure teneantur deinceps eorum suffragium exquirere, non equidem praestandum voce vel nutu, sed secreto instituto scrutinio, ut, quae decet, sit cuique facultas libere proferendi quod in monasterii utilitatem cessurum iudicabit.

A saecularibus nihil exigendum pro victu et vestitu novitiorum.

xii. Ac ut facilius via pateat his qui monasticae vitae desiderio tenentur, eamque ingredi volunt, maxime laudamus morem illum et institutum nihil exigendi a saecularibus pro victu et vestitu novitiorum; quod ipsum institutum arripiendum et retinendum iudicamus, et omnino observari volumus, ut iocalia, pastus, pecuniae, aliaeque res, etiam ad divinum cultum vel usum communem monasterio applicandae non exigantur seu petantur ratione ingressus vel professionis iuxta constitutionem Urbani IV quae incipit *Sane in vinea Domini*, titulo *De simonia*, inter extravagantes communes, ne in poenas gravissimas, praecipue excommunicationis latae sententiae solo Romano Pontifici reservatae ibi inflictas incurrant.

De visitatoribus et modo visitationis.

xiii. Quamquam secundam parte constit. cap. ii, num. xiv, non tenentur patres visitatores in actu visitationis omnes de familia de rerum statu interrogare; quia tamen ob eam rem incommoda multa oriri possunt in detrimentum monasteriorum, et ne ullus suspicionibus, quae charitatis vinculum percurrere possunt, locus detur, necesse esse arbitramur, ut in posterum omnes de familia a patribus visitatoribus vocentur et interrogentur. Ipsi autem patres visitatores meminerint ea, quae ibidem num. xxiii praescribuntur, scilicet ne revelent testes, aut ea quae in visitatione acceperunt, sub poena ibidem statutam. Caveant etiam diligenter ut acta visitationis ita custodiantur ut a nemine videantur aut legantur in monasteriis quae visitare porrexerint¹.

De computis reddendis, et per priorum.

xiv. Ut autem patres visitatores rite recteque munus suum fungi queant, constituatur formula pro exhibendis computis monasteriorum capitulo generali², et definitores novis visitatoribus eadem computa con-

¹ Forsan *perrezerint* (R. T.).

² Edit. Main. legit *generalis* (R. T.).

signent, qui in actu visitationis ea cum libris conferant, praesertim vero cum computis mensuris, quae in libro vulgo *la Vaccetta* continentur. Computa vero a dictis visitatoribus habita deferantur ad capitulum, ad hoc ut ibi a deputatis ad computa conferri valeant cum aliis computis quae singuli abbates coram ipsis praesentare tenentur. Quoniam vero iidem visitatores inter cetera inquirere debent, an proprietarii aliqui in monasterio inveniantur; propterea, magna adhibita diligentia, visitent capsam depositorum: qua in re, quae gravissimum momentum habet, ipsorum conscientiam oneramus.

Vestibus.

xv. Quoniam vero monachi non intimam solum animi modestiam, sed etiam externam praeserere debent, hic repetendum censemur decretum editum n. ii in capitulo generali anni mcccxxxviii ad tollendos abusus qui in vestimentorum usu apud monachos irrepserint: « Summam etiam diligentiam adhibeant abbates in extirpandis abusibus, si qui forte apud monachos irrepserint in vestimentorum tum interiorum tum exteriorum usu, quae a religiosa simplicitate et humilitate aliena prorsus sunt; praesertim vero solertissime in eos inquirant et severissime etiam animadvertant, qui in pileis, caligis et calceis saeculi pompas religiosis viris indignas affectare videntur. Quod dictum quoque habeatur adversus eos, qui tonsuram monasticam minime gerunt, et ut hisce in rebus praelatis vigilantiam omnem exercent, eorum conscientiam oneramus. Addimus autem expresse huic decreto ut tunica sit undequaque clausa, iuxta Clement. *Ne in agro*, et nullo modo, vel in toto vel in parte, recedat ab antiqua nostra consuetudine. Urgemus etiam integram firmamque observantiam eorum, quae de vestimentis ornamentisque statuuntur in declaratione cap. lv nostrae regulae, quae ab omnibus omnino servari mandamus. Et quoniam liber esse nemo debet ab iis officiis reddendis quae pertinent ad vitae genus et regularis observantiae disciplinam, inviolabiliter servari volumus ea quae capite regulae nostrae lxxx num. xi, *De abbatibus*

titularibus praescribuntur¹. Teneantur autem ad hanc rem abbates regiminis monere regimen et capitulum generale, quando, quomodo, et quibus in rebus titulares abbates ab officio discedunt.

Decanis in consortium administrationis per abbates suscipiendis.

xvi. Quia praelati decanorum opera indigent, cum quibus onera partiantur, quique ad ea sustinenda sint pares, hortamur abbates, ut oeconomica officia sacerdotibus non conferant, nisi tempore sacerdotii sui per biennium continue² observantiae regulari vacaverint, alias facile poterit accidere, ne in decanos assumi possint ad praescriptum constitutionum cap. xxi, reg. num. iv.

Officio decanorum.

xvii. Qui autem decani sunt constituti sollicitudinem gerant super decanias suas, audiant culpas monachorum, et corrigant eos in mansuetudine et charitate. Visitatores vero, ut in actu visitationis de hac re sedulo inquirant, monemus et obsecramus.

Studiorum frequentatione.

xviii. Cum perspicuum sit, studiis facultatum mores hominum formari ac perfici, rectissime cavet regula cap. xlvi in declaratione num. vii: « Ne tamen³ adolescentes a studiis avocentur, nullus monachorum ad officia oeconomica sive temporalia, etiam domestica, assumi possit, nisi completo suae conversionis anno duodecimo »: quod quidem idcirco statutum est ut possint adolescentes studiis facultatum vacare. Quare etiam qui fuerint sacerdotio initiati scholas frequentare omnino teneantur, donec in studiis philosophiae, theologiae et sacrorum canonum secundum monasteriorum consuetudinem cursum confecerint: quae sacrorum canonum studia, ubi vigent, retineantur; ubi vero iacent, restituantur.

Votis commissorum.

xix. Quoniam invaluit falsa quaedam et male consulta opinio de votorum natura et vi, quae a nostris commissis emittuntur; ideo, ad eam avellendam, noverint omnes praelati, priores, decani ceterique monachi, commissos nostros fratrum nostrorum nomine censerit, et ipse eodem numero computari, atque ideo, donec ipsis nobiscum a superioribus permanere permittitur, teneri

¹ Edit. Main. legit *praescribunt* (R. T.).

² Ed. M. legit *continuae* pro *continue* (R. T.).

³ Tom. xix pag. 315 b (R. T.).

eos servare castitatem, paupertatem et obedientiam per vota simplicia: « a qua obligatione eo ipso solvantur, cum eos a Congregatione dimitti contigerit », uti expresse tradit declaratio cap. lviii nostrae regulae, num. xx⁴. Nullo igitur modo solvi possunt a praedictis votis, nisi a Congregatione dimittantur. Hinc reprobanda eorum opinio qui volunt commissos ad arbitrium suum posse se liberare obligatione votorum, si decesserint⁵, petita solum a praelato facultate. Hinc etiam expungenda est interpretatio (quae forte huic opinioni locum dedit) illorum verborum: *A qua obligatione eo ipso solvantur, cum eos a Congregatione dimitti contigerit, quae per haec alia italice redduntur: Dall'obbligazione de' quali sono subito sciolti, quando occorre che partono o sono cacciati dalla Congregazione*. Quae interpretatio irrepsit in regula italice idiomate semel et iterum Mantuae excusa⁵.

Causa dimittendi commissorum.

xx. Causae autem et modus eos dimittendi habentur cap. xxviii regulae declarationis num. iv. Quare sciant praelati, ac ceteri, eos dimitti non posse, nisi modus eos expellendi regula praescriptus servetur, et causae subsint, praecipuae⁶ contumaciae, ob quas, iuxta constitutiones nostras, dimitti possunt; quae si non adsint, non possunt expelli. Ad compescendos autem eos, qui monastico ordini malis moribus magnopere obsunt, necesse ducimus monere patres visitatores et omnes praelatos, ut denuntient patribus definitoribus criminosos, scandalosos, inquietos et processatos, ut describantur eorum nomina in libro incorrigibilium, iuxta praescriptum constitutionis parte i, cap. xvii, n. xii.

Tandem ad tollendum abusum, qui apud eos irrepsit, qui, titulo solutae pecuniae pro victu putant, se liberos esse ab observantiis regularibus; praecipimus praelatis, ut, nulla solutae⁷ pecuniae habita ratione, nunquam iis permittant a choro, ceterisque observantiis regularibus abesse, sed ita ut cete-

¹ Tom. xix pag. 328 b (R. T.).

² Forsan *discesserint* (R. T.).

³ Edit. Main. legit *excussa* (R. T.).

⁴ Videtur legendum *praecipue* (R. T.).

⁵ Pessime edit. Main. legit *solitae* (R. T.).

ros de familiâ cogant eos de genere¹ in singulis, ne immunitatem ab observantiis regularibus vendere videant. Volumus etiam ut in singulis monasteriis mentalis oratio habeatur ab omnibus, quae oratio ante vel post horae primae recitationem haberi solet.

Infirmorum curâ. **xxi.** Ad extremum, ut infirmis fratribus provideatur, caveant abbates et cellerarii, ne, oeconomiae obtentu, infirmi fratres negligantur. Quod ne accidat, videant cap. xxxvi nostrae regulae, eiusque declarationes.

Haec autem iis, quae de mutationibus dicta sunt, adicienda censemus:

Additiones ad supraposita decreta. Si quis monachus extra monasterium, cui rite recteque assignatus est de familiâ, antequam ad illud pervenerit, infirmatur et moritur, monasterium professionis consequatur spoliū, et teneatur ad omnes expensas ad victum, ad medicamenta, ad funus necessaria. Si vero convalescat, et ad monasterium, cui rite assignatus est, pervenerit, idem monasterium quemadmodum ius spoliū acquirit, ita teneatur ad omnes expensas commemoratas. Illi vero rite mutati intelliguntur, quos, vel in comitiis sive maioribus sive minoribus, vel extra illa, ubi necessitas vel utilitas postulet, praelati ad se invicem mittunt communi consensu, adiunctâ patris praesidis vel visitorum facultate, uti praescribunt constitutiones nostrae, part. II, cap. IV.

Ut autem praelati sint in mutationibus rite faciendis cautiore, statuimus ut, si monachus mutetur posthabitis conditionibus enarratis, et infirmetur extra monasterium, sive moriatur, sive convalescat, a monasterio, cui assignatus erat, omnes expensae solvantur, et nihilominus ius spoliū amittat, quod acquiritur monasterio professionis, dummodo ad monasterium, ad quod minus recte transmittebatur, non pervenerit.

ii. Si quis nostrae Congregationis monachus a monasterio absit, cui assignatus est de familiâ, quacumque de causâ absit, moriatur extra illud, sive in monasteriis nostris, sive in aliis locis, quidquid apud mortuum reperitur, pertineat ad monasterium cui assignatus est.

¹ Videtur leg. se gerere pro de genere (R.T.).

iii. Quandocumque aliquis monachus, infirmitatis obtentu, petierit in aliquâ ex grancis monasterii morari, ei non annuat superior nisi medicorum iuratâ fide testetur et constet observantiam regularem sibi notabiliter obesse; quo casu superior votis annuat et indulgeat, quamdiu infirmitatis causa postulat.

Quicumque autem abbates, alique nostris monasteriis et Congregationi praefecti, cuiuscumque dignitatis, gradus et praecminentiae fuerint, si graviter in unoquoque praemissorum, etiam unicâ vice, desides fuerint, aut alio modo deliquerint, voce activâ et passivâ sint ipso facto privati: salvis manentibus gravioribus poenis excommunicationum, suspensionum, inhabilitatum, ac ceterarum, quae contra aliqua¹ praemissorum per Bullas apostolicas et nostras constitutiones statuta sunt. Ut autem executioni demandentur, patres visitatores capitulo generali deferre teneantur quae in actu visitationis contra praemissa patrata esse observaverint, quod munus, si diligentissime non expleverint, ipsi quoque eidem poenae ipso facto obnoxii sint. Quapropter patres visitatores, dum comitorum nostrorum more congregati fuerint, super his rebus exactissimum examen instituere teneantur.

Ego D. SERAPHINUS a Matherâ abbas, et electus cum ceteris subscriptis ad examen.

Ego D. IOSEPH ab Augustâ, abbas.

Ego D. BERNARDUS a Pharâ, abbas.

Ego D. CYPRIANUS a Brixîâ, abbas.

Ego D. FORTUNATUS a Mutinâ, abbas.

Ego D. AUGUSTINUS a Brixîâ, abbas.

Ego D. HIERONYMUS a Ianuâ, abbas.

Nos infrascripti definitores electi in capitulo generali Congregationis Cassinensis habito in monasterio S. Iustinae de Paduâ hoc anno MDCCXXXVIII omnia haec et singula amplectimur et approbamus, eademque demisso animo subiicimus supremo iudicio sanctissimi domini nostri Papae Clementis XII feliciter regnantis, humillimis precibus sanctissimum ipsum dominum nostrum rogantes, ut ea dignetur apostolicae auctoritatis

¹ Edit. Main. legit aliquam pro aliqua (R.T.).

praesidio ac munimine roborare, additis, mutatis, correctis iis omnibus quae summae Sanctitatis suae sapientiae addenda, mutanda, corrigenda videantur.

Datum in comitiis nostris maioribus habitis in monasterio S. Iustinae de Paduâ, die IV maii anno MDCCXXXVIII.

D. IOSEPH MARIA a Papiâ, abbas et praesidens.

D. CAROLUS a Perusio, abbas et defnitor.

D. ILDEPHONSUS a Neapoli, abbas et defnitor.

D. LUCIDUS MARIA a Mantuâ, abbas et defnitor.

D. DOMINICUS a Messanâ, abbas et defnitor.

D. VIRGINIUS a Brixîâ, abbas et defnitor.

D. IOANNES PLACIDUS a Saviliano, abbas et defnitor.

D. IOANNES ANTONIUS a Paduâ, abbas, defnitor et scriba capituli.

Petita a Papâ dictorum decretorum confirmatio.

§ 2. Cum autem, sicut eadem expositio subiungebat, dictus Michaël Franciscus procurator generalis decreta huiusmodi, quo firmiter subsistant et serventur exactius, apostolicae confirmationis nostrae patrocinio communiri summopere desideret:

Concedit Clemens.

§ 3. Nos, ipsius Michaëlis Francisci procuratoris generalis votis hac in re, quantum cum Domino possumus, favorabiliter annuere volentes, eumque a quibusvis excommunicationis, suspensionis et interdicti, aliisque ecclesiasticis sententiis, censuris et poenis, a iure vel ab homine, quavis occasione vel causâ latis, si quibus quomodolibet inodatus existit, ad effectum praesentium dumtaxat consequendum, harum serie absolventes et absolutum fore censentes, supplicationibus eius nomine nobis super hoc humiliter porrectis inclinati, omnia et singula decreta praesentium, auctoritate apostolicâ, tenore praesentium, confirmamus et approbamus, illisque inviolabilis apostolicae firmitatis robur adiicimus, ac omnes et singulos

iuris et facti defectus, si qui desuper quomodolibet intervenerint, supplemus.

§ 4. Decernentes, eadem statuta, ac praesentes litteras semper firmas, validas et efficaces existere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, ac illis, ad quos spectat et pro tempore quandocumque spectabit, in omnibus et per omnia plenissime suffragari, et ab eis respective inviolabiliter observari, sicque in praemissis per quoscumque iudices ordinarios et delegatos etiam causarum palatii apostolici auditores iudicari et defniri debere, ac irritum et inane si secus super his a quoquam, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter, contigerit attentari.

§ 5. Non obstantibus constitutionibus et ordinationibus apostolicis, necnon dictae Congregationis, etiam iuramento, confirmatione apostolicâ, vel quavis firmitate aliâ roboratis, statutis et consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis et litteris apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis et innovatis; quibus omnibus et singulis, illorum tenores praesentibus pro plene et sufficienter expressis ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis aliâs in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum, hac vice dumtaxat, specialiter et expresse derogamus; ceterisque contrariis quibuscumque.

Datum Romae, apud S. Mariam Maiorem, sub annulo Piscatoris, die XIII septembris MDCCXXXVIII, pontificatus nostri anno IX.

Dat. die 13 septembris 1738, pontif. anno IX.

CCXLI.

Confirmatio constitutionum in forma communi Ordinis fratrum S. Ioannis Dei Congregationis Hispaniae.

Etque per-
petuo servari
mandat.

Obstantibus
derogat.

Approbatio
capituli gene-
ralis.

Clemens Papa XII,
ad futuram rei memoriam.

Capitulum generale huius Ordinis habet facultatem mutandi, addendi, etc. constitutiones.

§ 1. Cum, sicut dilecti filii prior seu superior generalis et definitorium Ordinis fratrum sancti Iohannis Dei Congregationis Hispaniae nobis nuper exponi fecerunt, quod, per capitulum cui constitutionum Congregationis et Ordinis huiusmodi auctoritate apostolica in forma specificâ tam a felicitis recordationis Paulo Papa V sub vi augusti MDCXI quam a recolendae memoriae Urbano Papa VIII praedecessoribus nostris sub ix novembris MDCXL respective diebus confirmatarum, generali et intermedio capitulis Congregationis et Ordinis huiusmodi facultas mutandi, corrigendi, addendi et reformandi easdem constitutiones concessa reperitur, hac tamen lege ut earundem constitutionum sic mutatarum, correctarum, adiectarum et reformatarum a Sede Apostolicâ confirmatio petenda foret:

Factas itaque nuper additiones nonnullas.

§ 2. Ipsi vero exponentes, pro felicitate earundem Congregationis et Ordinis regimine et directione, nonnullas additiones per Congregationem venerabilium fratrum nostrorum S. R. E. cardinalium negotiis et consultationibus episcoporum et regularium praepositam revisas, examinatas et approbatas condiderint:

Prior et definitorium apostolica confirmatione confirmari petunt.

§ 3. Ac proinde exponentes praedicti, quo illae firmiter subsistant, apostolica confirmationis nostrae patrocinio communiri summopere desiderant:

Praestat Pontifex.

§ 4. Nos, specialem ipsis exponentibus gratiam facere volentes, et eorum singulares personas a quibusvis excommunicationis, suspensionis et interdicti, aliisque ecclesiasticis sententiis, censuris et poenis, a iure vel ab homine, quavis occasione vel causâ latis, si quibus quomodolibet innodatae existunt, ad effectum praesentium dumtaxat consequendum, harum serie absolventes et

absolutas fore censentes, supplicationibus eorum nomine nobis super hoc humiliter porrectis inclinati, constitutiones, additiones et statuta praedicta, dummodo tamen sint in usu, ac licita et honesta, ac a supradictâ Congregatione cardinalium approbata, sacrisque canonibus et Concilii Tridentini decretis ac constitutionibus apostolicis non adversentur, nec monopolis ansam praebeant, apostolicâ auctoritate, tenore praesentium, approbamus et confirmamus, illisque inviolabilis apostolicae firmitatis robur adiicimus.

§ 5. Decernentes, constitutiones, additiones seu statuta huiusmodi, ac praesentes litteras, firma, valida et efficacia existere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, ac ab omnibus et singulis, ad quos spectat et spectabit in futurum, inviolabiliter observari, sicut per quoscumque iudices ordinarios et delegatos, etiam causarum palatii apostolici auditores, iudicari et definiri debere, ac irritum et inane si secus super his a quoquam, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter, contigerit attentari.

§ 6. In contrarium facientibus non obstantibus quibuscumque.

Datum Romae, apud S. Mariam Maiorem, sub annulo Piscatoris, die xviii septembris MDCXXXVIII, pontificatus nostri anno IX.

Dat. die 18 septembris 1738, pontif. anno IX.

CCXLII.

Tredecim sextis feriis a S. Francisco de Paulâ institutis, vulgo ut dicitur La divozione de' tredici venerdi, pia exercitia ab eodem S. Francisco proposita facientibus, indulgentia plenaria concessa.

Easque sic correctas additionesque servari praecipit.

Obstantibus derogat.

Clemens episcopus,
servus servorum Dei,
ad perpetuam rei memoriam.

Prooemium.

Adiutor et susceptor noster pater misericordiarum, qui potens est omnia facere superabundanter quam petimus aut intelligimus, magnâ fidelibus adest virtute, cum, ad ipsum clamantes, illinc in necessitatibus levamen expectant, unde salutis sumpserunt exordium. Quamobrem apostolici muneris nostri partes in iis libenter interponimus, per quae fideles, ut praefertur, superstantes, bonus odor effecti, preces valeant effundere suaviores, eisque exinde, benedicente Domino, votiva promptius proveniant auxilia.

Exercitium tredecim sextarum feriarum a S. Francisco institutum.

§ 1. Cum itaque, sicut accepimus, gloriosus S. Franciscus de Paulâ, Ordinis fratrum Minorum nuncupatorum fundator, tum in humanis agens, dum nonnulli christifideles, suis necessitatibus prospicere cupientes, eiusdem sancti viri apud Deum officia ac preces postulerent, quemdam ipse precandi ritum, vulgo ut dicitur *La divozione de' tredici venerdi*, in domini nostri Iesu Christi ac beatorum duodecim Apostolorum gloriam et honorem eo sensu instituerit qui sequitur, videlicet: *Tredici venerdi vi confesserete, e riceverete il santissimo Sacramento nella messa che farete dire per quella necessità nella quale ricorrete al Signore. Reciterete tredici Pater noster e tredici Ave Maria in onore e riverenza di Gesù Cristo benedetto e dei suoi dodici apostoli. Porrete due candele di cera bianca nella vostra messa, in segno delle due virtù, Fede e Speranza; terrete in mano un'altra candela accesa, mentre reciterete le orazioni e si dice la messa, in protestazione della Carità con cui dovette amar il Signore e chieder gli le grazie, perchè in questa maniera vi si concederanno i fini dei*

vostri giusti desiderii: cumque, sicuti pariter accepimus, misericors Deus piis eorumdem christifidelium ad praesentis ritus formam precantium votis ita se propitium exhibuerit et liberalem, ut ipsi christifideles gratiam in opportuno auxilio feliciter invenerint: proptereaque sanctum ritus huiusmodi exercitium a nonnullis praedecessoribus nostris ac S. R. E. cardinalibus, necnon regiâ imperialique dignitate fulgentibus personis, aliisque cuiusvis status, gradus et conditionis christifidelibus ubique terrarum eo eventu peractum fuerit, et in dies respective peragatur, ut via adeundi cum fiducia ad montem sanctum Domini, et intra supernae exauditionis sacrarium a praefato S. Francisco monstrata esse noscatur:

§ 2. Nos igitur, sanctum ritus huiusmodi exercitium plurimum in Domino commendantes, ipsosque fideles illud devote peragentes specialibus favoribus et gratis prosequi volentes, supplicationibus etiam pro parte dilecti filii Idelfonsi Gutierrez Gavino, procuratoris generalis seu zelosi dicti Ordinis, nobis super hoc humiliter porrectis inclinati, de omnipotentis Dei misericordiam ac beatorum Petri et Pauli apostolorum eius auctoritate confisi, omnibus et singulis utriusque sexus christifidelibus, qui in tredecim sextis feriis a praefato S. Francisco de Paulâ, ut praefertur, institutis, vere poenitentes et confessi ac sacrâ communionem refecti fuerint, semel tantum in anno, in unâ ex dictis tredecim sextis feriis per eos ad cuiusque libitum respective eligendâ, indulgentiam plenariam ac omnium et singulorum peccatorum suorum veniam et remissionem apostolicâ auctoritate misericorditer in Domino tenore praesentium perpetuo concedimus et elargimur, in singulis vero ex reliquis tredecim

Illud peragentibus proposita indulgentia.

sextis foris huiusmodi septem annos et totidem quadragenas de eis iniunctis vel alijs quomodolibet debitis poenitentis apostolicâ auctoritate et tenore similibus etiam misericorditer in Domino relaxamus.

Derogatio
contrariorum.

§ 3. Non obstantibus nostris et Cancellariae Apostolicae regulis de indulgentiis et clausulis in illis ponendis, aliisque constitutionibus et ordinationibus apostolicis; ceterisque contrariis quibuscumque. Praesentibus perpetuis futuris temporibus duraturis.

Transumptis
danda fides.

§ 4. Volumus autem quod earumdem praesentium transumptis, etiam impressis, procuratoris generalis seu zelosi dicti Ordinis, vel notarii publici et personae alicuius in dignitate ecclesiasticâ constitutae, vel pro tempore existentis correctoris generalis dicti Ordinis sigillo munitis, eadem prorsus fides ubique locorum in iudicio et extra adhibeatur, quae adhiberetur eisdem praesentibus si essent exhibitae vel ostensae.

Datum Romae, apud S. Mariam Maiorem, anno Incarnationis dominicae MDCCXXXVIII, kalendis octobris, pontificatus nostri anno IX.

Dat. die 28 septembris 1738, pontif. anno IX.

PH. FRIGERIUS. — M. FERRAVILLA.

Visa de Curia

M. A. CAFFARELLUS.

A. MELOGARDUS.

Loco † plumbi.

F. A. PAULETTUS,

R. C. A. secr.

Registrata in Camera Apostolicâ.

CCXLIII.

Moderatio cuiusdam decreti particularis Congregationis super electione religiosorum Ordinis fratrum Eremitarum S. Augustini provinciarum Indiarum.

Clemens Papa XII,
ad futuram rei memoriam.

§ 1. Exponi nobis nuper fecit dilectus Filius Nicolaus Antonius Schiaffinati, prior generalis Ordinis fratrum Eremitarum sancti Augustini, quod alijs, nempe die xxiv iulii MDCXCIV, in Congregatione particulari nonnullorum tunc existentium S. R. E. cardinalium, a felice recordatione Innocentii Papae XI, praedecessore nostro, ad instantiam tunc pariter existentis procuratoris generalis eiusdem Ordinis, deputatâ pro moderatione decretorum de apostatis et eiectis a Congregatione tunc quoque existentium cardinalium Congregationis Concilii Tridentini interpretum et a bonae memoriae Urbano Papa VIII itidem praedecessore nostro editorum, sancitum fuit inter alia, ut facultas, in dictis decretis de anno MDCXXIV prioribus et magistris generalibus Ordinum regularium concessa ad eiiciendos incorrigibiles de consilio et assensu sex ex gravioribus patribus in congregationibus generalibus eorumdem Ordinum eligendis, etiam ad priores et ministros provinciales extenderetur, qui, electis pariter in congregationibus provincialibus sex gravioribus de provinciâ religiosis a generali Ordinis pro tempore existente confirmandis, de illorum consilio et assensu causas huiusmodi cognoscere, et, ad effectum eiiciendi incorrigibiles suae provinciae et electionem pronunciandi, accedente approbatione generalis, definiri¹ deberent; salvâ tamen semper huius Sanctae Sedis et eiusdem Congregationis in casu recursus et appellationis auctoritate.

§ 2. Cum autem, sicut eadem expositio subiungebat, in provinciis Indiarum eiusdem Ordinis, ob summam earum ab hac almâ Urbe distantiam, ap-

A Congregatione particulari editum decretum super modo cognoscendi causas eiiciendi ab Ordine incorrigibiles.

Conditiones in praefato decreto appositae in provinciâ Indiarum exequi difficillime possunt.

¹ Aptius lege definire (R. T.).

probatio prioris generalis pro tempore existentis huiusmodi, sive electionis iudicum expulsionis in capitulis provincialibus provinciarum praedictarum factae, sive sententiae a prioribus provincialibus huiusmodi et praedictis sex patribus latae, absque magno provinciarum praedictarum detrimento et incommodo expectari non possit, utpote quia reus, cuius incorrigibilitas probata et uti talis per sex menses in carcere detentus fuerit, per longum tempus in eadem carceris custodia detineri non potest usque dum prior provincialis praedictus approbationem sive electionis iudicum sive sententiae iuxta enunciatum decretum a priore generali praefato accipiat, minusque fieri potest ut reus libertati tradatur, ne ceteros suo pravo exemplo corrumpat;

Prior generalis Ordinis supplicat pro eorum moderatione.

§ 3. Ac propterea dictus Nicolaus Antonius prior generalis, supradictum decretum memoratae Congregationis particularis a nobis moderari, plurimum desideret: nobis propterea humiliter supplicari fecit ut¹ sibi in praemissis opportune providere et ut infra indulgere de benignitate apostolicâ dignaremur.

Concedit Clemens.

§ 4. Nos igitur, ipsum Nicolaum Antonium priorem generalem specialibus favoribus et gratiis prosequi volentes, et a quibusvis excommunicationis, suspensionis et interdicti, aliisque ecclesiasticis sententiis, censuris et poenis, a iure vel ab homine, quavis occasione vel causâ latis, si quibus quomodolibet innodatus existit, ad effectum praesentium dumtaxat consequendum, harum serie absolventes et absolutum fore censentes, huiusmodi supplicationibus inclinati, modernis et pro tempore existentibus earumdem provinciarum Indiarum dicti Ordinis prioribus provincialibus, ut ipsi, servatis de iure ser-

¹ Coniunct. ut nos addimus (R. T.).

vandis et alijs in supradictis decretis contentis, non expectatâ eiusdem Nicolai Antonii aliorumque dicti Ordinis pro tempore existentium priorum generalium approbatione sive electionis sex coniudicum sive sententiae expulsionis ab ipsis coniudicibus unâ cum provincialibus praedictis latae, sive ferendae cum effectu, incorrigibiles eiicere possint et valeant, facultatem auctoritate nostrâ apostolicâ, tenore praesentium concedimus et impartimur.

§ 5. Decernentes, easdem praesentes litteras semper firmas, validas et efficaces existere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, ac illis, ad quos spectat et pro tempore quaecumque spectabit, plenissime suffragari, sicque in praemissis per quoscumque iudices ordinarios et delegatos, etiam causarum palatii apostolici auditores, iudicari et definiri debere, ac irritum et inane si secus super his a quoquam, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter, contigerit attentari.

Clauulae pro huiusmodi moderationis firmitate.

§ 6. Non obstantibus praemissis, ac constitutionibus apostolicis, necnon Ordinis et provinciarum huiusmodi, etiam iuramento, confirmatione apostolicâ, vel quavis firmitate aliâ roboratis, statutis et consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis et litteris apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis et innovatis; quibus omnibus et singulis, illorum tenores praesentibus pro plene et sufficienter expressis ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alijs in suo robore permanentibus, ad praemissorum effectum, hac vice dumtaxat, specialiter et expresse derogamus; ceterisque contrariis quibuscumque.

Transumptis danda fides.

§ 5. Volumus autem ut earumdem praesentium litterarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicuius

notarii publici subscriptis, et sigillo personae in ecclesiastica dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides tam in iudicio quam extra illud ubique locorum adhibeatur, quae praesentibus ipsis adhiberetur si forent exhibitae vel ostensae.

Datum Romae, apud S. Mariam Maiorem, sub annulo Piscatoris, die VII octobris MDCCLXXXVIII, pontificatus nostri anno IX.

Dat. die 7 octobris 1738, pontif. anno IX.

CCXLIV.

Facultas superioribus Ordinis Cisterciensis Congregationis Portugalliae applicandi spolia monachorum collegio universitatis Colimbriensis pro dissolvendo aere alieno.

Clemens Papa XII, ad futuram rei memoriam,

Iuxta constitutiones Ordinis, defunctorum spolia ad partem arbitrio applicanda.

§ 1. Exponi nobis nuper fecit dilectus filius modernus procurator generalis monachorum Ordinis Cisterciensis Congregationis Portugalliae, quod per statuta seu constitutiones Ordinis et Congregationis praedictorum, auctoritate apostolica confirmatas, cautum reperitur, ut, quoties aliquem ex monachis Congregationis praedictae ab hac luce migrare contigerit, illius spoliolum et haereditas ad arbitrium superiorum dictae Congregationis applicari soleat.

Aere alieno gravato collegio Cisterciensi attribuitur ea pars procurator generalis.

§ 2. Cum autem, sicut eadem expositio subiungebat, de praesenti collegium universitatis studii generalis civitatis Colimbriensis, dictae Congregationis unica domus in qua studia vigent, aere alieno gravata reperitur, eaque de causa in illa studentes et magistri necessarii non inveniantur, ac propterea non leve dictae Congregationi detrimentum inferatur, dictusque procurator generalis, a-

gnoscebat quod Congregationi praedictae nullus modus dissolvendi aes alienum praedictum et in dicto collegio magistrorum ac studentes necessarios manutenendi suppetat, quam ut spolia et haereditates praedictas illi usque ad satisfactionem aeris alieni huiusmodi applicentur, nobis propterea humiliter supplicari fecit ut sibi in praemissis oportune providere et ut infra indulgere de benignitate apostolica dignaremur:

Concedit Clemens.

§ 3. Nos igitur, ipsum procuratorem generalem specialibus favoribus et gratiis prosequi volentes, et a quibusvis excommunicationis, suspensionis et interdicti, aliisque ecclesiasticis sententiis, censuris et poenis, a iure vel ab homine, quavis occasione vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatus existit, ad effectum praesentium dumtaxat consequendum, harum serie absolventes et absolutum fore censentes, huiusmodi supplicationibus inclinati, modernis et pro tempore existentibus superioribus generalibus dictae Congregationis, aliisque ad quos spectat et pro tempore quandocumque spectabit, ut ipsi, eventiente obitu cuiuscumque monachi eiusdem Congregationis, illius spoliolum et haereditatem collegio universitatis studii generalis civitatis Colimbriensis Congregationis praedictae, usque ad integram satisfactionem aeris alieni quo dictum collegium gravatum existit, libere et licite applicare possint ac debeant, auctoritate apostolica, tenore praesentium, concedimus et indulgemus, ac, quatenus opus sit, etiam in virtute sanctae obedientiae praecipimus et mandamus.

Sicque semper et ubique servari praecipit.

§ 4. Decernentes, easdem praesentes litteras firmas, validas et efficaces existere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, ac illis, ad quos spectat, in omnibus et per omnia plenissime suffragari, et ab eis

inviolabiliter observari, sicque in praemissis per quoscumque iudices ordinarios et delegatos etiam causarum palatii apostolici auditores, iudicari et definiri debere, ac irritum et inane, si secus super his a quoquam, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter contigerit attentari.

Contraria tollit.

§ 5. Non obstantibus constitutionibus et ordinationibus apostolicis, ac, quatenus opus sit, dictae Congregationis, etiam iuramento, confirmatione apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis, statutis et consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis et litteris apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis et innovatis; quibus omnibus et singulis, illorum tenores praesentibus pro plene et sufficienter expressis ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis aliis in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum, hac vice dumtaxat, specialiter et expresse derogamus; ceterisque contrariis quibuscumque.

Datum Romae, apud S. Mariam Maiorem, sub annulo Piscatoris, die XVII novembris MDCCLXXXVIII, pontificatus nostri anno IX.

Dat. die 17 novembris 1737, pontif. anno IX.

CCXLV.

Abrogatis litteris Clementis Papae XI super servitio ecclesiae patriarchalis Ulyssiponensis occidentalis editis, et ab Innocentio Papa XIII in forma Rationi congruit expeditis, necnon kalendario in illis inserto, patriarchae Ulyssiponensi novi kalendarii constituendi, praeviis tamen consilio et consensu Portugalliae et Algarbiorum regis, auctoritas conceditur.

Clemens episcopus, servus servorum Dei, ad futuram rei memoriam.

Prooemium

Ad sacrosanctam B. Petri cathedram, summam dispositione illius qui caelestia pariter et terrena omnia providentissime gubernat, meritis licet imparibus evecti, inter multiplices pastoralis vigilantiae nostrae curas, quibus iugiter premimur, in illam praesertim incumbimus, ut in universis Orbis ecclesiis divinus cultus accrescat, illarumque ministri Altissimo alternatim concinentes nunquam intermissas, quae in caelesti Hierusalem Deo resonant, laudes, quantum humana sinit imbecillitas, aemulentur: peculiarem tamen pontificii muneris nostri sollicitudinem adhibemus, ut in iis potissimum, quae conspicuo patriarchalis tituli honore illustrantur, ac frequenti nobilium interventu atque regalium personarum praesentia decorantur, divinum servitium magnificentius expleatur, et, ad charitatem erga Salvatorem nostrum in christifidelium cordibus excitandam, divina officia ea qua par est pietate et maxima cum honorificentia persolvantur.

Clemens XI capitulo patriarchalis ecclesiae, super erectae ac doctae, chori servitium praescribit, eiusque litteras publicat roboratque Innocentius XIII.

§ 1. Cum itaque aliis (postquam, sicut accepimus, felix recordationis Clemens Papa XI praedecessor noster, sub datum videlicet v kalendas octobris, pontificatus sui anno xx, quartam omnium et singulorum fructuum, reddituum et proventuum naturalium, industrialium et civilium a patriarchali Ulyssiponensi occidentali, archiepiscopalibus et episcopalibus in Portugalliae et Algarbiorum regnis existentibus ecclesiis, necnon quotas respective partes a novem dignitatibus et viginti octo canonicatibus et praebendis in certis eiusdem Portugalliae regni collegiatis ecclesiis existentibus, et in litteris eiusdem Clementis praedecessoris expressis, motu suo pro-

prio ac de apostolicae potestatis plenitudine perpetuo disiunxerat, separaverat et dismembraverat, ac quatuor ecclesiarum seu capellarum, aut beneficiorum, prioratum seu abbatiarum nuncupatorum, per dictum Clementem praedecessorem suppressarum et extinctarum, et suppressorum et extinctorum, respective fructus, redditus et proventus, dignitatibus ac canonicatibus et praebendis ac duodecim beneficiis ecclesiasticis patriarchalis ecclesiae Ulyssiponensis occidentalis, in illarum et illorum respective dotis augmentum, sub certis modo et formâ inibi expressis, motu pari respective applicaverat et appropriaverat, ac respective annexerat et incorporaverat; et ut in eadem patriarchali ecclesiâ Ulyssiponensi occidentali divina officia, eâ qua decet assistentiâ ac ministrorum ecclesiasticorum numero et copiositate, prout patriarchalis ecclesiae Ulyssiponensis occidentalis decus et magnificentia exposcit, celebrarentur, et divinum servitium nullatenus negligeretur, sed dignitates ac canonicatus et praebendas ceteraque beneficia ecclesiastica in eâ obtinentes divinas laudes suis debitis temporibus ac modis maximâ christifidelium ibi assistentium cum aedificatione persolverent, quamdam subinde super eorum celebratione normam ac certum dierum et functionum kalendarium motu simili statuerat atque praescripserat; volueratque insuper quod applicatio et approbatio praefatae, aliaque in augmentum praebendarum et beneficiorum in dictâ patriarchali ecclesiâ Ulyssiponensi occidentali existentium praefatorum respective dotis concessa et elargita, locum minime habere valerent, nisi prius, quae per suas itidem litteras circa dictae patriarchalis ecclesiae Ulyssiponensis occidentalis servitii formam iuxta praefati

kalendarii ordinem et mulctarum ac poenarum contra inobservantes decretarum dispositionem constituta extiterant, debitae executioni demanderentur: super quibus per dictum Clementem praedecessorem, ut praefertur, dispositis, ex eo quia eius obitu superveniente litterae apostolicae confectae minime existerant, ne de illorum validitate haesitaretur, illaque debito frustrarentur effectu, piae memoriae Innocentius Papa XIII itidem praedecessor noster per binas in formâ *Rationi congruit*, sub datum videlicet xv kalendas iunii, pontificatus sui anno 1, desuper expeditas litteras, applicationem et appropriationem praefatas, ceteraque super dictae patriarchalis ecclesiae Ulyssiponensis occidentalis chori servitio et kalendarii dispositione, ut supra, a dicto Clemente praedecessore statuta et ordinata, apostolicae firmitatis munimine roboraverat:

§ 2. Et ex eo quod secundodictae eiusdem Clementis praedecessoris litterae ex certis rationabilibus et nobis notis causis executioni minime demandatae fuerant; proptereaque quartae patriarchalis Ulyssiponensis occidentalis, archiepiscopalium et episcopalium ecclesiarum praefatarum, et quotarum fructuum, reddituum et proventuum praefatorum dignitatum ac canonicatum et praebendarum, necnon quatuor ecclesiarum seu capellarum vel beneficiorum praefatorum per dictum Clementem praedecessorem ut praefertur suppressorum et extinctorum, ac dignitatibus et canonicatibus et praebendis ac duodecim beneficiis ecclesiasticis dictae patriarchalis ecclesiae Ulyssiponensis occidentalis ut praefertur respective unitorum, applicatorum et appropriatorum, applicatio et appropriatio effectum suum sortitae minime fuerant) nos, per infra-scriptas nostras litteras, ad evellendam

Gratias ac privilegia aliâ a dicto Clemente et concessa, confirmat Clemens XII.

omnem dubietatis et controversiae occasionem, primodictarum Clementis praedecessoris litterarum debitae intimationis illarumque tempore habili executionis et quemlibet alium defectum sanantes, easque ad quoscumque effectus extrinsecos, quatenus opus esset, reintegrantes, ac plenarie et plenissime revalidantes, dignitatibus, necnon capitulo et canonicis dictae patriarchalis ecclesiae Ulyssiponensis occidentalis motu simili concesserimus et indulserimus, ut ipsi primodictarum litterarum effectu omnibusque et singulis gratis et indultis eis in primodictis eiusdem Clementis praedecessoris in formâ praefatâ expeditis litteris concessis et elargitis gauderent, fruere ac uterentur, perinde ac si praefata dicti Clementis praedecessoris voluntas in primodictis litteris nullatenus appositâ fuisset,

§ 3. Eisdemque dignitatibus, ac capitulo et canonicis, necnon beneficiis dictae patriarchalis ecclesiae Ulyssiponensis occidentalis, ut ipsi ex patriarchali Ulyssiponensi occidentali ac archiepiscopalibus ecclesiis, necnon ex dignitatibus ac canonicatibus et praebendis collegiatarum respective ecclesiarum, ac ex prioratibus seu abbatibus praefatis in primodictis praefati Clementis praedecessoris in formâ praefatâ expeditis litteris ut praefertur designatis, quae et qui vacantes tunc reperiebantur, quantum legitime oporteret ad complementum summae ex primodictarum Clementis praedecessoris litterarum tenore in dignitatum, canonicorum et beneficiorum dictae patriarchalis ecclesiae Ulyssiponensis occidentalis utilitatem respective applicatae et appropriatae, a die datae primodictarum dicti Clementis praedecessoris litterarum, videlicet v kalendas octobris, pontificatus sui anno xx, quoad illas et illos, quae et qui tunc vacabant,

Etque de novo applicat quartam partem reddituum beneficiorum, etc. prius concessam in litteris Clementis XI.

quo vero ad alias et alios, quae et qui deinceps vacaverant, vel deinceps vacaturae vel vacaturi erant, ab illarum seu illorum respective vacationis respective die respective computandae,

§ 4. Pro maiori dignitates ac canonicatus et praebendas dictae patriarchalis ecclesiae Ulyssiponensis occidentalis pro tempore obtinentium decentiâ et commodiori sustentatione, loco quartae partis patriarchalis Ulyssiponensis occidentalis, archiepiscopalium et episcopalium ecclesiarum praefatarum fructuum, reddituum et proventuum naturalium, industrialium et civilium a praefato Clemente praedecessore ut praefertur separatae et dismembratae, eiusdemque patriarchalis ecclesiae Ulyssiponensis occidentalis dignitatibus et canonicatibus et praebendis applicatae et appropriatae, tertiam eorundem respective fructuum, reddituum et proventuum partem, necnon omnes et singulos fructus, redditus et proventus decem dignitatum, ac quotas respective partes fructuum, reddituum et proventuum nonnullarum aliarum dignitatum, canonicatum, praebendarum et canonicatum cum dimidiâ praebendâ, seu dimidiorum canonicatum cum dimidiis praebendis, in quibusdam dicti regni Portugalliae metropolitanis et cathedralibus ecclesiis existentium, ab ultimodictis dignitatibus ac canonicatibus et praebendis, ac canonicatibus cum dimidiâ praebendâ, seu dimidiis canonicatibus cum dimidiis praebendis per nos dismembratos, separatos et seiunctos, ac dismembratas, separatas et seiunctas, eiusdemque patriarchalis ecclesiae Ulyssiponensis occidentalis dignitatibus ac canonicatibus et praebendis, sub certis modo et formâ inibi expressis, respective applicatas et appropriatas (eâ tamen lege quod dignitates ac capitulum et

Huiusmodi quartam partem extendit ad tertiam.

canonici dictae patriarchalis ecclesiae Ulyssiponensis occidentalis fructus, redditus et proventus, tam a nobis, ut praefertur, quam a praefato Clemente praedecessore per illius primodictas litteras ut praefertur respective dismembratos, separatos et seiunctos, ac applicatos et appropriatos praefatos, loco depositi, donec et quousque nova servitii in eadem patriarchali ecclesia Ulyssiponensi occidentali a dictis dignitatibus et canonicis ac beneficiatis eiusdem patriarchalis ecclesiae Ulyssiponensis occidentalis a dictis dignitatibus et canonicis ac beneficiatis eiusdem patriarchalis ecclesiae Ulyssiponensis occidentalis praestandi forma, cum opportunis ordinationibus, a nobis aut Romanis Pontificibus successoribus nostris praescriberetur, illaque debitaee executioni demandaretur, et huiusmodi depositi distribuendi ratio insimul statueretur, integros et intactos, deductis dumtaxat necessariis expensis, asservare deberent, et asservari facerent) percipere, exigere et levare, et ad effectum perceptionis huiusmodi plenissime assequendum omnibus et singulis privilegiis, indultis, facultatibus, immunitatibus, exemptionibus, aliisque gratis tam in primodictis eiusdem Clementis praedecessoris, quam in infrascriptis nostris desuper confectis litteris quomodolibet respective concessis et impartitis, perinde ac si insimul non autem separatim concessa et impartita fuissent, eaque tam in primodictis praefati Clementis praedecessoris, quam in eisdem nostris desuper confectis respective litteris totaliter inserta ac specialiter expressa fuissent, aequae ac pariformiter uti, frui et gaudere libere et licite possent et valerent, apostolica auctoritate, motu pari, concesserimus et indulserimus, prout in nostris, sub datum videlicet apud S. Mariam Maiorem, anno Incarnationis

dominicæ MDCCXXXVII, VI idus februarii, pontificatus nostri anno VIII, desuper expeditis litteris plenius continetur¹:

§ 5. Nos itaque, qui, ut bonorum omnium largitori debitis temporibus et horis in singulis praesertim patriarchalibus ecclesiis a cunctis christifidelibus, ac signanter earundem ecclesiarum servitio adscriptis, solemnes², iuxta catholicae Ecclesiae morem, laudes persolvantur, enixe concupiscimus, ne diutius illarum celebrationis norma ut praefertur praescribenda differatur, ipsique moderni et pro tempore existentes dignitates ac capitulum et canonici et beneficiati eiusdem patriarchalis ecclesiae Ulyssiponensis occidentalis gratis et largitionibus, tam a praefato Clemente praedecessore per suas, quam a nobis per praefatas nostras litteras sibi concessis, tandem fruatur et gaudeant, opportune providere volentes, ac secundo dictis praefati Clementis praedecessoris super divinorum officiorum, missarum solemniis et privatarum, aliarumque functionum in dicta patriarchali ecclesia Ulyssiponensi occidentali vel extra eam pro tempore celebrandorum et celebrandarum formam editis litteris derogantes, ac kalendarium in illis insertum annullantes, praefatasque litteras, perinde ac si non emanassent, suum effectum minime sortiri debere, ac capitulum et canonicos ac beneficiatos praefatos dictae patriarchalis ecclesiae Ulyssiponensis occidentalis ad illarum observationem minime teneri, nec obligatos existere, declarantes et decernentes, motu simili, non ad alicuius nobis super hoc oblatae petitionis instantiam, sed ex certa scientia meraque deliberatione nostris, ac de apostolicae potestatis plenitudine, ve-

¹ Quam vide supra pag. 317 b et seq.; aut leg. dat. ann. 1738, aut pontif. ann. 7 (n. r.).

² Edit. Main. legit *solemne* (n. r.).

Abrogata forma servitii per dictum capitulum illi ecclesiae praestandi et a Clemente XI praescripti, patriarchae facultatem concedit eam stabilendi cum consilio regis.

nerabili fratri nostro Thomae S. R. E. presbytero cardinali patriarchae Ulyssiponensi occidentali, eiusque successoribus, ut ipse et ipsi etiam tamquam Sedis Apostolicae praefatae delegatus et delegati, cum consilio tamen et consensu, et non aliis, carissimi in Christo filii nostri Ioannis hoc nomine V moderni Portugalliae et Algarbiorum regis illustris, cuius sedulam ad divinum cultum in dicta patriarchali ecclesia Ulyssiponensi occidentali eiusque decorem et magnificentiam toto studio promovendum curam maturo animo revolvimus, novum pro dignitatibus ac canonicis et beneficiatis dictae patriarchalis ecclesiae Ulyssiponensis occidentalis kalendarium dierum et functionum, aliaque¹ tam circa residentiam, diesque vacationum, ac numerum eorum, quibus abessendi facultas uno eodemque tempore permitti debeat, necnon distantias, intra quas diebus et functionibus in dicto kalendario vel extra illud praescribendis interesse, legitimo tamen et a iure approbato impedimento cessante, et nisi ab eorumdem Portugalliae et Algarbiorum rege vel regina, nunc et pro tempore existentibus, ad aliquod sacrum seu ecclesiasticum ministerium publicum peragendum accersiti, aut ab ipso Thoma cardinali patriarcha eiusque successoribus ut infra vocati abfuerint, omnino teneantur, quam circa alia munia, functiones et officia a dignitatibus ac canonicis et beneficiatis praefatis obeunda, opportunas dispositiones facere, condere ac statuere, mulctasque et poenas in pecunia, et in diebus vacationum, aut in alterutro, pro kalendarii et dispositionum huiusmodi firmitate observantia et executione, imponere, ipsasque mulctas et poenas, diesque statutos, functiones ac distantias, ceteraque quaecumque,

¹ Legendum *aliaeque* (n. r.).

quoties ei et eis expedire videbitur, augere, minuere vel reformare possit et valeat, seu possint et valeant, cum consilio et consensu praefatis (quaeque vim legis habere, nec stantem morte expirare, nec a praefatae patriarchalis ecclesiae Ulyssiponensis occidentalis patriarcha, seu illius capitulo et canonicis praefatis, neque etiam sede patriarchali vacante, nisi de ipsius Ioannis regis consilio et consensu, reformari aut revocari vel minui posse statuimus atque decernimus), pro dicti Thomae cardinalis patriarchae, eiusque successorum praefatorum arbitrio (etiamsi, quoad mulctarum et poenarum impositiones, tempus residentiae et facultates abessendi respective, aliaque praemissa, ubi servitio, decori aut splendori dictae patriarchalis ecclesiae Ulyssiponensis occidentalis expedire videbitur, a sacris canonibus et apostolicis constitutionibus, necnon ab ipsius patriarchalis ecclesiae Ulyssiponensis occidentalis consuetudinibus et statutis, etiam iuramento seu apostolica confirmatione vel quavis firmitate alia roboratis, in toto vel in parte, de consilio et consensu praefati Ioannis regis, et non aliis, deflectere opus esset) licentiam et facultatem apostolicam auctoritate praefata tenore praesentium concedimus et impartimus.

§ 6. Ultra vero dies et functiones in novo kalendario huiusmodi de praefatis consilio et consensu ut praefertur conficiendo praescribendas, eidem Thomae cardinali patriarchae eiusque successoribus praefatis motu pari dicta auctoritate etiam concedimus et indulgemus, quod liceat ei et eis, pro utilitate, necessitate vel decore dictae patriarchalis ecclesiae Ulyssiponensis occidentalis, seu dignitatis patriarchalis, sub mulctis et poenis ei et eis benevisis, dignitates vel canonicos seu beneficiatos aut alios

Quae concessio auctoritatem canonice cogendi ad quamcumque aliam functionem ultra servitium stabilendam in kalendario conceditur.

ministros dictae patriarchalis ecclesiae Ulyssiponensis occidentalis, omnes seu aliquos, modo et formâ pariter ei et eis benevisis, ad congregationes vel capitulum, aliasque similes vel dissimiles functiones ecclesiasticas vel civiles, dignitatis tamen patriarchalis decorem vel eiusdem patriarchalis ecclesiae Ulyssiponensis occidentalis utilitatem et decus respicientes, et non alias, in pontificalibus, vel aliter, ad tempus vel in perpetuum, dicto Thoma cardinali patriarchâ, seu illius successoribus praefatis, praesente vel absente, seu praesentibus vel absentibus, et ad dictum Thomam cardinalem patriarcham seu eius successores praefatos comitandum, sive ei et eis assistendum, aut servitium ab eo seu ab eis iussum praestandum, etiam civiliter, ex causis tamen superius expressis, etiam in diebus communibus, et tempore quo functiones ipsas exerceri contigerit, pariterque in diebus vacationum, dummodo propter praemissa eiusdem patriarchalis ecclesiae Ulyssiponensis occidentalis servitium non negligatur, convocare, necnon tam praefatos, quam quoscumque alios actus et functiones publicas et privatas quodcumque et qualitercumque, tam intra quam extra dictam patriarchalem ecclesiam Ulyssiponensem occidentalem, aut civitatem, vel etiam dioecesim Ulyssiponensem occidentalem, non tamen extra Portugalliae et Algarbiorum regna, ex causis superius expressis, et non aliâs, illis indicare, habitu, formâ, die, horâ et loco eidem Thomae cardinali patriarchae et illius successoribus praefatis benevisis, quocumque habitu ipse Thomas cardinalis patriarcha et illius successores praefati tam in his functionibus quam in ceteris in praefato calendario ut praefertur describendis utatur et utantur, et ad illos seu illas

omnes seu aliquos eorum sub poenis et mulctis praefatis coërcere, etiamsi functiones in calendario praefato ut praefertur describendas anticipare vel differre opus esset, quod in aliis quoque casibus tam ipse quam illius successores praefati ad eius et eorum arbitrium facere possit et valeat, ac possint et valeant, necnon substitutos a dicto Thoma cardinali patriarchâ et illius successoribus praefatis vel a praefatis capitulo et canonicis dictae patriarchalis ecclesiae Ulyssiponensis occidentalis de dicti Thomae cardinalis patriarchae eiusque successorum praefatorum mandato nominandos, sub poenis et mulctis eius et eorum arbitrio imponendis, ad exercendas functiones, ad quas nominati fuerint, arctare et compellere, proviso interim ne in usu facultatis huiusmodi nimis grave servitio patriarchalis ecclesiae Ulyssiponensis occidentalis praefatae praepiudicium inferatur, eâ etiam adiectâ lege quod respectu actuum civilium capitulares praefati cogi nequeant ad interessendum, et obsequia patriarchae pro tempore existenti eiusdem patriarchalis ecclesiae Ulyssiponensis occidentalis praestanda, nisi in habitu ecclesiastico et actibus gerendis proportionato, et ex causis superius expressis, et non aliâs.

§ 7. Ac insuper, quod statuta, ordinationes, capitula et decreta quaecumque, vigore facultatis in actu erectionis capellae regiae in insignem collegiatam ecclesiam erectae capitulo praefatae collegiatae ecclesiae erigendae apostolicâ auctoritate praefatâ concessae, aut alterius cuiuscumque facultatis, etiam a iure vel consuetudine provenientis, ab eodem capitulo edita, etiam iuramento, aut quavis firmitate aliâ roborata, sive etiam consuetudines statutorum vim habentes (exceptis dumtaxat, quatenus

Annullatio
quorumcumque
statutorum an-
te hoc factorum.

statutis sive dispositionibus etiam extra statuta huiusmodi a dicto Thoma cardinali patriarchâ et illius successoribus praefatis respective factis vel faciendis non adversentur, iis quae regimen aliorum ministrorum, aut fructuum et proventuum mensae capitularis administrationem, aut aliâs praefati tantum capituli privata negocia concernunt), irrita et inania nulliusque roboris vel momenti existant, motu pari decernimus.

Qualitates in
promovendis ad
canonicatus ex-
petendae.

§ 8. Volumus etiam, et dictâ auctoritate statuimus et decernimus, quod unusquisque ex modernis sex dignitatibus et octodecim canonicis dictae patriarchalis ecclesiae Ulyssiponensis occidentalis ordinem sacrum eorum respective praebendae annexum intra annum suscipere teneatur; alioquin, eo elapso, et ordine huiusmodi non suscepto, dimidiam partem fructuum, reddituum et proventuum sequentis anni, et deinde omnes eiusdem praebendae fructus, redditus et proventus irremissibiliter amittat, et suos non faciat in foro conscientiae, etiamsi praefati fructus, redditus et proventus ei non subtrahantur, nec ad praefatum ordinem suscipiendum a dicto Thoma cardinali patriarchâ et illius successoribus praefatis vel a capitulo et canonicis praefatis compellatur. Quod si, intra biennium a die datae earumdem praesentium computandum, praefatum ordinem non susceperit, dignitatibus ac canonicatibus et praebendis praefatis ipso iure et absque sententiâ privatus existat. Nullusque posterum ad sex dignitatum et octodecim canonicatum et praebendarum praefatorum possessionem admittatur, quin prius saltem in sacro subdiaconatus ordine, et in eâ etate, ut infra annum ad ordinem suae praebendae annexum promoveri queat, constitutus, et actu in publicâ et approbatâ universitate in theo-

logiâ magister, aut in altero iurium doctor, seu saltem in alterâ ex dictis facultatibus licentiatu existat, ac aliter factae provisiones vel apprehensae professiones nullae sint et inanes. Si vero intra annum a die institutionis computandum ordines eorum praebendis annexos suscipere neglexerint, praefatis dignitatibus et canonicatibus et praebendis ipso iure et absque sententiâ privati respective sint et esse censeantur eo ipso. Dignitates vero, canonici et beneficiati praefatae patriarchalis ecclesiae Ulyssiponensis occidentalis in futurum a dicto Thoma cardinali patriarchâ seu eius successoribus praefatis, non uti summo sacellano seu summis sacellanis, sed uti patriarchâ aut patriarchis respective instituuntur.

§ 9. Mulctas vero, ut praefertur, in praefato calendario designandas, et quomodolibet, ad quarum solutionem omnes et singulos dignitates, canonicos et beneficiatos dictae patriarchalis ecclesiae Ulyssiponensis occidentalis, nunc et pro tempore existentes, in foro conscientiae, etiamsi mulctae huiusmodi a punctatoribus vel a capitulo et canonicis praefatis non exigantur, teneri et obligatos existere volumus; necnon dignitatum, canonicatum et praebendarum et beneficiorum dictae patriarchalis ecclesiae Ulyssiponensis occidentalis pro tempore vacantium fructus, redditus et proventus, tam antiquos quam de novo superadditos, et quoscumque alios qui in futurum ipsis dignitatibus ac canonicis et beneficiatis obvenerint, pro ratâ temporis illarum et illorum respective vacationis, in favorem fabricae patriarchalis ecclesiae Ulyssiponensis occidentalis praefatae, pro illius indigentis, ac sacrorum suppellectilium aliorumque ecclesiasticorum ornamentorum manutentione,

Mulctae et
praebendarum
vacantium fru-
ctus cui appli-
candi.

1 Male edit. Main. legit et pro ad (R. T.).

cedere, necnon partem fructuum, reddituum et proventuum, dignitatum ac canonicalium et praebendarum ac beneficiorum dictae patriarchalis ecclesiae Ulyssiponensis occidentalis, quae in usum distributionum quotidianarum, iuxta dicti Clementis praedecessoris dispositionem, erogari debuisset, extincto iure accrescendi, inter fructus certos sive grossos earundem dignitatum ac canonicalium et praebendarum dictae patriarchalis ecclesiae Ulyssiponensis occidentalis computari, et cum illis consolidatam esse et remanere debere, dicta auctoritate decernimus atque statuimus.

§ 10. Praeterea eidem Thomae cardinali patriarchae et illius successoribus praefatis, ut ipse seu ipsi, cum primum praefatum novum kalendarium, et dispositiones ut praefertur faciendae, a dignitatibus et canonicis ac beneficiatis eiusdem patriarchalis ecclesiae Ulyssiponensis occidentalis executioni demandari et observari inceperint, omnes et singulos fructus, redditus et proventus, tam per nos in nostris quam per dictum Clementem praedecessorem in suis respective litteris praefatis respective dismembratos et separatos, ac dignitatibus necnon canonicalibus et praebendis ac beneficiis dictae patriarchalis ecclesiae Ulyssiponensis occidentalis respective ut praefertur applicatos et appropriatos, ex tunc decurrendos, inter dignitates ac canonicos et beneficiatos praefatos, servata in omnibus et per omnia praefatarum litterarum, quas hic pro expressis ac de verbo ad verbum insertis haberi volumus, formam et dispositione, dividi et cum effectu persolvi faciat seu faciant: reliquos vero fructus, redditus et proventus, dignitatibus ac canonicalibus et praebendis dictae patriarchalis ecclesiae Ulyssiponensis occidentalis, ut praefertur, applicatos et appropriatos,

usque tunc decursos, et loco depositi asservatos, vel nondum exactos, in tres partes dividat seu dividant: quarum duas, pro numero annorum a die datae primodictarum praefati Clementis praedecessoris litterarum, videlicet v kalendas octobris pontificatus sui anno xx, elapsorum, in aequales partes dividas, ac unanquamque partem huiusmodi inter dignitates ac canonicos, qui in unoquoque ex dictis annis dictae patriarchalis ecclesiae Ulyssiponensi occidentali inservierunt, vel haeredes eorum qui decesserunt, cum onere solutionis debitorum vel legatorum quorumcumque, aequaliter respective distribuat seu distribuant; reliquam vero tertiam eorundem fructuum decursorum partem in fundos vel census, aut utilia aliqua opera, seu in alia reddituum genera in favorem fabricae eiusdem patriarchalis ecclesiae Ulyssiponensis occidentalis pro ipsius indigentibus ac sacrorum suppellectilium aliorumque ecclesiasticorum ornamentorum mantentione, ac novis canonicalibus et praebendis, seu novis beneficiis, iuxta earundem praefatarum nostrarum litterarum dispositionem, erigendis, aliorumque ministrorum sustentatione: quam distributionis rationem praefatus Thomas cardinalis patriarcha seu illius successores praefati erga beneficiatos dictae patriarchalis ecclesiae Ulyssiponensis occidentalis, quoad fructus dictorum prioratum seu abbatiarum per praefatum Clementem praedecessorem ut praefertur suppressorum et extinctorum, seu suppressarum et extinctarum, et praefatis beneficiatis applicatos et appropriatos, ac ut praefertur decursos, servari, cum consilio et consensu dicti Joannis regis, ¹ erogari sedulo curet atque praecipiat, seu curent atque praecipiant:

¹ Aptius adderetur hic coniunct. et (R. T.).

Omnimoda potestas patriarchae data quemcumque beneficiatum compellendi ad executionem eorum, quae statuuntur in kalendario.

§ 11. Ac demum, ut praemissa omnia et singula in eisdem praesentibus contenta, necnon omnia in novo kalendario ut praefertur consiciendo disponenda, suum debitum sortiantur effectum, et exactius perpetuis futuris temporibus observentur, quod praefatus Thomas cardinalis patriarcha eiusque successores praefati dignitates et canonicos ac beneficiatos aliosque ministros dictae patriarchalis ecclesiae Ulyssiponensis occidentalis, ac eos ad quos pro tempore spectabit, ultra multas et poenas in praefato novo kalendario praefatisque dispositionibus ut praefertur designandas, quibusvis necessariis ac canonicis remediis adhibitis, omni prorsus appellatione remota, ad illorum omnium et singulorum observantiam compellere et arctare, et contra inobedientes seu alias delinquentes, tam in supradictis quam aliis quibuscumque, sine adiunctis, tam intra quam extra visitationem, procedere possit et valeat, et respective possint et valeant, plenam, integram et omnimodam potestatem, facultatem et auctoritatem, motu simili, apostolica auctoritate praefata, ipsarum tenore praesentium, pariter concedimus et impartimur.

Clausulae ad praesentium litterarum observantiam inducendam.

§ 12. Decernentes, easdem praesentes, ac in eis contenta quaecumque, nullo unquam tempore, et ex quocumque capite vel ex qualibet causa, quantumvis legitima et iuridica, pia, privilegiata et speciali nota digna, etiam ex eo quod dignitates et canonici ac beneficiati dictae patriarchalis ecclesiae Ulyssiponensis occidentalis, seu quicumque alii, cuiuscumque dignitatis, gradus, conditionis et praecminentiae existant, in praemissis et circa ea quomodolibet et ex quavis causa, ratione, actione vel occasione, ius vel interesse habentes seu habere praetendentes, illis non consenserint, aut ad illa vocati et auditi non

fuerint, et causae, propter quas eadem praesentes emanarunt, adductae, verificatae et iustificatae non fuerint, de subreptionis vel obreptionis aut nullitatis vel invaliditatis vitio, seu intentionis nostrae aut ius vel interesse habentium consensu, aut quolibet alio quantumvis magno, substantiali, inexcogitato et inexcogitabili ac specificam et individuum mentionem ac expressionem requirente defectu, seu etiam ex eo quod in praemissis eorumque aliquo solemnitates et quaevis alia servanda et adimplenda servata et adimpleta non fuerint, aut ex quocumque alio capite, a iure vel facto aut statuto vel consuetudine aliqua resultante, aut quocumque alio colore, praetextu, ratione, etiam in corpore iuris clausa, occasione, aliave causa, etiam quantumvis iusta, rationabili, legitima, iuridica, pia, privilegiata, etiam tali quae ad effectum validitatis praemissorum necessario exprimenda esset, notari, impugnari, invalidari, retractari, in ius vel controversiam revocari, aut ad terminos iuris reduci, vel adversus illas restitutionis in integrum, aperiitionis oris, reductionis ad viam et terminos iuris, aut aliud quodcumque iuris, facti, gratiae vel iustitiae remedium impetrari, seu quomodolibet, etiam motu simili, concesso, aut impetrato vel emanato, uti seu se iuvare in iudicio vel extra posse, neque easdem praesentes sub quibusvis similibus vel dissimilibus gratiarum revocationibus, suspensionibus, limitationibus, modificationibus, derogationibus, aliisque contrariis dispositionibus, etiam per dictos praedecessores aut per quoscumque alios Romanos Pontifices successores nostros pro tempore existentes et Sedem Apostolicam praefatam, etiam motu pari, ac ex certa scientia, etiam consistorialiter, ac quibusvis de causis, ac sub quibuscumque

verborum tenoribus et formis, ac cum quibusvis clausulis et decretis, etiamsi de ipsis praesentibus eorumque toto tenore ac datâ specialis mentio fiat, pro tempore factis et concessis, ac faciendis et concedendis, comprehendi, sed, tamquam ad maius bonum tendentes, semper ab illis excipi, et, quoties illae emanabunt, toties in pristinum et validissimum, ac eum in quo antea quomodolibet erant, statum restitutas ac plenarie reintegratas, ac de novo etiam sub quacumque posteriori datâ quodcumque eligendâ concessa esse et fore; sicque et non aliâs in praemissis omnibus et singulis per quoscumque iudices ordinarios vel delegatos, quavis auctoritate fungentes, etiam causarum palatii apostolici auditores, ac praefatae S.R.E. cardinales, etiam de latere legatos, vicelegatos, dictaeque Sedis nuncios, et alios quoscumque quavis auctoritate, potestate, officio et dignitate fungentes, ac praerogativâ, privilegio, praeeminentia et honore fulgentes, sublata eis et eorum cuilibet quavis aliter iudicandi et interpretandi facultate et auctoritate, in quocumque iudicio et in quacumque instantiâ iudicari et definiti debere; irritum quoque et inane si secus super his a quoquam, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter, contigerit attentari.

Contraria tollantur.

§ 13. Non obstantibus secundodictis praefati Clementis praedecessoris, ac omnibus in nostris litteris praefatis super novâ servitii in eadem patriarchali ecclesiâ Ulyssiponensi occidentali praestandi formâ dispositis, ac quibusvis aliis apostolicis, ac in universalibus, generalibus, provincialibus, synodalibusque conciliis, editis vel edendis, specialibus vel generalibus, constitutionibus et ordinationibus, dictaeque patriarchalis ecclesiae Ulyssiponensis occidentalis, etiam iuramento, confirmatione apostolicâ, vel

quavis firmitate aliâ roboratis, statutis, eorumque reformationibus, stylis, usibus et consuetudinibus, etiam immemorabilibus, privilegiis etiam ex fundatione competentibus, vel a dicto Clemente praedecessore, aut aliis praedecessoribus nostris aliâs praefatae patriarchali ecclesiae Ulyssiponensi occidentali, dum esset capella regia vel insignis collegiata ecclesia, concessis, quatenus his, quae in ipsis praesentibus expressa sunt, adversentur, necnon indultis et litteris apostolicis, praefatis capitulo et canonicis dictae patriarchalis ecclesiae Ulyssiponensis occidentalis, aliisque personis quibuscumque, etiam speciali, specificâ, expressâ et individua mentione dignis, sub quibuscumque tenoribus et formis, ac cum quibusvis etiam derogatoriis derogatoriis, aliisque efficacioribus, efficacissimis et insolitis clausulis, irritantibusque et aliis decretis, etiam in genere vel in specie, etiam motu pari et de potestatis plenitudine similibus, ac consistorialiter, aut aliâs quomodolibet, etiam iteratis vicibus, in contrarium praemissorum concessis, approbatis, confirmatis et innovatis, etiamsi in eis caveatur expresse, quod illis per quascumque litteras apostolicas, etiam motu pari pro tempore concessas et concedendas quascumque, etiam derogatoriis derogatorias in se continentes, derogari non possit, neque censeatur eis derogatum; quibus omnibus et singulis, etiamsi de illis eorumque totis tenoribus specialis, specifica, expressa et individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio seu quaevis alia expressio habenda, aut quaecumque alia exquisita forma ad hoc servanda foret, eorum tenores, formas et causas, etiam quantumvis praegnantibus, piis, privilegiatas, praesentibus pro plene ac sufficien-

ter, ac de verbo ad verbum, nihil penitus omisso, insertis, expressis ac specificatis habentes, illis aliâs in suo robore permansuris, ad praemissorum omnium et singulorum validissimum effectum, hac vice dumtaxat, latissime et plenissime et sufficienter, necnon specialiter et expresse motu simili derogamus, ac derogatum esse et censi decernimus; ceterisque contrariis quibuscumque.

Poenae contra temerarios bullae huius.

§ 14. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostri motus proprii, reintegrationis, revalidationis, derogationis, annullationis, licentiae, impartitionis, concessionis, indulti, decreti, statuti, et voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire; si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei ac beatorum Petri et Pauli apostolorum eius se noverit incursum.

Datum Romae, apud S. Mariam Maiorem, sub anno Incarnationis dominicae MDCCXXXVIII, VIII idus decembris, pontificatus nostri anno IX.

Dat. die 6 decembris 1738, pontif. anno IX.

Loco † Bullae aureae.

CCXLVI.

Confirmatio decreti Congregationis episcoporum et regularium circa religiosos Ordinis fratrum Eremitarum S. Augustini provinciae Mexicanae ad alios Ordines confugientes.

Clemens Papa XII.
ad perpetuam rei memoriam.

Ex facili religiosorum ad alios Ordines confugio, omnium Ordinum disciplina collabitur.

§ 1. Aliâs pro parte dilecti filii Ignatii Padilla fratris expresse professi, in sacrâ theologiae magistri, provinciae SS. Nominis Iesu Mexicanae Ordinis Eremitarum sancti Augustini procuratoris ad specialia negotia missi, nobis expositum fuit, quod in dictâ provinciâ abusum valde observantiae regulari praeiudicia-

les, nempe quod aliqui religiosi inquieti et parum observantiae sui instituti amatores obedientiam reverentiamque ac subiectionem suis praelatis debitas parvifacientes, ad coenobia aliorum Ordinum vel Congregationum aut institutorum, praetextu evadendae violentiae et effugiendi rigorem suorum superiorum, confugiant, irrepserant; et, licet superiores praedicti a praelatis conventuum, ubi praedicti religiosi confugiunt, petant ut patiantur quod obligatio obediendi propriis superioribus, et se se ad propria coenobia restituendi, intimetur, vel quod illos propriis superioribus tradant, neutrum obtineri solet, protestantes aliorum Ordinum vel congregationum aut institutorum praelati, ubi dicti religiosi confugiunt, eosdem gaudere immunitate refugii, et consequenter a proprio praelato non posse extrahi, requiri aut notificari, utpote in alieno territorio existentes, neque superiores aliorum Ordinum praedictorum debere dictos religiosos confugientes tradere: et in eadem expositione subiuncto quod dilectus etiam filius modernus prior provincialis provinciae et Ordinis praedictorum in angustias positus ad venerabilem fratrem modernum archiepiscopum Mexicanum illius regni proregem recursum habere coactus fuerat, ut ei auxilium regium impertiretur, quo dispersum gregem ad ovile proprii Ordinis reducere, et hoc tantum medio relatis praeiudiciis occurrere posset; cum autem minime lateat, quod, si haec ianua asili aut refugii religiosi pateat, funditus disciplina regularis ac debita propriis superioribus obedientia corruant, necnon iurgia et discordiae inter superiores respective Ordinum cum saecularium scandalo procul dubio pullulent:

§ 2. Porro, ut tot malis occurrere-

Instantia procuratoris expo-

mentis pro ha-
tuamndi compe-
scendo.

mus, per nos declarari summopere de-
siderabat quod dictis religiosis ad con-
ventus aliorum Ordinum vel Congrega-
tionum vel institutorum confugientibus
immunitas refugii seu asili minime suf-
fragetur, sed a proprio superiore iudi-
cialiter ex alieno conventu unusquisque
confugentium huiusmodi extrahi, et ad
proprium, quocumque privilegio regula-
ribus concessio hac in parte non obstante,
reduci possit: quod si dicti religiosi
adhuc rebelles in¹ parendo propriis su-
perioribus, ad suum conventum eosdem
redeundi iubentibus, perseverent, vel
dicti superiores eos tituli refugii reci-
pientes et auxilium praestantes propriis
superioribus tradere renuerint, utriusque
poenas, fugitivis et eorum fautoribus et
protectoribus necnon rebellibus et ino-
bedientibus per hanc Apostolicam Sedem
impositas, ipso facto et absque aliâ de-
claratione incurrere debeant:

Ad Congrega-
tionem episco-
porum et regula-
rium remissa.

§ 3. Nos, supplicem libellum nobis
porrectum ad Congregationem venera-
bilium Fratrum nostrorum S. R. E. cardina-
lium negotiis et consultationibus
episcoporum et regularium praepositam
remisimus, a qua emanavit decretum
tenoris qui sequitur, videlicet:

Decretum Con-
gregationis, quo
statuatur au-
gumentis superio-
ribus sui Ordini
esse resti-
tuendos sub
conditionibus et
cautelis hic ex-
pressis.

Sacra Congregatio eminentissimorum et
reverendissimorum S. R. E. cardinalium
negotiis et consultationibus episcoporum et
regularium praeposita, ad quam sanctissi-
mus dominus noster supplicem libellum re-
misit, attentâ relatione eminentissimi Fir-
rao, praefati Ordinis apud Sanctam Sedem
protectoris, re mature perpensâ, decrevit,
regulares unius religionis, confugientes ad
ecclesias et monasteria alterius religionis,
superioribus propriae religionis restitui de-
bere a praelatis alterius religionis, ad quo-
rum ecclesias et monasteria confugiunt,
praestito tamen ab iisdem superioribus con-
fugientium iuramento, et factâ obligatione
de servandâ immunitate ecclesiasticâ et de

¹ Forsan deest non (R. T.).

restituendo confugientes praefatos ecclesiis
vel monasteriis, ad quae confugerunt, casu
quo procedendum sit ad poenas corporales
carceris perpetui, mortis et treremium pro-
pter delicta ab ipsis confugientibus com-
missa; secus, si ipsi superiores procedere
deberent ad poenas ordinarias, et ad cor-
rectionem regularium per constitutiones Or-
dinis praescriptas: cuius rei declaratio ad
definitorium provinciale, vel, ubi illud non
fuerit, ad consilium conventus spectabit.
Quod si, constituto regulares confugientes
poenas dumtaxat ordinarias et per constitu-
tiones Ordinis ad correctionem praescriptas
promereri¹, praelati alterius religionis re-
nuant eos propriis superioribus restituere,
vel ipsi regulares ad proprias religiosas do-
mos redire recusent, sacra eadem Congrega-
tio utrosque ad instar apostatarum vel apo-
statas recipientium, in excommunicationem
Summo Pontifici reservatam incursum decla-
ravit. — Romae, v septembris MDCCXXXVIII.
— I. cardinalis FIRRAO. — C. archiepi-
scopus Damiatinae, secretarius.

Supplicatum
Papae pro con-
firmatione.

§ 4. Cum autem, sicut dictus Ignatius
procurator nobis subinde exponi fecit,
ipse decretum huiusmodi, quo firmiter
subsistat et servetur exactius, aposto-
licae confirmationis nostrae patrocinio
communiri plurimum cupiat:

Confirmatio
Pontificia.

§ 5. Nos, ipsum Ignatium procurato-
rem specialibus favoribus et gratiis pro-
sequi volentes, et a quibusvis excom-
municationis, suspensionis et interdicti,
aliisque ecclesiasticis sententiis, censu-
ris et poenis, a iure vel ab homine,
quavis occasione vel causâ latis, si qui-
bus quomodolibet innodatus existit, ad
effectum praesentium dumtaxat conse-
quendum, harum serie absolventes et
absolutum fore censentes, supplicationi-
bus eius nomine nobis super hoc hu-
militer porrectis inclinati, decretum
praeinsertum, auctoritate apostolicâ, te-
nore praesentium, confirmamus et ap-
probamus, illique inviolabilis apostoli-

¹ Edit. Main. legit *promeren* (R. T.).

Decretum fir-
mitatis praesen-
tium litterarum.

caae firmitatis robor adiicimus: salvâ
tamen semper in praemissis auctoritate
memoratae Congregationis cardinalium.

§ 6. Decernentes, easdem praesentes
litteras firmas, validas et efficaces exi-
stere et fore, suosque plenarios et in-
tegrus effectus sortiri et obtinere, ac
illis, ad quos spectat et spectabit in
futurum, plenissime suffragari, et ab
eis respective inviolabiliter observari;
sicque in praemissis per quoscumque
iudicem ordinarios vel delegatos, etiam
causarum palatii apostolici auditores,
iudicari et definiti debere, ac irritum
et inane, si secus super his a quoquam,
quavis auctoritate, scienter vel igno-
rante, contigerit attentari.

Obstantium
derogatio.

§ 7. Non obstantibus constitutionibus
et ordinationibus apostolicis, nec non,
quatenus opus sit, eiusdem provinciae,
ac praedicti aliorumque quorumcumque
Ordinum, congregationum vel institu-
torum, et etiam iuramento, confirma-
tione apostolicâ, vel quavis firmitate
aliâ roboratis, statutis et consuetudi-
nibus, privilegiis quoque, indultis et
litteris apostolicis in contrarium prae-
missorum quomodolibet concessis, con-
firmatis et innovatis; quibus omnibus
et singulis, illorum tenores praesentibus
pro plene et sufficienter expressis ac
de verbo ad verbum insertis habentes,
illis aliâs in suo robore permansuris,
ad praemissorum effectum, hac vice dum-
taxat, specialiter et expresse derogamus;
ceterisque contrariis quibuscumque.

Transumptis
danda fides.

§ 8. Volumus autem ut earundem
praesentium litterarum transumptis, seu
exemplis, etiam impressis, manu alicuius
notarii publici subscriptis, et sigillo
personae in ecclesiasticâ dignitate con-
stitutae munitis, eadem prorsus fides
ubique tam in iudicio quam extra adhi-
beatur, quae ipsis praesentibus adhi-
beretur si forent exhibitae vel ostensae.

Datum Romae, apud S. Mariam Ma-
iorem, sub annulo Piscatoris, die xx
decembris MDCCXXXVIII, pontificatus no-
stri anno IX.

Dat. die 20 decembris 1738, pontif. anno IX.

CCXLVII.

*Confirmatio institutionis missionum ab
archiepiscopo Salisburgensi in civitate
Salisburgensi factae, ac regularum
ac legum pro missionariis conditarum,
et a Congregatione de Propagandâ
Fide approbatarum.*

Clemens Papa XII,
ad futuram rei memoriam.

Pastorum princeps Iesus Christus, Prooemium.
cuius supremâ in catholicae Ecclesiae
procuratore vices, per ineffabile divinae
providentiae consilium infirmitati nostrae
demandatas, plane immerentes nos ge-
rimus, eâ pontificium animum nostrum,
in ovibus suo sanguine redemptis et
per viam aeternae perditionis pergenti-
bus ad orthodoxum ovile reducendis sol-
licitum, caelestis consolationis copiâ et
laetitiae magnitudine cumulare digna-
tus est, ut gaudio superabundantes in-
credibili iubilemus Deo in voce e-
xultationis.

§ 1. Enim vero venerabilis frater
Leopoldus archiepiscopus Salisburgensis
pro eximia pietate suâ, singulari ortho-
doxae religionis zelo, iniuncto pasto-
ralis ministerii munere custodiens vigi-
lias super grege sibi commisso, summâ
cum nominis sui laude laboribus pluri-
mis ac dispendiis ex suâ, in qua com-
morabantur, amplissimâ dioecesi eie-
ctis ac procul expulsis vigintiduo-
millibus et amplius haereticis, eorum-
dem terras catholicae fidei cultoribus
habitandas attribuit.

§ 2. Praeterea veritus ne temporis

Missionarios
inducit, limites.

Prooemium.

Archiepiscopus
Salisburgensis
et dno-
cosi haereticos
eliminat.

que eis anti-
gnal.

processu, perditissimis hominibus antiquas sedes subleste repetentibus, et ibidem nova execrandae haeresis semina occulte spargentibus, iterum illic pestiferae segetis germina subolescerent, ut aut nequitia elidatur, opportune, nullis parcens industriis et sumptibus, providere studuit. Inter ceteras autem utilissimas providentiae suae ad susceptum saluberrimum opus conficiendum initas rationes, illa in primis maxime commendaenda, quod sex perpetuas missiones a religiosis viris aliquot regularium Ordinum et institutorum, intra praescriptos (ne dissidia nulla aut confusio unquam oriri possint) limites, sub nonnullis abs se editis capitulis, regulis et legibus, omnino peragendas, fundaverit institueritque, ac necessariis redditibus et emolumentis ditaverit. Quae quidem omnia capitula, regulae et leges sunt tenoris qui sequitur, videlicet:

*Missiones in dioecesi Salisburgensi
novissime institutae.*

Loca Ordinibus regularibus assignata.

- I. Pro patribus Ordinis S. Augustini in praefectura Hallensi et monte Turnbergensi ubi sunt salinarum fossores;
- II. Pro patribus Capuccinis in oppido et praefectura Werffensi una cum praefecturis in Abbtenu et Golling;
- III. Pro patribus Capuccinis civitatis Radstadiensis intra montana sitae per totam eius nominis praefecturam;
- IV. Pro patribus Capuccinis monasterii in Damsweeg vallis Lungaviae ad confines Carinthiae per totam praefecturam Mossheimensem;
- V. Pro patribus Ordinis sancti Benedicti in loco Swarzachiae pro praefecturis ad S. Joannem Wagrain, Prosarl, Gostein, Golldegg, et ad S. Vitum;
- VI. Pro patribus Recollectis Ordinis sancti Francisci in loco Hunsdorff super praefecturis Taxenbacensi, Raurenensi et Zellensi.

Comma istud dimittimus lectori scio; forsitan et ut pro ut aut legendum (n. r.).

Nos Leopoldus, Dei gratia archiepiscopus et princeps Salisburgensis, Sanctae Sedis Apostolicae legatus, natus primas Germaniae.

Cum ea sit haereticae obstinationis conditio, ut, amputatis ramis, illico novi et aliquando fortiores succrescere soleant, ne, quae forte in praefectura nostra Hallensi et in monte Turnberg in latibulis adhuc delitescit haeretica lues, tractu temporis iterum erumpat, novique oriantur, quos, proh! dolor, sumus experti, rogi, continuo nobis providendum est, qua ratione insidiosi impiorum conatus penitus reprimi et opprimi possint, ut, securi velut ad radicem posita, pertinacibus mediis pertinax malum, ne qua resumptis velut viribus augescere possit. Quare, cum statuerimus, quod apostolicae missionis in locis praedictis post ultimam haeticorum emigrationem per tui Ordinis fratres laudabiliter exercitum munus omni futura aetate perduret, paternitati tuae hisce nostris clementer et serio simul iniungimus, quatenus illud futuris perpetuis temporibus eo modo instituat, ut:

- I. Tribus, qui hactenus de facultate nostra (superiore in censum veniente) in monte Turnberg tui Ordinis fuere patres, quartum, quem tibi ibi habere auctoritate nostra ordinaria hisce nostris permittimus, adiungas, ea verumtamen conditione et lege, quod:
- II. Duo ex eis nobis praesententur ad peragendum in praerelato districtu apostolicae missionis munus, vel a Summo Pontifice, vel per sacram Congregationem de Propaganda, seu ab eo cui ab hac talis delegabitur facultas, approbati, necessariisque ad missiones apostolicas privilegiis instructi, absque eo quod tibi integrum sit, postquam semel fuerint ad missiones nostras delecti, eos amovere, nisi ubi primi integrum absolverint annum, subrogatione subinde ea ratione faciendam ut unus vel saltem semper adsit qui iam per annum in praemisso Ordini tuo assignato districtu missionarii exercuerit munus, notos habeat incolarum salinarumque fossorum mores, sit in re missionum practicus, potisque in-

Pessime edit. Main. legit *approbari* pro *approbati* (R. T.).

Missiones fratrum Ordinis S. Augustini dalaie impositaque leges.

struere noviter advenientes; sintque insuper in omne aevum duo missionarii praedicti, quoad ea quae missionis munus concernunt, immediate et unice nostris nostrorumque successorum mandatis, quoad disciplinam monasticam vero atque domus oeconomicam directionem, tibi et superiori eorum subiecti. Volumus autem:

III. Ut mox dictorum missionariorum unica cura sit incessanter intra praedictam Hallensem nostram praefecturam, qua late haec quoad temporalem iurisdictionem, districtu civico incluso, se protendit, de loco ad locum, et, si necesse fuerit, etiam de domo ad domum excurrere, catechizare, rudes in doctrina christianam instruere, dubitantes ad viam veritatis reducere et in hac confirmare, in haeticos vel de haeresi suspectos, horum consultores, fautores, receptatores, librorum acatholicorum detentores, vel detentorum conscios, et non revelantes, eos in provinciam nostram ferentes vel intrudentes, eorumque auxiliares, conscios, seu participes, inquirere, hosque et alios huiusmodi farinae homines nobis, vel cui per nos et successores nostros demandabitur, sine aliqua personarum acceptatione, omnique seposito humano affectu, denunciare, verbum divinum et fidei dogmata ubivis et etiam ex cathedra (sic tamen ut Ordinariorum non disturbentur ecclesiasticae functiones), intra ipsis designatum districtum, tradere, sic et poenitentiae sacramentum (sola dempta confessione paschali, si locorum curiones ultro non annuerent), sacrosanctam vero Eucharistiam in ecclesia Turnberg, alibi vero non nisi quam accedente ipsorum curionum assensu, administrare; item aegris et moribundis solatium cum auxilio impendere, atque peragere ea omnia, quae individuum missionarii apostolici exigit munus, iure sepulturae alioque quocumque parochiali, semper et ubique extra montem Turnberg, excepto.

IV. Teneantur pariter in vitam et mores non modo subditorum ipsis quoad missionis ministerium commissorum, sed et eorum quibus ipsi subditi intra designatum districtum ex demandata a nobis iurisdictione

subeunt, sedulo invigilare, datoque defectu religioni directe vel indirecte pernicioso, si fraterna admonitio non tollat, nobis et successoribus nostris ad nostras aures deferre; sicut e converso et nostris demandabimus decanis ruralibus perspectum habendi an missionarii ipsi missionis munus debite adimpleant et assequantur ex asse, quidve operentur adversus has nostras leges, nobis defectus, ubi hos, si aliqui praeter spem nostram omnem contigerint, fraterna admonitio non dissipet, debite relaturis.

V. Quapropter praesentabuntur nobis viri cum scientia cum et vitae sanctimonia clari, iusti, incorrupti, integri, suaves et insimul severi, graves, sagaces, cum in polemica, cum et in his quae ad notitiam promovendae haeticalis inquisitionis conducunt, bene versati, nec accipient a subditis quoad missionis munus eis subiectis eleemosynas pro missis, aliave munera, forent licet exculenta vel poculenta tantum, nec valeant egredi ipsis designatum districtum a nobis vel successoribus nostris, praevia non habita licentia, hac ipsa illis non nisi gravi de causa deneganda.

VI. Licet porro Ordini tuo apostolicae missionis munus in praedicta Hallensi praefectura in Turnberg et in civico Hallensi districtu private committamus, liberum tamen semper nobis et successoribus esse volumus, alios quoque alterius religionis viros in districtum praedictum ad tempus mittere missionarios, de districtu vero alibi etiam et extra illum ad missiones ad tempus pariter ablegare, missione Ordinis tui verumtamen fixa semper manente, suoque in robore firma.

Noverit proinde paternitas tua, tuique successores omnes perpetuis futuris temporibus, tam salutare nostrum propositum alacriter exequi atque in partem tam gloriosi laboris vocati haec nostra mandata pro posse explere; quod si vero in adimplendis ex asse omnibus praescriptis negligentes, incurii, segnesve fueritis, omnipotenti Deo, nobis et successoribus nostris, et venerabili nostro capitulo strictissimam rationem reddituros, vosque nostram et horum indi-

gnationem incururos. — Actum Salisburgi, metropoli nostrâ, hac die XIV mensis martii anni MDCCXXXVII.

LEOPOLDUS.

In nomine sanctissimae et individuae Trinitatis. Amen. — Nos Leopoldus, Dei gratiâ archiepiscopus et princeps Salisburgensis, Sanctae Sedis Apostolicae legatus natus, et primas Germaniae, etc.

Datas patri-
bus Capuccinis
stationes.

Quamvis nos, divinâ favente clementiâ, ad archiepiscopale solium eVecti, a primâ ineuntis regiminis nostri die, antiquius nihil unquam habuerimus, quam religionis et catholicae fidei nostrae curam, quae semper et ubique omni aevo, in omni imperio et apud quamcumque gentem praecipua fuit, quaeque securum est publicae felicitatis pignus, cuius firmamento stant regna, conservantur principatus, continentur subditi, omnigenique boni tutissimum est fulcrum, tantum tamen abfuit ut haeresis, hostis eius perniciosissimus, vinceretur, ut potius animus meminisse horreat, ipsaque refugiat oratio terrerim illud bellum, quod ea propter adversus nos, catholicam religionem, et principatum ipsum inferre tentarunt ipsimet subditi nostri, dum exurgens novissime fatale monstrum, ex omnibus pristinorum haeresum concretum, stragem late sacrorum totâ provinciâ nostrâ circumferre, evertere aras, disturbare templa, principis maiestatem in contemptum, huius mandata in ludibrium, iura omnia divina et humana per inauditum furorem et vesaniam nefarie et fedifrage violare parabat, nihil sceleris, nihil doli, nihil iniquitatis intentatum et inausum relinquens ut et plebem reliquam novitatis illacebrâ corrumperetur. Pluribus necesse haud est rem exprimere, quia haec per se liquet, et loquantur¹ id satis et clamant tot publica acta, tot desuper habitantium inquisitionum volumina; ohliti vero haud sumus, qui tunc sermones hostium, qui rumores amicorum forent, cum dicerent palam, culpa¹ maiorum nostrorum incubuisse tamdiu in provinciam haeresis

¹ Aptius lege loquantur (R. T.).

² Forsan culpâ (R. T.).

infandam pestem religioni nostrae in archiepiscopatu, aut² ipsi archiepiscopatu aut utriusque pariter iam iam esse pereundum. Alios namque tantae molis exterrebat opus, alios retardabat exitus plenus periculi et aleae, vel ipse rei tam ancipitis et arduae fama alios tenebat attonitos metu, expectatione suspensos. Vidit hoc provincia, imo et imperium totum, et vidimus nos summo pastoralis animi nostri moerore, astrudimus ipsamet religione furores, pugnavimus viribus totis, armis, legibus, edictis, metu et poenis. Repulimus viginti et ultra millia utriusque sexus, qui non unam fidem, sicut unum principem, non unum cultum, sicut unum numen, non unam Ecclesiam, sicut unum baptisma, amplecti volebant. Relegavimus alios, ³ aliis mediis ad meliorem reduximus frugem, atque hac demum viâ retulere superi constantiae nostrae praemium, stetit archiepiscopatus, et vicit; vicit pariter Ecclesia et triumphavit; et obtinimus insimul, quod ab annis ultra biscentum humana vis nulli consequi aut industria poterat, quod piorum omnium vota flagitabant, quod fideles omnes a Deo enixe precabantur, adiuvantibus in id mirifice caelestibus ipsis, qui hoc ipsum nobis reservarunt opus. Verum enim vero, quod³ ita tamen comprimi non potuerit pestiferum huius feralis hidrae virus, quin aliqua pars eius non resideret adhuc in provinciae nostrae visceribus, atque spiraret rursus immanis haec bellua, licet centum petita vulneribus, centum vinculis constricta, sensim iterum gliscens, et ad reliqui perniciem corporis tacitâ contagione serpens, clam invalitura in dies, in flammam et incendia, si quis ventilabit, etiamnum eruptura, dum alitur doloso cinere suppositus ignis, nisi tempestive, malo iam nostri edocti, congrua repagula ponamus, atque obviamus appropriatis remediis, antequam morbus rursus aestuare incipiat, non desint nimirum in futurum amplius qui misereantur super

¹ Forsan ut ac deinde esset pro esse (R. T.).

² Videtur repetendum alios (R. T.).

³ Ex syntaxi seq. videtur legendum quum (R. T.).

turbam, ne plures, ut hactenus evenit et meminisse dolet, dimittantur ieiuni et deficiant in viâ, dum, parochis aliisque locorum pastoribus in peragendis sacrificiis, excipiendis confessionibus, administrandâ SS. Eucharistiâ, visitandis infirmis, assistendo moribundis, aliisque animarum curae functionibus continue et ex asse irretitis, non erat qui parvulis frangeret panem, instrueret ignorantes, flecteret dubios, atque ad Ecclesiae ovile reduceret longe lateque dis-sitas oves: hinc est quod, postquam pro pastorali sollicitudine animum, nostrasque de funditus extirpandâ haeresi curas in omnem partem diu multumque versavimus, dumque oculos et mentem nostram in priorum saeculorum monumenta penitus defiximus, unum adhuc idque unicum superesse comperimus, quod possit ignem hunc, seris etiam metuendum successoribus, extinguere, perdere et delere, si plura nimirum ex diversis Ordinibus, continua ut sit, eaque pia inter eos laborandi in vineâ Domini aemulatio, atque in diversis montium locis, in quibus haeretica lues magis hactenus in-senuit, ut firmissima armamentaria Ecclesiae fundentur apostolicorum missionariorum hospitia, qui, incessanter excurrando et catechizando, rudes instruant, dubitantes inflectant, clam inquirant in suspectos, omniaque ea persgant, quae individuum apostolicae missionis munus exposcit. Quapropter, cum ad effectum praemissum inter alios plures strenuissimos Christi milites dilecti nobis in Christo patres Capuccini venerabilis Ordinis sancti Francisci provinciae nostrae Salisburgensis, pro zelo quo flagrant ad animarum salutem, operam suam detulerint, statuimus et ipsos quoque in partem laboris vocare, divinâque freti ope, et constanti experientiâ docti, decrevimus in Domino decernimusque, ad stabiliendam in dioecesi nostrâ, maxime intra montes, orthodoxam religionem, ad profligandas haereses, atque ad propagandam maiorem Dei sanctaeque matris Ecclesiae et archidioecesis nostrae gloriam, eisdem patribus Capuccinis provinciae praetactae, prope oppidum nostrum in Werffen, ad effectum tantum-

modo peragendae apostolicae missionis, sedem stabilem figere, atque sub legibus, pactis et conditionibus infradicendis in perpetuum firmare.

i. Itaque damus, concedimus et tradimus antelatis patribus, ab omni et quocumque onere reali, mixto seu personali penitus liberam et immunem, tantam quantitatem praedii nostri nuncupati, Maienfeld hactenus ad gaudendum praefecto nostro in Werffen concessi, et siti prope et super oppidum praedictum, quae nimirum orientem versus existit, quaeque sat sit pro desuper extruendo missionis hospitio et aedificandâ parvâ ecclesiâ atque hortulo, iugera scilicet duo circiter, prout praedium praedictum cum quantitate extrahendâ, hac undequaque lineâ rubrâ signatâ, ad oculum praebet delineatio nobis exhibita praesentibus nostris annectenda.

ii. Curabunt e contra illi cum totâ provinciâ ad peremptos ultro oblata¹ benefactorum eorum largitionibus ipsam domum missionis desuper aedificari, quatuor patrum missionariorum atque unius fratris laici habitationi congruam et aptam, additis duobus cubiculis hospitibus seu patri provinciali usui futuris, praeter refectorium, culinam cum penu, cellam vinariam, et aliud cubile bibliothecae inserviturum, cumque hortulo ad necessitatem et usum culinae, in ampliorem vero formam aedificium nec extrahi² nec redigi possit, quorum insuper benefactorum donis et sumptibus surget pariter sacellum, seu parva ecclesia, tribus ad summum altaribus extracta, B. Virgini Mariae Auxiliatrici dicanda.

iii. Missionariorum numerus sit semper et in aevum quaternus, missionis superiore, quem pater provincialis semper designabit, in censum simul veniente, uno fratre laico insuper addito; qui numerus sine expresso nostro, vel successorum, et venerabilis nostri capituli consensu nullis unquam temporibus augeri nec minui possit.

iv. Providebunt porro monasteria de Salzburg et Radstatt, sive ipse pater provin-

¹ Forsan oblati; at syntaxis perplexa (R. T.).

² Forsan extrui (R. T.).

Leges ab eis
observandae.

cialis et provincia, missionariis praedictis de congrua sustentatione, tum et de suppellectili aliisque necessariis ad usum sacelli, sic ut nec nobis, ¹ provinciae nostrae, vel et subditis ipsis de districtu missionis Capucinerum sicut onerosi, lignis ab igne tantummodo demptis, quae nos et successores nostri perpetuis futuris temporibus ad usum et necessitatem missionis domus suppeditari mandabimus.

v. Designabimus ipsis ad peragendum apostolicae missionis officium totam praefecturam Werffensem cum adiacenti praetura in Bischoffhoven, praefecturam in Abbatenu cum illa de Gollingqua, qua ² hae omnes late patenti quoad temporalem per nos eorum praefectis delegatam iurisdictionem.

vi. Quia vero missionarii ipsi tam latum longeque disitum districtum peragere haud possent, si excurrentes necessariis ³ ad se se alendos pecuniis non fuerint instructi, hinc assignamus memoratae domui missionis annuos florenos centum ex capitali statibus provinciae a secretaria deputatione nostra ex multis haereticis vel de haeresi suspectis hactenus indictis conflato, et ad quincunces usuras, cum omnimoda immunitate ab omni decimatione, steura, aliove excogitabili onere reali aut personali, elocato; volentes insuper et mandantes, utque hactenus perquisitiones, per Capucinerum missiones factas in praefecturis Werffen et Radstatt, tum et in praefecturas Wagrain indictae fuerunt, nondum tamen exactae, vel ad casam missionis transmissae, aut quae in futurum dictabuntur pecuniariae poenae adversus subditos missioni eorum commissos, per praefatam secretam deputationem nostram eparentur, denturque successive in censum, ut supra, eum praecise in finem, ut domui missionis praedictae, ad usum et effectum de quibus praemissum est, annui floreni biscenti ex decurrendis usuris valeant titulo eleemosynae persolvi, ubi temporis tractu mox memoratae indictae, et

¹ Videtur addendum nec (R. T.).

² Vocem qua nos addimus (R. T.).

³ Edit. Main. habet necessariis pro necessariis (R. T.).

non exactae, vel indicendae in futurum mulctae aliud capitale florenorum bis mille conflabunt.

vii. Quod vero ipsosmet patres missionarios attinet, praesentabuntur nobis semper tam nunc tum et successivis temporibus designandi a patre provinciali eorum; ubi vero ad missiones nostras fuerint ab hoc semel delecti ablegatique, et a nobis recepti et approbati, integrum illi haud sit eos aliter amovere et avocare, quam et servato ordine et forma, ut vel unus saltem semper adsit, qui iam per integrum biennium missionarii in domo praedicta Werffen exercuerit munus, habentes subditorum perspectos mores, sitque in re missionum versatus, et valeat instruere noviter advenientes.

viii. Erunt autem isti, cum ipsa domo missionis, quoad ea quae missionis munus concernunt, in omne aevum immediate et unice nostris nostrorumque successorum mandatis subiecti, directione eius tamen et visitatione patris provincialis illaesa et intacta relicta; in ceteris autem nobis et successoribus nostris sine ulla contradictione praestabunt et adimplebunt ea omnia, ad quae regulares exempti, iuxta praescriptum sacri Concilii Tridentini, nostrarumque constitutionum synodaliu et provincialium, et ¹ Ordinariis locorum alia tenentur, salva proinde in hac missionis domo et missionarios ibidem existentes dioecesanam et ordinariam nostram iurisdictione iure principatus terrae et advocatae, sic tamen ut nobis et successoribus nostris dumtaxat, unice et immediate, uti praemissum est, remaneant semper, etiam quoad ista, subiecti.

ix. Missionarium officium, finis, atque praecipua, imo unica cura ait, per praefecturas, ut dictum est, ipsis designatas, incessanter de loco ad locum, et, si necesse visum fuerit, de domo ad domum excurrere et cathechizando, missionibus continuo vacare, rudes in doctrinam christianam instruere, dubitantes in veritate nostrae fidei confirmare, in haereticos vel de haeresi suspectos, horum consultores, fautores, receptatores,

¹ Coniunct. et videtur delenda (R. T.).

librorum acatholicorum detentores, vel detentorum conscios, et non revelantes, eos in provinciam ferentes et intrudentes, eorumque auxiliatores, conscios et participes inquirere atque denunciare, verbum divinum et fidei dogmata ubivis et etiam ex cathedra (sic tamen ut Ordinariorum non disturbentur ecclesiasticae functiones) intra ipsis designatum districtum tradere, sic et ¹ poenitentiae sacramentum (sola dempta confessione paschali, si locorum curiones ultra non annuant), sacrosanctam vero Eucharistiam in proprio vel tantum missionis sacello, alibi vero non nisi quam accedente ipsorum curionum consensu, administrare, item aegris et moribundis solatium cum auxilio impendere, aliaque peragere omnia quae individuum missionarii apostolici munus exigit, iure sepulturae aliove quocumque parochiali semper excepto.

x. Et quia de religione bene sperari non potest, si ii, ² magistratum ecclesiasticum vel civilem sunt assecuti, moribus scandalosi sint, aut vitii publice turpes; eapropter teneantur pariter in vitam et mores non modo subditorum ipsis quoad missionis ministerium commissorum, sed et eorum, quibus ipsi subditi intra designatum districtum per demandatam a nobis iurisdictionem subsunt, sedulo invigilare, datoque defectu religioni directe vel indirecte pernicioso, si fraterna admonitio non tollat, nobis et successoribus nostris ad proprias manus ³ referre, ea ipsa ratione qua e converso nostris decanis ruralibus serio demandabimus perspectum habendi an missionarii ipsi missionis muneri debite incumbant, hocque adimpleant ex asse, quidve adversus has nostras leges, condiciones et pacta operentur; quod si praeter spem omnem nostram daretur, eos ad adimplendum et his legibus parendum fraterne moneant; ubi vero nec hac via defectus tollantur, et hos similiter nobis habeant referre; praecipue vero curabunt ipsi missionarii ut ecclesia-

¹ Ut supra in loc. parall. pag. 513 a: pessime edit. Main. legit licet pro sic et (R. T.).

² Supra pag. 513 b in loco parallelo legitur aures (R. T.).

sticus et civilis magistratus concordēs vivant, utpote qui, cum non sint duo distincta corpora, sed unius corporis distincta membra, sicut concordia eorum totius reipublicae unica est anchora, qua sublatā, fluctuant omnia, et religionis contemptus oritur, sic ea servata tuto firmat et immotam securitatem promittit.

xi. Ablegabuntur eapropter a patre provinciali, et nobis praesentabuntur, viri tum scientia, tum et sanctimonia vitae clari, simplicitatem cum astutia commixtam habentes, cordati, sagaces, graves et prudentes, in polemica et in his quae sunt ad bene formandam haereticae pravitate inquisitionem sufficienter versati, robusti, atque gravissimis missionis laboribus sustinendis idonei et apti, quique esse debeant vel a sancta Sede Apostolica vel a sacra Congregatione de Propaganda Fide approbati, id est necessariis ad missiones apostolicas peragendas privilegiis instructi ¹.

xii. Ut vero penitus a subditis ministerio missionis eorum commissis sint independentes, velutum sit missionariis pro celebratione missarum eleemosynam ab illis accipere; possint vero a curatis et decurionibus locorum, si hi illis dare velint; et abstinebunt insuper ab omni quaestua seu collectura in praedicto ipsis designato districtu (hac integra illis, qui hactenus eis in locis ea gavisi sunt, penitus remanente) contenti in Domino esculentis et poculentis illis quae pii largitores ad hospitii ianuam ultro, liberaliter et charitative detulerint, et pro quibus, si ita visum fuerit, sacrificia peragere possint; signanter autem cavebunt ab omnibus commensationibus cum illis de saepedicto eis designato districtu.

xiii. Fas insuper saepe relatis missionariis haud sit eis designatum egredi districtum a nobis vel successoribus nostris praevia non obtenta licentia, quam tamen non nisi ob gravem causam eis sumus denegaturi.

xiv. Liberum e contra sit semper nobis et successoribus nostris, etsi erigenda domus apostolicae missionis finem principaliter

¹ Male edit. Main. legit instructa pro instructi (R. T.).

praeserferat, alios etiam cuiuscumque religionis vel Ordinis in districtum missionis Capuccinorum designatum ad missiones mittere, ipsos autem missionarios Capuccinos alibi ad missiones (ad tempus tamen) ablegare, fundatione domus semper salvâ, suoque in robore semper firmâ.

xv. Quod si vero Capuccinorum religio, domus haec missionis, seu missionarii futuris perpetuis temporibus, adversus praedictas leges, pacta et conditiones, quidque per recursum sive dispensationem, privilegia, per latus vel ferendas in contrarium sanctiones, seu et demum per aliam quamcumque viam excogitabilem de mundo, de facto vel de iure, attentare, salubremve intentionem hanc nostram, quae est ut penitus e provinciâ nostrâ eliminentur haereses, invertere, modificare, vel aliter huic quoquo demum modo derogare praesumpserint, noverint illa et isti omnipotenti Deo, nobis, successoribus et venerabili capitulo nostro strictissimam rationem reddituri¹, seque indignationem nostram, successorum nostrorum et praefati venerabilis capituli incursuros, sine quorum et huius expresso consensu, praemissis legibus, pactis et conditionibus nemo, quacumque etiam auctoritate fulgeat, unquam poterit derogare; siquidem derogationem aliquam, modificationem vel commutationem huius nostrae piae intentionis non impetrandi, aut aliter per se se vel alios quidquam in contrarium non attentandi, quin potius vero praedicta omnia et singula perpetuis futuris temporibus pro posse eorum fideliter et iugiter adimplendi, saepe memoratus pater² provincialis et definitores proprio eorum successorum et totius provinciae nomine, datis in id et nobis extradictis reversalibus, solemniter bonâque fide expromiserunt.

In quorum omnium fidem et robur, accedente toties narrati venerabilis nostri capituli consensu, has fieri, eidemque patri provinciali et definitores extradi iussimus, subscriptione nostrâ et appensione sigilli nostri maioris munitas. Quae dabuntur² Sa-

¹ Legendum *reddituros* (R. T.).

² Forsan *dabantur* (R. T.).

lisburgi, in metropoli nostrâ, hac die i mensis aprilis MDCCXXXVI.

LEOPOLDUS.

Nos quoque Dei gratiâ Andreas Iacobus comes de Dietrichstein praepositus archiepiscopus Salisburgensis super narratis. Nos quoque Dei gratiâ Andreas Iacobus comes de Dietrichstein praepositus archiepiscopus Salisburgensis, fatemur et attestamus omnia, quae in praesentibus litteris continentur, nostro consensu peracta, proindeque perpetuis futuris temporibus observanda esse; pro cuius roboratione sigillum nostrum capitulare appendimus, et nos supradicti praepositus, decanus, ac senior hasce litteras manibus propriis subscripsimus. Datae Salisburgi die xxii mensis maii anno MDCCXXXVI.

ANDREAS IACOBUS comes de Dietrichstein, praepositus Salisburgensis. — LEOPOLDUS ERNESTUS L. B. de Firmian decanus. — FRANCISCUS MAXIMILIANUS comes de Liechtenstein senior.

Nos Leopoldus, Dei gratiâ archiepiscopus et princeps Salisburgensis, Sanctae Sedis apostolicae legatus natus, primas Germaniae, etc.

Ferventibus votis in id unice intendentes ut, hoste nostro (haereticos seditiosos subditos nostros intelligimus), Deo opitulante, iam fugato, id deleatur penitus, ne intrent, ut perhorrescimus, post discessionem nostram novi lupi rapaces, gregi non parcentes, neve haeresis, herculea veluti hydra, utique cum maiore religionis ac regionis nostrae periculo damnisque continuo repululet, novasque identidem vires reassumere attentet, auctoritate nostrâ archiepiscopali et principali clementer et insimul serio paternitati tuae committimus, quatenus, quae post ultimam haereticorum emigrationem in praefecturâ nostrâ Radstadiensi per patres Ordinis tui sancti Francisci Capuccinorum tam laudabiliter tantoque animarum fructu inceptae et prosecutae fuere catecheses et excursiones, sic instituas, ut omni futurâ aetate perdurent. Volumus si-

Consensus capituli Salisburgensis super narratis.

Fundatio missionis Capuccinorum in Radstadi.

quidem, et tibi atque successoribus tuis hisce nostris expresse iniungimus, quod, cum monasterium Capuccinorum in Radstatt a praedecessoribus nostris ad repellendas haereses principaliter fuisse fundatum dignoscatur, duo semper in eo subsistant ad peragendum apostolicae missionis munus in praefecturâ mox dictâ idonei et apti. Erunt vero illi,

Legas missionarii praescriptae.

I. Vel a Summo Pontifice, vel a sacrâ Congregatione de Propagandâ, seu ab eo, cui talis delegabitur facultas, approbati, necessariisque ad missiones apostolicas privilegiis instructi, nec tibi¹ vel successoribus tuis integrum erit, postquam illi semel fuerint ad missiones nostras delecti, eos amovere, nisi ubi primi integrum absolverint annum, subrogatione et praesentatione subinde, atque successivis perpetuis temporibus eâ ratione faciendâ, ut unus vel saltem adsit, qui iam per annum in praemisso Ordini tuo assignato districtu missionarii exercuerit munus, notos habeat subditorum et incolarum mores, sit in re missionum practicus, potensque instruere noviter advenientes, et quos pro tempore missionarios, quoad ea quae missionis munus concernunt, immediate et unice nostris nostrorumque successorum mandatis, quoad disciplinam monasticam vero, sibi² et guardiano eorum volumus et sinimus esse subiectos.

II. Horum missionariorum porro unica cura erit, incessanter intra praedictum Radstadiensis praefecturae districtum, de loco ad locum, et, si necesse fuerit, etiam de domo ad domum excurrando, missionis apostolicae munus alacriter explere, catechizando rudes, in doctrinâ christianâ instruendo, reducendo dubitantes ad viam veritatis, hosque in hac confirmando, in haereticos seu de haeresi suspectos, horumque consultores, fautores, receptatores, librorum achatholicorum detentores, vel detentorum conscios, et non revelantes, eos in provinciam nostram ferentes seu intrudentes, horumque auxiliares, conscios, seu participes, inqui-

¹ Edit. Main. legit *sibi* pro *tibi* (R. T.).

² Edit. Main. legit *sibi* pro *tibi* (R. T.).

rendo, hosque et alios huiusmodi farinae homines nobis, vel cui per nos et successores nostros demandabitur, sine aliquâ personarum acceptatione, omnique seposito humano affectu, denunciando, verbum divinum et fidei dogmata ubivis et etiam ex cathedrâ (sic attamen ut Ordinariorum non disturbentur ecclesiasticae functiones) intra ipsis designatum praemisum districtum tradendo, sic et poenitentiae sacramentum (sola demptâ confessione paschali, si locorum curiones ultro non annuerent), sacrosanctam vero Eucharistiam non nisi quam in propriâ eorum monasterii ecclesiâ, vel alibi, habito in id praedictorum curionum assensu, administrando, aegris et moribundis solatium cum auxilio impendendo, atque ea omnia demum peragendo, quae individuum missionarii apostolici exigit munus, iure sepulturae alioque quocumque parochiali semper et ubique Ordinariis locorum reservato.

III. Volumus insuper, quod ipsi missionarii in vitam et mores non modo subditorum ipsis intra praedictae praefecturae fines quoad missionis ministerium commissorum, sed et eorum quibus ipsi subditi ex delegatâ nostrâ iurisdictione subsunt, sedulo invigilare teneantur, datoque defectu religioni directe vel indirecte pernicioso, si fraterna admonitio non tollat, nobis et successoribus nostris ad proprias aures deferre, eâ ipsâ ratione qua e contra nostris demandabimus decanis ruralibus perspectum habendi, an missionarii ipsi missionis munus debite adimpleant et assequantur ex asse, quidve operentur adversus haec nostra mandata, nobis defectus, ubi hos, si aliqui praeter spem nostram omnem contigerint, fraterna admonitio non dissipet, debite relaturis.

IV. Quare praesentabunt¹ semper viri cum scientiâ tum et vitae sanctimoniâ clari, iusti, incorrupti, integri, suaves et insimul severi, graves, sagaces, tam in polemicâ, quam in iis quae ad promovendam haereticalem inquisitionem conducunt, bene ver-

¹ Potius lege *praesentabuntur* (R. T.).

anti; nec accipient illi a subditis quoad missionis munus eis subiectis eleemosynas pro missis, aliave munera, forent licet esculenta, poculenta, multo minus adhuc collecturas seu quaestuas instituent, his et illis ceteris de monasterio patribus, ut hactenus habuerunt, illaesis retentis; qui missionarii insuper, perdurante ministerii eorum praedefinito tempore, Radstadiensem praefecturam egredi non poterunt, a nobis vel successoribus nostris non praehabita licentiâ, eis veruntamen non nisi gravi de causâ denegandâ.

v. Licet autem Ordini tuo apostolicae missionis munus in praedictâ Radstadiensi praefecturâ privative committamus, liberum tamen nobis et successoribus nostris esse volumus alios quoque alterius religionis viros in Radstadiensem districtum ad tempus mittere, missionarios de districtu vero alibi etiam et extra illum ad missiones, pariter tamen ad tempus, ablegare, missione pro patribus tui Ordinis veruntamen in Radstadiensi districtu harum tenore semper fixâ et in suo robore firmâ manente.

Curabit proinde paternitas tua, tuique successores omnes, perpetuis futuris temporibus, ut tam salutare nostrum propositum alacriter exequatur, utque in partem pastoralis nostrae sollicitudinis vocati, rite et iugiter expleant haec nostra mandata; quod si in adimplendis ex asse omnibus praescriptis negligentes, incurii, segnesve fueritis, omnipotenti Deo, nobis, successoribus nostris, atque venerabili capitulo nostro districtam reddituros rationem, vosque nostram horumque indignationem noveritis incururos. Actum Salisburgi, metropoli nostrâ, hac die xiv mensis martii anni MDCCXXXVII.

LEOPOLDUS.

Nos Leopoldus, Dei gratiâ archiepiscopus et princeps Salisburgensis, Sanctae Sedis apostolicae legatus natus, primas Germaniae, etc.

Alta missio et praefectura eiusdem Ordinis in Dambweg.

Noverit paternitas tua, quam vesana, proterva, haeretica pravitas caput suum in hac provinciâ nostrâ non ita pridem extu-

lerit, quamque insanis conatibus, abiectâ prorsus fronte, emotâque mente, contra ipsam principalem dignitatem nostram damnebiliter insurgere non dubitaverit; et noverit quoque, quanto pastoralis animi nostro dolore, palam iam grassante haeresi, armatâ etiam vi obsistere fuerimus coacti, viginti et ultra e provinciâ pulsis millibus Lutheri aliorumque haeresiarum colluvie, peste simul et exitio involutis. Quia vero statuimus firmissime toto virium nisu hostem adhuc latitantem tamediu persequi, donec, quod praedecessores nostri volvere semper, potuere nunquam, extremâ internecione per Dei gratiam penitus extinxerimus: hinc de tuâ sollicitudine vigilantia et curâ concreditas nostras ovi-culas sub unius pastoris ovili iugiter continendi clementer confisi, cumque Capucinatorum monasterium in oppido nostro Dambweg a praedecessoribus nostris ad arcendam a religione nostrâ haeresi luem principaliter fundatum esse dignoscatur, et patres huius in participium tam gloriosi operis vocare, eisdemque perpetuum apostolicae missionis munus in praefecturâ nostrâ Lungaviae, quâ haec late quoad temporalem iurisdictionem patet, clementissime committere tenore praesentium decrevimus. Volumus eapropter et paternitati tuae serio mandamus quatenus:

1. Duo nobis praesententur patres de familiâ monasterii in Dambweg ad praefatum apostolicae missionis ministerium rite obeundum idonei et apti, vel a Summo Pontifice vel a sacrâ Congregatione de Propagandâ, seu ab eo, cui ab hac talis delegabitur facultas, approbati, necessariisque ad missiones apostolicas privilegiis instructi, nec tibi successoribusque tuis integrum sit, postquam illi semel fuerint ad missiones nostras delecti, eos amovere, nisi ubi primi integrum absolverint annum, subrogatione et praesentatione subinde atque successivis perpetuis temporibus eâ ratione faciendâ, ut unus vel saltem adsit, qui iam per annum in praemisso Ordini tuo assignato districtu missionarii exercuerit munus, notos habeat subditorum et incolarum mores, sit

Quid a missionariis sit praestandum.

in re missionum practicus potensque instruere noviter advenientes, et quos pro tempore missionarios, quoad ea quae missionis munus concernunt, immediate et unica nostris nostrorumque successorum mandatis, quoad disciplinam monasticam vero, tibi et guardiano eorum volumus et sinimus esse subiectos.

ii. Horum missionariorum porro unica cura erit incessanter intra praedictum Lungaviensis praefecturae districtum, de loco ad locum, et, si necesse fuerit, etiam de domo ad domum excurrando, missionis apostolicae munus alacriter explere catechizando, rudes in doctrinâ christianâ instruendo, reducendo dubitantes ad viam veritatis, hosque in hac confirmando, in haereticos seu de haeresi suspectos, horumque consultores, fautores, receptatores, librorum acatholicorum detentores, vel detentorum conscios, et non revelantes, eos in provinciam nostram ferentes seu intrudentes, horumque auxiliares, conscios seu participes inquirendo, hosque et alios huiusmodi farinae homines nobis, vel cui per nos et successores nostros demandabitur, sine aliquâ personarum acceptatione, omnique seposito humano affectu, denunciando, verbum divinum et fidei dogmata ubivis et etiam ex cathedrâ (sic attamen ut Ordinariorum non disturbentur ecclesiasticae functiones) intra ipsis designatum praemissum districtum tradendo, sic et poenitentiae sacramentum (solâ demptâ confessione paschali, si locorum curiones ultro non annuerent), sacrosanctam vero eucharistiam, non nisi in propriâ eorum monasterii ecclesiâ, vel alibi, habito in id praedictorum curionum assensu, administrando, aegris et moribundis solatium cum auxilio impendendo, atque ea omnia demum peragendo, quae individuum missionarii apostolici exigit munus, iure sepulturae alioque quocumque parochiali semper et ubique Ordinariis locorum reservato.

iii. Volumus insuper quod ipsi missionarii in vitam et mores non inodo subditorum ipsis intra praedictae Lungaviae fines quoad missionis ministerium commissorum, sed et eorum quibus ipsi subditi ex delegatâ no-

strâ iurisdictione subsunt, sedulo invigilare teneantur, datoque defectu religioni directe vel indirecte pernicioso, si fraterna admonitio non tollat, nobis et successoribus nostris ad proprias aures deferre; eâ ipsâ ratione qua e contra nostris demandabimus decanis ruralibus perspectum habendi an missionarii ipsi missionis munus debite adimpleant, et assequantur ex asse, quidve operentur adversus haec nostra mandata, nobis defectus, ubi hos, si aliqui praeter spem nostram omnem contigerint, fraterna admonitio non dissipet, debite relaturis.

iv. Quare praesentabuntur semper viri cum scientiâ tum et vitae sanctimoniâ clari, iusti, incorrupti, integri, suaves et insimul severi, graves, sagaces, tam in polemicâ, quam in iis quae ad promovendam haereticae inquisitionem conducunt, bene versati; nec accipient illi a subditis quoad missionis munus eis subiectis eleemosynas pro missis, aliave munera, forent licet esculenta et poculenta, multo minus adhuc collecturas seu quaestuas instituent, his et illis ceteris de monasterio patribus, ut hactenus habuerunt, illaesis retentis; qui missionarii insuper, perdurante ministerii eorum praedefinito tempore, Lungaviensem praefecturam egredi non poterunt, a nobis vel successoribus nostris non praehabita licentiâ, eis veruntamen non nisi gravi de causâ denegandâ.

v. Licet autem Ordini tuo apostolicae missionis munus in praedictâ Lungaviensi praefecturâ privative committamus, liberum tamen nobis et successoribus nostris esse volumus alios quoque alterius religionis viros in Lungaviensem districtum ad tempus mittere, missionarios de districtu vero alibi etiam et extra illum ad missiones, pariter tamen ad tempus, ablegare, missione pro patribus tui Ordinis veruntamen in Lungaviâ praedictâ harum tenore semper fixâ et in suo robore firmâ manente.

Curabit proinde paternitas tua, tuique successores omnes, perpetuis futuris temporibus, ut tam salutare nostrum propositum alacriter exequantur, atque in partem pastoralis nostrae sollicitudinis vocati rite et iugiter expleant haec nostra mandata. Quod

si adimplendis ex asse omnibus praescriptis negligentibus, incoris segnesve fueritis, omnipotenti Deo, nobis, successoribus nostris, atque venerabili nostro capitulo districtam reddituros rationem, vosque nostram horumque indignationem noveritis incururos. Actum Salisburgi, metropoli nostrâ, hac die XIV mensis martii anni MDCCXXXVII.

LEOPOLDUS.

In nomine sanctissimae et individuae Trinitatis. Amen. Nos Leopoldus, Dei gratiâ archiepiscopus et princeps Saliburgensis, Sanctae Sedis Apostolicae legatus natus, primas Germaniae, etc.

Missa Benedictorum.

Quamquam, ex quo ad archiepiscopalis et principalis celsitudinis culmen supremi Numinis benignitate fuimus evocati, ac quasi in sublimes speculâ positi, unde per circumspectam sollicitudinis nostrae vigilantiam et imminetia prospiceremus pericula et ad eadem mature depellenda ac dissipanda de opportunis remediis provideremus, id praecipue paternae nobis curae esse voluerimus, ut, qui in commissâ nobis archidioecesi Domini vice fungimur, eiusdem non tantum ipsi mandata, quantum Deo largiente possumus, sedulo expleremus, verum et ad id faciendum subditos nostros verbis et exemplis assiduo cohortaremur, ac concreditas nobis oviculas sub unius pastoris ovili iugiter contineremus, et pabulo salutaris doctrinae veraeque fidei incessanter reficeremus; maiori tamen animi impulsu illuc urgeri credimus, totamque mentis nostrae aciem admovendam esse putavimus, ut haeresi tot archidioeceseos nostrae locis iam dudum fatali, quaeque per duo saecula et ultra, miseret meminisse, tam nefande in provinciam nostram incubuit, tamque altas defixit radices, perpetuum indiceremus bellum, certo autumantes exitio proximos fore principes illos qui haereticos impune tolerant, et causam religionis, quae prorogata sicuti est reipublicae vinculum, ita neglecta eiusdem dissolutio, parum curant, rati, quae, tolerate similes, esse in sinu angues fovere,

1 Forsan roborata aut simile (R. T.).

connivere vero ex futurae conversionis spe, esse manifeste rempublicam conculcare et commovere. Suadent haec priorum saeculorum monumenta, docentur vero novissima, causam Religionis ita esse cum illa Status coniunctam, ut, illâ turbatâ, et hanc turbari et mutari fiat necesse, cadere vero regna, et imperantes, ubi² religione illâ hi curâ illius deficiunt, trahit namque semper et³ trahet adhuc rempublicam secum religio neglecta aut prolapsa, nec enim esse poterit idem coercendi populi fraenum, ubi non est idem Numinis amor, idem metus, idemque cultus, libertatem credendi licentiâ morum, hanc civium discordiâ subsequente.

Quare ponderantes quod, etsi, spectante Europâ totâ indictum certamen, in comitatum se exhibentibus caelitem auxiliis, pulsis viginti et amplius millibus Lutheri aliorumque haeresiarcharum peste simul et exitio involutorum, adhibitisque tot aliis oppugnandae⁴ haeresi opportunissimis remediis, decretis, inquisitionibus et armis, rite perfecimus victoriam, subsecutis auspiciis et status nostri incrementis, tamen, quae undequaque in provinciâ nostrâ hactenus erat disseminata haeresis, continuo repullulare, et, amputatis licet capitibus, novas identidem vires reassumere seu attentet, seu certo sit attentatura, more scilicet superiorum temporum, quibus hostes nostri (haereticos intelligimus) latius semper grassabantur, quia dumtaxat fugati, deleti nunquam, nisi et de remediis solliciti fuerimus, ut et modicum fermentum tollatur, ne universam massam reiterato corrumpat, neve ex levi flammulâ novi orientur rogi, divinâ nemesis universos puniente propter unicum haereticum impune toleratum: hinc est quod nostro et maiorum nostrorum malo edocti, tuto opinantes indignum esse catholicum principem sacrilegis imperare, atque expavescentes praenuncium illud divini Numinis oraculum: *Quia non custodivisti pactum*

1 Forsan docent (R. T.).

2 Comma istud dimittimus corrigendum lectori (R. T.).

3 Edit. Main. legit *ut pro et* (R. T.).

4 Edit. Main. legit *oppugnanda* (R. T.).

meum, et praeccepta mea quae mandavi tibi, scindam regnum tuum a te, et illud dabo servo tuo; postquam pro pastoralis sollicitudine nostrâ diu multumque exquisivimus, quibus mediis magis, ut haeresis penitus extirpetur, neve caput suum herculeum futuris temporibus unquam amplius attollat, nobis et ecclesiae nostrae possit esse consultum, unum demum, idque tutissimum nobis inspiravit divinum Numen, si nimirum¹ per tot annos, seu aliunde huc evocatos, seu de novo a nobis ablegatos, ad perpetua futura tempora stabiliremus apostolicos missionarios, qui incessanter de praefectura ad praefecturam, de quarterio ad quarterium, de loco ad locum, de domo ad domum excurrentes, rudes in rebus fidei instruant, in haereticos vel de haeresi suspectos acriter et alacriter inquirant, neve, dum evellitur zizania, eradicetur triticum, vel, eâ relicta et non evulsa, et hoc degeneret, longâ demum experientiâ addiscant unum ab alio secernere et segregare, et cognoscant tandem fictâ religione piorum mentes ludentes, notosque habeant qui, alienas non suas representantes personas, faciunt quod non sentiunt, sentiunt quod non dicunt, et volunt apparere quod esse nolunt, experianturque postremo, et sibi habeant a nobis persuasum, cito, ubi non eradicatur pestis huius radix, totam plebem certo certius iterum iterumque contaminatam iri, quaeque nos in tantâ pastoralis animi nostri amaritudine sumus pro dolor! experti, et inexpertos posteros indubitanter manere.

Quia porro, sicut in huius curae partem sacras religiones in archidioecesi nostrâ diu iam stabilitas evocandas credidimus, ita et aequissimum iudicavimus, ut antiquissimo Ordini sancti Benedicti, a quo, sicut universae prope Germaniae, ita singulariter provinciae huic nostrae verae fidei lumen ante complura iam saecula, et ad ipsa archiepiscopatus nostri initia illatum est, atque assiduo tum probitatis, cum et doctrinae fulgore coruscavit, id pastoralis officii genus eo demandaremus libentius, quo magis ip-

1 Pessime ed. Main. legit *nimum* pro *nimirum* (R. T.).

sum sacrum Ordinem, ac praecipue universitatem nostram eidem commissam, clementissimâ inclinatione nunquam non prosecuti, ad ipsum incessanter fovendum, et gratiarum nostrarum favoribus prosequendum, tanto provocamur ardentius, quanto frequentius evoluimus flores illos honoris et honestatis fructus, qui, eorum sudore hunc nostrum plantationum hortum irrigante, ubertim succreverunt.

Noverit eapropter praesens aetas et futura, quod venerabilium in Christo honorabilium nobis ditorum abbatum praefati universitati nostrae nobis per omnia subiectae confoederatorum precibus, operam suam, omnisque promptitudinis obsequium, non sine nostro solatio, quod ex zelo eorum concepimus, offerentium, ac humiliter supplicantium ut et ipsi in societatem tam salutaris huius nostri operis admittantur, inque tam gloriosi laboris participium possint¹ venire, clementer annuentes, habito desuper venerabilis nostri capituli consilio, decrevimus, prout tenore praesentium auctoritate nostrâ archiepiscopali et principali decernimus et statuimus, praerelatis universitati nostrae confoederatis abbatibus unam intra Pongoviae montes ex missionibus nostris perpetuis, sub legibus et conditionibus infrascriptis, et quidem in loco Schwazzach dicto committere, perpetuoque firmare, Schwazzachii dicimus, ut unde mors oriebatur, inde vita resurgeret, et quae Schwazzachii per rustico-haereticae seditionis comitia vincebat haeresis, ibi quoque vinceretur.

1. Itaque, propriis eorum sumptibus et expensis, in mox dicto Schwazzachii loco praefati venerabiles confoederati abbates aedificari curabunt missionis domum seu hospitium quatuor patrum missionariorum habitatione² congruum et aptum, quatuor nimirum pro his instructum cubilibus, duobus pro hospitibus, uno pro infirmis, aliisque pro famulis, praeter refectarium, culinam cum penu, cellam vinariam, aliudque cubile bibliothecae inserviturum, cum hortulo, stabulo ac fenile, ultra vero aedificium

1 Edit. Main. legit *possit* (R. T.).

2 Aptius lege *habitationi* (R. T.).

Leges servandae.

hoc extendi ampliari seu in grandiore formam nec extrui nec redigi possit.

ii. Edificabunt pariter, expensis ut supra, sacellum vel ecclesiam ad plus tribus altaribus provisam Beatissimae Virgini¹ sine labe conceptae dicendam, praeter sacristiam necessariam suppellectili decenter instructam, summam florenorum ter mille dotandam.

iii. Sustentandis quatuor patribus missionariis, horumque famulis, assignabunt capitale florenorum triginta millium una cum ecclesiae dote mox dicta, penes tuta loca ad quincunces usuras, si haberi poterunt, in census elocandum, ab omni decimatione, steura, aliove quocumque excogitabili onere reali, personali vel mixto, semper et ubique immune.

iv. Numerus missionariorum sit semper et perpetuis futuris temporibus quaternus, ex quibus saepedicti venerabiles abbates unum pro domo et missionis superiorem, modis et formis quibus hactenus in nominandis professoribus huius universitatis nostrae legitime usi sunt, semper designabunt; designatum vero, ante triennii lapsum, non nisi nobis vel successoribus nostris annuentibus amovebunt, et qui quaternarius numerus sine expresso nostro successorumque nostrorum ac venerabilis capituli nostri consensu nullis unquam temporibus augeri nec minui possit.

v. Erunt vero quatuor illi missionarii vel a summo Pontifice vel a sacra Congregatione de Propaganda Fide approbati, idest necessariis ad missiones apostolicas privilegiis a Sancta Sede, vel ab eo, cui talis delegabitur facultas, instructi.

vi. Praesentabuntur autem nobis cum primi, cum et his successivis temporibus subrogandi, forma mox supra articulo quarto praescripta, et ubi semel fuerint ad missiones nostras Salisburgenses delecti et ablegati, atque a nobis recepti et approbati, integrum memoratis abbatibus haud esto sive omnes sive singulos a missionis domo et officio remove, nisi ubi primi patres primam triennium ex integro absolverint;

¹ Edit. Main. legit *Virginis* (R. T.).

secuturis vero annis, quilibet missionarius in individuo licentiam abeundi a nobis facile obtinebit, ita tamen, ut subrogatio singulis annis singulariter fiat, eo nimirum ordine observato ut semper vel unus saltem adsit, qui iam per integrum triennium missionarii in domo praedicta Schwazzachii exercuerit munus, notos habeat subditorum mores, sit in re missionum practicus, potisque instruere noviter advenientes.

vii. Erunt porro in omne aevum tum missionarii, cum et domus missionis, quoad ea quae missionis munus concernunt, immediate et unice nostris nostrorumque successorum mandatis, quoad disciplinam monasticam vero atque domus oeconomiam directionem, huius pro tempore superiori subiecti, visitatione illius tamen antedictis abbatibus, modis et formis quibus hactenus in visitanda hac nostra universitate legitime usi sunt, concessa, nobis de cetero et successoribus nostris sine ulla contradictione praestantes et omnia ea adimplentes, ad quae regulares, iuxta praescriptum sacri Concilii Tridentini nostrarumque constitutionum synodaliu et provincialium, Ordinariis locorum alias tenentur, sicque salva in hac missionis domo et missionarios ibidem existentes dioecesanam et ordinariam nostram iurisdictione, necnon iure principatus terrae et advocatiae, sic verumtamen ut nobis et successoribus nostris dumtaxat, etiam quoad ista, uti praemissum, et unice et immediate semper subiaceant.

viii. Designamus autem ipsis privative ad peragendum missionis apostolicae munus integras praefecturas ad S. Ioannem, ad S. Vitum, et Doldegg cum praeturis Gastein, Grossarl et Wagrain, quae hae omnes late patent quoad temporalem per nos ipsis praefectis nostris delegatam iurisdictionem.

ix. Et in quibus ipsorum missionariorum officium, finis, et praecipua, imo unica cura erit, incessanter de loco ad locum, et, si necesse fuerit visum, etiam de domo ad domum excurrando et catechizando, missio-

¹ Potius lege *per* vel *quoad* (R. T.).

nibus continuo vacare, rudes in doctrinam christianam instruere, dubitantes ad veritatis viam reducere et in hac confirmare, in haereticos vel de haeresi suspectos, horum consultores, fautores, receptatores, librorum acatholicorum detentores, vel detentorum conscios, et non revelantes, eos in provinciam nostram ferentes vel intrudentes, eorumque auxiliatores, conscios seu participes inquirere, hosque et alios huiusmodi farinae homines nobis, vel cui per nos et successores nostros demandabitur, sine aliqua personarum acceptatione, omni seposito¹ humano affectu, spretisque intercessionibus quibuscumque, denunciare, verbum divinum et fidei dogmata ubivis et etiam ex cathedra (sic tamen ut Ordinariorum non disturbentur ecclesiasticae functiones) intra ipsis designatum districtum tradere, sic et poenitentiae sacramentum (sola dempta confessione paschali, si locorum curiones ultro non annuerent), sacrosanctam vero Eucharistiam in proprio vel tantum missionis sacello, alibi vero non nisi quam accedente ipsorum curionum assensu, administrare, item aegris et moribundis solatium cum auxilio impendere, aliaque peragere omnia, quae individuum missionarii apostolici exigunt munus, iure sepulturae alioque quocumque parochiali semper et ubique excepto.

x. Teneantur pariter in vitam et mores non modo subditorum ipsis quoad missionis ministerium commissorum, sed et eorum quibus ipsi subditi intra designatum districtum ex demandata a nobis iurisdictione subsunt, sedulo invigilare, datoque defectu religioni directe vel indirecte pernicioso, si fraterna admonitio non tollat, nobis et successoribus nostris ad proprias manus² deferre.

xi. Quapropter praesentabuntur nobis viri cum scientia tum et vitae sanctimoniam clari, simplicitatem columbae simul et astutiam serpentis habentes, ut virtute et fortitudine praediti valeant disrumpere hominum iniquitates, et bene cordati non extimescant faciem potentis; sint iusti, incorrupti, in-

¹ Male ed. M. legit *sepositio* pro *seposito* (R. T.).

² Supra pag. 513 b legitur *aves* (R. T.).

tegrum, suaves et insimul severi, graves, sagaces, cum in polemicam tum et in his quae ad notitiam promovendae haereticae inquisitionis conducunt bene versati, ad labores nati, semper et ubique inhiantes animarum saluti; pro certo demum aliorum periculis habentes, turbare potius male concessa¹ quam ut reducantur errabundi haeretici conniventiam nec flecti nec emolliri.

xii. Hinc etiam, et ut vel eo magis omnis tollatur humani affectus occasio, vetitum sit missionariis ipsis a subditis quoad missionis munus eis subiectis pro missis eleemosynas, vel ad de cetero munera aliqua recipere, forent haec licet esculenta vel poculenta, modici etiam num valoris, atque abstinebunt ab omnibus commessationibus cum illis, et quibus missionariis insuper fas haud erit sub quocumque excogitando praetextu literas docere superioris vel primae seu inferioris classis, unice missionis muneri intra ipsis designatum districtum semper incumbentes, quem egredi haud valeant, a nobis vel successoribus nostris praeviam non habitam licentiam, hac eis verumtamen non nisi ex causa urgente deneganda.

xiii. Licet porro missionem hanc Benedictinam in saepefato loco Schwarzach in perpetuum stabilire intendimus, et vigore praesentium stabilimus, privative quoad omnes, quamcumque² privilegiis omnibus, praerogativis et iuribus, hactenus per praedecessores nostros huic nostrae universitati concessis, hisce nostris, quatenus praemissis et infra dicendis legibus et conditionibus non repugnant, condecoratam volumus, et illi parificatam declaramus; liberum tamen semper nobis et successoribus nostris esse pronunciamus, alterius etiam Ordinis missionarios apostolicos in districtum missioni Benedictinae supra designatum ad tempus mittere, ipsos missionarios Benedictinos vero alibi et extra illum, ad missionis munus, et pariter ad tempus tantum ablegare, fundatione domus Benedictinae praemissae semper privative salva suoque in robore firma.

xiv. Ne vero patres missionarii tempora-

¹ Comma istud non satis perspicuum (R. T.).

² Videtur legendum *quamque* (R. T.).

libus curis impliciti ab apostolico munere suo impediatur, neve saecularibus graves et odiosi fiant, lex foundationis certa firmaque esto, nec ipsos, nec missionis hospitium, stabilia bona, vel quae sub horum nomine veniunt, sive per actus inter vivos, sive per ultimam voluntatem intra provinciam nostram acquirere, vel quocumque demum praetextando titulo acquisita, citra nostrum vel successorum nostrorum atque venerabilis nostri capituli expresso consensu¹, retinere posse; quod si contra hanc legem futuris unquam temporibus actum fuerit, in arbitrio nostro erit, et successorum nostrorum, vel etiam ante laudati venerabilis capituli nostri, de bonis ipsis emptis, acquisitis, donatis, relictis, aliove quocumque titulo et modo ad ipsos vel ad missionis domum perventis, pro libito et auctoritate principis terrae, atque in vim legis pactique praesentis dentis causam foundationi, et sine qua haec neququam fuisset concessa, pleno iure disponendi, tollendi et incamerandi, domus superiore adstricto ad singulis annis rationum praesidi et assistentibus huius nostrae universitatis, ubi haec visitatur, vel si visitatio non haberetur, eiusdem rectori reddendi, qui nobis et successoribus nostris teneantur desuper accuratam dare relationem, et quibus de redditibus, si qui super remanentes extabunt, fas sit pro exigentia et congruitate disponendi, hosque, ubi necessitas vel utilitas magis exegerit, applicandi.

xv. Ratificamus verumtamen et approbamus per ipsos venerabiles abbates, sub spe clementissimi nostri rati, in supputationem summae supra pro fundatione definitae florenorum trigintamillium factam, pro faciliore petrum missionariorum sustentatione, emptio- nem cuiusdam praedii in praefectura nostram Goldegg siti, vulgo das Uhrfahrlehen nuncupatum, cum huic incorporato praedio Lehenfeld dicto, et alterius praemisso adiacentis fundi Fleidten agnominati, sub praefectura nostram S. Ioannis existentis, quaeque praedia, etsi haec iuris directorii camerae nostrae esse, omnibusque angariis et perangariis, steuris,

¹ Potius lege expressum consensum (R. T.)

contributionibus, aliisque oneribus communalibus, sicut alia omnia praedia rustica, hactenus subiecta fuisse dignoscantur, ex speciali tamen nostram clementiam, et pro singulari, quo in sancti Benedicti Ordinem ferimur, amore et affectu, accedente venerabilis nostri capituli assensu, ab omni dominio directo, aliisque quibuscumque oneribus, angariis, perangariis, decimationibus, steuris, contributionibus communalibus, provincialibus vel militaribus, perpetuis futuris temporibus, ac donec et usquequo apud ipsam missionis Benedictinae domum permanebunt, deque huius erunt dominio, et non aliter, etc., libera et immunia penitus declaramus, et ut libera et allodialia haberi volumus et mandamus, eam verumtamen lege et conditione, ut e contra tam praedia ipsa quam conductores eorum, coloni, inquilini, laboratores, famuli, et quaecumque aliae personae saeculares, nullam penitus exceptam, quae in futurum habitabunt vel operabuntur in praediis praememoratis, quoad iurisdictionem omnem tum criminalem cum et civilem, nullam penitus penitusque demptam, libere iurisdictioni praefectorum nostrorum, ut in antea, subiaceant, quodque etiam¹ ad famulitium laicum ipsorummet missionariorum, seu domus missionis claustra fuerit inventus, ab intra vero sic, ut, factam in civilibus vel criminalibus causis poenam sanguinis non inferentibus urbanam apud superiorem missionis domus requisitione, hic comparitionem personalem coram iudice saeculari, laicis sibi domui missionis vel missionariis famulantibus demandare; si vero aliquis ex istis intra dictae domus claustra moreretur, ob- signationem et inventarium curiae saeculari sine contradictione aliqua, cumulative cum ipso domus superiore, permittere sit obstrictus.

xvi. Quod si finaliter saepe relati venerabiles confoederati abbates, eorum Ordo, missionis domus, vel et missionarii ipsi, huius universitatis nostrae praeside et assistentibus scientibus, et absque mora non obstantibus, perpetuis futuris temporibus adversus praedictas leges, condiciones et pacta

¹ Quae seq. dimittimus lectori scio (R. T.)

quidquam, sive per se vel per alios, per recursum, per dispensationem, per privilegia latas vel ferendas in contrarium sanctiones, seu et demum per aliam quamcumque viam quae posset excogitari, de facto vel de iure attentare, salubremve hanc intentionem nostram invertere, modificare, vel aliter huic quoquo demum modo derogare praesumpserint, aut vero in adimplendis ex asse omnibus praescriptis negligentes, incurii, segnesve forent futuri, noverint illi omnipotenti Deo, nobis, successoribus nostris, et venerabili nostro capitulo strictissimam rationem reddituri, seque indignationem nostram, successorum nostrorum et praefati venerabilis nostri capituli incursum, sine quorum et huius expresso assensu, praemissis legibus, pactis et conditionibus nemo, quacumque etiam auctoritate praefulgeat, unquam poterit derogare, siquidem derogationem aliquam, modificationem, vel commutationem huius piae intentionis nostrae non impetrandi, aut aliter per se vel alios quidquam in contrarium unquam attentandi, quin potius vero praedicta omnia et singula perpetuis futuris temporibus pro posse eorum fideliter et iugiter adimplendi, praeses et assistentes saepedictae universitatis nostrae, proprio et omnium confoederatorum venerabilium abbatum nomine, datis in id et nobis extradictis solemnibus reversalibus, bona fide promiserunt.

In quorum omnium fidem et robur, interveniente venerabilis nostri capituli assensu, has fieri, atque mox dicto praesidi et assistentibus extradi iussimus, subscriptione nostram et appensione maioris nostri sigilli firmatas. Quae dabantur Salisburgi, metropoli nostram, hac die viii mensis decembris anni MDCCXXXVI.

Nos quoque Dei gratiam Andreas Iacobus comes de Dietrichstein, praepositus et archipresbyter, Leopoldus Ernestus L. B. de Firmian, divinam pariter gratiam decanus, Franciscus Maximilianus, comes de Liechtenstein, senior, totumque capitulum metropolitanae ecclesiae Salisburgensis fatemur ac attestamus, omnia, quae in praesentibus litteris continentur, nostro consensu erecta, proin-

deque perpetuis venturis temporibus observanda esse; pro cuius roboratione sigillum nostrum capitulare appendimus, et nos supradicti praepositus, decanus ac senior haec litteras manibus propriis subscripsimus. Datae Salisburgi die xv martii anno MDCCXXXVII.

ANDREAS IACOBUS COMES DE DIETRICHSTEIN, praepositus. — ERNESTUS L. B. DE FIRMIAN, decanus. — FRANCISCUS COMES DE LIECHTENSTEIN, senior.

Nos Leopoldus, Dei gratiam archiepiscopus Salisburgensis, Sanctae Sedis Apostolicae legatus natus, primas Germaniae, etc.

Profitemur pro nobis nostrisque in archiepiscopatu successoribus, et notum facimus universis. Postquam honorabilis ac dilectus nobis pater Benjamin Elbel Ordinis Minorum sancti Francisci Recollectorum provinciae Argentinensis provincialis, suo et eiusdem provinciae nomine, necnon totus eiusdem sacri Ordinis conventus huius¹ humiliter supplicando nobis exposuerunt, qualiter dilecta et fidelis nobis Anna Theresia Glickin, nata Laimprucherin, Christophori Michaelis Glick, Camerae nostrae aulicae quondam secretarii, relicta vidua, missiones apostolicas a nobis ad penitus eliminandam haeresim intra montana deputatas immortalitate donata, in specie autem ne missio ex nonnullis praefati Ordinis et conventus sacerdotibus iam ad initium anni MDCCXXXII erecta aliquando collaberetur, sed ad futura etiam tempora in perpetuo vigore conservaretur, pro eius fundatione capitale quoddam duodecies mille sexcentos florenos, ad effectum approbationis nostrae, eam cautela, modo ac reservatione deputaverit, ut, si quocumque tempore contingeret patres eiusdem conventus ac provinciae antedictam missionem non amplius habere obeundam, praememoratum capitale a loco detentionis suae relevatum, unam cum refusione expensarum in erectione domus missionariae factarum, alteri cuidam missioni, hospicio vel fabricae religiosae intra vel extra archidioecesim nostram pro libito et ad pla-

Fundatio missionis Ordinis Minorum Recollectorum in montania.

Consensus capituli Salisburgensis.

¹ Vox huius non satis cohaeret (R. T.)

citum provincialis seu superiorum supradictae Argentinensis seu superioris Germaniae provinciae illo tempore praesidentium impendi, alia vero ratione nec posset nec deberet applicari: cui intentioni conformiter, pater provincialis et conventus praedicti nobis ulterius humillime supplicarunt quatenus a nobis, seu Ordinario ac principe territoriali, fundatio et dispositio huiusmodi ratificaretur et confirmaretur, ac demum principali sigillo nostro roboraretur: quem in finem praenominatae Glickin sub datâ xiv novembris novissime elapsi anni mdcxxxv rite confectas ac legitime expeditas fundationis litteras in originali nobis praesentarunt de verbo ad verbum hoc tenore sonantes:

« In nomine SS. Trinitatis, Patris, Filii, et Spiritus Sancti. Ego infranominata, virtute huius publici instrumenti, profiteor ac contestor, quod, posteaquam attentâ consideratione perpensi multiplices fructus ex missionibus sapientissimâ ordinatione celsissimi ac reverendissimi domini Leopoldi archiepiscopi Salisburgensis, etc., domini ac principis mei clementissimi, intra montana erectis, universae Ecclesiae catholicae accrescentes, eodem aliquâ ex parte cogitaverim perpetuare. Quem in finem oculos mentis meae conieci in reverendos patres Franciscanos hic Salisburgi sic dictae Argentinensis seu superioris Alemanniae provinciae, reflectendo quod non solum pro moderno, quo per binos patres indefesso fervore magnoque Romanae religionis incremento missionem in Binzgaviâ notabili iam tempore obierunt, sed insuper ab immemorabili tempore singulis annis per quadragesimam ex causâ incidentis confessionis paschalis similiter per duos patres ordinariae missioni cum laude et fructu inservierint. Ut igitur sacra missio pro nunc durans praefatorum patrum Franciscanorum dicti conventus nullo unquam tempore collabatur, sed in perpetuo flore et vigore etiam futurâ aetate perseveret¹, eandem pro tenuitate virium mearum, sub² spe clementissimae approbationis

¹ Videtur legendum *cum pro seu* (R. T.).

² Edit. Main. legit *perseverent* (R. T.).

³ Pessime ed. M. legit *sum pro sub* (R. T.).

celsissimi principis ac domini mei clementissimi, etc., sequenti modo fundare constitui:

« Quandoquidem praememorati patres Franciscani vi suae regulae et statutorum omnis proprietatis ac reddituum sunt incapaces, idcirco consigno, dono et relinquo Deo tamquam patri universali, eiusque immaculatae sponsae S. R. E. velut matri fidelium universali, de bonis ac possessionibus mihi caelitus impertitis, duodecies mille et sexcentos florenos, idest 12600 florenos, partim ad manum actu existentes, partim in domo partis transpontinae ad auream crucem dictâ hodieum in bonis domini Andreae Ottmann civis et mercatoris Salisburgensis existente censui expositos, cum hac tamen conditione ac reservatione expressâ, ut ex ante dicto capitali equidem bis mille floreni illico in fabricam domus et capellae missionariae loco quodam competente commutari valeant; reliqua vero summa omni tempore ad censum quinque pro centum maneat exposita, cuius pensionis censualis dimidium ad tempus meae vitae patribus Franciscanis missionariis pro tempore existentibus in sustentationem, sub ratione purae eleemosynae, modo meliore quo sunt eius capaces, cedat; altera medietas vero mihi etiamnum pro necessitatibus meis serviat: attamen post obitum meum, sive serius, sive citius, iuxta providentiam divinae voluntatis, eventurum, totum capitale unâ cum pleno censu ad conservationem dictae missionis deputatum sit et esse debeat. In omnem eventum autem, quo contra spem meam quocumque tempore futuro mutatio aliqua circa saepe dictam sacram missionem obtingeret, et patres Franciscani praememorati conventus ac provinciae eandem obire non amplius permetterentur, dispono proprio motu et instinctu (ex causâ spiritualium beneficiorum, quae a saepe laudato Ordine sancti Francisci in singulare animae meae solatium accepi, alioque modo compensare non valui), ut ex tunc totum capitale, ubicumque eo tempore reperietur¹,

¹ Edit. Main. legit *reperientur* (R. T.).

relevatum, unâ cum refusione expensarum pro erectione domus missionariae factarum, alteri cuidam missioni, hospitio vel fabricae religiosae, intra vel extra Salisburgensem provinciam, pro libito et ad placitum patris provincialis seu superioris patrum Franciscanorum supranominatae Argentinensis seu superioris Germaniae provinciae eo tempore existentis, et non aliter, applicari debeat vel possit.

« Ut autem haec mea intentio, fundatio, et unice ad augmentum divini honoris colligans dispositio scopum suum exoptatum ex nunc usque in perpetua saecula inviolabiliter attingat, hinc pro quolibet tempore regnaturum principem territorialem ac dominum clementissimum harum vigore tamquam illius executorem, confirmatorem ac protectorem submississime invoco atque exoro, quatenus haec causa Dei nullo non tempore potentissime suffulta sit et permaneat.

« In cuius seriem et irrevocabilis voluntatis meae testimonium ac firmitatem, has litteras propria manu subscripsi, et meo sigillo munivi, et duos testes pro simultaneâ expeditione studiose rogavi. Actum Salisburgi, in aedibus Wengerianis, ex adverso ecclesiae quondam parochialis sitis, in meâ habitatione supra tres scalas, a tempore salutiferae Nativitatis Christi die xvi novembris anno mdcxxxv. — L. S. ANNA THERESIA GLICKIN nata LAIMPRUCHERIN; T. S. JOSEPH WILHELMUS A KAPLERN S. CELFF, consiliarius aulicus et civitatis syndicus, nomine procuratoris; T. S. MICHAËL WENGER consul, testis rogatus; T. S. IGNATIUS CHRISTOPHORUS MEZGEC senator, testis ».

Consensus capituli monasterii Burani super fundatione missionis in Binzgavia.

Praeterea saepedicti provincialis et conventus nobis humillime exposuerunt, qualiter venerabilis, dilectus et fidelis consiliarius noster ecclesiasticus Marting abbas Michaël Burani, necnon prior et conventus ibidem, consensum ab eis ratione domini directi debite expetitur sub certis honestisque conditionibus praestiterint, ad intentam domum missionis in quodam fundo per nostrum dilectum et fidelem Antonium Iosephum Placidum Trauner Hundsdorffii prae-

fecturae nostrae Taxenbacensis benevole oblato aedificandam, uti similiter patentales desuper expeditae, et nobis in antigrafo fide digno exhibitae ostendunt tenoris sequentis:

« Nos Martinus, Dei gratiâ abbas venerabilis ecclesiae et monasterii Michaël Burae Ordinis sancti patris Benedicti in archidioecesi Salisburgensi situati, pater Ioannes Baptista Aichhamer p. t. prior, unâ cum toto conventu ibidem, harum virtute, pro nobis, nostris successoribus et ecclesiâ, publice notum facimus universis, quorum interest et quibus scire expedit, qualiter multum reverendum patrem Benjamin p. t. minister provincialis fratrum Minorum Recollectorum superioris Alemanniae supplici libello nobis exposuerit, qua ratione celsissimo ac reverendissimo principi domino nostro clementissimo placuerit, ad prosequendam et augendam missionem in Binzgavia ipsis reverendis patribus Franciscanis regularem domum et capellam in eodem districtu, ubi locum necessitatibus suis accomodum invenerint, ibidemque fundum obtinuerint, erigendam concedere. Cum itaque, prout accepimus, competens fundus a nostro nostrisque monasterii emphyteuta Antonio Iosepho Placido Trauner affectuose oblatum fuerit, et solus consensus ex parte domini directi adhuc desideretur: nos, opus laudabilissimum nullatenus retardare, multo minus impedire, sed quantum ex nobis est omni viâ promovere intendentes, huius vigore impertimur consensum nostrum in optimâ formâ qua conformiter statutis nostris provincialibus impertiri potest, absque praesenti impositione cuiusvis canonis vel aliarum emphyteutarum praestationum, quas, sicut ipsum dominium directum, et cetera iura nobis (casu quo haec sacra missio citius vel serius extingueretur, et forte necessaria amplius non foret, ac per consequens haec domus cum pertinentiis ad alias quam similis sacri Ordinis personas devolveretur, aut quocumque demum modo Traunerianis possessoribus ibidem, sicut aequitati convenit, ante omnes alios redhiberetur) reservata volumus. Quem in finem

hunc domini directi consensum cum nostris abbatiæ et conventus insignibus (atamen sine præiudicio) expediri, ac propriis manibus subscriptum extradi fecimus. Actum in præmemorato monasterio Michaël-Burano, vii mensis decembris, an. MDCCXXXV.

MARTINUS, abbas L. S. — L. S. IOANNES BAPTISTA AICHAMER, prior, et conventus. — Concordat cum originali. — Ita testor, F. CHERUBINUS MAYR, lector iubilatus ».

Confirmatio
fundationis et
donationis Glic-
kianæ. Nos itaque attendentes, quod præfata Glickiana fundatio et donatio, maturâ deliberatione et spontaneâ voluntate facta, ad iuge incrementum et exaltationem sanctæ catholicæ Ecclesiæ cedat: nobis autem eo acceptabilior eveniat, quo acerbiori animi sensu statim in primordio regiminis nostri expediri debuimus, non obstante quod venerabiles prædecessores nostri per duo iam iam sæcula summo fervore allaborarint, nec curis nec sumptibus pepercerint ad lutheranam aliasque hæreses mox ab origine subingestas penitus extirpandas atque eliminandas, imo nonnulli eorum se opere ipso perfecisse indubitanter crediderint, nihilo tamen secius oppositum (quod fentes dicimus) postliminio se prodidisse, dum, re per orbem imperiumque notissimâ, pars maior nostrorum subditorum intra Alpes sub religionis prætextu damnabilissimam contra nos seditionem concitarunt, ac Augustanæ confessioni, aliisque sectis et erroribus nomen addicendo, istorum¹ nunquam hactenus permissum exercitium prope modum vi extorquere contenderunt, satis per hoc contestati quam temerario ac subdole iam ipsi eorum proavi atavique perniciosâ illâ etiam posteris tenaci agglutinâ simulatione antedictis prædecessoribus nostris imposuerint; quod tamen perpetuatis inquisitionibus ne vix quidem evenire potuisset, si præsertim pastoribus et curatis locorum ordinariis, qui ob multiplices functiones ex officio præstandas a domibus suis abesse difficulter possunt, missionarii coadiutores in subsidium adiuncti, et ad implorandam veram, contra extirpandam falsam fidei do-

¹ Videtur legendum *istarum* (R. T.).

ctrinam ex proposito fuissent destinati: in cuius eventuali intermissu nostris quoque successoribus, tametsi per nos plus quam duo et viginti sectariorum millia ex nostris ditionibus fuerint expulsa, nil nisi similis rerum alea suo tempore foret expectanda, omni zelo ac severitate ceteroquin frustra fatiscente: propterea, præmissâ sedulâ et maturâ deliberatione, et ex nostri pastoralis officii motu, ne insuper apud istum et omniscium iudicem rei flamus præsentatae sed neglectae occasionis de ipsius honore et animarum lucro promovendo, supra memorati patris provincialis et conventus humillimas preces et motiva duximus admittenda; proindeque praeallegatam fundationem Glickianam simul ac ex titulo domini directi impertitum consensum, reservatis utrinque conditionibus, ex certâ scientiâ, auctoritate nostrâ ordinariâ, et ut princeps terræ, non solum ratificavimus et confirmavimus, sed insuper ulterioribus eorum supplicationibus inclinati eâdem auctoritate concessimus, indulgimus, quatenus Hundsdorffii capella in præfecturâ nostrâ Saxenbacensi sita, ac prænominato Trauner iure hæreditario propria, SS. Trinitati sacra (cum, ut præfertur, aliunde parum convenienter situata, angusta, vetus et incommoda, easque¹ ipse patronus attestato nobis in scriptis sub xxii decembris MDCCXXXV exhibito consensit) sine obstaculo destruat, et alia in eius vicem loco vicino erigatur, quæ, novæ domui missionis ad usum patrum missionariorum annexa, ad retinendam veteris memoriam, honoribus eiusdem SS. Trinitatis ac simul S. Antonii de Paduâ thaurmurgi dedicatur²: demum ex variis oblationibus mille quingentorum florenorum circiter pro veteri sacello congesta dos (demptis quingentis florenis quos ecclesiæ vicariati ad B. V. in Brugg absque onere attribuimus et incorporamus) ad fabricam novæ aedis missionariæ (quam iidem patres posthac sartam tectam et in reliquo decenter instructam conservare debeant) applicari et converti possit.

¹ Forsan *eisque* (R. T.).

² Aptius lege *dedicetur* (R. T.).

Quæ omnia, quatenus opus est, harum vigore, motu proprio, et cum certâ scientiâ, denuo ratificamus, confirmamus, ac respectively indulgemus; mandantes ut iisdem quoad omnia et singula puncta firmiter adhaereatur; simul tamen caventes ut vicissim præmemorati patres Ordinis Minorum sancti Francisci Recollectorum dictæ Argentinensis seu Alemanniæ provinciae subiectas condiciones ex suâ parte punctualiter impleant et observent, scilicet:

Conditio-
nes per
missiona-
rios adimple-
ndæ. I. Apostolicum missionis officium intra terminos iamdiu sibi præfixos, videlicet in præfecturis ac satrapiis Zellæ Pinzgo-viæ, Taxenbaci et Rourii, qua late in temporalibus se extendunt, obire teneantur; ultra illos vero, citra nostrum et nostrorum in archiepiscopatu successorum præscitum et consensum, nullatenus progredi eis liceat.

II. Domum missionis unâ cum sacello vel ecclesiâ (cui de omni necessariâ suppellectili, luminibus et vino ad sacrificium providere eisdem incumbit) conformiter fundationi Glickianæ in amplitudine moderatâ pro subsistentiâ missionariorum quanto citius et talem in formam extrui procurent, ut illud aedificium pro quatuor patrum missionariorum et unius fratris laici incolatu accomodum, ac præterea duabus cameris pro provinciali vel hospitibus, necnon refectorio, culinâ, cellâ vinariâ et penuariâ, unâ cum bibliothecâ, pomario et lignili, iuxta ideam præsentatam, competenter instructum: amplius nec ipsum nec ecclesia possit dilatari. Siquidem.

III. Numerus patrum missionariorum cum superiore (cuius institutio pater provinciali competat) inclusive quovis tempore indispensabiliter in quatuor personis consistat, ita ut iste numerus, absque nostro vel nostrorum successorum præscitu et licentiâ, insuper expresso consensu nostri venerabilis capituli metropolitici, perpetuis temporibus nullatenus imminui, multo minus augeri valeat. Qui proinde:

IV. Nobis nostrisque in archiepiscopatu successoribus singuli a patre provinciali nominandi ac præsentandi sunt; factâ autem semel approbatione nostrâ, non aliter ab

eo poterunt revocari et mutari, quin saltem unus ipsorum, qui munus missionis ad biennium obierit, sitque in eo sufficienter exercitatus et expertus, ac per consequens neoadventantium instructioni et manu-ductioni aptus, in hospitio missionis quovis tempore persistat et inveniatur. Propterea:

V. Supradicti patres missionarii ab instanti susceptionis et ablegationis suæ, necnon durante missionis officio in præesignatis dynastiis, solummodo nobis et nostris in archiepiscopatu successoribus immediate subiecti existant; sic tamen ut tam eorum personalis quam localis, seu domus ipsiusmet directio, sicut et consueta visitatio, patri provinciali reservata et illaesa permaneat. Quod autem ipsum missionis officium concernit, iidem

VI. Missionarii, proprio, ut decet, animarum zelo afflati, summo ac irremissibili studio connitentur, turmatim, vel, in casu exigentiæ, etiam ostiatim circumeundo, commissum sibi munus apostolicum ita peragant¹, ut instructione, hortatu et excitatione continuâ ignorantes quæ sunt fidei catholicæ edoceantur, ancipites in viam regiam deducantur, infirmi confortentur, fortes autem ad perfectionem christianam magis, magisque accendantur. Insuper singulari studio explorare satagant, qualesnam personæ sui districtus de fide suspectæ evaserint, et quinam earum receptatores, fautores, quocumque modo auxiliatores existant; ubinam locorum libri hæretici vel ex antiquo reservati vel de novo introducti habeantur; item quis istorum vel alterius eorum notitiam aut partem habeat. Cuiusmodi pestilentes homines, ipsorumque fautores, vel nobis, vel nostræ in causâ religionis erectæ secretæ deputationi, tempestive denunciandi, et quaecumque ad formandum vel finiendum processum hæreticalem necessaria ferventius assumenda et producenda sunt. Insuper verbum Dei et doctrinam catholico-christianam per omnia loca sui districtus (sine impedimento tamen officiorum ecclesiasticorum ordinariorum) populo etiam

¹ Aptius forsàn legeretur *peragere* (R. T.).

ex cathedrâ articulate et intelligibiliter proponant, confessiones excipiant, sacram Communionem, tamen in solâ ecclesiâ suae missionis, extra illam vero non nisi de licentiâ pastoris ordinarii, distribuunt. Paschali ibidem tempore omnes sui districtus subditos pro confessione ac communione ad ordinarios suos curatos indistincte et sine exceptione remittant. Praeterea infirmos saepius invisant, ac solatio reficiant; moribundis quoque (absque usurpatione tamen iuris parochialis vel sepulturae) christianâ charitate assistant; ac demum in his aliisque articulis apostolicum missionis munus secundum essentiam et proprietatem suam indefesse adimpleant. Praesertim vero vigilantem oculo et accuratâ attentione hinc inde observent actiones subditorum non minus ac eorum quibus illi a nobis sunt crediti; et siquidem nonnullos defectus vel errores deprehenderit, qui religioni quoquomodo seu mediate seu immediate contrariantur, defectuosos paternâ admonitione retrahant; hac vero non proficiente, nobis vel nostris successoribus absque acceptione personarum ad proprias manus transcribant. Quemadmodum e contra nostrum decanum ruralem ad id instrui curabimus, quatenus similiter invigilet, et iugiter observet, an, ex parte saepedictorum patrum missionariorum, iniunctum missionis officium integre impleatur, et in hoc foundationis instrumento praescriptae conditiones punctatim opere exhibeantur; utque is, contrario praeter spem emergente, quoties necessarium videbitur, patrem superiorem eo tempore existentem desuper commoneat; hocque benignâ monitione nihil proficiente, notatos defectus nobis nostrisque successoribus debite denunciât. Ceteroquin tam ipse decanus aliique nostri illis locorum expositi curati quam iidem missionarii nullo unquam tempore obliviscantur mutuâ intelligentiâ et bonâ harmoniâ unus alterum iuvare et communi zelo religionis incrementum cum largâ usurâ animarum promovere. Quem in finem:

¹ Forsan *ibidem* pro *ibidem* legendum (R. T.).

² Videtur legendum *hacque* (R. T.).

vii. Iterato mentionatus pater provincialis singulari curâ providebit ad grave hoc missionis officium viros exquisitae pietatis, doctrinae et prudentiae seligere, ac nobis praesentare, qui simul cordati, spectabiles, seriosi, religiositate pleni, ac ita bene imbuti, ut, prudentiam serpentinam cum columbinâ simplicitate optime scientes adunare, imposito muneri omnino pares existant: insuper in polemicis versati, eorum ad minus, quae ad inquisitionem haereticae pravitate exiguntur, satis experti, praesertim etiam a Sede Apostolicâ seu a Congregatione de Propagandâ Fide potestate missionarii apostolici provisi, ac denique patriotici idiomatis beneperiti inveniantur. Porro:

viii. Ut iidem missionarii subditis nullâ ratione obstricti, nec aliis onerosi, consequenter apud omnes in eo maiori veneratione ac respectu habeantur, eleemosynam pro lectione sacrorum nullam unquam recipiant; similiter ab omni collecturâ (quae tamen collectoribus¹ aliâs ibidem consuetis inviolata permaneat) intra praefixos suae missionis fines abstinebunt, illis contenti quae per homines affectionatos irrequisite ex proprio motu et voluntate ad portam afferentur: quod tamen ad eorum locorum curatos non extendendum, casu quo illi missionariis sacra quaedam legenda relinquere, et propterea sanctam eleemosynam porrigere voluerint.

ix. Prohibetur iisdem missionariis, ne citra facultatem a nobis expetitam (quam tamen nisi ex gravi consideratione haud facile denegabimus) extra assignatum districtum quavis ex causâ se conferant vel absentent. E contrario:

x. Liberum sit nobis ac nostris in archiepiscopatu successoribus quavis vice alios cuiuscumque Ordinis missionarios Zellam, Taxenbacum, et in Rauris, et vicissim eisdem patres Minores Ordinis sancti Francisci ad alias praefecturas et satrapias nostrae archidioecesis, verumtamen hoc illudve ad tempus solummodo, non vero in perpetuum,

¹ Edit. Main. legit *Collectoribus* (R. T.).

in causâ missionis destinare. Quemadmodum etiam:

xi. In omnem eventum, quo super vero intellectu unius alteriusve puncti vel ordinationis ex praefatis quocumque tempore futuro dubietas vel error exurgeret, eisdem iudicalem interpretationem dare, nobis nostrisque in archiepiscopatu successoribus omnimode reservatum volumus.

Pro conclusione demum nobis saepedictus pater provincialis unâ cum definitioribus omnia et singula ex praedictis inviolabiliter quovis tempore servare, nomine totius superioris Germaniae provinciae nec non conventus huiusmodi¹, spondit et obtestatus est: et quod nec ab ipso, nec aliis superioribus praefatae provinciae, nec ab eorum successoribus, sub quocumque excoigatu, praetextu et formâ, contraveniendum sit, legitime expeditas reversales in proximo futuro capitulo intermedio nobis submissime extradere promisit.

Cuncta fideliter et absque fuco. In cuius rei testimonium ex huius foundationis, respective confirmationis et indulti causâ praesens libellus confectus, et ab maiorem securitatem a nobis et nostro venerabili capitulo metropolitano propriarum manuum subscriptionibus et appensis sigillis expeditus, sub initium nominato patre provinciali extraditus fuit.

Actum xvii mensis februarii anno post Christi redemptoris nostri salutiferam natiuitatem MDCCXXXVI.

LEOPOLDUS.

Nos Andreas Iacobus, comes de Dietrichstein praepositus, Leopoldus Ernestus L. B. de Firmian decanus, Franciscus Maximilianus comes de Liechtenstein senior, et universum capitulum metropolitum ecclesiae Salisburgensis profitemur pro nobis ac nostris successoribus, quod omnia, quae in his litteris foundationis continentur, cum nostrâ scientiâ et consensu facta sint, sicque in perpetua saecula observabuntur.

In cuius confirmationem has litteras foundationis modo consueto subscripsimus, et sigillum nostrum maius fecimus appendi.

¹ Sic habet edit. Main., forsan *Burani* (R. T.).

Actum Salisburgi, i mensis martii anno MDCCXXXVI. ANDREAS IACOBUS de Dietrichstein praepositus.

LEOPOLDUS ERNESTUS L. B. de Firmian, decanus.

FRANCISCUS MAXIMILIANUS comes de Liechtenstein, senior.

§ 3. Praeinserta autem capitula, regulas et leges, postquam praefatus Leopoldus archiepiscopus condidisset, et ad dilectos filios modernos memoratorum Ordinum et institutorum respective superiores, ut admitterent, exciperent et accepta haberent, proposuisset, iidem moderni superiores, eâ qua par erat animorum consensione et obedientiâ, iam accepta et rata habuerunt, ad nos etiam transmisit, suppliciter rogans ut approbare et confirmare dignaremur. Nos vero illa, ut, quoad omnes partes prius accuratissime examinarentur, ad Congregationem venerabilium fratrum nostrorum S.R.E. cardinalium negotiis Propagandae Fidei praepositorum remisimus.

§ 23. Porro Congregatio praedicta, tam institutione missionum praedictarum, quam capitulis, regulis et legibus huiusmodi maturo examine perpensis, ad nos retulit, aequum esse, ut, piis eiusdem Leopoldi archiepiscopi votis et precibus obsecundantes, praefata omnia tanquam proficua et salutaria approbaremus, et apostolicae auctoritatis nostrae munimine roborarem.

§ 4. Nos itaque, eundem Leopoldum archiepiscopum specialibus favoribus et gratiis prosequi volentes, et a quibusvis excommunicationis, suspensionis et interdicti, aliisque ecclesiasticis sententiis, censuris et poenis, a iure vel ab homine, quavis occasione vel causâ latis, si quibus quomodolibet innodatus existit, ad effectum praesentium dumtaxat consequendum, harum serie absolventes et absolutum fore censentes, supplicationi-

Praedicta omnia a superioribus Ordinibus acceptata Papae praesentantur pro obtinenda confirmatione.

Sacra Congregatio approbavit et confirmavit.

Papa confirmavit.

bus eius nomine nobis super hoc humiliter porrectis inclinati, de eiusdem Congregationis cardinalium consilio, non solum institutionem missionum ab ipso Leopoldo archiepiscopo susceptam statutamque, verò etiam praeinserta capitula, regulas et leges, ac signanter omnes et singulas assignationes ab eodem Leopoldo archiepiscopo pro missionum huiusmodi mantentione factas, ut praefertur, et ab archiepiscopis Salisburgensibus successoribus suis perpetuis futuris temporibus omnino servandas, auctoritate apostolicâ, tenore praesentium, perpetuo approbamus et confirmamus, illisque inviolabilis apostolicae firmitatis robur adiicimus, omnesque et singulos iuris et facti ac solemnitatum quarumcumque defectus, si qui desuper in illis quomodolibet intervenerint, dictâ auctoritate supplementus et sanamus.

§ 5. Insuper missionarios, tam ab ipso Leopoldo archiepiscopo iam designatos et nominatos, quam sive ab ipso etiam sive a suis successoribus in posterum iuxta capitula, regulas et leges praeinsertas designandos et nominandos, semper apostolicos missionarios dici, vocari et esse, eâdem auctoritate decernimus et declaramus; eisdemque missionariis, ut omnibus et singulis privilegiis, honoribus, praerogativis et exemptionibus, quibus huiusmodi apostolici missionarii, tam de iure, usu et consuetudine, quam aliâs quomodolibet, utuntur, fruuntur et gaudent, ac uti, frui et gaudere possunt et poterunt in futurum, pari modo uti, frui et gaudere libere et licite possint et valeant, auctoritate praedictâ concedimus et indulgemus.

§ 6. Volumus quoque ut missionarii sic ut praemittitur instituti, ac dein-

1 Praeposit. a nos addimus (R. T.).

ceps in praedictâ dioecesi instituendi, tam eidem Leopoldo moderno quam pro tempore existentibus archiepiscopis Salisburgensibus regimini et directioni, in iis quae ad exercitium missionis pertinent, subiacere, eisque omnino parere debeant, ac necessarias facultates ad missiones praedictas exercendas ab eisdem archiepiscopis, iuxta eis tributam et deinceps singulis quinquenniis per organum memoratae Congregationis cardinalium renovandam² mediante formulâ tertiâ praefatarum facultatum auctoritatem, in totum vel in partem, sicut eisdem archiepiscopis magis in Domino expedire videbitur, recipiant: servatâ semper eorumdem archiepiscoporum, tam circa facultates, quam circa loca et tempus easdem exercendi, moderatione: nullo vero modo extra fines suae respective missionis iis uti queant, ad quam donec et quousque pervenerint nullâ prorsus exemptione et privilegio gaudere possint.

§ 7. Hortamur demum paterne simul et efficaciter eosdem archiepiscopos, ne graventur quolibet quinquennio, nempe cum renovari sibi praedictae formulae tertiae facultates³ postulabunt, nos seu Romanum Pontificem pro tempore existentem per organum eiusdem Congregationis de fructu et progressu dictarum missionum certiorare. Salvâ tamen semper in praemissis auctoritate Congregationis eorumdem cardinalium.

§ 8. Decernentes, easdem praesentes litteras semper firmas, validas et efficaces existere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere,

1 Potius legeretur tam eiusdem Leopoldi moderni quam pro tempore existentium archiepiscoporum Salisburgensium (R. T.).

2 Male edit. Main. legit *removendam pro renovandam* (R. T.).

3 Pessimo ed. Main. legit *facultatum* (R. T.).

Missionarii sic designati et designandi aliorum missionariorum praerogativas et privilegia clarioribus.

Eos directioni et superioritati archiepiscoporum subdit.

Archiepiscopis omnes iniungit certiorare reddendi dictam sacram Congregationem de progressu missionum.

Praesentium litterarum firmitas.

ac illis, ad quos spectat et pro tempore quodcumque spectabit, plenissime suffragari, et ab eis respective inviolabiliter observari, sicque in praemissis per quoscumque iudices ordinarios et delegatos, etiam causarum palatii apostolici auditores, ac S. R. E. cardinales, etiam de latere legatos, sublatâ eis et eorum cuilibet quavis aliter iudicandi et interpretandi facultate et auctoritate, iudicari et definiri debere, ac irritum et inane si secus super his a quoquam, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter, contigerit attentari.

Derogatio contrariorum.

§ 9. Non obstantibus constitutionibus et ordinationibus apostolicis, nec non civitatis et dioecesis Salisburgensis, ac quorumcumque Ordinum, aliisve quibusvis, etiam iuramento, confirmatione apostolicâ, vel quavis firmitate aliâ roboratis, statutis et consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis et litteris apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis et innovatis; quibus omnibus et singulis, illorum tenores praesentibus pro plene et sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis aliâs in suo robore permansuris, hac vice dumtaxat specialiter et expresse derogamus; ceterisque contrariis quibuscumque.

Datum Romae, apud S. Mariam Maiorem, sub annulo Piscatoris, die XII Ianuarii MDCCXXXIX, pontificatus nostri anno IX.

Dat. die 12 Ianuarii 1739, pontif. anno IX.

CCXLVIII.

Facultas moderno et pro tempore existenti collegii italo graeci Corsini nuncupati rectori, ut illius alumnos et convictores ad lauream doctoralem in

philosophiae et sacrae theologiae studiis promoveat.

Clemens Papa XII,
ad perpetuam rei memoriam.

Praeclara Romanorum Pontificum praedecessorum nostrorum de Graecâ Ecclesiâ cum summâ apostolicae charitatis laude insignitâ meritorum¹ (qui ad nationem Graecorum, tot sanctis Patribus pietate ac doctrinâ illustribus inclitam, semper et ubique in pristina catholicae fidei unitate sanaeque doctrinae confessione retinendam confirmandamque eximiis beneficiis cumulare, patrocinio fovere, opibus iuvare, et omnibus pontificiae benignitatis liberalitatisque officiis alicere, et quodammodo obligare adlaborarunt) studia recolentes, nos operam quoque nostram sollicitudinemque, quantum cum Domino possumus, ad eiusdem Graecae nationis commodum, utilitatem ac decus et ornamentum desiderari haud passi sumus, nec imposterum patiemur.

§ 1. Primum quidem pro dilectis filiis italo-graecis dictis, qui ex patriis regionibus propter catholicae fidei causam iamdudum profugi in Italiam adventantes in aliquot Neapolitani regni provinciis et dioecibus domicilia fixerunt, ibique commorantes patrios sacros ritus, caeremonias, ceteraque, non solum perpetuâ venerandae antiquitatis traditione integerrime custodita, verum etiam iteratis Apostolicae huius Sanctae Sedis oraculis approbata et confirmata, sanctissime servare dignoscuntur, in Calabriae medullio, ubi maxima illorum multitudo ac numerus reperitur, seminarium seu collegium de gentilitio nostro nomine Corsinum dictum excitandum instruendumque curavimus;

1 An aliquid emendandum, iudicet lector scius, forsan *meritis* (R. T.).

Provenit.

Clemens collegium pro Italo-Graecis constituit, illudque Corsinum vocat.

Etique del in
notitiam si-
mi et directo-
rem archiepi-
scopum Beroga-
sem.

§ 2. Deinde vero, praeter rectorem aliosque magistros et ministros, qui sedulam alumnorum convictorumque in praedicto seminario seu collegio pro tempore existentium curam gerunt, venerabilem etiam fratrem Samuelem Beronensem archiepiscopum, qui, huiusce rei instituendae conficiendaeque ab initio nobis auctor, ex antedicta natione italo-graeca oriundus, perfectam omnium eiusdem gentis rerum notitiam doctus, ipsos instrueret, sacris initiaret, ceteraque ad divinum cultum adaugendum, catholicae fidei stabilimentum et animarum salutem procurandam opportuna et necessaria obiret, eidem seminario et collegio antistitem et supremum moderatorem praefecimus, constituimus et deputavimus: et alias prout in nostris sub plumbo desuper expeditis litteris uberius continetur.

Clementi sup-
plicatum ut re-
clori facultatem
concederet alu-
mnis et convi-
ctoribus dandi
lauream docto-
ralem.

§ 3. Cum autem, sicut pro parte moderni rectoris collegii praedicti nobis nuper expositum fuit, alumni convictoresque, qui, in eodem seminario seu collegio commorantes, philosophiae ac theologiae operam navant, inde, exacto philosophiae ac theologiae ut praesertur curriculo, exeuntes, lauream earumdem scientiarum, quas inibi ediscunt, in aliis publicis universitatibus, laureandi facultatem auctoritatemque habentibus, in quibus alumni convictoresque praedicti nomine scientias huiusmodi percipere possunt, nullo pacto consequi valeant: nobis propterea eorumdem nomine supplicatum est, ut alumnis convictoribusque, tam de praesenti quam in futurum in eodem collegio existentibus, eandem apostolicae benignitatis gratiam, quam alumnis convictoribusque aliorum pontificiorum collegiorum, ac praesertim huius almae Urbis nostrae,

1 Videtur legend. *minime pro nomine* (R. T.).

Romani Pontifices praedecessores nostri concesserunt, de apostolicae potestatis plenitudine elargiri dignaremur.

§ 4. Nos igitur, volentes ipsis alumnis seu convictoribus quibuscumque, et cuiusvis nationis et ritus existentibus, gratiam facere specialem, eorumque singulares personas a quibusvis excommunicationis, suspensionis et interdicti, aliisque ecclesiasticis sententiis, censuris et poenis, a iure vel ab homine, quavis occasione vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatae existunt, ad effectum praesentium dumtaxat consequendum, harum serie absolventes et absolutas fore censentes, supplicationibus eorum nomine nobis super hoc humiliter porrectis inclinati, moderno et pro tempore existentibus dicti seminarii italo-graeci Corsini rectoribus, ut ipsi de cetero, de consensu et auctoritate praefati et pro tempore existentis antistitis huiusmodi ut praemittitur moderatores et praesidentis, alumnos seu convictores, qui philosophiae et sacrae theologiae cursum in eodem seminario integrum per sex saltem annos compleverint, atque in ultimo biennio etiam lectioni Sacrae Scripturae per horam quotidie vacaverint, necnon omnibus qualitatibus ad id requisitis praediti fuerint, ad doctoralem tam in philosophiae quam sacrae theologiae studiis lauream auctoritate nostra apostolica promovendi, illisque solita laureae huiusmodi insignia conferendi;

§ 5. Utque sic promoti et declarati, omnibus et singulis privilegiis, praerogativis, praeeminentiis, gratiis et indultis, quibus alii, qui lauream huiusmodi in quacumque publica studii generalis universitate susceperint, tam de iure, usu et consuetudine, quam alias quomodolibet utuntur, fruuntur et gaudent, ac uti, frui et gaudere possunt et po-

Benigne au-
dit Pontifex.

Privilegia et
laureatis con-
cedit.

Clemens Papa XII,
ad futuram rei memoriam.

§ 1. Nuper, pro parte dilectorum filiorum modernorum vicarii generalis et definitorii generalis Ordinis fratrum Eremitarum sancti Augustini Excalceatorum nuncupatorum Congregationis Hispaniae, Congregationi venerabilium fratrum nostrorum S. R. E. cardinalium negotiis et consultationibus episcoporum et regularium praepositae exposito, quod, cum, non sine speciali providentia, pro bono regimine disciplinae regularis consultum sit in familiis religiosis, ut in singulis earum provinciis, ultra priorem provinciam de triennio in triennium eligendum, eligantur quatuor definitores, quorum praesentia in omnibus negotiis emergentibus praecise concurrat; cumque necessitas huius assistentiae exigat ut definitoria semper sint completa; et hac in parte satis specificè consultum non videatur in constitutionibus Congregationis et Ordinis praedictorum, ut scilicet in casibus, in quibus contingat aliquem seu plures ex definitoribus ob mortem naturalem et civilem aliudve impedimentum perpetuum deficere, eoque casu, definitorium suppleatur per definitores capituli immediate praecedentis; urgentia siquidem negotiorum passim emergentium de cetero non permittat ut illorum accessus expectetur, quatenus illi, post absolutum officium, ut plerumque evenit, ad alias partes transierint; ac proinde desiderabant ut ab eadem Congregatione cardinalium declararetur, ut, in quocumque casu deficientiae alicuius sive plurium ex definitoribus electis in capitulis provincialibus Congregationis et Ordinis praedictorum, subrogati immediate et semper intelligantur, et supplere debeant eorum voces et vota,

Supplex libel-
lus Congrega-
tionis episcopo-
rum et regulari-
um praepositus.

1 Videtur legendum *vices* (R. T.).

terunt in futurum, pari modo et absque ulla prorsus differentia uti, frui et gaudere libere et licite possint et valeant, in omnibus et per omnia ad ecclesiasticas quoque quascumque etiam maiores in cathedralibus ac metropolitanis ecclesiis etiam praesulatus dignitates, perinde ac si lauream huiusmodi in aliqua approbata studii generalis publica universitate susceperint, dicta auctoritate concedendi et indulgendi, plenam et amplam facultatem, eadem auctoritate, tenore praesentium, tribuimus et impertimur.

§ 6. Decernentes, easdem praesentes litteras firmas, validas et efficaces existere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, ac illis, ad quos spectat plenissime suffragari, sicque in praemissis per quoscumque iudices ordinarios et delegatos, etiam causarum palatii apostolici auditores, iudicari et definiri debere, ac irritum et inane, si secus super his a quoquam, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter, contigerit attentari.

§ 3. Non obstantibus constitutionibus et ordinationibus apostolicis, ceterisque contrariis quibuscumque.

Datum Romae, apud S. Mariam Maiorem, sub annulo Piscatoris, die xiv februarii MDCCLXXXIX, pontificatus nostri anno IX.

Dat. die 14 februarii 1739, pontif. anno IX.

CCXLIX.

Confirmatio decreti Congregationis episcoporum et regularium super deputatione definitorum quocumque modo deficientium post celebratum capitulum provinciale Ordinis fratrum eremitarum sancti Augustini Excalceatorum nuncupatorum Congregationis Hispaniae.

Praesentium
litterarum fir-
mitas.

Contrariis
derogatio.

usquequo novum capitulum provinciale celebratum fuerit, ii qui pro patribus additis definitorio provinciali (sicuti definitorio generali) pronuntiari consueverunt, itaut per reliquum deinde ac totum provincialatus triennium, quaecumque detur, et quovis ex casu, definitorium deficientia, semper definitorium illud plenum remaneat, et negotia occurrentia statim et absque ullâ cunctatione, absque alio recursu, ut praefertur, non ita facile¹, iuxta eorum exigentiam expedire valeant: et in eâdem expositione subiuncto, ut, ad uberiores cautelam, in casu deficientiae huiusmodi definitorium provincialium, si neminem ex dictis additis contemporanee superesse contingeret, quibus, sicut praemittitur, indultum fuisset eorum vices supplere, usque ad novi capituli provincialis celebrationem, facultatem vicario generali pro tempore existenti, ut, unâ cum priore provinciali et reliquis de eius definitorio qui supersint, definitores, quotquot defuissent, cum eisdem praeeminentibus, usque ad novum capitulum provinciale eligere possit, impertiri dignaretur:

^{Dictae Congregationis decretum.} § 2. Emanavit ab eâdem Congregatione cardinalium decretum tenoris qui sequitur, videlicet:

Sacra Congregatio eminentissimorum et reverendissimorum S. R. E. cardinalium negotiis et consultationibus episcoporum et regularium praeposita, ad quam sanctissimus dominus noster supplicem libellum remisit, attentis relationibus eminentissimi Firrao praefati Ordinis apud Sanctam Sedem protectoris, ac patris prioris generalis, censuit, si Sanctitatis suae placuerit, posse per suas litteras apostolicas in formâ Brevis oratorum precibus indulgeri, ut in quocumque casu, quo unus sive plures ex definitoribus electis in capitulis provincialibus deficient, subrogati semper et quando-

¹ Potius lege *facili* (R. T.).

comque intelligantur, et supplere debeant eorum voces et vices cum eisdem praeeminentibus usque ad novum capitulum provinciale, alii duo sive plures religiosi qui pro patribus additis definitorio provinciali, quoties celebratur capitulum provinciale, pronuntiari consueverunt, sicuti practicatur quoad definitorium generale, itaut per reliquum provincialatus triennium, quicumque detur casus deficientiae, definitorii plenitudo semper conservetur pro expeditione omnium negotiorum occurrentium. In eventum vero, quo deficient unus sive plures ex definitoribus provincialibus, nullus etiam ex dictis additis superesset, ut praefertur, subrogandum, concedatur eidem vicario generali facultas, ut, unâ cum provinciali pro tempore et reliquis qui supersint de eius definitorio, possit eligere definitores quotquot deficient usque ad novum capitulum provinciale. Romae xxiii ianuarii MDCCLXXXIX. — A. card. FIRRAO. — C. arch. DAMIATI, secr. — F. MICHAELE priore generali. — *Loco † sigilli.*

§ 3. Cum autem, sicut¹ dicti exponentes nobis subinde exponi fecerunt, ipsi decretum huiusmodi, quo firmiter subsistat, apostolicae confirmationis nostrae patrocinio communiri summopere desiderent:

§ 4. Nos, ipsos exponentes specialibus favoribus et gratiis prosequi volentes, et eorum singulares personas a quibusvis excommunicationis, suspensionis et interdicti, aliisque ecclesiasticis sententiis, censuris et poenis, a iure vel ab homine, quavis occasione vel causâ latis, si quibus quomodolibet innodatae existunt, ad effectum praesentium dumtaxat consequendum, harum serie absolventes et absolutas fore censentes, supplicationibus eorum nomine nobis super hoc humiliter porrectis inclinati, decretum praeinsertum, auctoritate apostolicâ, tenore praesentium, approbamus et confirmamus, illique inviolabilis apo-

¹ Vocem *sicut* nos addimus (R. T.).

stolicae firmitatis robur adiicimus: salvâ tamen semper in praemissis auctoritate Congregationis eorundem cardinalium.

^{Clausulae pro perpetua observantia.}

§ 5. Decernentes, easdem praeinsertas litteras firmas, validas et efficaces existere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, ac illis, ad quos spectat et pro tempore quodcumque spectabit, plenissime suffragari, sicque in praemissis per quoscumque iudices ordinarios et delegatos, etiam causarum palatii apostolici auditores, iudicari et definiri debere, ac irritum et inane si secus super his a quoquam, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter, contigerit attentari.

^{Contrarium derogatio.}

§ 6. Non obstantibus constitutionibus et ordinationibus apostolicis, necnon Ordinis et Congregationis praedictorum, etiam iuramento, confirmatione apostolicâ, vel quavis firmitate aliâ roboratis, statutis et consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis et litteris apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis et innovatis; quibus omnibus et singulis, illorum tenores praesentibus pro plene et sufficienter expressis ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis aliâ in suo robore permansuris, hac vice dumtaxat, specialiter et expresse derogamus; ceterisque contrariis quibuscumque.

Datum Romae, apud S. Mariam Maiorem, sub annulo Piscatoris, die ii martii MDCCLXXXIX, pontificatus nostri anno IX.

Dat. die 2 martii 1739, pontif. anno IX.

CCL.

Confirmatio decreti Congregationis episcoporum et regularium, quo declaratur electionem regentis provincialis Ordinis eremitarum sancti Augustini Congregationis Hispaniae, in casibus

mortis civilis seu naturalis alicuius ex prioribus provincialibus, esse faciendam a vicario generali unâ cum definitoribus provincialibus ad formam declarationis cardinalis Sauli anno MDCCLXXXIII factae.

Clemens Papa XII,
ad futuram rei memoriam.

§ 1. Nuper, pro parte dilectorum filiorum modernorum vicarii generalis et definitorii generalis Ordinis fratrum sancti Augustini Excalcearorum nuncupatorum Congregationis Hispaniae, Congregationi venerabilium fratrum nostrorum S. R. E. cardinalium negotiis et consultationibus episcoporum et regularium praeposita exposito, in alterâ scilicet ex constitutionibus Ordinis et Congregationis praedictorum auctoritate apostolicâ confirmatis praescriptum reperiri, quod in casibus, quibus contigerit aliquem ex prioribus provincialibus per mortem naturalem seu civilem deficere, in eius locum exprovincialis immediate absolutus subintret ad regimen provinciae vacantis, adiectâ tamen clausulâ: *nisi pater vicarius generalis aliter disposuerit*; clausula autem huiusmodi in diversis capitulis generalibus eorundem Ordinis et Congregationis¹, ea omnium intelligentia et resolutio fuisset quod electio regentis provincialis in eiusmodi casibus privative ad vicarium generalem et definitores generales pro tempore existentes, voce et voto concurrentibus², spectare deberet, prout ex actis impressis dictorum capitulorum constare asserebatur; et hucusque observatum esse: in capitulo vero anno MDCCLXXX celebrato, habitâ consideratione ad quamdam declarationem

^{Supplicatio sacrae Congregationi facta.}

¹ Videtur legendum *clausulâ* ..... *propositâ* (R. T.).

² Aptius legeretur *concurrentes* (R. T.).

anno MDCXXIII editam per clarae memoriae S. R. E. cardinalem Saulium nuncupatum, tunc sacri venerabilium fratrum nostrorum eiusdem S. R. E. cardinalium collegii decanum, factam, qua statutum fuerat, quod electio omnium officiorum generalium ad capitulum provinciale spectaret et pertineret, novum dubium inter vocales supradicti capituli exoriri coeperat, an electio regentis provincialis, iuxta intelligentiam usque tunc retentam, ad vicarium generalem pro tempore existentem unâ cum definitoribus generalibus, seu potius in vim declarationis unâ cum definitoribus provinciae, ubi vacatio contingeret, spectare deberet: eum autem huiusmodi dubium nunquam resolutum fuisset, ipsi exponentes ad auferendas in posterum ulteriores quaestiones et scissuras, quae ex diversis intelligentiis exoriri possent in subiectâ materiâ disciplinae regularis bono regimini de cetero parum proficuas, et nihil congruentius et solidius in huiusmodi contingentiis agnoscentes, quam huius Sanctae Sedis oraculum postulare, plurimum cupiebant per Congregationem eorundem cardinalium declarari dubium in eâdem Congregatione propositum, nempe, an in casibus, ut praefertur, quibus aliquem ex prioribus provincialibus, sive Congregationis, per mortem civilem seu naturalem deficere contigisset, electio regentis provincialis, qui in illius locum subintrare deberet, facienda sit a vicario generali pro tempore existente unâ cum suo definitorio generali, seu potius cum definitoribus provinciae ubi vacatio contigisset, ut imposterum absque ulteriori haesitatione in huiusmodi casibus ita firmiter et inviolabiliter sit procedendum:

Congregationis decretum. § 2. Ad eorundem exponentium supplicationem ab eâdem Congregatione

cardinalium emanavit decretum tenoris qui sequitur, videlicet:

Sacra Congregatio eminentissimorum et reverendissimorum S. R. E. cardinalium negotiis et consultationibus episcoporum et regularium praeposita, ad quam sanctissimus dominus noster supplicem libellum remisit, attentis relationibus eminentissimi Firrao apud Sanctam Sedem protectoris ac patris procuratoris generalis, decrevit ac declaravit: electionem regentis provincialis esse in his casibus faciendam a vicario generali unâ cum definitoribus provincialibus ad formam declarationis praefati cardinalis Sauli. Romae, XXIII ianuarii MDCXXXIX. — I. card. FIRRAO — C. archiep. DAMIATAE — Loco † sigilli.

§ 3. Cum dicti autem, sicut¹ exponentes nobis subinde exponi fecerunt, ipsi decretum huiusmodi, quo firmiter subsistat, apostolicae confirmationis nostrae patrocinio communiri summopere desiderent:

§ 4. Nos, ipsos exponentes specialibus favoribus et gratiis prosequi volentes, et eorum singulares personas a quibusvis excommunicationis, suspensionis et interdicti, aliisque ecclesiasticis sententiis, censuris et poenis, a iure vel ab homine, quavis occasione vel causâ latis, si quibus quomodolibet innodatae existunt, ad effectum praesentium dumtaxat consequendum, harum serie absolventes et absolutas fore censentes, supplicationibus eorum nomine nobis super hoc humiliter porrectis inclinati, decretum praeinsertum, auctoritate apostolicâ, tenore praesentium, approbamus et confirmamus, illique inviolabiliter apostolicae firmitatis robur adiicimus: salvâ tamen semper in praemissis auctoritate Congregationis memoratorum cardinalium.

§ 5. Decernentes, easdem praesentes litteras firmas, validas et efficaces existimantes, ad perpetuam observationem.

¹ Vocem sicut nos addimus (R. T.).

Apostolica confirmatio.

stere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, ac illis, ad quos spectat et pro tempore quodcumque spectabit, plenissime suffragari, sicque in praemissis per quoscumque iudices ordinarios et delegatos, etiam causarum palatii apostolici auditores, indicari et definiri debere, ac irritum et inane, si secus super his a quoquam, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter, contigerit attentari.

Obstantium derogatio.

§ 6. Non obstantibus constitutionibus et ordinationibus apostolicis, ac Ordinis et Congregationis huiusmodi, etiam iuramento, confirmatione apostolicâ, vel quavis firmitate aliâ roboratis, statutis et consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis et litteris apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis et innovatis; quibus omnibus et singulis, illorum tenores praesentibus pro plene et sufficienter expressis ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis aliâs in suo robore permansuris, hac vice dumtaxat, specialiter et expresse derogamus; ceterisque contrariis quibuscumque.

Datum Romae, apud S. Mariam Maiorem, sub annulo Piscatoris, die II martii MDCXXXIX, pontificatus nostri anno IX.

Dat. die 2 martii 1739, pontif. anno IX.

CCLI.

Confirmatio decreti sacrae Congregationis Rituum super electione B. M. V. Immaculatae in patronam principalem regni Siciliae ultra Pharam.

Clemens Papa XII,
ad futuram rei memoriam.

Communitates Siciliae S. Franciscum de Paulâ etc.

§ 1. Nuper, sicut accepimus, dilecti filii communitates, universitates et homines regni Siciliae ultra Pharam, pro

eâ, quam iidem erga S. Franciscum de Paulâ profitentur, veneratione, in generalibus comitiis per regni praefati, ut vocant, deputatos, eodem S. Francisco in patronum principalem dicti regni electo, etiam a Congregatione venerabilium fratrum nostrorum S. R. E. cardinalium sacris ritibus praepositorum electionis huiusmodi approbationem, additâ insuper quoad suffragiorum secretorum defectum sanatione, obtinuerunt.

§ 2. Quoniam autem dubium circa executionem decreti approbationis a Congregatione praefatâ editi a dilectis quoque filiis communitate, universitate et hominibus civitatis Panormitanae, B. M. V. Immaculatae iamdiu principalem regni praefati patronam haberi asserentibus, excitatum fuit; a Congregatione praedictâ supplici libello porrecto pro nova audientiâ rescriptum fuit.

§ 3. Nos itaque, qui pro supremo apostolici muneris officio sacrosanctam catholicam religionem sacrumque cultum promovere, ut par est, atque in dies, benedicente Domino, augere satagimus, praevia avocatione causae ab eâdem Congregatione, ne pia christifidelium aemulatio, examine causae huiusmodi diutius protracto, divinorum officiorum ordinem fortasse inturbaret, ac remature discussâ, piis etiam deputatorum praefatorum precibus per epistolam ad nos nuperrime datam humiliter porrectis, quantum cum Domino possumus, favorabiliter annuere volentes, eorumque singulares personas a quibus excommunicationis, suspensionis et interdicti, aliisque ecclesiasticis sententiis, censuris et poenis, a iure vel ab homine, quavis occasione vel causâ latis, si quibus quomodolibet innodatae existunt, ad effectum praesentium dumtaxat consequendum, harum serie absolventes et absolutas fore censentes, de nonnullo-

Civitas Panormitana iamdiu B. M. V. Immaculatae habuit patronam.

Decernit Pontifex B. M. V. Immaculatae fore patronam principalem.

rum venerabilium fratrum nostrorum eiusdem S. R. E. cardinalium Congregationis praefatae specialiter deputatorum consilio, B. M. V. Immaculatam in principalem regni praefati patronam, ut maiora eidem semper a christifidelibus impendantur obsequia, et religiosa populorum pietas praesentissimo eiusdem fruatur patrocinio, quatenus opus sit, auctoritate apostolica, tenore praesentium, denuo confirmamus; necnon clero saeculari totius praefati regni, ut quotannis festum S. Francisci de Paulá tamquam patroni principalis eiusdem regni ex praeepto Ecclesiae recolant, atque illius officium ac missam cum octavá recitent et celebrent, auctoritate et tenore praefatis iniungimus.

Derogatio
contrariorum.

§ 4. Non obstantibus praemissis, ac constitutionibus et ordinationibus apostolicis, et, quatenus opus sit, dicti regni, et aliis quibuslibet, consuetudinibus, privilegiis, indultis et litteris apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis aut innovatis; quibus omnibus et singulis, pro hac tantum vice, et ad hunc dumtaxat effectum, specialiter et expresse derogamus, ceterisque contrariis quibuscumque.

Datum Romae, apud S. Mariam Maiorem, sub annulo Piscatoris, die XVIII martii MDCCXXXIX, pontificatus nostri anno IX.

Dat. die 18 martii 1739, pontif. anno IX.

Pro domino card. PASSIONEO,
CAIETANUS AMATUS.

CCXLII.

Confirmatio capituli generalis Ordinis Cisterciensis anno MDCCXXXIX celebrato.

Clemens Papa XII,
ad futuram rei memoriam.

Habita tandem
Ordinis Cister-

§ 1. Praeclara Cisterciensis Ordinis ab ipso instituti sui exordio pro catho-

lica religione semper sibi ac potissimum sanctis Stephano et Bernardo in terris agentibus parta merita singulari apostolicae charitatis et pontificiae benignitatis studio nos complectentes, ingenti cum paterni animi nostri voluptate exceperamus, dilectos filios eiusdem Ordinis superiores et abbates aliosque anno proxime elapso, omnibus, quae hactenus obstiterunt quominus generalia Ordinis praedicti comitia Cistercii Cabillonensis dioecesis haberentur, per summam omnipotentis Dei clementiam compositis, illic a die v mensis maii usque ad diem xx eiusdem mensis anni praefati congregatos, eadem generalia comitia celebrasse. Sed maiori laetitia affecti sumus, cum acta ipsorum generalia comitiorum, varia decreta, ordinationes, deliberationes, constitutiones et mandata pro bono eiusdem Ordinis et monasticae disciplinae regimine condita et statuta insimul complectentia, ad nos, ut illis apostolicae confirmationis robor adiceremus, transmissa, et a Congregatione venerabilium fratrum nostrorum S. R. E. cardinalium negotiis et consultationibus episcoporum et regularium praeposita, ad quam examinanda remiseramus, expensa et approbata, apostolico munimine corroborari posse audivimus.

§ 2. Quamobrem, dilecto filio Philiberto Quarré, abbate Uterinae Vallis et praefati Ordinis procuratore generali, nobis humiliter supplicante, ut illa, ut praemittitur, opportuna confirmatione munire de benignitate apostolica dignaremur:

§ 3. Nos igitur, dictum Philibertum specialibus favoribus et gratiis prosequi volentes, et a quibusvis excommunicationis, suspensionis et interdicti, aliisque ecclesiasticis sententiis, censuris et poenis, a iure vel ab homine, quavis occa-

ciensis genera-
lia comitia.

Petit actio-
nem confirma-
tio.

Ea confirmat
Pontifex.

sione vel causá latis, si quibus quomodolibet innodatus existit, ad effectum praesentium dumtaxat consequendum, harum serie absolventes et absolutum fore censentes, huiusmodi supplicationibus inclinati, de praefatorum venerabilium fratrum nostrorum S. R. E. cardinalium negotiis et consultationibus episcoporum et regularium, qui votum dilecti filii nostri S. R. E. praedictae cardinalis de Viá nuncupati, ad eiusmodi negotium examinandum deputati, attenderunt, consilio, praefata decreta, ordinationes, deliberationes, constitutiones et mandata, cum omnibus inde secutis et sequendis, dummodo tamen sint licita et honesta, sacrisque canonibus et Concilii Tridentini decretis ac constitutionibus apostolicis non adversentur, apostolica auctoritate, tenore praesentium, confirmamus et approbamus, illisque inviolabilis apostolicae firmitatis robor adiciamus; salvá tamen semper in praemissis auctoritate Congregationis eorumdem cardinalium.

Itaque, in
hisque statuta
perpetuo praee-
cipit observari.

§ 3. Decernentes, decreta, ordinationes, deliberationes, constitutiones et mandata, ac praesentes litteras firmas, validas et efficaces existere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtineri, ac illis, ad quos spectat et pro tempore quandocumque spectabit, plenissime suffragari et ab eis respective inviolabiliter observari, sicque in praemissis, per quoscumque iudice ordinarios et delegatos, etiam causarum palatii apostolici auditores, iudicari et definiri debere, ac irritum et inane si secus super his a quoquam, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter, contigerit attentari. In contrarium facientibus non obstantibus quibuscumque.

Datum Romae, apud S. Mariam Maiorem, sub annulo Piscatoris, die XXI

martii MDCCXXXIX, pontificatus nostri anno IX.

Dat. die 21 martii 1739, pontif. anno IX.

CCLIII.

Decretum de ordine servando in recursibus faciendis a fratribus Ordinis sancti Francisci Minorum Conventualium.

Clemens Papa XII,
ad futuram rei memoriam.

Ex iniuncto nobis apostolicae servitutis munere ad ea peculiare sollicitudinis nostrae curas libenter intendimus, quae felici christifidelium divini numinis obsequiis sub suavi religionis iugo mancipatorum regimini atque tranquillitati conducibilia fore in Domino arbitramur.

Exordium.

§ 1. Exponi siquidem nobis nuper fecerunt dilecti filii Felix Angelus Siodori, vicarius apostolicus, et Ioannes Baptista Minucci, procurator generalis Ordinis fratrum Minorum sancti Francisci Conventualium nuncupatorum, quod, licet per constitutiones Urbanas dicti Ordinis, cap. x, tit. II, num. VII, praescriptum reperitur, nempe: « sacrosancti propterea Concilii Tridentini vestigiis inhaerendo decernimus et mandamus, ut (nisi ex aliqua ratione a iure permissa causa aliás devolvatur) causae omnes, quae guardiano competunt, in primá instantiá ab eo, in secundá instantiá a ministris provincialibus vel eorumdem commissariis, in tertiá demum a generali ministro vel eius commissariis cognoscantur », necnon generali decreto dudum a Congregatione tunc existentium S. R. E. cardinalium negotiis et consultationibus episcoporum et regularium praeposita iussu felicis recordationis Sixti PP. V praedecessoris nostri edito caveatur expresse, quod

Abusus exponitur.

regulares cuiusvis Ordinis, in casibus in quibus appellare de iure licet, id facere debeant gradatim ad sui Ordinis superiores, a priore nimirum ad provincialem, et a provinciali ad generalem, antequam Sedem Apostolicam adire possint: nihilominus ipsi exponentes, non sine eorum animi moerore, adverterunt, plures religiosos eiusdem Ordinis, supradicti Ordinis constitutionum ac decreti huiusmodi immemores, illave exoleta et antiquata esse credentes, tum a praefata correctione regulari superiorum provocare, tum, ubi appellatio permittitur, nusquam observatam formam sic praescriptam, ad superiores mediatos sive praelatos maiores Ordinis praefati, ac etiam hanc Sanctam Sedem appellare et recurrere, unde regularis disciplinae detrimentum, immediatorum superiorum eorumque iurisdictionis contemptus, ac non raro impunitas delinquentium, aliaque multiplicia incommoda consequuntur. Quamobrem ipsi exponentes, ut debita subditorum erga praelatos obedientia, exactaque regularis observantia in dicto Ordine conserventur, et, sicubi exciderint, restituantur, opportunum gliscenti malo et abusu eiusmodi remedium adhiberi et alias in praemissis salubriter a nobis provideri summopere desiderant.

Constitutiones Ordinis super hoc praecipit Clemens.

§ 2. Nos, ipsorum exponentium votis hac in re, quantum cum Domino possumus, favorabiliter annuere volentes, et eorum singulares personas a quibusvis excommunicationis, suspensionis et interdicti, aliisque ecclesiasticis sententiis, censuris et poenis, a iure vel ab homine, quavis occasione vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatae existunt, ad effectum praesentium dumtaxat consequendum, harum serie absolventes et absolutas fore censentes, supplicationibus eorum nomine nobis

super hoc humiliter porrectis inclinati, omnibus et singulis dicti Ordinis fratribus et personis, cuiusvis dignitatis, gradus et conditionis existant, appellationem a correctione regulari suorum superiorum ad formam enarratarum constitutionum, ac sub poenis in eis contentis, auctoritate apostolica, tenore praesentium, interdicimus; in casibus vero, in quibus iisdem fratribus de iure vel iuxta constitutiones praedictas appellare aut recurrere licet, id non aliter deinceps fieri posse statuimus, quam gradatim, a gravamine scilicet prioris ad provincialem, et a provinciali ad generalem, itaut causae appellationis seu recursus huiusmodi, antequam ab eodem ministro generali cognitae et definitae fuerint, extra dictum Ordinem deferri et agitari nequeant.

§ 3. Ac propterea omnibus Romanae Curiae tribunalibus ac iudicibus, et quibusvis etiam venerabilium fratrum nostrorum S. R. E. praedictae cardinalium Congregationibus, necnon Sedis Apostolicae nunciis nunc et pro tempore existentibus, ne fratrum dicti Ordinis appellationem seu recursum admittant, causasque praedictas cognoscant, nisi prius eis legitime constiterit, illas per dictos superiores, memorato ordine servato, cognitae et definitae fuisse, sub poenam nullitatis actorum ac inde secutorum, et, quoad religiosos appellantes vel recurrentes qui praemissis contraverint, sub gravibus nostro et Romani Pontificis pro tempore existentis arbitrio infligendis poenis, eadem auctoritate harum serie prohibemus.

§ 4. Decernentes, ipsas praesentes litteras semper firmas, validas et efficaces existere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, ac ab illis, ad quos spectat et pro tempore quandocumque spectabit, inviolabiliter

Secus eorum recursus a iudicibus extra Ordinem admitti velat.

Sicque semper et ubique servari.

observari, ac eis respective plenissime suffragari, sicque et non aliter in praemissis, per quoscumque iudices ordinariorum et delegatos, etiam causarum palatii apostolici auditores, iudicari et definiri debere, ac irritum et inane si secus super his a quoquam, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter, contigerit attentari.

Obstantium derogatio.

§ 5. Non obstantibus constitutionibus et ordinationibus apostolicis, ac praefati Ordinis, etiam iuramento, confirmatione apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis, statutis et consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis et litteris apostolicis, in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis et innovatis; quibus omnibus et singulis, illorum tenores praesentibus pro plene et sufficienter expressis ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum, hac vice dumtaxat, specialiter et expresse derogamus; ceterisque contrariis quibuscumque.

Transumptis fidem addit.

§ 6. Volumus autem ut earumdem praesentium litterarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicuius notarii publici subscriptis, et sigillo personae in ecclesiastica dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides in iudicio et extra adhibeatur, quae praesentibus ipsis adhiberetur, si forent exhibitae vel ostensae.

Datum Romae, apud S. Mariam Maiorem, sub annulo Piscatoris, die IV aprilis MDCCXXXIX, pontificatus nostri anno IX.

Dat. die 4 aprilis 1739, pontif. anno IX.

D. card. PASSINEUS.

CCLIV.

Confirmatio et innovatio litterarum Pauli V, Urbani VIII, ac etiam S. S. contra transeuntes de Ordine B. Ma-

Bull. Rom. — Vol. XXIV.

riae de Monte Carmelo Congregationis Hispaniae ad alium Ordinem.

Clemens Papa XII,
ad futuram rei memoriam.

§ 1. Dudum felicitis recordationis Pauli V praedecessor noster, per quasdam suas, quarum initium *Decet Romanum Pontificem, etc.*, in simili forma Brevis die III aprilis MDCX expeditas litteras, non solum omnia et singula facultates, gratias et privilegia fratribus Ordinis B. Mariae de Monte Carmelo Discalceatis nuncupatis Congregationis Hispaniae a Romanis Pontificibus praedecessoribus suis usque tunc concessa confirmavit, verum etiam, ut eisdem fratribus Discalceatis omnis a sui instituti praescripto discedendi et vagandi via praeccluderetur, statuit et ordinavit, ac in virtute sanctae obedientiae districte praecepit, ut nullus ex ipsis de una in alteram Congregationem huiusmodi transire, recipi et admitti valeret, et si secus scienter vel ignoranter fieri contigisset, transitus, receptio ac admissio huiusmodi nullius roboris vel momenti censeretur, necnon ipse sic transiens seu receptus ad propriam Congregationem restitueretur: ac insuper, ut nullus eorumdem fratrum Discalceatorum, post emissam ab eo in praedicto Ordine professionem regularem per eos emitti consuetam, absque speciali pro tempore existentis Romani Pontificis licentia, de praedictis litteris earumque data expressam, individuum, ac de verbo ad verbum mentionem faciente, ac ex legitima et urgente causa prius a Congregatione tunc existentium S. R. E. cardinalium negotiis et consultationibus episcoporum et regularium praepositorum diligenter examinata et approbata, ad alium quem-

Paulus V fratribus Ordinis huius transitum ad alios Ordines velavit.

1 Male edit. Main. legit concessis (R. T.).

2 Pessime edit. Main. legit et pro ad (R. T.).

cumque Ordinem Mendicantium et non Mendicantium, monachalium seu discalceatorum, aut quamcumque religionum erectarum seu erigendarum, etiam emissionis quarti voti seu perfectioris et humilioris vitae praesumptione, aut strictioris regulae seu observantiae praetextu vel contemplatione, aut alia quantumvis iusta et probabili aut legitima causa, sub apostasiae et infamiae perpetuae nota ac excommunicationis latae sententiae poenam ipso facto per contrafacientes incurrendam, se transferre audeat seu praesumeret (excepto dumtaxat Ordine fratrum Carthusianorum, quatenus ad illum transeundi licentiam a suis superioribus petissent et obtinissent); et quicumque secus fecisset, cum primum desuper monitus fuisset, nullam moram, aut excusationem, seu forensi contentione vel appellatione interpositis, ad propriam suam Congregationem redire, ac superiorum suorum correctioni se submittere teneretur; nec praelati dictarum Congregationum et aliorum Ordinum et religionum huiusmodi ipsos sic translatos, seu fugitivos et apostatas retinere, sed eos, etiam postquam novam professionem regularem emisissent, sub privationis suorum officiorum et munerum ac similis excommunicationis poenis, suis superioribus, vel ab eis deputatis, id requirentibus et petentibus, statim absque iudicis ministerio tradere et consignare deberent.

Urbanus VIII sub gravissima poena eisdem prohibuit accessum ad Romanam Curiam absque superiorum generalium licentia.

§ 2. Ac postmodum recolendae memoriae Urbanus Papa, VIII itidem praedecessor noster, per alias suas etiam in pari forma Brevis die iv septembris mdcxxv expeditas litteras, supplicationibus tunc existentis prioris generalis eiusdem Ordinis nomine totius Ordinis et Congregationis huiusmodi humiliter porrectis inclinatus, interdixit et prohibuit,

1 Edit. Main. legit correctione (n. T.).

ne de cetero ullus eorundem Ordinis et Congregationis professor quavis excusata etiam quantumvis rationabili, privilegiata et iusta, sive sub quocumque praetextu, ad Romanam Curiam, absque expressa sua et huius Sanctae Sedis, seu dilecti filii praepositi aut vicarii generalis Ordinis et Congregationis huiusmodi pro tempore existentis licentia, sub poena carceris arbitrio eiusdem praepositi duraturam, ac privationis vocis activae et passivae per biennium ac omnium officiorum per eos obtentorum, necnon inhabilitatis ad illa seu alia in futurum obtinenda per contrafacientes eo ipso incurrendis poenis, venire seu accedere audeat seu praesumeret; mandavitque in virtute sanctae obedientiae praeposito seu vicario generali praedicto, aut procuratori generali Congregationis et Ordinis praedictorum, ut ipsi dictam prohibitionem in omnibus eorundem Ordinis et Congregationis provinciis et singulis illarum domibus et aliis locis regularibus publicarent et publicari facerent.

§ 3. Alias nobis pro parte tunc existentium praepositi generalis aliorumque superiorum Ordinis et Congregationis huiusmodi exposito, quod cum ipsi se obstructos viderent ad licentiam pro adeunda praedicta Romana Curia ob importunas instantias concedendam pluribus Ordinis et Congregationis huiusmodi regularibus discipulis, quorum plurimi, nullam petitam licentiam, Romam adveniebant sub colorato praetextu expostulandi a Sede praedicta indultum pro transitu ad alium Ordinem regularem, cum alias experientia comprobavisset tales regulares nihil aliud ex huiusmodi itinere intendere nec reportare, quam libertatem divagationemque extra claustra, cum magno propriarum anima-

1 Pessime edit. Mai. legit ab pro ac (n. T.).

Exposuerunt Clementi superiores generales frequentes se molestari a religiosis petentibus licentiam Romam advenire pro transitu obtinendo.

rum detrimento, religionis dedecore, saeculariumque scandalo, cupiebant propterea tot malis occurrere, et spirituali suorum subditorum saluti providere, et unumquemque ipsorum in manu consilii sui atque in tota sua libertate, quoad transitum ad alios Ordines, relinquere:

Confirmans itaque Urbani VIII litteras, statuit huiusmodi recursum faciendum esse per procuratorem generalem, non tamen concedendam licentiam huiusmodi accessus.

§ 4. Nos, qui religiosorum omnium decorem sinceris desiderabamus affectibus, et personarum saecularium scandalis obviare, atque animarum omnium saluti providere cupiebamus, huiusmodi supplicationibus inclinati, per quasdam nostras sub plumbo xv kalendas septembris, pontificatus nostri anno iv, anno Incarnationis dominicae mdcclxxxiii expeditas litteras, non solum memoratas litteras Urbani praedecessoris praedicti, ac omnia et singula in eis contenta, auctoritate apostolica approbavimus et confirmavimus, illisque inviolabilis apostolicae firmitatis robur adiecimus, ac insuper, praedictas litteras dicta auctoritate extendendo et ampliando, interdiximus et prohibuimus ne de cetero ullus ex fratribus Ordinis et Congregationis huiusmodi cuiuscumque gradus et conditionis, qui ad alium Ordinem regularem transire vellet, Romam accedere sub praetextu expostulandi a Sede praedicta indultum praesumeret, sed, absque eo quod ex conventu a superioribus suis designato seu designando pro adveniando benevolo receptore egredere, per procuratorem Ordinis et Congregationis huiusmodi in Romanam Curiam degentem, vel personam sibi benevisam, deberet curare, diligentiasque adhibere pro obtinendo ab eadem Sede indulto praedicto, ac insimul teneretur statim dictus procurator generalis, si ad hoc fuisset requisitus, dictum indultum, sic obtentum, quantocitius ad eosdem superiores transmittere, qui religioso transitum praetendenti protinus etiam tradere,

et, si quae pro his omnibus peragendis expensae necessariae et opportunae intervenerint, eas omnes superiores ipsi solvere deberent; si quis autem, contra huiusmodi novum mandatum, transitum praedictum aliter se gerere praesumpset, poenae carceris, arbitrio superiorum, ac privationis vocis activae et passivae, omniumque officiorum, et inhabilitatis perpetuae ad illa obtinenda penitus subiceretur: et alias, prout in praedictis Pauli et Urbani praedecessorum, quam in nostris litteris, quarum tenores praesentibus pro expressis haberi volumus, uberius dicitur contineri.

§ 5. Cum autem, sicut dilectus filius Vincentius a Conceptione modernus procurator generalis eorundem Ordinis et Congregationis nobis nuper exponi fecit quod nonnulli ex fratribus Ordinis et Congregationis huiusmodi, ad memoratas nostras ac Pauli et Urbani praedecessorum litteras elevandas declinandaeque, per mediatorum sive intercessorum operam ad nostrum et Sedis praedictae in Hispaniarum regnis nuncium confugiunt, ut ad eorundem libitum conventum valde a suis respective provinciis distantem sibi seligant, atque ita superiores sui nullam sufficientem illos removendi auctoritatem habeant; unde fit ut supradicta opera etiam in domibus saecularium fratres praedicti degentes exemplum eidem Congregationi valde nocens, pacis perturbationem et spirituale damnum ceteris fratribus Congregationis et Ordinis praedictorum afferant, eo magis quod ipsi, non ut ad aliam transeundi religionem, sed ut vagandi libertatem habeant, suum ad eundem nuntium obtinendi causa indultum huiusmodi accessum obtendant, atque adeo evitent recursum, quem a dicta Sede, cui unice in vim memoratarum

Item exponit procurator generalis fratres ut habeant divagandi facultatem recurrere ad nuncium Hispaniarum.

1 Forsan operantes (n. T.).

Pauli praedecessoris litterarum eadem facultas reservata fuerat, impetrare debeant: proinde memoratus Vincentius praedictas nostras et eiusdem Pauli praedecessoris innovare et confirmare, ac hanc conventus fratribus Ordinis et Congregationis huiusmodi assignandi facultatem ad supradictam quidem Sedem, non autem ad illius nuncios spectare, per nos declarari plurimum desideret: nobis propterea humiliter supplicari fecit ut sibi in praemissis opportune providere et ut infra indulgere de benig-nitate apostolica dignemur.

tatem non habere concedendi fratribus Carmelitis Excalceatis indulta transeundi ad alium Ordinem, auctoritate apostolica, tenore praesentium, decernimus et declaramus.

§ 7. Ac insuper modernos et pro tempore existentes legatos seu nuncios praedictos in Domino hortamur et monemus, ut in posterum omnem curam impendant, ne ullus ex fratribus Ordinis et Congregationis huiusmodi ad alium Ordinem vel Congregationem seu institutum absque nostro et huius Sanctae Sedis praedictae indulto per dictum Vincentium modernum et pro tempore existentem procuratorem generalem tantum, iuxta dispositionem in memoratis nostris litteris expressam per illa verba: « Absque eo quod ex conventu a modernis et pro tempore existentibus praeposito generali aliisque superioribus praedictis designato vel designando pro adveniando benevolo receptore egrediatur », per procuratorem generalem praedictum obtinendo.

§ 8. Ac insuper dicta auctoritate praecipimus, et omnibus superioribus praedictis in virtute sanctae obedientiae mandamus, ne ipsi facultatem egrediendi e conventibus sub praetextu quaerendi benevolam receptorem, nisi constituto prius de legitima causa et de praedicto indulto, concedant, sed pro executione et observatione praedictarum Pauli ac Urbani praedecessorum praedictorum ac litterarum nostrarum praedictarum, quae super negotio huiusmodi emanarunt, vigilent.

§ 9. Decernentes, easdem praesentes et memoratas Pauli et Urbani praedecessorum, ac alias nostras litteras, et in eis contenta quaecumque, semper firma, valida et efficacia existere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, ac illis, ad quos spe-

Sed nos mo-
nere debere ad
se recurrentes
de adimplemen-
to praedictarum
litterarum.

Superiores
vero concedere
non debere li-
centiam fratri-
bus quaerendi
benevolam re-
ceptorem nisi
constiterit eos
indultum ad hoc
S. Sedis obti-
nisse.

Praesentium
litterarum fir-
mitas.

Declarat
Pontifex nun-
cios apostoli-
cos facultatem
non habere fra-
tribus Carme-
litis Excalcea-
tis concedendi
transitum ad
alios Ordines.

ctat et pro tempore quodcumque spectabit, plenissime suffragari, et ab eis respective inviolabiliter observari, sicque in praemissis per quoscumque iudices ordinarios et delegatos, etiam causarum palatii apostolici auditores, ac S. R. E. praedictae cardinales, etiam de latere legatos ac dictae Sedis nuntios, sublata eis et eorum cuilibet quavis aliter iudicandi et interpretandi facultate et auctoritate, indicari et definiri debere, ac irritum et inane si secus super his a quoquam, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter, contigerit attentari.

§ 10. Non obstantibus omnibus et singulis illis quae in memoratis dictorum Pauli et Urbani praedecessorum et nostris litteris concessa sunt non obstare, ac constitutionibus et ordinationibus apostolicis, necnon dictorum Ordinis et Congregationis, etiam iuramento, confirmatione apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis, statutis et consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis et litteris apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis et innovatis; quibus omnibus et singulis, illorum tenores praesentibus pro plene et sufficienter expressis ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis aliis in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum, hac vice dumtaxat, specialiter et expresse derogamus; ceterisque contrariis quibuscumque.

§ 11. Volumus autem quod earumdem praesentium litterarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicuius notarii publici subscriptis, et sigillo personae in ecclesiastica dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides ubique locorum, tam in iudicio quam extra habeatur, quae eisdem praesentibus haberetur si forent exhibitae vel ostensae.

Obstantium
derogatio.

Transumptis
danda fides.

Datum Romae, apud S. Mariam Maiorem, sub annulo Piscatoris, die xv aprilis MDCCXXXIX, pontificatus nostri anno IX.

Dat. die 15 aprilis 1739, pontif. anno IX.

CCLV.

Declaratio, quod lectio Sacrae Scripturae, in ecclesia S. Augustini de Urbe Ordinis fratrum Eremitarum habenda, inter cetera requisita pro obtinendo gradu magisterii comprehendantur.

Clemens Papa XII,
ad futuram rei memoriam.

§ 1. Nuper pro parte dilecti filii Nicolai Antonii Schiaffinati, prioris generalis Ordinis fratrum Eremitarum sancti Augustini, nobis exposito quod in capitulo generali eiusdem Ordinis anno MDCLXXXV in alma Urbe nostra celebrato statutum fuerat, ut ii dumtaxat fratres Ordinis praedicti intra Italiam ad magisterii lauream promoverentur, qui vel per quinquennium munus regentis studiorum obivissent, vel per decennium Dei verbum in insignioribus seu principalioribus ipsius Italiae urbibus cum plausu iustaque fama praedicassent: at, cum saepius animadversum esset postrema eiusdem statuti verba incertum et nimis late patentem sensum continere aut recipere, indeque non raro contingere posse quod nonnullae Italiae urbes ab aliquo priore generali dicti Ordinis (cuius est quaecumque illius Ordinis dubia circa statuta interpretari) non haberentur inter insigniores, quae ab aliis prioribus generalibus pro varia cuiusque animi affectione tales antehac reputatae fuissent, aut in posterum reputarentur, sicque concio quadragesimalis vel annualis, per religiosos eiusdem Ordinis habita, inter legitima requisita

Decreto capitu-
li generalis
anni MDCLXXXV
statutum, ut ii
tantum lauream
assequerentur,
qui per quin-
quennium ma-
gisterii munus
obivissent, aut
per decennium
in principalio-
ribus Italiae
urbibus verbum
Dei praedicas-
sent.

ad magisterium assequendum esset quandoque adnumerata vel adnumeranda, et vicissim quandoque respuenda: hinc ipse Nicolaus Antonius prior generalis, ad tollendam dictam ambiguitatem, certamque in praemissis normam deinceps firmandam atque stabiliendam, cum sua congregatione, ac etiam capituli generali dicti Ordinis tunc novissime celebrati consensu, opportunum censuerat per decretum ab eo desuper editum determinare ac nominatim exprimere urbes Italiae, quae insigniores reputari debuissent quoad concionem quadragesimalem et annualem pro adipiscendo magisterio in Ordine praedicto requisitam, in hoc modo nimirum:

In ultimo tantum capitulo generali designatae urbes nominatim.

Ancona, Andria, Bari, Bologna, Firenze, Genova, Livorno, Missina, Napoli, Padova, Palermo, Pavia, Perugia, Pistoia, Rimini, Roma, Siena, Treviso, Udine, Venezia, Verona, Vicenza, e purchè le dette predicationi siano principiate almeno dalla festa di tutti i santi, e proseguite in tutti i giorni festivi sino alla terza festa del Santo Natale; dichiarando in oltre et espressamente determinando che sotto questa medesima legge sieno e s'intendano compresi anche quei predicatori generali già approvati, e che non hanno conseguito sinora il grado di magistero. Saranno ancora approvate per requisiti come sopra le predicationi quaresimali che avranno fatte per una sola volta rispettivamente nelle infrascritte chiese cathedrali, cioè Ancona, Aquila, Aversa, Bari, Bergamo, Bologna, Brescia, Capua, Catanzaro, Cesena, Chieti, Cosenza, Faenza, Fermo, Ferrara, Firenze, Foggia, Foligno, Genova, Imola, Lecce, Livorno, Mantova, Matera, Messina, Milano, Modena, Napoli, Padova, Palermo, Parma, Pavia, Perugia, Pesaro, Piacenza, Pisa, Pistoia, Prato, Rimini, Roma, in una delle basiliche, Salerno, Siena, Sorrento, Taranto, Terni, Torino, Treviso, Udine, Venezia, Verona, Vicenza, e Viterbo; siccome ancora si approveranno in tal forma i quaresimali che sogliano da

noi darsi per le chiese dell'Ordine esistenti nelle suddette et in altre città; riserbando al nostro arbitrio di approvare in qualità pare di requisito l'annuale di Genazzano per la venerazione che portiamo a quel santuario.

§ 2. Praeterea in eadem expositione subiuncto quod ipse Nicolaus Antonius prior generalis praemissa, quo firmius subsisterent et exactius servarentur, apostolicae confirmationis nostrae patrocinio communiri et aliàs in praemissis opportune a nobis provideri sumopere desiderabat:

§ 3. Nos, ipsius Nicolai Antonii prioris generalis supplicationibus benigne inclinati, praedictum decretum, super designatione dictarum urbium Italiae, quae pro concione quadragesimali et annuali requisita ad magisterium in dicto Ordine assequendum insigniores habendae et reputandae debuissent, sicut praemittitur editum, auctoritate apostolica approbavimus, illique inviolabilis apostolicae firmitatis robur adiecit, omnesque et singulos iuris et facti defectus, si qui desuper intervenissent supplevimus: voluimus insuper, ac eadem auctoritate declaravimus, decretum praedictum etiam locum habere quoad fratres dicti Ordinis, qui post decennium concionum huiusmodi cum approbatione eiusdem Ordinis priorum generalium ipsius Nicolai Antonii antecessorum iam expletum tamen ad magisterii lauream promoti fuerint in eo comprehendi, itaut conciones ab eis peractae etiam a dictis prioribus generalibus approbatæ vim legitimi ad praemissa requisiti non obtinerent, nisi in aliquâ ex designatis urbibus habitae fuissent: et aliàs prout in nostris desuper in simili forma Brevis die x novembris MDCCLXXXIII expeditis litteris, quarum tenorem praesentibus pro expresso et inserto haberi volumus, uberius dicitur contineri.

Praedicta confirmari petiit prior generalis.

Benigne praestavit Clemens.

Modo supplicat declarari lectionem S. Scripturae in ecclesia S. Augustini de Urbe per decennium faciendam sufficere ad lauream consequendam, Patavianque inter principales urbes adnumerari.

§ 4. Quoniam autem, sicut dictus Nicolaus Antonius prior generalis nobis nuper exponi fecit, inter cetera requisita pro assequendo gradu magisterii huiusmodi, lectio sacrae Scripturae, quae in ecclesia S. Augustini de eadem Urbe Ordinis praedicti habetur, quae maximi laboris est, comprehensa minime reperitur; ac insuper in supradicto capitulo generali (licet in memoratis nostris litteris id minime expressum fuerit) sancitum fuit, quod intra decennium praedicationis unusquisque ex praedicatoribus praedictis omnino in aliquâ ex civitatibus nempe Urbis praedictae, Bononiae et Florentiae absque ullâ indulgentiâ pro assequendo gradu magisterii praedicti verbum Dei praedicare deberet, ipse Nicolaus Antonius prior generalis civitatem etiam Paduanam intuitu universitatis studii generalis, quae in eâ existit, comprehensam etiam esse per nos declarari plurimum desiderat: nobis propterea humiliter supplicari fecit ut sibi in praemissis opportune providere et ut infra indulgere de benignitate apostolicâ dignaremur.

Sicque declarat Pontifex.

§ 5. Nos igitur, dictum Nicolaum Antonium amplioris favore gratiae prosequi volentes, et a quibusvis excommunicationis, suspensionis et interdicti, aliisque ecclesiasticis sententiis, censuris et poenis, a iure vel ab homine, quavis occasione vel causâ latis, si quibus quomodolibet innodatus existit, ad effectum praesentium dumtaxat consequendum, harum serie absolventes et absolutum fore censentes, huiusmodi supplicationibus inclinati, ut de cetero, licet inter alia requisita in decreto capituli generalis supradicti praefinita, et praedicatoribus generalibus eiusdem Ordinis pro assequendo gradu magisterii praescripta, lectio sacrae Scripturae pro tempore in ecclesia S. Augustini de eadem

Urbe dicti Ordinis comprehensa non sit, nihilominus non solum lectio praedicta cuicumque ex fratribus ipsius Ordinis, qui eam in dictâ ecclesiâ peregerit, ad supradictum effectum suffragetur et suffragari debeat, verum etiam quot annis illam expleverit, tot anni pro requisitis praedictis computentur, auctoritate praedictâ, tenore praesentium decernimus et declaramus.

§ 6. Ac insuper pari auctoritate volumus et praecipimus, ut unusquisque ex eisdem fratribus intra decennium praedicationis, ut praemittitur, pro huiusmodi effectu praescriptum in quibuscumque civitatibus supradictis explendum, in aliquâ omnino civitatum sive Urbis nostrae praedictae, sive Bononiae, sive Florentiae, sive Paduae verbum Dei pro assequendo gradu huiusmodi praedicare debeat et teneatur, alioquin conciones per eum peractae vim legitimi ad praemissa requisiti non obtineant.

§ 7. Decernentes, easdem praesentes litteras semper firmas, validas et efficaces existere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, ac ab illis, ad quos spectat et pro tempore quodcumque spectabit, inconcusse observari, illisque respective plenissime suffragari, sicque in praemissis per quoscumque iudices ordinarios et delegatos, etiam causarum palatii apostolici auditores, iudicari et definiri debere, ac irritum et inane si secus super his a quoquam, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter, contigerit attentari.

§ 8. Non obstantibus praemissis, ac constitutionibus et ordinationibus apostolicis, necnon, quatenus opus sit, supradicti Ordinis, aliisque quibusvis, etiam iuramento, confirmatione apostolicâ, vel quavis firmitate aliâ roboratis, statutis et consuetudinibus, privilegiis quoque,

Etiâ quoad civitatem Patavianam.

Clausulae ad stabilendam praedictorum observantiam.

Constitutionum derogatio.

indultis et litteris apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis et innovatis; quibus omnibus et singulis, illorum tenores praesentibus pro plene et sufficienter expressis ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis aliis in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum, hac vice dumtaxat, specialiter et expresse derogamus; ceterisque contrariis quibuscumque.

Datum Romae, apud S. Mariam Maiorem, sub annulo Piscatoris, die xx aprilis MDCCLXXXIX, pontificatus nostri anno IX.

Dat. die 20 aprilis 1739, pontif. anno IX.

CCLVI.

Iubilaeum pro christifidelibus Italiae et insularum adiacentium divinam operam contra Turcas et pestem implorantibus.

Clemens Papa XII,

universis christifidelibus praesentes litteras inspecturis, salutem et apostolicam benedictionem.

In calamitatibus recurrentibus ad Deum Scriptura docente erudimur.

§ 1. Quam in omnibus fere sacrae Scripturae paginis ad eruditionem unicuique traditam doctrinam, luculentissimis tum veteris tum novi foederis exemplis comprobata, confirmari in dies experimur, ut, omnem in Deo nostro reponentes fiduciam, opportunum ad avertenda propulsandaque quaecumque impendentia mala per salutaris poenitentiae lamenta, ieiunia, eleemosynas, sincerisque obsecrationes a misericordiarum patre et Deo totius consolationis auxilium praestolemur, hanc, etsi in christifidelium mentibus insitam semper et venerata¹ tamquam fidei galeam et inexpugnabile salutis scutum in omnibus angustiis assumere decet unumquemque,

¹ Videtur legendum *veneratam* (R. T.).

catholica certe Ecclesia tum maxime se obstrictam esse novit, cum, aut gravissimas urgere necessitates, aut adversus christiani nominis cultores ab infensissimis hostibus arma inferri, calamitatesque et excidium intentari, animadvertit.

§ 2. Nos autem, quibus plane immentibus suprema omnium ecclesiarum sollicitudo et cura a pastorum principe Iesu Christo demandata est, cum bellum, tertius iam annus est ex quo exarserat, in Hungaria periculosissimum cum Turcarum tyranno agitari inaudivissemus, tum privatis tum publicis indictis precibus Dominum Deum exercituum exoravimus, ut mitteret auxilium suum de sancto, et effunderet iram suam in gentes, quae in fortitudine sua gloria-bantur. Hoc idem elapso anno non intermissis obsecrationum studiis praestare non omisimus.

§ 3. Quoniam autem tantum bellum maioribus, quam antea, viribus ex toto Oriente comparatis, et efferatiori rabie ab Othomano furore hoc anno instaurari, pestemque adhuc durare accepimus: primum quidem in humilitate cordis nostri cum gemitibus et lacrymis prosternimus preces nostras ante faciem Dei nostri, ut respiceret in haereditatem, quam acquisivit sanguine suo; deinde vero quaecumque potuimus industriae opisque consilia et auxilia alacri studio conferre curavimus. Tandem, scientes concordem supplicantis Ecclesiae ad Dominum orationem potentiorum quam cetera esse, ut ponat ille oculos suos ad placandum et liberandum populum suum ab iis qui confidunt in quadrigis et in equitatu suo et in multitudine bellatorum, publicas quoque preces iterum, sed ardentiori charitatis fervore coniunctas in universa Italiae eique insulis adiacentibus indicendas esse arbitramur, ut dominator caelorum, qui

Oratio itaque bello in Hungaria indictae a Pontifice privatae supplicationes.

Ingressa autem huiusmodi bello eas publicas esse statuit.

pious et misericors est, et propitiatur invocantibus se in veritate, Deus noster, et, non secundum armorum potentiam, sed prout ipsi placet, dat dignis victoriam, benedicat nos ac tueatur, et metuant eum adversarii nostri, et confundantur et dispereant, et fiat pax in diebus nostris, et laetemur in salutari suo. Verum, ut orationum suffragia accepta sint in conspectu Dei nostri, et fructuosius omnia peragantur, ex prisco Romanae Ecclesiae omnium matris et magistrae more, caelestium munerum thesauros, quorum dispensationem fidei nostrae commisit divina dignatio, aperire et liberali manu erogare decrevimus.

Iubilaeum universale indicit in Urbe.

§ 4. Itaque, de omnipotentis Dei misericordiae ac beatorum Petri et Pauli apostolorum eius auctoritate confisi, ac illam ligandi atque solvendi potestate, quam nobis Dominus, licet indignis, contulit, omnibus et singulis utriusque sexus christifidelibus, tam in hac alma Urbe nostra, quam in universa Italiae et insulis ei adiacentibus huiusmodi degentibus, quorum iis qui in praedicta Urbe nostra solemnibus processioni dominicae prima mensis maii proxime venturi, in qua Inventionis sanctissimae Crucis D. N. I. C. festum celebratur, ab ecclesia S. Mariae in Vallicella nuncupata de eadem Urbe ad basilicam Principis apostolorum in Vaticano, universo interveniente clero et populo, agenda devote interfuerint, vel S. Ioannis in Laterano, eiusdem Principis Apostolorum, et S. Mariae Maioris dictae Urbis ecclesias seu basilicas, vel earum aliquam, intra spatium duarum hebdomadarum a supradicta dominica inchoandarum, et usque ad dominicam Pentecostes inclusive decurrendarum, saltem semel devote visitaverint, ibique per aliquod temporis spatium pias ad Deum preces ut supra effuderint, ac quarta et sexta feriis et

sabbato alterius ex praedictis hebdomadis ieiunaverint, et peccata sua confessi sanctissimum Eucharistiae sacramentum in dominica die immediate sequenti vel alia die intra eandem hebdomadam reverenter sumpserint, ac pauperibus aliquam eleemosynam, prout unicuique suggeret devotio, erogaverint;

§ 5. Ceteris vero extra Urbem praedictam, ut praemittitur, degentibus, qui ecclesias ab Ordinariis locorum vel eorum vicariis seu officialibus, aut de eorum mandato, et, ipsis deficientibus, per eos qui ibi curam animarum exercent, postquam ad eorum notitiam hae nostrae pervenerint, designandas, vel ecclesiarum huiusmodi aliquam, spatio duarum similiter hebdomadarum a publicatione designationis per Ordinarios vel eorum vicarios, seu officiales, vel alios ut praefertur faciendae decurrendarum, saltem semel visitaverint, ibique ut supra oraverint, ac quarta et sexta feriis ac sabbato alterius ex hebdomadis huiusmodi ieiunaverint, partiterque peccata sua confessi, ac in die dominica immediate sequenti, vel alia die intra eandem hebdomadam, sanctissimam communionem refecti fuerint, et pauperibus aliquam eleemosynam, ut praemittitur, erogaverint, plenissimam omnium peccatorum suorum indulgentiam et remissionem, sicut in anno iubilaei visitantibus certas ecclesias intra et extra Urbem praedictam concedi consuevit, tenore praesentium concedimus et elargimur.

§ 6. Navigantes vero et iter agentes, ut, cum primum ad sua sese domicilia receperint, superscriptis peractis, et visitata ecclesia cathedrali, vel maiori, aut parochiali loci eorum domicili, eandem indulgentiam consequi possint et valeant: regularibus autem personis utriusque sexus, etiam in claustris perpetuo de-

Extra Urbem praescripta forma illud assequendi.

Quid peragendum sit a navigantibus statuit.

gentibus, necnon aliis quibuscumque, tam laicis, quam ecclesiasticis, saecularibus vel regularibus, etiam in carcere aut captivitate existentibus, vel aliqua corporis infirmitate seu alio quocumque impedimento detentis, qui supra expressa vel eorum aliqua praestare nequiverint, ut illa confessarius, ex iam approbatis a locorum Ordinariis ante praesentium publicationem, seu approbandis, eis in alia pietatis opera commutare vel in aliud proximum tempus erogare possit, eaque iniungere, quae ipsi poenitentes efficere poterunt, pariter concedimus et indulgemus.

Facilitatem impertitur eligendi sibi confessarium carum peculiarem tribuit facultates.

§ 7. Insuper omnibus et singulis christifidelibus utriusque sexus, tam laicis quam ecclesiasticis, saecularibus et regularibus, cuiusvis Ordinis, congregationis et instituti, tam in Urbe praedicta quam extra eam in universa Italia et insulis ei adiacentibus praedictis ut praefertur degentibus, licentiam concedimus et facultatem, ut sibi ad hunc effectum eligere possint quemcumque presbyterum confessarium, tam saecularem quam cuiusvis Ordinis et instituti regularem, ex approbatis ut praemittitur a locorum Ordinariis, qui eos ab excommunicationis, suspensionis et aliis ecclesiasticis sententiis et censuris a iure vel ab homine, quavis causa latis seu inflictis, nec non ab omnibus peccatis, excessibus, criminibus et delictis quantumvis gravibus et enormibus, etiam locorum Ordinariis, sive nobis et Sedi Apostolicae, etiam in litteris die Coenae Domini legi solitis contentis, et alias per quas-cumque nostras aut Romanorum Pontificum praedecessorum nostrorum constitutiones, quarum tenores praesentibus haberi volumus pro expressis, quomodocumque reservatis, in foro conscientiae et hac vice tantum absolvere et liberare valeant: et insuper vota quae-

cumque (religionis et castitatis exceptis) in alia pia et salutaria opera commutare, iniuncta tamen eis et eorum cui-libet in supradictis omnibus casibus poenitentia salutari, aliisque eiusdem confessarii arbitrio iniungendis.

§ 8. Quapropter tenore praesentium in virtute sanctae obedientiae districte praecipimus atque mandamus omnibus et quibuscumque venerabilibus fratribus patriarchis, archiepiscopis, episcopis et aliis ecclesiarum praelatis, ac quibuscumque Ordinariis locorum ubicumque existentibus, eorumque vicariis et officialibus, vel, iis deficientibus, illis, qui curam animarum exercent, ut, cum praesentium litterarum transumpta aut exempla etiam impressa acceperint, illa statim absque ulla mora, retardatione vel impedimento per suas ecclesias et dioeceses, provincias, civitates, oppida, terras et loca publicent et publicari faciant, ecclesiamque seu ecclesias visitandas designent.

§ 9. Non intendimus autem per praesentes super aliqua irregularitate publica vel occulta, nota, defectu, incapacitate seu inhabilitate quoquomodo contracta dispensare, vel aliquam facultatem tribuere dispensandi seu habilitandi et in pristinum statum restituendi etiam in foro conscientiae, neque etiam easdem praesentes iis, qui a nobis et Apostolica Sede, vel ab aliquo praelato seu iudice ecclesiastico, etiam eorum nomine speciatim non expresso, excommunicati, suspensi, interdicti, seu alias in sententias et censuras incidisse declarati, vel publice denunciati fuerint, nisi intra tempus dictarum duarum hebdomadarum satisfecerint, aut cum partibus concordaverint, ullo modo suffragari posse, aut debere.

§ 10. Non obstantibus constitutionibus, ordinationibus apostolicis, prae-

A patriarchis ceterisque episcopis huiusmodi iubilaeum publicari praecipit.

Reservatio casuum.

Derogatio contrariorum.

sertim quibus facultas absolventi in certis tunc expressis casibus ita Romano Pontifici pro tempore existenti reservatur, ut nec etiam similes vel dissimiles indulgentiarum et facultatum huiusmodi concessionem, nisi de illis expressa mentio aut specialis derogatio fiat, cuiquam suffragari queant, necnon regula nostra de non concedendis indulgentiis ad instar, quorumcumque Ordinum et congregationum, sive institutorum regularium, etiam iuramento, confirmatione apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis, statutis et consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis et litteris apostolicis, eisdem Ordinibus, congregationibus et institutis illorumque personis quomodolibet concessis, approbatis et innovatis; quibus omnibus et singulis, etiamsi de illis eorumque totis tenoribus specialis, specifica, expressa et individua, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio seu quaevis alia expressio habenda aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, illorum tenores praesentibus pro sufficienter expressis ac formam in eis traditam pro servata habentes, hac vice specialiter, nominatim et expresse, ad effectum praemissorum, derogamus; ceterisque contrariis quibuscumque.

Transumptis danda fides.

§ 11. Ut autem praesentes nostrae, quae ad singula loca deferri non possunt, ad omnium notitiam facilius deveniant, volumus ut earumdem praesentium transumptis, vel exemplis, etiam impressis, manu alicuius notarii publici subscriptis, et sigillo personae in dignitate ecclesiastica constitutae munitis, ubique locorum, ut praefertur, eadem prorsus fides habeatur, quae haberetur ipsis praesentibus si forent exhibitae vel ostensae.

Datum Romae, apud S. Mariam Maiorem, sub annulo Piscatoris, die xxv

aprilis MDCCXXXIX, pontificatus nostri anno IX.

Dat. die 25 aprilis 1789, pontif. anno IX.
D. card. PASSIONEUS.

CCLVII.

Commissio archiepiscopo Mexicano, ut declaret Tertiarios Ordinis fratrum B. Mariae de Monte Carmelo Discalceatorum nuncupatorum Congregationis Hispaniae aliis Ordinibus adscriptos, omnium Ordinum promiscue indulgentiis uti posse.

Clemens Papa XII,
ad futuram rei memoriam.

§ 1. Nuper pro parte dilecti filii Vincentii a Conceptione fratris expresso professi ac procuratoris generalis Ordinis B. Mariae de Monte Carmelo Discalceatorum nuncupatorum Congregationis Hispaniae nobis expositum fuit, quod in quamplurimis ex conventibus Ordinis et Congregationis huiusmodi in Indiis existentibus in vim privilegiorum eidem Ordini a felicis recordationis Nicolao V et Bonifacio VIII concessorum, et a Sixto IV et Clemente itidem VIII Romanis Pontificibus praedecessoribus nostris confirmatorum, Tertius Ordo eiusdem B. Mariae erectus et institutus reperitur.

In Indiis institutus Tertius Ordo Carmelitarum Discalceatorum.

§ 2. Verum, quia non pauci ex tertiariis praedictis Tertio Ordini fratrum Minorum sancti Francisci adscripti existunt, in oppido civitate nuncupata de Toluca Mexicanae dioecesis dubium excitatum fuit, an tertiarii utriusque Ordinis huiusmodi indulgentiis gratisque spiritualibus promiscue frui possent; et, licet primodicti Ordinis et Congregationis superiores nullam in hac re difficultatem haberent, nihilominus tertiarii eiusdem sancti Francisci absque ulla ratione non

Hic se adscribere nonnulli tertiarii Ordinis S. Francisci, qui cum ex hoc Ordine ex-puncti forent a superioribus, recursum habuerunt ad archiepiscopum Mexicanum.

solum contradicere, verum etiam ex eorum libris omnes illos, qui Tertio Ordini B. Mariae huiusmodi adscripti erant, delere¹ ausi fuerunt. Quare dicti tertiarii B. Mariae de Monte Carmelo, qui saeculares existunt, et privilegio fori minime gaudent, sed tantummodo indulgentiarum et gratiarum spiritualium indulto fruuntur, eâ de causâ ad venerabilem fratrem modernum archiepiscopum Mexicanum recursum habuerunt qui, auditis rationibus hinc inde deductis, consideransque charitatem, piamque devotionem christifidelium erga regulares Ordines non esse restringendam, sed omnibus ad animarum salutem mediis amplificandam, mandavit tertiarios B. Mariae praedictos reintegrandos, et Tertio Ordini sancti Francisci, unde delati fuerant, iterum adscribendos esse.

Qui declaravit illos esse reintegrandos.

Procurator generalis Discalceatorum hanc sententiam a Pontifice petiti confirmari.

§ 3. Quamvis autem mandatis praedictis tertiarii sancti Francisci praedicti paruerunt, excitataeque controversiae utriusque compositae fuerunt, tamen dictus Vincentius procurator generalis, ad auferendas perturbationes confusionesque quae eâ super re in posterum exoriri possent, instituto Ordinis et Congregationis huiusmodi, hoc unum spectanti ut eiusdem Ordinis et Congregationis tertiarii quodcumque aliud medium ad illorum salutem conducens suscipiant et in illo perseverent, inhaerens, tertiarios utriusque Ordinis, sive alteri ex dictis, sive cuiuscumque² alii adscriptos, omnibus indulgentiis et gratiis spiritualibus promiscue gaudere, per nos declarari plurimum desideret: nobis propterea humiliter supplicari fecit ut in praemissis opportune providere et ut infra indulgere de benignitate apostolicâ dignaremur.

De consilio illaque Congre-

§ 4. Nos igitur, piis eiusdem Vincentii

¹ Edit. Main. legit *deleri* (R. T.).

² Edit. Main. legit *cuiuscumque* (R. T.).

procuratoris generalis votis hac in re, quantum cum Domino possumus, annuere volentes, et a quibusvis excommunicationis, suspensionis et interdicti, aliisque ecclesiasticis sententiis, censuris et poenis, a iure vel ab homine, quavis occasione vel causâ latis, si quibus quomodolibet innodatus existit, ad effectum praesentium dumtaxat consequendum, harum serie absolventes et absolutum fore censentes, huiusmodi supplicationibus inclinati, de venerabilium fratrum nostrorum S. R. E. cardinalium Concilii Tridentini interpretum, ad quos supplicem libellum nobis porrectum remisimus, qui dilectum filium modernum procuratorem generalem Ordinis fratrum Minorum sancti Francisci de Observantiâ nuncupatorum audierunt, consilio, eidem moderno et pro tempore existenti archiepiscopo Mexicano per praesentes committimus et mandamus, ut, veris existentibus narratis, ad supradictam declarationem, iuxta petita, auctoritate nostrâ apostolicâ pro suo arbitrio et conscientia gratis deveniat: salvâ tamen semper in praemissis auctoritate Congregationis eorumdem cardinalium.

§ 5. Decernentes, easdem praesentes litteras firmas, validas et efficaces existere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et oblinere, ac illis, ad quos spectat et in futurum spectabit, plenissime suffragari, et ab eis inviolabiliter observari, sicque in praemissis per quoscumque iudices ordinarios et delegatos, etiam causarum palatii apostolici auditores, iudicari et definiri debere, ac irritum et inane si secus super his a quoquam, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter, contigerit attentari.

§ 6. Non obstantibus constitutionibus et ordinationibus apostolicis, necnon,

Derogatio contrarium.

quatenus opus sit, Ordinum praedictorum, etiam iuramento, confirmatione apostolicâ, vel quavis firmitate aliâ roboratis, statutis et consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis et litteris apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis et innovatis; quibus omnibus et singulis, illorum tenores praesentibus pro plene et sufficienter expressis ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis aliâs in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum, hac vice dumtaxat, specialiter et expresse derogamus; ceterisque contrariis quibuscumque.

Datum Romae, apud S. Mariam Maiorem, sub annulo Piscatoris, die XIII maii, MDCCXXXIX, pontificatus nostri anno IX.

Dat. die 13 maii 1739, pontif. anno IX.

CCLVIII.

Subiectio militiae B. Mariae de Montesa consilio Ordinum a rege catholico instituta.

Clemens Papa XII,
ad perpetuam rei memoriam.

Adrianus VI et Sixtus V regibus catholicis militiarum de Spatha, de Alcantara, de Calatrava et de Montesa administrationem et regimen commiserunt.

§ 1. Nuper pro parte carissimi in Christo filii nostri Philippi Hispaniarum regis catholici nobis expositum fuit, quod dudum felicitis recordationis Adrianus VI, per quasdam suas sub plumbo IV nonas maii anni MDXXII, administrationem militiarum S. Iacobi de Spatha, de Calatrava, et de Alcantara regno Castellae et Legionis, ac Sixtus V, Romani Pontifices praedecessores nostri, per suas itidem sub plumbo die XV martii MDLXXVII expeditas litteras, alterius militiae B. Mariae de Montesa filialis supradictae de Calatrava regno Aragoniae, seu illorum regi pro tempore existenti, nonnullis tunc expressis causis, perpetuo confixerunt et incorporarunt, ac omnimodam

facultatem et potestatem ea, quae dictarum militiarum spiritualia concernerent, per personas supradictarum omnium militiarum regulares, per eosdem Castellae et Legionis ac Aragoniae reges, ad illorum nutum amovibiles, deputandas, probe et laudabiliter exercere facere deberent et tenerentur; quibus sic deputatis personis omnia et singula, quae dictarum omnium militiarum magistri, etiam pro tempore existentes, in eisdem spiritualibus de iure, consuetudine, aut aliâs quomodolibet facere, gerere, exercere, disponere, mandare, ordinare et exequi poterant et consueverant, faciendi, gerendi, exercendi, mandandi, disponendi, ordinandi et exequendi, etiam perpetuo tribuerant; et aliâs, prout in eorumdem Adriani et Sixti praedecessorum expeditis litteris, quarum tenores praesentibus pro expressis haberi volumus, uberius dicitur contineri. Militia vero B. Mariae de Montesa huiusmodi ad usque annum MDCCVII (in quo memoratus Philippus rex consilium regni Aragoniae in civitate Valentiae erectum, per quod militia huiusmodi administrabatur, penitus extinxit abrogavitque) aliter, atque supradictae militiae gubernabantur, administrata fuit. Praeterea regna Aragoniae et Valentiae iisdem absque ullâ differentiâ legibus, quibus regnum Castellae regitur, coeperunt moderari. Idem Philippus rex clientelas¹ seu dependentias dictae militiae B. Mariae de Montesa regio² Ordinum huiusmodi consilio univit et incorporavit, et ad dictum Ordinum consilium cognitionem rerum temporalium militiae huiusmodi, et ad illius assessorem generalem rerum spiritualium, prout antea consilium Aragoniae, antequam suppressum fuisset, peragebat, spectare voluit, et totum id

¹ Seu *clientelas* (R. T.).

² Edit. Main. legit *regis* (R. T.).

usque ad obitum tunc in humanis agentis Vincentii Monserrat ultimi assessoris generalis militiae de Montesa huiusmodi permansit.

An per praesidentem dicti consilii cum particularibus definitionibus gubernari voluit.

§ 2. Quoniam autem dictus Philippus rex, exoptans ut dicta militia B. Mariae de Montesa, tam in spiritualibus quam in temporalibus, prout aliae supradictae militiae gubernentur¹, cum huius tamen militiae particularium definitionum observantia in posterum, extincto tamen illius assessoris generalis officio, administraretur, ac propter reductionem regnorum Aragoniae et Valentiae gubernio Castellae, ut praemittitur, administratio militiae B. Mariae de Montesa huiusmodi regio Ordinum consilio, prout aliae supradictae militiae existunt, tam in spiritualibus quam in temporalibus, tum pro decisione causarum ad eandem militiam spectantium, tum pro modo nominandi informantis, ac videndi et decidendi probationes militiae huiusmodi, necnon mandandi pro reliquis ordinationibus, quas dictus Philippus rex expedire iudicaverit, absolute subiecta remaneat, et in civitate Valentiae tribunal locumtenentis generalis dictae militiae, cum qualitate substituti seu dependentis in omnibus et per omnia dicti regii consilii Ordinum, cum observantia illius particularium definitionum, sicut praemittitur, remanere debeat, cum conditione quod praesidens seu gubernator regii consilii Ordinum huiusmodi inter ministros dicti² consilii aliquem ex fratribus militibus expresse professis militiae huiusmodi, qui dicto consilio regis³ et negotiis in eo tractandis necessario intersint, semper admittendum et retinendum curet; proinde ipse Philippus rex, officium assessoris generalis militiae hu-

iusmodi tam in spiritualibus quam in temporalibus in posterum, prout aliarum primodictarum S. Iacobi, Calatrava et Alcantara militiae, cum supra expressis conditionibus, ad dictum consilium Ordinum spectare, et ad hunc effectum praedictis¹ Sixti seu aliorum Romanorum Pontificum praedecessorum nostrorum constitutionibus derogari plurimum desiderat:

§ 3. Nobis propterea eiusdem Philippi regis nomine fuit humiliter supplicatum ut in praemissis opportune providere, et ut infra indulgere de benignitate apostolica dignaremur.

§ 4. Nos igitur, piis eiusdem Philippi regis votis hac in re, quantum cum Domino possumus, benigne consulere, ipsumque Philippum regem specialibus favoribus et gratis prosequi volentes, huiusmodi supplicationibus inclinati, de venerabilium fratrum nostrorum S. R. E. cardinalium Concilii Tridentini interpretum, ad quos supplicem libellum nobis porrectum remisimus, qui votum dilecti filii nostri Ludovici S. R. E. praedictae presbyteri cardinalis Belluga nuncupati, ad huiusmodi negotium examinandum ab eisdem cardinalibus deputati, perpenderunt, consilio, officium assessoratus generalis militiae B. Mariae de Montesa, cum omnibus et singulis facultatibus, auctoritate, praesentibus, iurisdictione, dependentiis, annexis et connexis, ad effectum praesentium spectantibus, et pertinentiis, quibus assessores generales pro tempore existentes militiae huiusmodi ante deputati usi² fuerunt, auctoritate apostolica, tenore praesentium, abolemus, revocamus, cassamus, irritamus et annullamus, viribusque et effectu penitus et omnino vacuumus³, ac ex nunc

Et Pontifici supplicat pro huius stabilitate approbatione.

Petitis annuit Pontifex.

¹ Potius lege gubernantur (R. T.).

² Edit. Main. legit dicto (R. T.).

³ Aptius lege regio (R. T.).

¹ Edit. Main. legit praedictae (R. T.).

² Male edit. Main. legit uti pro usi (R. T.).

³ Edit. Main. legit vacuumus (R. T.).

pro tunc revocatas, cassatas, irritas et annullatas existere et fore decernimus et declaramus, eandemque militiam B. Mariae de Montesa huiusmodi in futurum tam quoad temporalia quam quoad spiritualia gubernari a consilio aliarum supranunciatarum militiae, et ad instar illarum, cum praeservationibus supra expressis, auctoritate et tenore praedictis praecipimus, volumus et mandamus; ita tamen ut assistentia fratris militis expresse professi dictae militiae de Montesa cum regis ministris memorati consilii Ordinum esse debeat suffragando cum eisdem quin pro diversitate negotiorum eius assistentia variari possit: salva tamen semper in praemissis auctoritate Congregationis eorundem cardinalium.

Sicque semper et ubique servari praecipit.

§ 5. Decernentes, easdem praesentes litteras firmas, validas et efficaces existere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, ac illis, ad quos spectat et pro tempore spectabit, plenissime suffragari, et ab eis respective inviolabiliter observari, scique in praemissis per quoscumque iudices ordinarios et delegatos, etiam causarum palatii apostolici auditores, ac eiusdem S. R. E. cardinales, etiam de latere legatos ac Apostolicae Sedis nuncios, sublata eis et eorum cuilibet quavis aliter iudicandi et interpretandi facultate et auctoritate, iudicari et definiri debere, ac irritum et inane, si secus super his a quoquam, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter, contigerit attentari.

Derogat obstantibus.

§ 6. Non obstantibus, quatenus opus sit, dicta Sixti aliisque Romanorum Pontificum praedecessorum nostrorum constitutionibus et ordinationibus apostolicis, necnon dictae militiae, etiam iuramento, confirmatione apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis, statutis et consuetudinibus, stabilimentis, usibus

et naturis, privilegiis quoque, indultis et litteris apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis et innovatis; quibus omnibus et singulis, illorum tenores praesentibus pro plene et sufficienter expressis ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis aliis in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum, hac vice dumtaxat, specialiter et expresse derogamus; ceterisque contrariis quibuscumque.

Datum Romae, apud S. Mariam Maiorem, sub annulo Piscatoris, die xxii maii MDCCLXXXIX, pontificatus nostri anno ix.

Dat. die 22 maii 1739, pontif. anno ix.

CCLIX.

Confirmatio nonnullarum conventionum pro provinciâ Lombardiae Congregationis clericorum regularium sancti Pauli Decollati Barnabitarum nuncupatorum.

Clemens Papa XII,
ad futuram rei memoriam.

Collegia et seminaria, in quibus adolescentibus a teneris annis, antequam a vitiorum contagione afflentur, ad pietatem ac religionem informari solent, quantam ad morum¹ compositionem sacrarumque doctrinarum eruditionem in catholica Ecclesia utilitatem attulerint, semper cogitantes, eorundem institutionem, quantum cum Domino potuimus², promovere, atque incrementa provehere et adaugere statuimus, necnon quaecumque ad ipsorum commodum conducuntia, sive pacta, sive uniones, sive conventiones, quocumque modo ac tempore inita, apostolicae nostrae confirmationis robore, cum a nobis petitur, libenter communitari satagimus et gestimus.

Prooemium

¹ Edit. Main. legit mores (R. T.).

² Videtur legendum possumus (R. T.).

Per provin-
ciam Lombardiam
cum in
simul collegia
duo civitate
Mediolanensi
cum appositis
conditionibus.

§ 1. Exponi siquidem nobis nuper fecit dilectus filius modernus praepositus provincialis provinciae Lombardiae Congregationis clericorum regularium sancti Pauli Decollati-Barnabitarum nuncupatorum, quod collegio a clericis regularibus Congregationis huiusmodi in civitate Mediolanensi ad educandos instituendosque tam in pietate quam in humaniorum bonarumque artium studiis nobiles convictores erecto, cum alterum simile subinde collegium, quod in eadem pariter civitate iuxta piam dispositionem quondam Petri Antonii Longone sub eorumdem clericorum regularium regimine ac litteraria disciplina fundandum erat, eidem unitum et incorporatum fuerit: unio seu incorporatio huiusmodi inter dilectos filios Iosephum Mariam Olivazzi clericum regularem Congregationis praedictae, rectorem primordii collegii, et deputatos collegii sic erigendi sub nonnullis conventionibus et mutuis cessionibus concordata fuit.

Congregationi
Concilii dictas
conditiones pro-
ponit confir-
mandas.

§ 2. Ipse vero Iosephus Maria, ut nihil omitteret quod ad dictarum conventionum mutuarumque cessionum stabilitatem conservandam conducere, ad Congregationem venerabilium fratrum nostrorum S. R. E. cardinalium Concilii Tridentini interpretum pro approbatione et confirmatione earumdem conventionum et cessionum supplicem libellum porrexit.

Dicta Congre-
gatio rem fe-
nit arbitrio
archiepiscopi.

§ 3. Quae sane Congregatio cardinalium, auditis prius dilectis quoque filiis praeposito generali dictae Congregationis ac vicario in spiritualibus generali venerabilis fratris archiepiscopi Mediolanensis, commisit eidem archiepiscopo, ut, veris existentibus narratis, supradictam collegiorum unionem, cum conditionibus initis, addito tamen pacto reversivo et regressus ad primaeva iura in casu inobservantiae pactorum seu dis-

solationis unionis, pro suo arbitrio et conscientia approbaret et confirmaret.

§ 4. In vim vero decreti huiusmodi, dilectus pariter filius Ioannes Baptista Campagnoli, vicarius generalis archiepiscopi Mediolanensis, vigore facultatis a praedicta Congregatione cardinalium archiepiscopo Mediolanensi praedicto attributae, ad huiusmodi negotium subdelegatus apostolicus, confirmavit et approbavit supradictam unionem, cum conditionibus tenoris qui sequitur, videlicet:

Vicarius gene-
ralis ab archie-
piscopo subde-
legatus eam con-
firmavit.

Ioannes Baptista abbas Campagnoli I. U. D., protonotarius Apostolicus, curiae archiepiscopalis Mediolani vicarius generalis, et in hac parte subdelegatus apostolicus, ut infra:

Visis praesentibus sacrae Congregationis eminentissimorum S. R. E. cardinalium Concilii Tridentini interpretum porrectis pro parte reverendi patris rectoris collegii nobilium Imperialis nuncupati Mediolani, una cum decreto eiusdem sacrae Congregationis diei xxii mensis novembris proxime praeteriti directo pro executione illustrissimo et reverendissimo domino archiepiscopo Mediolani, necnon subdelegatione in nos facta ad illud exequendum tenoris sequentis, videlicet:

Litterae testi-
moniales rei
gestae.

Eminentissimi et reverendissimi signori. Don Giuseppe Maria Olivazzi; chierico regolare di S. Paolo, rettore del collegio Imperiale dei nobili in Milano, oratore umilissimo delle EE. VV., affine di unire con evidente utilità al suo collegio, quasi privo d'ogni reddito, altro collegio detto Longone in prossimo da erigersi da persone laiche, dotato di molti fondi fruttiferi, in guisa che ambidue formino un sol corpo sotto la perpetua direzione de' nominati religiosi, ha concordate colli deputati dell'altro collegio alcune capitolarioni qui appresso descritte, nelle quali alli numeri I, III, IX si cede ai conservatori di detto collegio Longone il dominio ed amministrazione di quei pochi beni che pos-

Supplex libel-
lus Congrega-
tioni Concilii a
praefato pro-
vinciali porre-
ctus.

¹ Edit. Main. legit Congregationis (R. T.).

sedevo il primo collegio, da servirsene però sempre in uso de' padri e conservatori di detto collegio; che però per poter venire a detta cessione validamente supplica umilmente le EE. VV. dell'opportuna facoltà, ecc.

Capitolazioni.

Conventiones
inter utrumque
collegium in-
tae.

Essendosi dagli'illustrissimi signori conservatori del collegio Longone sotto giorno il primo ottobre 1723 concessa in affitto ai molto reverendi padri Barnabiti la casa grande in parrocchia di S. Alessandro, di ragione dell'eredità Longone, in cui aprire potessero un loro collegio de' nobili, quale facesse strada allo stesso collegio Longone, in quel tempo che detti signori conservatori avessero stimato proprio d'aprirlo, e tale accordo fu fatto con quella assistenza ai detti reverendi padri prestata, e con i patti stabiliti che risultano dalla scrittura privata di detto giorno ed anno;

Essendosi pure nel ix capitolo di detta scrittura convenuto che la suddetta concessione avesse il suo fine quando fossero soddisfatti detti signori conservatori de' loro crediti verso detti RR. PP. e determinassero di voler aprire detto collegio Longone, oltre molte altre convenzioni in progresso seguite, delle quali consta per alcune ordinazioni capitolari delli 13 e 17 marzo e 29 giugno dell'anno 1725 passato;

Ed avendo ora li presentanei signori conservatori, dopo diligente scandaglio dello stato dell'eredità Longone, deliberato di aprire nell'anno presente 1737 detto loro collegio Longone, ed in conseguenza di porre fine alla precedente convenzione; del che passatane la notizia ai detti molto RR. PP., abbino stimato proprio di fare varie proposizioni, con che fosse ad essi concessa in perpetuo la direzione di detto collegio, quali riconosciute dai signori conservatori degne della loro approvazione, come è parso ai medesimi di non poter destinare a detto collegio direttori più degni per il regolamento del medesimo, e più confacenti alla mente del fu nobile signor segretario Pietro Antonio Longone, fondatore, quale dimostrò tutta la confidenza ne' medesimi padri, ordi-

nando che li collegiali fossero allevati alle loro scuole: perciò si è venuto alla presente scrittura di convenzione ed accordo, in cui:

I. In primo luogo, atteso gl'infrascritti patti corrispettivi e reciprochi, l'una e l'altra parte si dà per interamente soddisfatta di quanto rispetto alli signori conservatori hanno sovvenuto e dovrebbero conseguire anche per fitti di case dell'eredità Longone godute da' detti RR. PP. ad uso del loro collegio, e li molto RR. PP. di quanto hanno speso, ed altro nelle case di detto collegio, e nella provizione de' mobili stimati del valore di lire trentadue mila novecento sessantotto, e soldi quattordici, dico lire 32968,14, quali saranno per l'avvenire di piena ragione e dominio del collegio Longone, e dovranno successivamente mantenersi da' molto reverendi padri direttori, come abbasso, col prodotto delle dozzine ed altri emolumenti che potranno ricavarsi da' signori convittori, quali verranno educati in detto collegio: la stima de' quali mobili si consegna presentemente in forma probante da conservarsi nell'archivio dell'illustrissimo capitolo di detto collegio Longone.

II. Per l'avvenire il collegio dovrà chiamarsi il regio ed imperial collegio Longone, esponendosi, ne' luoghi che li signori conservatori stimeranno più propri, le armi di S. M. C., sotto la di cui protezione, anche in seguito della mente del fondatore, dovrà perpetuamente conservarsi, come pure dovranno, dove sarà più conveniente a giudizio de' signori conservatori, esponersi le insegne gentilizie del fu nobile signor segretario Pietro Antonio Longone fondatore del medesimo collegio.

III. Il dominio di detto collegio e suoi beni, tanto presenti quanto futuri, e la totale amministrazione delle rendite, s'intende riservato all'illustrissimo capitolo composto dai signori conservatori, esclusa ogni e qualunque ingerenza de' detti Padri, con dichiarazione però, che le dette dozzine ed altri emolumenti procedenti dalla direzione del collegio debbano passare alle mani del molto reverendo padre rettore *pro tempore*, per va-

lervene nella manutenzione de' Padri, signori convittori, serviti, ed altri usi di detto collegio, dando ogni anno tutti i conti dell'entrata ed uscita all'illustrissimo capitolo, o a quello o a quelli de' signori conservatori che saranno dal medesimo a tal effetto delegati, senza che mai per alcun tempo o per alcuna causa possa proporsi eccezione alcuna per iscusarsi, meno esimersi dal suddetto rendimento de' conti ogni anno; rispetto poi alla casa e beni di Castellazzo de' Barzi, che furono acquistati per istromento del giorno 14 luglio 1736, rogato dal notaro e causidico di Milano signor dottor Antonio Giovanni Battista Besozzi a nome del collegio Imperiale de' padri Barnabiti, si dichiara che detto acquisto sia stato fatto con previa intelligenza ed utilità, comodo e conto del collegio Longone, al quale effetto dal molto R. P. rettore Olivazzi è stato consegnato il suddetto istromento con tutte le scritture attinenti al medesimo per riporre nell'archivio dell'illustrissimo capitolo del detto venerando collegio Longone; e come che il motivo di fare detto acquisto fu quello di avere una casa di villa per li signori convittori nel tempo delle vacanze, nè essendo facile comodo agli illustrissimi signori conservatori il maneggio de' suddetti beni, quale all'incontro riuscirebbe meglio alle mani del padre rettore *pro tempore*, anche per convertire i frutti in uso de' signori convittori, perciò la suddetta casa e beni di Castellazzo saranno in amministrazione dei molto BR. PP. rettori *pro tempore*, unendo li frutti de' medesimi beni col prodotto delle dozzine ed altri emolumenti come sopra per renderne conto come sopra, restando a carico dei medesimi padri rettori di compire ancora con detto prodotto l'interesse dovuto a' PP. Somaschi, ed ogni altro carico spettante a detti beni, il prezzo de' quali dovrà pagarsi nella maniera che si spiegherà sotto il cap. VII.

IV. La direzione poi di questo collegio in perpetuo colle suddette ed infrascritte condizioni si trasferisce in detti molto reverendi padri, tenendo li signori conservatori per fermo che intieramente corrisponderanno

alla confidenza in loro dimostrata dai signori conservatori e dal fondatore medesimo, e nel regolamento de' signori convittori, o nella elezione de' soggetti per tempo.

V. Per formare col beneficio del tempo un collegio regolare, assegnerà l'illustrissimo capitolo del detto collegio Longone, di mano in mano che andrà occorrendo, le case proprie, ed acquisterà l'altra (come e quando più chiaramente si spiegherà abbasso nel cap. IX), che sono necessarie, in conformità del disegno comunicato al detto illustrissimo capitolo, e che al medesimo si consegna per copia autentica da riporsi e conservarsi nel di lui archivio, riservandosi li detti signori conservatori in detto collegio una sala destinata per li capitoli da farsi ogni mese a tenore delle ordinazioni capitolarie, ed anche di più, se porterà il caso, con facoltà ad ognuno de' signori conservatori di chiamarlo, quando sarà spediante, ed in questa sala, se così stimeranno li signori conservatori, potranno riporvi il loro archivio, le chiavi del quale resteranno sempre presso quel signor conservatore che secondo l'istituto deve essere segretario decano della cancelleria segreta.

VI. Delle rendite de' fondi ed altri effetti del collegio Longone si riservano li signori conservatori annue lire tremila di netto per risorsa del medesimo, affine massimamente di reintegrarlo di quelle che per causa della suddetta fabbrica verranno a diminuirsi, o per l'assegno delle case proprie, o per l'acquisto delle altre bisognevoli, con dichiarazione ancora che frattanto, per l'uso delle case delle quali attualmente si valgono i suddetti reverendi Padri ad uso del collegio, in avvenire non pagheranno fitto alcuno.

VII. Il di più di dette rendite, oltre le lire tre mila riservate come sopra, che potesse avanzare di tempo in tempo, di anno in anno dall'illustrissimo capitolo dovrà farsi passare al padre rettore *pro tempore*, corrispettivamente a che li Padri mediante l'uso del godimento del collegio senza fitto, ed il prodotto delle dozzine ed ogni altro emolumento da ricavarsi per causa ed occasione dell'educazione de' signori convittori, sa-

ranno tenuti a cinque intiere dozzine, o dieci mezze dozzine, ad arbitrio de' signori conservatori, per altri tanti signori alunni da eleggersi dai medesimi signori conservatori, e per la manutenzione de' mobili, come pare per la fabbrica del collegio, a cui dovranno ridursi le case esistenti, e da comprarsi come sopra, e finalmente per il pagamento del capitale, prezzo della casa e beni di Castellazzo, al quale effetto molto conta sopra le intenzioni che ha favorito di dare col suo prudente ed applaudito zelo il presentaneo padre rettore Olivazzi.

VIII. Resterà altresì a carico di detti molto reverendi padri la celebrazione della messa quotidiana, a cui soggiace la casa della confraternita di S. Vittorello, dopo che sarà acquistata dai signori conservatori per incorporarla nella fabbrica, sin tanto, col multiplo delle lire tremila annue riservate come sopra, sarà pienamente reintegrata l'eredità Longone di tutta l'annua rendita che resterà diminuita per la suddetta ed ogni altra causa; nel qual caso di totale reintegrazione si dovrà dalla detta rendita ristabilita soddisfare all'elemosina di detta messa per il tempo allora avvenire.

IX. Per maggior chiarezza e dichiarazione de' capi precedenti riguardanti le case che devono servire alla nuova fabbrica del collegio secondo il menzionato disegno tanto proprio del capitolo, quanto da acquistarsi dai signori conservatori a conto dell'eredità Longone, e sempre senza pregiudizio della riserva delle lire tremila di detta annua canna destinata alla reintegrazione delle rendite come sopra, si aggiunge, che, oltre la casa grande, e li casini altre volte goduti dal Cogliati e dal signor dottor Caldara di ragione dell'eredità Longone, presentemente godute ad uso di detto collegio, ed oltre la casa nella contrada del Fieno acquistata dal fu padre D. Bartolomeo Sitoni di buona memoria, come dall'istromento del 28 settembre 1728, 22 febbraio 1729, e 3 agosto 1730, rogati dal notaro e causidico di Milano signor Giuseppe Maria Sitoni, e consegnati da riporsi nell'archivio del collegio Longone, quale si dichiara acquistato a comodo di

questo collegio Longone, e di dovere ad esso spettare ed appartenere, dovrà acquistarsi presentemente la casa del sig. Lombardi, e di tempo in tempo anche la casa della confraternita di S. Vittorello, del Santissimo, di S. Alessandro, del Lucino, e del signor Rosate, e di S. Giuseppe.

X. Riflettendo però, che la fabbrica non può compirsi in tempo breve, dovendosi ricavare il modo di farla dagli avanzi del maneggio del collegio e di altre diligenze che potessero praticarsi dai detti RR. PP., nè dovendo il collegio restare superflualmente caricato di case inutili sino che venga il tempo del bisogno, nè aspettare all'ultimo momento gli acquisti di quelle che di mano in mano possano bisognare, così sarà cura di quel signor governatore, che sarà deputato dall'illustrissimo capitolo, unitamente al padre rettore *pro tempore*, il riconoscere le circostanze nelle quali si ritroverà lo stato della casa maneggiata dal padre rettore, e da quello prendere il lume necessario per il principio e proseguimento della fabbrica ed acquisti da farsi successivamente.

XI. Perfezionata con l'annua rendita delle lire tremila riservate come sopra la reintegrazione totale della rendita attuale dell'eredità Longone, dovrà scaricarsi l'amministrazione del padre rettore delle dette dozzine de' signori alunni, e caricarsi alla stessa eredità Longone, come dovrà farsi la reintegrazione del prezzo sborsato per l'acquisto fatto della suddetta casa del padre Sitoni, restando frattanto li frutti della medesima nell'amministrazione de' padri rettori *pro tempore*, quali frattanto saranno tenuti al pagamento delle tasse, riparazioni ed ogni altro spettante a detta casa, ed il di più delle annue rendite da ricavarsi tanto dai propri fondi, quanto dalle dozzine ed ogni altro emolumento come sopra, che risulteranno dall'annuale rendimento de' conti, come anche da ogni e qualunque altra parte, nissuna affatto eccettuata, si dovranno convertire in accrescimento per alunni da eleggersi da' signori conservatori, o in altro vantaggio e comodo del medesimo collegio per il sempre maggior di lei splendore e

avvisamento in beneficio pubblico a giudizio dell'illustrissimo capitolo.

xii. Finalmente tutti e singoli li predetti patti vogliono le parti che s'intendano essere come sono corrispettivi fra di loro, con obbligo reciproco d'una perpetua immancabile osservanza ed esecuzione, anche in via di condizione, senza la quale non si sarebbe venuto alla presente convenzione, riportando per ogni occorrenza delle cose contenute nella presente convenzione, e principalmente per il caso dell'inadempimento (quale però Iddio mai permetta che succeda), al supremo giudizio e cognizione dell'eccellentissimo senato, obbligandosi inoltre li padri infrascritti riportare di questa convenzione la ratifica del reverendo padre generale in ogni più ampia forma con inserzione delli presenti capitoli e del tenore intero de' medesimi, e questa per maggior abbondanza, non mai perchè si creda necessaria per la validità della medema, attesa la precedente delegazione fatta del detto reverendissimo padre generale, quale resta nell'arbitrio dell'illustrissimo capitolo. E per fede, ecc. Milano, 26 marzo 1737.

Sottoscritto D. FRANCESCO PEZZI, proposto di S. Alessandro e conservatore; GIULIO REYNA, conservatore; CARLO MARIA CAVALLI, conservatore; CRISTOFARO MUSSONE, visconte, conservatore; D. GIUSEPPE MARIA OLIVAZZI, rettore del collegio Imperiale e delegato del molto reverendo padre generale; D. FRANCESCO MARIA SANTINI, delegato del reverendo padre generale, attestando l'assenza del reverendo padre provinciale D. MELCHIOR CARPANI.

Subscript. Ita in actis est. — I. C. PETRUS ANTONIUS RUSCA, not. act. curiae archiepiscopalis Mediolani.

Die xxii novembris MDCCXXXVIII, sacra Congregatio eminentissimorum S. R. E. cardinalium Concilii Tridentini interpretum, attentis relationibus patris generalis Ordinis clericorum regularium S. Pauli et vicarii generalis Mediolanensis, perpensoque voto eminentissimi domini cardinalis Bichii ad huiusmodi negotium examinandum ab eadem sacra Congregatione deputati, beni-

gne commisit archiepiscopo Mediolanensi, ut, veris existentibus narratis, supradictam collegiorum unionem, cum conditionibus superius expressis, addito tamen pacto reversivo et regressus ad primaeva iura in casu inobservantiae pactorum seu dissolutionis unionis, pro suo arbitrio et conscientia gratis approbet atque confirmet.

Signat. A. cardinalis GENTILI praefect. Subscript. C. A. archiepiscopus PHILIPPENSIS, secret. Et sigillat.

A tergo: Subdelegamus dominum vicarium generalem nostrum, eique vices nostras committimus, hac die xxiv decembris MDCCXXXVIII. Signat. C. C. archiepiscopus.

Visis relatione informativa praefatae sacrae Congregationi per nos facta sub die x nuperrime evoluti septembris, ac documentis in ea citatis per oratorem praefatum exhibitis, ex quibus omnibus vera existere narrata comperuimus. Harum itaque serie auctoritate apostolica qua fungimur vigore praemissae subdelegationis, omnique alio meliori modo, etc., supradictam collegiorum unionem, cum conditionibus superius expressis, cum pacto tamen reversivo et regressus ad primaeva iura in casu inobservantiae pactorum seu dissolutionis unionis, approbamus atque confirmamus, et seu deveniendi ad ipsam unionem, ac reducendi ad stipulatum, ut supra inter oratorem et praefatos dominos deputatos collegii Longoni concordata, ipsimet reverendo patri rectori facultatem concedimus atque impertimur, decernentes, etc. In quorum, etc. Mediolani ex palatio archiepiscopali hac die xxiv decembris MDCCXXXVIII. Signat. I. B. CAMPAGNOLI, vicarius generalis et subdelegatus apostolicus.

Ita in actis est. I. C. PETRUS ANTONIUS RUSCA notarius actuarius curiae archiepiscopalis Mediolani.

§ 5. Interea vero temporis, quae praemissa peragebantur, capitulum generale clericorum regularium Congregationis praedictae in civitate Mediolanensi anni MDCCXXXVII, celebratum fuit: in cuius

1 Potius lege qua (R. T.).

celebratione, ad instantiam dicti Iosephi Mariae, duo super unionis et incorporationis dictorum collegiorum concessione fuerunt proposita dubia, nimirum an collegium Imperiale nobilium Mediolani erectum inter alia collegia dictae Congregationis enumerandum esset, et an rectori dicti collegii concedendum esset privilegium accedendi ad capitulum generale. Super quibus responsum fuit affirmative, prout ex particula actorum capitularium tenoris qui sequitur, videlicet:

« FERIA v, die xvi maii MDCCXXXVII, praeside annuente, reverendus pater dominus Marius Maccabei, primus promotor, legit supplicem libellum porrectum a reverendo patre domino Iosepho Maria Olivazzi, etiam de consensu et nomine aliorum patrum in collegio Imperiali Longono secum commorantium, in quo petebatur ut collegium illud hoc anno sufficientibus redditibus in perpetuum firmatum inter alia Congregationis nostrae collegia recenseretur, et rector pro tempore iuribus omnibus ac privilegiis Bononiensis Poenitentiariae rectoris gauderet; cumque dictum fuerit supplicem libellum duas petitiones omnino distinguendas continere, utpote quod secunda maiore indigeret consideratione, idcirco primo facta fuit haec propositio: « Proponitur an collegium Imperiale nobilium Mediolani erectum et modo in perpetuum firmatum enumerandum sit inter alia collegia regularia Congregationis nostrae sub titulo rectoriae ». Et datis calculis, propositio fuit admissa. Secundo facta fuit haec altera propositio: « Proponitur an rectori praedicti collegii concedendum sit privilegium accedendi ad capitulum generale et in eodem votum ferendi »: et, datis calculis, conclusum fuit affirmative. Ego dominus Vacentinus Viani, clericus regularis S. Pauli, et admodum reverendi patris generalis cancellarius, suprascripta omnia fideliter extraxi, et pro fide me subscripsi cum eiusdem admodum reverendi patris generalis maioris sigilli appositione ». Loco † sigilli.

§ 6. Cum autem, sicut eadem expositio subiungebat, dictus praepositus provincialis, praemissa, quo firmiter subsistant et serventur exactius, apostolicae confirmationis nostrae patrocinio communiri, summopere desideret:

§ 7. Nos, ipsum modernum praepositum provinciam specialibus favoribus et gratis prosequi volentes, eumque a quibusvis excommunicationis, suspensionis et interdicti, aliisque ecclesiasticis sententiis, censuris et poenis, a iure vel ab homine, quavis occasione vel causa latis, si quibus quomodolibet innotatus existit, ad effectum praesentium dumtaxat consequendum, harum serie absolventes et absolutum fore censentes, supplicationibus eius nomine nobis super hoc humiliter porrectis inclinati, praesertim conventiones et cessiones inter praedictos Iosephum Mariam rectorem supradicti collegii et deputatos collegii sic erigendi initas, a memorato Iohanne Baptista vicario generali archiepiscopi Mediolanensis, in vim facultatis a praedicta Congregatione cardinalium illi attributae, cum omnibus et singulis in eis contentis approbatas, et concessionem a dicto capitulo generali factam, ut praefertur, auctoritate apostolica, tenore praesentium, confirmamus et approbamus, illisque inviolabilis apostolicae firmitatis robor adiicimus, omnesque et singulos iuris et facti defectus, si qui desuper quomodolibet intervenerint, supplemus et sanamus.

§ 8. Decernentes, easdem praesentes litteras et in eis contenta quaecumque semper firma, valida et efficacia existere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, ac illis, ad quos spectat et in futurum spectabit, plenissime suffragari, et ab eis respective inviolabiliter observari, sicque in praemissis per quoscumque iudices

Provinciale
potente.

Praedicta
omnia confir-
matione apo-
stolica rubo-
ratur.

Clausula ad
firmitatem et
observantiam
inducendam.

Commissio per
dictam Congre-
gationem data
archiepiscopo
Mediolanensi.

Declaratum
postmodum in
capitulo gene-
rali rectori col-
legii nobilium
privilegium
competere ac-
cedendi ad ca-
pitulum genera-
lia.

ordinarios et delegatos, etiam causarum palatii apostolici auditores, iudicari et definiri debere, ac irritum et inane, si secus super his a quoquam, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter, contigerit attentari.

Derogatio
contrariorum.

§ 9. Non obstantibus constitutionibus et ordinationibus apostolicis, necnon Congregationis et collegii praedictorum, etiam iuramento, confirmatione apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis, statutis et consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis et litteris apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis et innovatis; quibus omnibus et singulis, illorum tenores praesentibus pro plene et sufficienter expressis ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis aliis in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum, hac vice dumtaxat, specialiter et expresse derogamus; ceterisque contrariis quibuscumque.

Datum Romae, apud S. Mariam Maiorem, sub annulo Piscatoris, die xxii maii MDCCLXXXIX, pontificatus nostri anno IX.

Dat. die 22 maii 1739, pontif. anno IX.

CCLX.

Confirmatio decreti Congregationis indulgentiarum sacrarumque reliquiarum, quo declaravit non spectare nec spectasse ad episcopum Terulensem facultatem benedicendi scapularia, seu parvos habitus B. Mariae de Monte Carmelo, non obstante consuetudine, et aggregatos recurrere ad superiores Ordinis pro nova aggregatione.

Clemens Papa XII,
ad futuram rei memoriam.

Congregationis
indulgentiarum
decretum.

§ 1. Emanavit nuper a Congregatione venerabilium fratrum nostrorum S. R. E. cardinalium indulgentiis et sacris reli-

quis praepositorum decretum tenoris qui sequitur, videlicet:

Beatissime pater. Modernus episcopus Terulensis, humillimus S. V. orator, pari humilitate eidem exponit qualiter in civitate Terulensi adest conventus monialium Discalceatarum B. Mariae Virginis de Monte Carmelo nuncupatarum, ac iurisdictioni episcopali subiectarum, in quo ab initio foundationis mos admissus fuit ubique in Hispania receptus induendi nimirum scapularia ab episcopo uti a legitimo superiore benedicta, sive cum ipsius facultate a capellano ordinario, ut usus fert, aliaque ita benedicta mittendi parentibus, propinquis, aut benefactoribus laicis, charitatis aut gratitudinis officio, pia fide omnibus credentibus, scapularia, quae ita benedicuntur, habere indulgentias a Summis Pontificibus concessas eodem modo, quo ea, quae a fratribus Discalceatis eiusdem Ordinis benedicuntur. Nuper autem, cum praedicti fratres in huiusmodi civitate Terulensi fundaverint, nihil unquam super hoc actum, dictum vel in dubium versum est: sed, cum paucis ab hinc diebus prior in suo conventu sermonem populo dicens non dubitaverit publice asserere nullis scapularibus, nisi illis quae ab ipsismet fratribus benedicuntur, ullas indulgentias competere vel esse concessas, et aliter facientes aut sentientes, deceptos esse, ne, si huiusmodi propositio ad aures monialium perveniat, praebet illis ansam dubitandi seu fundandi scrupulum circa banc materiam, et praecipue circa validitatem indulgentiarum: idcirco humiliter S. V. supplicat quatenus benigne declarare dignetur scapularia ab oratore, uti a legitimo dictarum sanctimonialium praelato et superiore, vel ab alio capellano facultatem habente, benedicta, ut moris est, indulgentias praedicto Ordini concessas sine ullo dubio habere, quae utique a gestantibus lucrari valeant, servatis aliis servandis, quemadmodum sic definiri sperat in summa S. V. clementia. Quam Deus, etc.

Die xxii maii MDCCLXXXIX, sacra Congregatio indulgentiis sacrisque reliquiis praeposita declaravit non spectare nec spectasse

Episcopi Terulensis expositio.

Dictae Congregationis decretum.

ad episcopum Terulensem facultatem benedicendi scapularia seu parvos habitus B. Mariae Virginis de Monte Carmelo, non obstante consuetudine, et aggregati recurrant ad superiores Ordinis pro nova aggregatione. L. episcopus Albanensis cardinalis Picus, praefectus. *Loco † sigilli.* I. archiepiscopus Tarsensis, secretarius.

Procuratoris generalis Ordinis petitio pro dicti decreti obtinenda confirmatione, quam elargitur Clemens.

§ 2. Cum autem, sicut dilectus filius Vincentius a Conceptione, modernus procurator generalis Ordinis eorumdem fratrum B. Mariae de Monte Carmelo Discalceatorum nuncupatorum Congregationis Hispaniae, nobis nuper exponi fecit, ipse non solum decretum huiusmodi, quo firmiter subsistat et servetur exactius, apostolicae confirmationis nostrae patrocinio communiri, sed etiam, ad quamcumque dubitationem quae fortasse futuris temporibus super facultate et participatione huiusmodi praecedendam exoriri et excitari possit, facultatem benedicendi parvos habitus sive scapularia, quae christifidelibus distribuuntur, et ab ipsis ad finem lucrandi et participandi indulgentias a Romanis Pontificibus praedecessoribus nostris illos et illa gerere solitis concessas, ad superiores Ordinis huiusmodi spectare et pertinere, per nos declarari plurimum desideret: nos, specialem ipsi Vincentio procuratori generali gratiam facere volentes, et a quibusvis excommunicationis, suspensionis et interdicti, aliisque ecclesiasticis sententiis, censuris et poenis, a iure vel ab homine, quavis occasione vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatus existit, ad effectum praesentium dumtaxat consequendum, harum serie absolventes et absolutum fore censentes, supplicationibus eius nomine nobis super hoc humiliter porrectis inclinati, decretum praeinsertum, auctoritate apostolica, tenore praesentium Deest gestantur aut simile (n. t.).

tium, approbamus et confirmamus, illique inviolabilis apostolicae firmitatis robur adiicimus.

§ 5. Ac insuper, ad praecedendam quamcumque dubitationem futuris temporibus fortasse exoriendam excitandamque super facultate benedicendi parvos habitus seu scapularia huiusmodi a confratribus confraternitatum sub invocatione B. Mariae de Monte Carmelo in quacumque mundi parte erectarum et erigendarum, ac participatione indulgentiarum gratiarumque spiritualium per Romanos Pontifices praedecessores nostros quibusvis christifidelibus habitum seu scapulare huiusmodi gestantibus concessarum, ad superiores Ordinis fratrum B. Mariae de Monte Carmelo, seu ad alios ab illis deputandos, privative spectare et pertinere, auctoritate et tenore praedictis, decernimus et declaramus: salva tamen semper in praemissis auctoritate memoratae Congregationis cardinalium.

§ 6. Decernentes, praesentes litteras et in eis contenta quaecumque firma, valida et efficacia existere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, ac illis, ad quos spectat et pro tempore quandocumque spectabit, plenissime suffragari, et ab eis respective inviolabiliter observari, sicque in praemissis per quoscumque iudices ordinarios et delegatos, etiam causarum palatii apostolici auditores, iudicari et definiri debere, ac irritum et inane, si secus super his a quoquam, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter, contigerit attentari.

§ 7. Non obstantibus constitutionibus et ordinationibus apostolicis, ac, quatenus opus sit, Ordinis et Congregationibus huiusmodi, etiam iuramento, confirmatione apostolica, vel quavis firmitate

Declaratio ad superiores Ordinis privative spectare benedictionem scapularium.

Clausulae pro decreti huius firmitate.

Derogatio contrariorum.

1 Videtur deesse gestari solita (n. t.).

tate aliā roboratis, statutis et consuetudinibus, ceterisque contrariis quibuscumque.

Transumptis adhibenda des.

§ 8. Volumus autem quod praesentium litterarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicuius notarii publici subscriptis, et sigillo personae in ecclesiastica dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides tam in iudicio quam extra illud ubique locorum adhibeatur, quae praesentibus ipsis adhiberetur si forent exhibitae vel ostensae.

Datum Romae, apud S. Mariam Maiorem, sub annulo Piscatoris, die XII iunii MDCCXXXIX, pontificatus nostri anno IX.

Dat. die 12 iunii 1739, pontif. anno IX.

CCLXI.

Ut in priorem generalem Ordinis eremitarum sancti Augustini eligi possint ii, qui officium procuratoris vel assistentis generalis exercuerint, nulla expectata temporis vacatione.

Clemens Papa XII, ad futuram rei memoriam.

Alias declaratum a Pontifice procuratorem et assistentes generales eligi non posse in priorem generalem, nisi post sexennium vacationis officii.

§ 1. Cum alias, nempe die v februarii MDCCXXXIII, nos, motu proprio ac ex certa scientia et matura deliberatione nostris, deque apostolicae potestatis plenitudine, statuimus et ordinavimus, ne deinceps, perpetuis futuris temporibus, ille ex fratribus Ordinis eremitarum sancti Augustini, qui procuratoris generalis aut aliquo quatuor assistentium generalium officio perfunctus fuisset, in priorem generalem ipsius Ordinis immediate, ac nisi prius ab officio huiusmodi per integrum sexennium vacaverit seu cessaverit, ullo modo eligi possit et valerit, et alias prout in nostris litteris desuper in simili forma Brevis expeditis, quarum tenorem praesentibus pro plene et

sufficienter expresso et de verbo ad verbum pro inserto haberi volumus, uberius continetur.

§ 2. Nunc vero, iustis et rationabilibus ex causis nobis notis adducti, motu, scientia, deliberatione et potestatis plenitudine paribus, statutum et ordinationem huiusmodi a nobis, ut praefertur, factam, expeditasque desuper nostras litteras praedictas, cum omnibus et singulis in eis contentis quibuscumque, tenore praesentium revocamus, cassamus et annullamus, viribusque et effectu penitus et omnino vacuumus, ac ut in proximo futuro anno MDCCXXXIX in conventu S. Ioannis evangelistae civitatis Ariminensis, prout in capitulo anno MDCCXXXIII celebrato statutum fuit, et in quibusvis aliis capitulis generalibus dicti Ordinis pro tempore celebrandis, tam moderni quam pro tempore existentes procuratores et assistentes generales, nulla temporis vacatione expectata, nec non illi et alii quicumque Ordinis praedicti fratres expresse professi, cuiusvis nationis existentes, si ad id idonei ceteroquin reperiantur, et nullum aliud canonicum eis obstat impedimentum, servatis alias servandis, ab illis, ad quos spectat et pro tempore quandocumque spectabit, in priorem generalem dicti Ordinis assumi et eligi, et sic assumpti et electi prioris generalis huiusmodi officium suscipere, gerere et exercere libere et licite possint, respective, motu, scientia, deliberatione et potestatis plenitudine similibus, harum serie decernimus et ordinamus, dictosque fratres, quique aliquod ex officiis huiusmodi exercuerint, in pristinum ac eum in quo antequam litterae nostrae praedictae emanassent erant statum, motu, scientia et potestate similibus, restituimus et reintegramus, ac in posterum restitutos et reintegratos esse volumus et mandamus.

Dictam tollens declarationem quemcumque pristino restituit iuri.

Sicque in perpetuum servari iubet.

§ 3. Decernentes, easdem praesentes litteras firmas, validas et efficaces existere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, nec de subreptionis vel obreptionis aut de nullitatis vitio, vel intentionis nostrae aliove quolibet etiam formali et substantiali defectu notari, impugnari, infringi, retractari, in controversiam vocari, aut adversus illas a perditionis oris, restitutionis in integrum, alindque quodcumque iuris, facti vel gratiae remedium intentari, seu etiam motu, scientia et potestatis plenitudine paribus concessio vel emanato quempiam in iudicio vel extra illud uti seu se iuvare ullo modo posse, sed ipsas praesentes litteras ab illis, ad quos spectat et spectabit in futurum, inviolabiliter observari, sicque et non aliter in praemissis per quoscumque iudices ordinarios et delegatos, etiam causarum palatii apostolici auditores, ac S. R. E. cardinales, etiam de latere legatos, aliosve quoslibet quacumque praeminentia et potestate fungentes et functuros, sublata eis et eorum cuilibet quavis aliter iudicandi et interpretandi facultate et auctoritate, iudicari et definiri debere, ac irritum et inane si secus super his a quoquam, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter, contigerit attentari.

Quibuscumque non obstantibus.

§ 4. Non obstantibus constitutionibus et ordinationibus apostolicis, necnon dicti Ordinis, etiam iuramento, confirmatione apostolica, vel quavis firmitate aliā roboratis, statutis et consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis et litteris apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis et innovatis; quibus omnibus et singulis, illorum tenores praesentibus pro plene et sufficienter expressis et insertis habentes, illis alias in suo ro-

1 Edit. Main. legit illos (R. T.).

bore permansuris, hac vice dumtaxat, specialiter et expresse derogamus; ceterisque contrariis quibuscumque.

Datum Romae, apud S. Mariam Maiorem, sub annulo Piscatoris, die XXIV iulii MDCCXXXIX, pontificatus nostri anno IX.

Dat. die 24 iulii 1739, pontif. anno IX.

CCLXII.

Confirmatio decreti capituli generalis Ordinis eremitarum sancti Augustini super prohibitione receptionis de mulati et mestizi in fratres provinciae Mexicanae eiusdem Ordinis.

Clemens Papa XII, ad futuram rei memoriam.

§ 1. Exponi nobis nuper fecit dilectus filius Ignatius Padilla, frater expresse professus et in sacra theologia magister, ac provinciae Mexicanae Ordinis eremitarum sancti Augustini procurator, quod in capitulo generali dicti Ordinis nuper in civitate Ariminensi celebrato, inter alia decreta a venerabili fratre Nicolao episcopo Isclano tunc dicti Ordinis magistro generali condita, approbatum fuit illud tenoris qui sequitur, videlicet:

In capitulo generali Ariminensi approbatum decretum, quo cavetur recipi in Ordine Mulatos et Mestizos.

Cum compertum sit, summum dedecus nostrae religioni inferri, si ex ignobili vulgo ad illam admittantur, qui in saeculo suis inhonestis et depravatis moribus despectum communem merentur, cuiusmodi sunt omnes illi qui vulgo mulatos et mestizos appellantur, nimisque indecens existimetur quod isti, animarum regimini incumbentes, superiorum sedes occupare sinantur: stricte praecipimus, sub poenis a nostris constitutionibus, part. II, cap. I, n. IV et VIII contra inhabiles recipientes, ut tales imposterum ad habitum religionis non admittantur; si vero contra hoc decretum recipi aliquando contigerit, irritam et nullam ipso facto receptionem et professionem fore de-

claramus: non enim est animus religionis illos admittere et veluti filios habere, quos respublica saecularis tamquam infamiae notâ affectos contemnit, et ob propriam vilitatem ab officiis honorificis excludit. Quapropter omnibus in futurum religionem ingressuris ante receptionem ad habitum et professionem hoc nostrum mandatum notificari praecipimus. Similiter prohibemus dictos *mulatos* et *metizos* (si qui in dictâ provinciâ iam fuerint admissi) deinceps ad officia cum curâ animarum assumi, sub poenis ipso facto incurrendis nullitatis electionis aut nominationis, et, quoad eligentes et nominantes, privationis vocis activae et passivae per decennium, quod olim respective ad dictos *mulatos* praeceptum a nostro praedecessore Fulgentio Travalloni in suis decretis anno MDCLXXVIII pro dictâ provinciâ expeditis.

Procurator
generalis Ordinis
huiusmodi
decretum potest
confirmari.

§ 2. Cum autem, sicut dictus Ignatius nobis subinde exponi fecit, ipse, decretum huiusmodi, quo firmiter subsistat et servetur exactius, apostolicae confirmationis nostrae patrocinio communiti, summopere desideret:

Petitis annuit
Clemens.

§ 3. Nos, ipsum Ignatium specialibus favoribus et gratiis prosequi volentes, et a quibusvis excommunicationis, suspensionis et interdicti, aliisque ecclesiasticis sententiis, censuris et poenis, a iure vel ab homine, quavis occasione vel causâ latis, si quibus quomodolibet innodatus existit, ad effectum praesentium dumtaxat consequendum; harum serie absolventes et absolutum fore censentes, supplicationibus eius nomine nobis super hoc humiliter porrectis inclinati, decretum praesertim, ac omnia et singula in eo contenta, a praedicto Nicolao episcopo et magistro generali condita, et a capitulo generali praedicto approbata, auctoritate apostolicâ, tenore

1 Videtur legendum *quoad*, seu *iuxta*, alioquin syntaxis suspensa maneret; vel post vocem *praefectum* adde *fuit* (R. T.).

praesentium, approbamus et confirmamus, illique¹ inviolabilis apostolicae firmitatis robur adiicimus, omnesque et singulos iuris et facti defectus, si qui desuper quomodolibet intervenerint, dictâ auctoritate supplemus et sanamus.

§ 4. Decernentes, easdem praesentes litteras semper firmas, validas et efficaces existere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, ac illis, ad quos spectat et spectabit in futurum, plenissime suffragari, et ab eis respective inviolabiliter observari, sic² in praemissis per quoscumque iudices ordinarios et delegatos, etiam causarum palatii apostolici auditores, iudicari et definiri debere, ac irritum et inane si secus super his a quoquam, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter, contigerit attentari.

§ 5. Non obstantibus constitutionibus et ordinationibus apostolicis, necnon provinciae et Ordinis praedictorum, etiam iuramento, confirmatione apostolicâ, vel quavis firmitate aliâ roboratis, statutis et consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis et litteris apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis et innovatis; quibus omnibus et singulis, illorum tenores pro plene et sufficienter expressis ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis aliâ in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum, hac vice dumtaxat, specialiter et expresse derogamus; ceterisque contrariis quibuscumque.

Datum Romae, apud S. Mariam Maiorem, sub annulo Piscatoris, die vi augusti MDCCXXXIX, pontificatus nostri anno x.

Dat. die 6 augusti 1739, pontif. anno x.

1 Aut lege *illisque* (R. T.).

2 Legendum *sicque* (R. T.).

Praesentium
litterarum firmitas.

Derogatio
contrariorum.

CCLXIII.

Confirmatio censurarum Sixti V ac nonnullarum Ordinationum pro Bibliothecâ Vaticanâ Apostolicâ.

Clemens Papa XII,
ad perpetuam rei memoriam.

Stadium Romanorum Pontificum in libris conquirendis ad religionis decus et praesidium.

§ 1. Dignissimam regibus ipsis ac principibus ethnicae quoque superstitionis viris visam per omnes aetates, etiam antequam Evangelii lux in tenebris illuxisset, curam colligendi libros, et bibliothecas instituendi, quo priorum temporum res gestas et illustria vetustatis monumenta ab interitu eriperent, atque in longam, ad factorum celebritati, hominum laudi, et exemplorum splendore, necnon instituendis populis consulendum, posteritatis memoriam eruditionemque propagarent, laudatissimo studio ac sollicitudine incredibile non modo adaequare, sed superare etiam Romani Pontifices praedecessores nostri adlaborarunt, atque in iis praesertim undique conquirendis libris et codicibus, qui ad catholicae religionis decus, praesidium et incrementum conducebant. Quo factum est ut apostolica bibliotheca, ab iisdem non sine magnis sumptibus et laboribus instructa, semper insignis, post varias temporum vires, in Vaticanis demum aedibus, unde Vaticana pariter nuncupari coepit, collocata, atque ibidem a felicis recordationis Sixto V itidem praedecessore nostro, excitatâ a fundamentis elegantioris formae ditiorisque structurae mole, in salubriorem splendidiorumque locum translata, ceterarum omnium bibliothecarum nobilissima et celeberrima habeatur.

Constructa
bibliotheca
Vaticana.

§ 2. Hanc quidem aliis aulis, armariis, pluteis, codicibus, libris, picturis quoque per felicis recordationis Paulum V, Urbanum VIII, Gregorium XV, Alexan-

drum VIII et Clementem XI pariter praedecessores nostros adauctam, haud excipiendis et adservandis impressis codicibus, quibus coemendis non mediocrem pecuniae summam nos quoque contulimus, satis esse considerantes, primum quidem aliâ insigni aulâ armariis pluteisque constructis anno MDCCXXXII ampliavimus, deinde vero quamplurimis hetruscae vetustatis fictilibus vasis super armaria ipsa affabre dispositis ornavimus, tum etiam trecentaviginti octo aurea, argentea et aerea antiquorum Graeciae et Egypti regum ac Romanorum imperatorum maximi moduli numismata, suis singula ad maius spectantium commodum custodiaeque securitatem mobilibus circulis aereis inauratis innexa, in eadem bibliothecâ curavimus reponenda, tum demum octoginta scuta monetae romanae in singulos annos in perpetuum eidem bibliothecae pro emendis cartâ, calamis, pergamenis, aliisque huiusmodi necessariis rebus ab apostolico palatio nostro persolvenda assignavimus, ut pecunia illa, quae ex redditibus¹ ex abbatiâ eidem bibliothecae addictâ provenientibus exigitur, ad coemendos dumtaxat libros et codices erogetur, necnon praeterea quascumque expensas pro specularibus, armariis, pluteis, clavibus, pavimentis, parietibus, tectis, portis, fenestris, ceterisque rebus tam in ipsâ bibliothecâ quam in aedibus eidem annexis sive reparandis sive de novo faciendis necessarias, ab eodem apostolico palatio fieri mandavimus.

§ 3. Quoniam autem diuturnâ experientia compertum est, omnia, quae per summam industriam, maximos sumptus, assiduos labores comparata, ac providis etiam ordinationibus aliâ disposita fuerunt, saepe per hominum incuriam

Pro firmiori
eius statu atque
ordine nonnullas
leges stabilendas
leges decernit.

1 Edit. Main. legit *reditibus* (R. T.).

ac temporum iniuriis, nisi accurate custodiantur, novisque legibus opportune iterum atque iterum confirmantur, sensim posthabita ac neglecta, deinceps distrahi atque ad interitum perducii; et nos, qui privatam, dum adhuc in minoribus essemus, bibliothecam nobis construentes, quo meliori potuimus ordine cavimus ne quidquam imposterum deperiret, in hac sacrosancti apostolatus speculâ plane immerentes per divinae bonitatis abundantiam constitutos maxime decet ut maiori sedulitate ac vigilantia omnes apostolicae auctoritatis providentiaeque nostrae partes ad perpetuam eiusdem Vaticanae bibliothecae tutelam praesidiumque ac rectum ordinem colloceamus.

Inscriptio a Sixto V portae bibliothecae supposita.

§ 4. Hinc est quod nos, praedicti Sixti praedecessoris vestigiis inhaerentes, ipsius Sixti tam inscriptionem ad dexteram portae bibliothecae praedictae suppositam hinc ad perpetuam memoriam inserimus, quae est tenoris sequentis, videlicet: « Sixtus V Pontifex Maximus bibliothecam apostolicam a sanctissimis prioribus illis Pontificibus, qui B. Petri vocem audierunt, in ipsis adhuc surgentis Ecclesiae primordiis inchoatam, pace Ecclesiae reddita Laterani institutam, a posterioribus deinde in Vaticanum, ut ad usus pontificios paratior esset, translata, ibique a Nicolao V auctam, a Sixto IV insigniter exultam, quo fidei nostrae et veterum ecclesiasticae disciplinae rituum documenta omnibus linguis expressa et aliorum multiplex sacrorum copia librorum conservaretur ad puram et incorruptam fidei et doctrinae veritatem perpetuâ successione in nos derivandam, toto terrarum orbe celeberrimam, cum loco depresso, obscuro et insalubri sita esset, aulâ peramplâ, vestibulo, cubiculis, circum et infra, scalis, portici-

bus, totoque aedificio a fundamentis extracto, subselliis pluteisque directis, libris dispositis, in hunc editum, per lucidum, salubrem, magisque opportunum locum extulit, picturis illustribus undique ornavit, liberalibusque doctrinis et publicae studiorum utilitati dicavit, anno MDLXXXVII, pontificatus IV »: quam eiusdem decretum, ad laevam quoque appositum, tenoris qui sequitur: « Sixtus V Pontifex Maximus. Perpetuo hoc decreto de libris Vaticanae bibliothecae conservandis, quae infra sunt scripta, hunc in modum sancita sunt, inviolateque observentur. Nemini libros, codices, volumina huius Vaticanae bibliothecae ex eâ auferendi, extrahendi, aliòve asportandi, non bibliothecario neque quibusvis aliis cuiusvis ordinis et dignitatis, nisi de licentiâ Summi Romani Pontificis scriptâ manu, facultas esto. Si quis secus fecerit, libros partemve aliquam abstulerit, extraxerit, erepserit, rapseritque, concesserit, corruperit dolo malo, illico a fidelium communione eiectus, maledictus, anathematis vinculo colligatus esto; a quoquam, praeterquam Romano Pontifice, ne absolvitur¹ »: non solum quoad libros, codices, volumina tunc temporis ab ipso Sixto praedecessore in eandem bibliothecam illata et recondita tenore praesentium apostolicâ auctoritate confirmamus; verum etiam quoad omnes et singulos codices, manuscriptos, libros impressos, volumina, numismata, vasa, statuas, et quaecumque alia, sive quae a Romanis Pontificibus praedecessoribus nostris, ac nobis ipsis, et quibuscumque personis cuiusvis status, gradus et conditionis quocumque tempore hactenus donata et empta, sive in posterum, ut praemittitur, donanda et emenda, et in eandem bibliothecam invehenda, dummodo ta-

¹ Edit. Main. legit *absolvitur* (R. T.).

men, postquam illuc invecta fuerint, in indicibus seu syllabis librorum rerumque bibliothecae praedictae descripta et adnotata reperiantur, tenore et auctoritate paribus, sub iisdem poenis et consuris a Sixto praedicto praedecessore inflictis, extendimus et ampliamus.

Leges in antecessum latae perpetuo praecipit observari.

§ 5. Praeterea, ne apostolicae providentiae, ordinationis ac regulae aliâs sapientissime constitutae, lapsu temporis cum eiusdem bibliothecae detrimento in desuetudinem abeant, non solum omnes et singulas leges pro rectâ administratione et conservatione tum a praefatis Romanis Pontificibus praedecessoribus nostris, tum a S. R. E. praedictae cardinalibus pro tempore existentibus bibliothecariis, seu eiusdem bibliothecae protectoribus praescriptas, dummodo iis, quae mox statuenda sunt, non adversentur, iterum renovamus et confirmamus, et, quatenus opus sit, de novo ferimus et promulgamus, verum etiam tenore et auctoritate similibus statuimus et in posterum perpetuis futuris temporibus servari mandamus.

Iubet ea praestari, quae custodibus mandata sunt.

I. Ac primum quidem omnia et singula, per alias nostras in simili formâ Brevis litteras in deputatione tam primarii quam secundi custodis expeditas cuilibet ipsorum iniuncta, iuxta earumdem litterarum seriem et tenorem omnino praestentur.

Inventarium faciendum et subscribendum a custodibus in aedeudâ muneris possessione.

II. Antequam utrique, primario scilicet et secundo, eiusdem bibliothecae designato custodi per S. R. E. praedictae cardinalem bibliothecarium seu eiusdem bibliothecae protectorem pro tempore existentem in ipsâ bibliothecâ detur sive seorsim sive coniunctim muneris demandati possessio, conficiatur repertorium seu inventarium omnium et singularum rerum ac librorum in praedictâ bibliothecâ existentium, de quibus omnibus et singulis, cum opus

fuerit, ipsi custodes omnimodam reddere tenentur rationem. Repertorii seu inventarii huiusmodi, tum ab altero custode, a quo possessio adeunda est, tum a tabellione seu notario subscribendi, duplex exemplum fiat, alterum in actis eiusdem tabellionis seu notarii, alterum in archivio bibliothecae praedictae custodiendum; semel pro uno custode factum (novâ tamen earumdem rerum librorumque praecedente recensione, additâque aliarum fortasse rerum et librorum de novo illatarum et illatorum accessione) eodem pariter modo subscribatur ab altero custode et tabellione seu notario in possessionis huiusmodi additione.

III. Claves indicum seu syllaborum¹ codicum manuscriptorum, librorum impressorum, aliarumque rerum, sit² penes utrumque custodem, exceptis clavibus eorum armariorum, in quibus solita vetustatis monumenta exteris hominibus inspicienda admirandaque exhibentur; hae quidem claves ad effectum huiusmodi et eorumdem hominum exterorum³ commodum conservatoribus vulgo *scopatori* ad ipsorum custodum arbitrium tradi possunt. Verum, ut longior in aperiendis ocludendisque tot armariis, in quibus tam diversa codicum, librorum, rerumque pulcherrimarum copia recondita est, mora auferatur, et maior rerum ipsarum custodia habeatur, in unum aut plura armaria conferantur recondanturque, ea scilicet, quae, ut praemittitur, spectanda sunt.

IV. In bibliothecam aditus vel accessus, quemadmodum usque ad hanc diem mos tenet, unicuique iis de mane dumtaxat pateat diebus, in quibus custodes,

Iulium claves penes custodes semper sint, rerum vero quae exteris hominibus inspicienda exhibentur conservatoribus tradi possunt.

Nemoi pateat aditus ad bibliothecam nisi statuta diebus et horis.

¹ Edit. Main. legit *syllabarum* (R. T.).

² Videtur legendum *sint* (R. T.).

³ Edit. Main. legit *ceterorum* pro *exteriorum* (R. T.).

scriptores, aliique ministri suis muneribus functuri per integrum trium horarum spatium interesse debent: quo sane tempore elapso, omnes ac praesertim exteros quoscumque homines abire iubeatur.

Quibus diebus ministri bibliothecae ad eam non accedunt, unus conservatorum ad eam accedat pro rebus bene disponendis.

v. Praeter dies in indiculo per dilectum filium nostrum Angelum Mariam S. R. E. cardinalem Quirinum nuncupatum, modernum bibliothecae praedictae protectorem, approbato ac typis edito, et in aula quae dicitur *scriptorum* proposito, descriptos, in quibus omnes, ut praefertur, ministri matutinis horis ad ministerii sui oneribus faciendum satis bibliothecam adire tenentur, alter tantum conservatorum seu scopatorum in reliquis diebus feriatis, tam de mane quam post meridiem, per hebdomadam, sive alternis diebus, illuc accedat, ut inspiciat, an omnia bene se habeant, eaque disponat quae ad tutam rerum omnium custodiam necessaria sunt.

Ministri negligentes a cardinali protectore admonendi.

vi. Si contingat, quemcumque ex antedictis ministris, nullam legitimam causam impeditum, ea qua par est frequentia ac debita sedulitate per statos dies bibliothecae non adesse, aut officio suo non satisfacere, certior fiat cardinalis bibliothecarius seu protector, qui delinquentem admoneat.

Codices praestantiores non conferendi, nisi de licentia Summi Pontificis.

vii. Ob ingentem copiam codicum linguis fere omnibus manuscriptorum, tum diurni temporis notis tum rerum abditarum singularitate insignium, quibus, praeter libros typis impressos propter multiplicium elegantiumque editionum praestantiam plurimi habitos, cum mulata bibliotheca Vaticana reperitur, cum factum sit ut undique concurratur ad exempla ex ipsis authographis sive exscribenda sive aliunde sumpta cum iisdem conferenda, variantibusque lectionibus illustranda, id nullo pacto nisi de Romani Pontificis pro tempore

existentis facultate in scriptis data permittatur, dummodo descriptio sive collatio huiusmodi non foret de rebus non tam gravis momenti, tunc enim facultas, solitis tamen obstricta legibus, penes custodes dumtaxat esto. Verum nolumus, imo expresse prohibemus, descriptiones collationesque praedictas, factam etiam, ut praemittitur, describendi conferendique potestate, fieri iis diebus, in quibus non solum sunt in bibliotheca feriae, verum etiam uterque custos fortasse aberit; ab altero enim eorum tradendi sunt codices manuscripti, qui sub utriusque custodia, ut praemittitur, habentur.

Horum arbitrio dandum ministris, ut publicae incumbant utilitati.

viii. Utrique custodi sicut iniungimus ut nullo pacto sinant scriptores atque alios bibliothecae ministros per dies bibliothecariis muneribus addictos in alia quaecumque, praeter ea ad eiusdem bibliothecae utilitatem conducentia et proficua ministeria incumbere; ita eorumdem arbitrio relinquimus, ut, si expediens consuerint, alicui ex scriptoribus, opus publicam luce dignum fortasse aggresso, interdum in diebus etiam huiusmodi in illo dumtaxat adornando immorari indulgeant. Prodest enim bibliothecae, ut eos habeat scriptores, qui non venales et mercenarios pro aliis, sed praeclaros ingenii labores ad publicam utilitatem conferant.

Collationes, etc. in custodum conspectu faciendae.

ix. Collationes descriptionesque quaecumque, sed praesertim ex codicibus manuscriptis faciendae, in eadem ante bibliothecam aula in custodum scriptorumque conspectu fiant, ne manuscripti codices quovis modo corrumpantur, aut folia lacerentur vel decerpantur. Qua super re a custodibus omnem requirimus, iisdemque iniungimus diligentiam.

De codicibus commodandis sanctio Sixti V servanda.

x. De manuscriptis omnibus codicibus aliò quacumque ex causa transferendis et cuicumque commodandis Sixti praedicti praedecessoris sanctionem sub iis-

dem poenis et censuris renovamus. De libris vero excusis eadem prorsus ratio et consuetudo, usque ad hanc diem retenta, firma remaneat.

Codicem, librorumque prohibitorum latorum facultas a Romano Pontifice danda facultas.

xi. Cum erronea haereticorum aliorumque auctorum scripta ac libros eorum perpetua damnatione in scriniis S. R. E. reservari mandasset Concilium Romanum anno dccxlvii sub sanctae memoriae Zacharia Romano Pontifice itidem praedecessore nostro celebratum, ac propterea in eadem Vaticanam bibliothecam magna codicum librorumque huiusmodi supellex recondita reperitur; nos per alias pariter nostras in simili forma Brevis litteras perpetuis futuris temporibus valituras, quas tenere praesentium iterum confirmamus, satis consulimus quoad custodes aliosque bibliothecae praedictae inservientes; quoad exteros vero, nemini, nisi cui ab Apostolica hac S. Sede facultatem impertitam fuisse constiterit, aut legendi aut describendi codices librosque prohibitos copia fiat.

Ignes, facisque nec de nocte in bibliothecam inducendae.

xii. Insignibus bibliothecis detrimentum atque interitum ex incuria custodiae a furibus et ab ignibus allatum fuisse memores, praecipimus ut accurate portae fenestraeque ocludantur, neque unquam ignes facesque in bibliothecam praedictam deferantur, minus vero noctis tempore codices, volumina, libros, ceteraque inibi contenta, cuicumque personae cuiusvis auctoritatis et conditionis adhibitis luminibus ostendere quivis audeat.

Opera maioris momenti in pergamenis scribenda.

xiii. Quod antiquis, antequam typographica ars inventa esset, in more positum erat ut res maioris momenti, perpetuae memoriae ad posterorum utilitatem consignandae, in membranis pergamenisque cartis potissimum scriberentur, unde quaecumque illustrium virorum pauca habemus monumenta

vetustatem temporumque iniurias vicerunt, in bibliotheca Vaticana, quae praeceteris ob ingentem codicum in membranis pergamenisque cartis tam scite exaratorum multitudinem maxime commendatur, quantum fieri potest retineatur, cum sive exempla ex vetustissimis in vili carta descriptis codicibus, nondum impressis, atque adeo blattis lineisque corrosis, ne pereant, instauranda, sive nova auctorum opera, ceteroquin luce dignissima, quomodocumque lucem non visura, sunt describenda.

Officio scriptoris vacante candidati per concursum probandi.

xix. Praeterea in deputatione cuiusvis scriptoris in posterum faciendam omnino restituatur ac servetur consuetudo, paucis ab hinc annis interrupta, candidatos nimirum scriptoris officium ambientes per plurium concursum, ut dicitur, probandi, perfecte ne linguam, cuius munus obituri sunt, praeter linguam latinam in qua debent omnes esse non mediocriter versati, calleant; politiori etiam elegantiori eiusdem linguae, praeter latinam pariter, stilo manique in exarando praestantiores sint.

In emendis libris editiones praestantiores comparandae.

xv. In emendis quoque libris, editiones elegantiores correctioresque iuxta dignitatem auctoritatemque Vaticanae bibliothecae undique conquirantur, atque ii maxime libri, adhibita omni diligentia, comparentur, qui ad orthodoxae religionis praesidium subsidiumque salutare et proficui existimantur; nec tamen omittantur libri aliarum bonarum artium, ac doctrinarum, ut bibliotheca apostolica omnium celeberrima magis magisque in dies increseat et adaugeatur.

Cardinalibus bibliothecariis data facultas alias opportuna faciendi legum.

xvi. Cetera denique, si quae in futurum novis per temporum vices legibus ordinationibusque indigere comperit fuerit, ordinanda relinquimus moderno ac pro tempore existentibus S. R. E. cardinalibus bibliothecariis seu

bibliothecae laudatae protectoribus, quos etiam rogantes, iisdem insimul committimus et mandamus ut debitam fidelemque omnium et singularum legum ordinationumque per easdem praesentes nostras litteras praescriptarum executionem et observantiam curent, promoveant, atque ab iis, quorum interest, fortiter suaviterque exigant.

Præsentibus litteris perpetuam dat. Armistalem Pontifex.

§ 6. Decernentes, easdem praesentes litteras et in eis contenta quaecumque semper firma, valida et efficacia existere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, ac illis, ad quos spectat et pro tempore quandoque spectabit, in omnibus et per omnia plenissime suffragari, et ab eis respective inviolabiliter observari, ac irritum et inane si secus super his a quocumque, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter, contigerit attentari. In contrarium facientibus non obstantibus quibuscumque.

Datum Romae, apud S. Mariam Majoram, sub annulo Piscatoris, die xxiv augusti MDCCXXXIX, pontificatus nostri anno x.

Dat. die 24 augusti 1739, pontif. anno. x.

CCLXIV.

Confirmatio ordinationis abbatis generalis Ordinis canonicorum regularium sancti Antonii Viennensis super prohibitione gestandi fictitiam caesariem.

Clemens Papa XII,
ad futuram rei memoriam.

Alia prohibito canonice huius Ordinis sub poena privationis officii gestandi fictitiam caesariem.

§ 1. Exponi nobis nuper fecit dilectus filius Petrus Verger, modernus procurator generalis Ordinis canonicorum regularium sancti Antonii Viennensis pro parte etiam dilectorum filiorum Nicolai Gasparini abbatis generalis et definitorum dicti Ordinis, quod alias, ad aue-

rendum abusum, qui inter nonnullos praedicti Ordinis canonicos regulares irrepere coeperat, utendi fictitiâ caesarie, vulgo *parucca*, illamque publice gestandi, die xx aprilis MDCCXV tunc existentes abbas generalis et definitores Ordinis praedicti, sub poenâ formalis inobedientiae, per suum decretum prohibuerunt, ne canonici regulares praedicti Ordinis crinitie praedictâ uterentur; quod a capitulo generali eiusdem Ordinis anno MDCCXX celebrato, confirmatum fuit, adiectâ in dicto capitulo poenâ privationis cuiuscumque dignitatis et officii dicti Ordinis per transgressores seu inobedientes incurrendâ: et subinde per aliud decretum a definitorio Ordinis huiusmodi die xiv septembris MDCCXXVII editum primodictum decretum renovatum remansit. Insuper, his non obstantibus, cum abusus huiusmodi sensim magis magisque in dies augeri videatur, dictus Nicolaus abbas generalis die xi ianuarii proxime praeteriti, de eorumdem definitorum unanimi voto et assensu, novam eâ super re ordinationem edidit, qua praemissa non solum confirmavit et innovavit, verum etiam de novo intimavit, decernens in contravenientes poenam suspensionis ipso facto incurrendam, eidemque poenae subiiciens canonicos regulares praedictos caesarie huiusmodi utentes, nisi illam intra terminum unius anni deponerent, prout continetur in eiusdem Nicolai abbatis generalis ordinatione tenoris qui sequitur, videlicet:

Nicolaus Gasparini Dei et Sanctae Sedis apostolicae gratiâ abbas inclitae abbatiæ sancti Antonii Viennensis, necnon canonicorum regularium sancti Augustini, Ordinis eiusdem sancti Antonii magni abbatis superior generalis.

Ad supremum sancti Ordinis nostri regimen, imparibus licet meritis, divinâ id iubente providentiâ, vocati, sacrum religiosae disciplinae depositum illibatum atque

inviolatum servare, occurrentibus difficultatibus non deterriti, alacri animo, toto affectu et totâ mentis contentione, intendimus; illudque praecipue considerantes, nobis, praeter communem omnibus pastoribus vigilantiae curam, impositum esse onus sartam tectam custodiendi laudabilem reformationis nostrae, elapso ab hinc circiter seculo institutae, formam. Verum, pro dolor!, ubi primum ex hac nostrâ laboriosâ sollicitudine fructum aliquem nos accepturos speramus, saepe comperimus malum hominem non desistere, quominus pravi operis semina iaciat, quae bonum semeu obruunt. Mala autem semina vocamus abusus et corruptelas identidem renascentes; quos quidem eradicare eo magis studere debemus, quo abundantius repullulant. Quis vero inter huiusmodi abusus invalescentem in dies quorundam canonicorum nostrorum morem non computet, amisso² naturali capitâ praesidio, comas sibi adscitias comparandi, sub vano vel salutis corporalis conservandae praetextu, germani capillitii supplendae raritatis, vel etiam, ut nonnulli aiunt, proprii commodi gratiâ? Nam, praeterquam quod hac nimium delicatâ agendi ratione videntur velle personarum saecularium habitum, qua potis est via, aemulari, infirmisque proinde scandalum ponunt, praeter id, inquam, cogitare deberent illi, non decere homines religiosos, praesertimque reformatos, tantam in curandâ cute cautionem adhibere, cum per professionem suam his vitae commoditatibus quantumvis perlicitis nuntium remiserint. Sed quorsum professionis religiosae obligationes commemoramus? Quandoquidem constat canonibus sacris et pontificiis sanctionibus vetitum esse viris omnibus ecclesiasticis, ne textilem caesariem capiti circumponant; quas certe regulas mandatis episcoporum quamplurium renovatas palam est vigere multis in dioecesibus.

Hunc porro, quem insectamur, abusum sublato cupiens venerabile definitorium, decretum ediderat xx aprilis die anno MDCCXV,

¹ Videtur legendum *intendimus* (R. T.).

² Edit. Main. legit *abisso* pro *amisso* (R. T.).

Bull. Rom. — Vol. XXIV.

73

quo, sub poenâ formalis inobedientiae, interdicebantur apud nos fictitia capillamenta (gallice *perruques*); quam legem confirmavit generale capitulum anni MDCCXX, sess. XIII, imponens praeterea transgressoribus poenam privationis cuiuscumque dignitatis et officii in Ordine, decreto venerabilis definitorii sub datâ xiv septembris anni MDCCXXVII dein renovatam.

Attamen non sine intimo cordis moerore advertimus, plures e canonicis nostris tam gravis et tam saepe iterati praecepti immemores esse, vel forte, quod peius est, ipsum parvi pendere.

Hac igitur de causâ, de reverendorum patrum definitorum consilio et assensu unanimi, ne videamur silentio nostro subditorum fovere inobedientiam, imo, ut etiam recrudescenti malo fortiora opponamus medicamenta, hocce praesenti mandato innovamus et denuo intimamus decreta tum venerabilis capituli generalis, tum venerabilis definitorii supra laudata; et insuper iubemus ut nemo ea transgredi ultra audeat, aut comas adscitias, vulgo *perruques* dictas, assumat, sub poenâ suspensionis ipso facto incurrendae. Circa eos autem, qui huiusmodi comis fictitiis seu perrucis nuntuntur, decernimus, ut, nisi eas deposuerint intra annum a praesentium intimatione computandum, simili suspensionis poenae exemplo subiaceant, stricte iniungentes omnibus et quibuscumque respective domorum nostrarum superioribus, ut praesens decretum in oratorio publice legi, in libris insinuationum interseri, ac sedulo observari curent, nosque de praedictorum executione certiores faciant. Datum apud S. Antonium Viennensem die xi ianuarii anno MDCCXXXIX. N. GASPARINI abbas generalis S. Antonii. De mandato praefati reverendissimi abbatis generalis S. BORDET, def. secr. *Loco* † *Sigilli*.

§ 2. Quoniam autem, sicut dictus Petrus procurator generalis nobis subinde exponi fecit, ordinatio praeserta, ad regularis disciplinae mantentionem necessaria, debitae executioni adhuc demandata

Dictam legem sub variis praetextibus inobservatam nonnullis auctoritate apostolica communiti potuit procurator generalis.

non fuit ex eo quod quidam ex praedictis canonicis regularibus, sive in hac alma Urbe nostra, seu in Avenionensi, aliisque civitatibus existentes, sub fictis et ementitis vel saltem vanis et subtilibus praetextibus, caesarie huiusmodi utendi licentiam a nobis seu nostris et Sedis Apostolicae nunciis reportaverint; quod cum religiosae modestiae regularique observantiae contrarium, tum nihil saepius nihilve strictius tum a sacris canonibus tum per Concilium Tridentinum Ordinisque praedicti statuta praeceptum¹ existit, dedecetque viribus regularibus eo uti ornamento: proinde dictus Petrus procurator generalis ordinationem praedictam per nos confirmari, ac in praemissis opportune indulgeri providerique per nos plurimum desideret:

Exm itaque confirmat Clemens.

§ 3. Nos, ipsum Petrum procuratorem generalem specialibus favoribus et gratiis prosequi volentes, et a quibusvis excommunicationis, suspensionis et interdicti, aliisque ecclesiasticis sententiis, censuris et poenis, a iure vel ab homine, quavis occasione vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatus existit, ad effectum praesentium dumtaxat consequendum, harum serie absolventes et absolutum fore censentes, supplicationibus suo et eorundem abbatis generalis et definitorum nomine nobis super hoc humiliter porrectis inclinati, praesertim ordinationem a memorato Nicolao abbate generali de unanimi dictorum definitorum voto et assensu ut praefertur factam, cum omnibus et singulis in ea contentis, auctoritate apostolica, tenore praesentium, approbamus et confirmamus, illique inviolabilis apostolicae firmitatis robor adiciamus, omnesque et singulos iuris et facti defectus, si qui desuper quomodolibet interverint, dicta auctoritate supplemus et

¹ Forsan legendum *prohibitum* (R. T.).

sanamus, necnon quascumque licentias et facultates gestandi caesariam praedictam per quoscumque dicti Ordinis canonicos regulares tam a nobis quam a nostris et Sedis praedictae nunciis seu a quibusvis aliis, sub quavis causa, ratione et praetextu obtentas et pro tempore oblinendas, per praesentes, auctoritate et tenore praedictis, annullamus, cassamus et irritamus, viribusque et effectu evacuamus, ac annullatas, cassatas et irritas, ac nullius roboris et momenti fore et esse declaramus.

§ 4. Decernentes, easdem praesentes litteras, et in eis contenta quaecumque, firmas, validas et efficaces existere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, ac illis, ad quos spectat et pro tempore quandocumque spectabit, plenissime suffragari, et ab illis respective inviolabiliter observari, sicque in praemissis per quoscumque iudices ordinarios et delegatos, etiam causarum palatii apostolici auditores, ac S. R. E. cardinales, etiam de laterè legatos et dictae Sedis nuntios, sublata eis et eorum cuilibet quavis aliter iudicandi et interpretandi facultate et auctoritate, iudicari et definiri debere, ac irritum et inane si secus super his a quoquam, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter, contigerit attentari.

§ 5. Non obstantibus praemissis, ac constitutionibus apostolicis, necnon dicti Ordinis, etiam iuramento, confirmatione apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis, statutis et consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis et litteris apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis et innovatis; quibus omnibus et singulis, illorum tenores, praesentibus pro plene et sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis aliàs in suo robore permansuris, ad praemisso-

Sicque in perpetuum praecipit observari.

Contraria tollit.

rum effectum, hac vice dumtaxat, specialiter et expresse derogamus; ceterisque contrariis quibuscumque.

Datum Romae, apud S. Mariam Maiorem, sub annulo Piscatoris, die ix septembris MDCXXXIX, pontificatus nostri anno x.

Dat. die 9 septembris 1739, pontif. anno x.

CCLXV.

Confirmatio regularum pro monachis Graecis Melchitis nuncupatis Congregationis sancti Ioannis Baptistae in Soairo in Monte Libano Romae dependentibus ad ecclesiam S. Mariae in Domnicâ, quae ecclesia etiam cum omnibus dependentiis eisdem conceditur.

Clemens Papa XII,
ad futuram rei memoriam.

Prooemium.

Sol iustitiae Iesus Christus fidei nostrae auctor et consummator, qui, sicut aquila provocans ad volandum pullos suos et super eos volitans, expandit alas suas et assumpsit eos atque portavit in humeris suis, gallinae quoque similitudinem congregantis sub alas pullos suos assumere voluit, inter praecipua divinae charitatis ornamenta catholicae Ecclesiae sponsae suae legata, hoc prae ceteris in fine commendare dignatus est, ut tamquam communis omnium fidelium mater ex universis quae sub caelo sunt nationibus filios ad ipsius sinum accurrentes amantissime exciperet ac foveret. Eapropter Romanae Ecclesiae Summi Pontifices praedecessores nostri, quos suos in terris vicarios usque ad consummationem saeculi constituit pastorum princeps, eiusdem exemplis eâ qua decet veneratione semper obsequentes, non solum populos e remotissimis ac dissitis regionibus ad omnium ecclesia-

rum matrem et magistram venientes benignissime complexi sunt, verum etiam in omnes orbis terrae partes apostolicos viros, qui undique conquirerent, allicerent, atque ad ipsam deducerent filios, mittere consueverunt. Nos autem, quibus nullum est iucundius solatium, quam ut Romanae Ecclesiae per spirituale conubium nobis desponsae¹ eos etiam demus filios, qui, licet alibi nati, hic tamen instituti, ad fratres suos communi matri conciliandos aliquando pergant, nunquam omisimus, quin laudatissima eorumdem praedecessorum nostrorum studia consecraremur.

§ 1. Enimvero inter alios diversarum nationum dilectos filios, quibus in hac alma Urbe nostra et alibi opportuna apostolicae benignitatis commoda impertiti sumus, dilectis itidem filiis monachis Graecis Melchitis dictis Congregationis S. Ioannis Baptistae in Soairo in Monte Libano, qui e Phoeniciâ sive Syria Romam appulerunt, ecclesiam S. Mariae in Domnicâ seu Domnicâ, vulgo *della Navicella*, de dilecti filii nostri Nicolai S. R. E. presbyteri cardinalis Coscia nuncupati eiusdem ecclesiae titularis consensu, die xxiii iulii anno MDCXXXIV concessimus. Ecclesiae vero adiectarumque eidem parvarum aedium rerumque sacrarum et profanarum possessionem illi die xxix eiusdem mensis et anni adierunt.

§ 2. Interea temporis nonnullas sibi regulas pro debita iuxta eorundem institutum regularis disciplinae observantia praescripserunt: quas, cum dilectus pariter filius noster Ludovicus S. R. E. praefatae presbyter cardinalis Belluga nuncupatus accurate perpensas probasset, apostolicae etiam auctoritatis nostrae confirmatione dignas existimavit.

Ecclesia S. Mariae in Domnicâ monachis Soaritibus data.

Regulas si sibi constituerunt.

¹ Forsan legendum *desponsatae* (R. T.).

Earundem autem tenor est qui sequitur, videlicet:

Regulas pro monasterio S. Mariae in Domnica monachorum Graecorum Melchitarum Congregationis S. Ioannis in Soairo nuncupatae.

Monachi post studia parati debent esse ad obeundas missiones.

I. Cum hoc monasterium S. Mariae in Domnica a sanctissimo domino nostro Clemente XII, pontifice maximo, ad propagandam conservandamque religionem catholicam Romanam apud Melchitas graeci ritus in Syria, monachis catholicis eiusdem nationis Congregationis S. Ioannis in Soairo concessum sit: dabit operam eiusdem loci abbas ut ex monachis, quos de familia perpetuo habere debet, nonnulli religiosi ad litterarum studium deligantur, qui, eo completo, prompti paratique sint ad eas missiones obeundas, ad quas illos sacra Congregatio de Propaganda Fide mittendos iudicabit.

Qualitates requirendae in monachis Romanam ab abbate generali mittendis.

II. Oneratur conscientia abbatis generalis, ne Romam mittat nisi monachos iam professos, singulari pietate ornatos, moribus integerrimis praeditos, et optima corporis valetudine instructos: ii vero, qui ad studia erunt designati, nec sint aetate minores annis duodeviginti, nec maiores annis quadraginta. Omnes praeterea debent, vel esse sacerdotes, vel ad sacerdotium, aetate a sacris canonibus praescripta, hic in Urbe ab episcopo graeci ritus promoveri.

Unus ex cardinalibus Congregationis de Propaganda Fide huic monasterio datur in protectorem.

III. Unusquisque dimissorias abbatis generalis secum deferre teneatur, quae statim eminentissimo domino protectori erunt exhibendae. Is autem semper erit unus ex cardinalibus sacrae Congregationis de Propaganda Fide, cuius directioni ac regimini tam monachi quam monasterium praefatum S. Mariae in Domnica subiaceat.

Iuramentum a monachis studentibus praestandum.

IV. Simul ac Romam pervenerint, expleto mense, spiritualibus exercitiis decem vel octo dierum spatio diligenter incumbant: quibus peractis, qui ad studia sunt destinati, coram abbate iuramentum praestent iuxta formulam hic appositam, exhibendum postea in proprio autographo sacrae Congregationis de Propaganda Fide: Ego N. N. monachus professus Congregationis monachorum Graecorum Melchitarum S. Ioannis in

Soairo nuncupatae iuro et promitto in manibus R. P. N. N. abbatis monasterii S. Mariae in Domnica, me ab hoc monasterio non discessurum, neque discedere curaturum mediate vel immediate per me vel per interpositam personam, nisi ex legitima causa admittenda ab eminentissimo ac reverendissimo domino cardinali protectore; insuper pro fide catholica propugnanda ad eum locum sine repugnantia me iturum, ad quem a sacra Congregatione de Propaganda Fide destinatus fuero. Sic me Deus adiuvet, et haec sancta Dei Evangelia.

V. Tam studentes quam ceteri monachi ultra octo annos in praedicto monasterio morari non poterunt. Quod si aliqua urgeat necessitas, et ratio expostulet ut aliquis eorum, vel perpetuo, vel ad aliquod certum tempus, ultra octo illos annos moretur, facultas omnino ab eminentissimo protectore petatur, excepto abbate, cuius mora in hoc monasterio vel regressus in Syriam a generali abbate dependet.

Tempus morae per singulos monachos in hoc monasterio faciendae.

VI. Omnes sint subiecti abbati generali in Syria residenti, itemque abbati qui ab eodem in praedicto monasterio constituitur. Abbas autem ad hoc monasterium destinatus patentes suas litteras eminentissimo protectori exhibebit. Nec abbati vero nec aliis liceat aliquem monachum in Syriam, nondum completis octo annis, absque facultate et consensu eminentissimi protectoris dimittere.

Cui monachi et abbas subiecti esse debeant.

VII. Omnes diligenter observent regulam et monasticas constitutiones, quae apud reliquos eiusdem Congregationis monachos Graecos Melchitas in Syria vigent et solent observari. Praeterea servent ritum graecum a S. R. E. approbatum iuxta decretum sacrae Congregationis de Propaganda Fide, tam quoad sacram liturgiam ac divina officia, quam quoad ieiunia.

Regulae et ritus iuxta observandi.

VIII. Monasterii abbas monachos de rebus omnibus necessariis provideat, et in iis quae ad victum et vestitum spectant, quoad fieri poterit, consuetudinem ceterorum Syriae monasteriorum sequatur.

Cura abbatis de monachis.

IX. Doccantur monachi, praeter linguam arabicam et graecam, etiam superiores scientias, videlicet dialecticam, philosophiam ac theologiam, tam moralem quam polemicam. Quod si contingat ut aliquis idoneus ad linguam latinam habeatur, permittat abbas ut ille in monasterio, ultra annos praescriptos, alterum annum vel duos etiam commoretur, habitam tamen eminentissimi protectoris facultate.

Methodus studiorum praescripta.

Tempore lectionum domo egredi oemo debet nisi ex urgenti necessitate.

Studentes officii distractivis non onerandi.

Visitationes monasterii per eminentissimum protectorem et secretarium sacrae Congregationis de Propaganda faciendae.

Quolibet die dominico habenda catechesis.

X. Lectiones tum linguarum tum scientiarum in publico loco sunt habendae per quinque dies qualibet hebdomada, exceptis diebus festis, necnon vacationibus, quas eminentissimus protector describi in catalogo iubebit; horis quidem antemeridianis per horam cum dimidio; horis vero pomeridianis per unam horam: ita tamen ut horarum canonicarum in choro ab omnibus simul pensum quotidianum persolvatur.

XI. Prohibentur lectores et studentes vel se se quotidianis lectionibus eximere, vel domo, diebus sibi ad studium statutis, sub quocumque praetextu vel causa exire, nisi post completas lectiones absolutasque ceteras exercitationes die illa peragendas. Primo monasterii tamen necessitate permittitur abbati sacerdotes studentes ad sacram liturgiam celebrandam extra domum destinare ad summum duos per hebdomadam, ita ut in sequenti alii duo primis succedant.

XII. Studentes officii distractivis non onerentur, ut puta, procuratoris, cellerarii et similibus, quae studiis litterarum obesse credantur.

XIII. Quolibet semestri publicum habeatur examen circa cuiusque studentis profectum coram abbate, ceterisque monachis sacerdotibus: semel in anno eminentissimus protector una cum reverendo patre domino secretario sacrae Congregationis de Propaganda Fide, vel hic solus una cum aliquo linguae arabicae et graecae perito, necnon scientiarum, quibus monachos operam dare contigerit, visitare monasterium dignetur ad explorandum studentium progressum atque monachorum statum agnosendum.

XIV. Omnibus diebus dominicis singuli studentes per turnum in publico monachorum 1 Videtur pro Primo legendum Pro (R. T.).

conventu concionem, seu catechesim, vel solutionem alicuius casus conscientiae, aut difficultatis ex theologia polemica habeant.

Completo studiorum cura monachi in Syriam transmittendi.

XV. Completis annis octo, nulla interposita mora, monachi studentes, cum consensu eminentissimi protectoris, in Syriam ad abbatem generalem transmittantur; illosque idem abbas generalis in illo monasterio collocabit, prout magis expedire in Domino iudicabit.

Hospitalitas servanda.

XVI. Peregrini Graeci Melchitae, qui ex Syria, Palaestina et Aegypto ad Urbem sacra loca visitaturi accedunt, iuxta religiosae hospitalitatis regulam ad triduum excipiantur.

Approbatio regularum per cardinalem Belluga.

Nos infrascripti regulas istas, monachis Graecis Melchitis Congregationis sancti Ioannis Baptistae in Soairo nuncupatae apud ecclesiam S. Mariae in Domnica habitantibus praescriptas, diligenter accurateque perpendimus. Cumque nihil contineant, quod orthodoxae fidei, bonis moribus aut disciplinae monasticae adversetur, dignas iudicamus, quae litteris apostolicis confirmentur. In quorum fidem, hac die III augusti MDCCLXXXIX.

LUDOVICUS card. BELLUGA.

§ 3. Quoniam autem, sicut monachi praedicti nobis nuper exponi fecerunt, ipsi supradicta omnia, et praesertim regulas, quo firmiter subsistant et serventur exactius, apostolicae confirmationis nostrae munimine corroborari summo opere desiderant: nobis propterea humiliter supplicari fecerunt, ut, non solum sibi in praemissis opportune providere, verum etiam emolumenta eidem ecclesiae addicta sub titulo simplicis beneficii seu canonicatus, dilecto pariter filio Francisco Clementi Ceccarini presbytero collati, et per eum de praesenti possessi, ipsis, post eiusdem Francisci Clementis obitum, nunc pro tunc in perpetuum assignare de benignitate apostolica dignaremur.

Ipsi monachi eas confirmari possunt.

§ 4. Nos, ipsos exponentes specialibus favoribus et gratiis prosequi volentes

Praeslat Pontifex et monasterio uniti beneficii

1 Verba autem, sicut nos addimus (R. T.).

les, et eorum singulares personas a quibusvis excommunicationis, suspensionis et interdicti, aliisque ecclesiasticis sententiis, censuris et poenis, a iure vel ab homine, quavis occasione vel causâ latis, si quibus quomodolibet innotatae existant, ad effectum praesentium dumtaxat consequendum, harum serie absolventes et absolutas fore censentes, huiusmodi supplicationibus inclinati, concessionem memoratae ecclesiae S. Mariae in Dominicâ seu Dominicâ eisdem monachis Graecis Melchitis, de consensu dicti Nicolai cardinalis et titularis, cum omnibus et singulis rebus et suppellectilibus tam sacris quam profanis in eâ existentibus, aediumque ecclesiae praedictae annexarum et connexarum, necnon possessionem praemissorum omnium a monachis praedictis captam, et regulas praesentibus, auctoritate apostolicâ, tenore praesentium, approbamus, illisque inviolabilis apostolicae firmitatis robur adiicimus, omnesque et singulos iuris et facti defectus, si qui desuper quomodolibet intervenerint, supplemus et sanamus, dictosque monachos, donec et quousque ibidem remanserint, et ecclesiae praedictae inservierint, in locum eiusdem Francisci Clementis, quoad possessionem praefati simplicis beneficii ecclesiastici seu canonicatus nuncupati, dictae ecclesiae annexi, post Francisci Clementis praedicti obitum, in omnibus et per omnia, auctoritate et tenore praedictis, substituímus et subrogamus. Ceterum volumus, ut fructus, redditus et proventus dicti beneficii, donec et quousque ipse Franciscus Clemens vixerit, illi persolvantur, et monachi praedicti, non nisi post obitum huiusmodi, seu renunciationem aut cessionem beneficii huiusmodi per memoratum Franciscum Clementem ad eorum favorem faciendam, dicti be-

neficii possessionem apprehendere, illiusque bonorum ac dictorum fructuum, reddituum et proventum administrationem suscipere, gerere et exercere possint et valeant, nec alicui licitum sit post obitum Francisci Clementis praedicti in illo se ingerere, seu de illo disponere.

§ 5. Decernentes, easdem praesentes litteras semper firmas, validas et efficaces existere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, ac ab illis, ad quos spectat et pro tempore quandocumque spectabit, in omnibus et per omnia plenissime suffragari, et ab eis respective inviolabiliter observari, sicque in praemissis per quoscumque iudices ordinarios et delegatos, etiam causarum palatii apostolici auditores, iudicari et definiri debere, ac irritum et inane quidquid secus super his a quoquam, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter, contigerit attentari.

§ 6. Non obstantibus praemissis, ac, quatenus opus sit, piae memoriae Pauli II et aliorum Romanorum Pontificum praedecessorum nostrorum de rebus Ecclesiae non alienandis, aliisve apostolicis, ac in universalibus provincialibusque conciliis editis, generalibus vel specialibus, constitutionibus et ordinationibus, ac dictae ecclesiae et beneficii, etiam iuramento, confirmatione apostolicâ, vel quavis firmitate aliâ roboratis, statutis et consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis et litteris apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis et innovatis; quibus omnibus et singulis illorum tenores praesentibus pro plene et sufficienter expressis ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis aliâs in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum hac vice dumtaxat, specialiter et expresse derogamus; ceterisque contrariis quibuscumque.

Praesentium litterarum firmitas.

Contrariorum derogatio.

Datum Romae, apud S. Mariam Maiorem, sub annulo Piscatoris, die XIV septembris MDCCLXXXIX, pontificatus nostri anno X.

Dat. die 14 septembris 1738, pontif. anno X.

CCLXVI.

Confirmatio nonnullorum decretorum pro collegio Anglorum noncupatorum de Urbe.

Clemens Papa XII,
ad futuram rei memoriam.

Quare statuta in Concilio Tridentino seminariorum erectio.

Apostolica haec Sancta Sedes, ut, quales ad animarum salutem et Dei gloriam Christi ministros et dispensatores ministeriorum Dei optat, tales sibi formaret integerrimos, atque christiano populo exhiberet, in Tridentinâ Synodo statuendum curavit, ut in omnibus ecclesiis cathedralibus, ubi reddituum¹ locorumque conditio patiebatur, adolescentium collegia, sive seminaria, ex quibus, experientiâ magistrâ, compertum erat quanta catholicae Ecclesiae utilitas extitisset, instituerentur, atque insimul ratio qua erigantur, erectaque ecclesiasticis institutis erudiantur, consultissime traderetur.

Alorum exemplo diversa dationum collegia a Pontificibus constructa; et proborum virorum visitationi commendata.

§ 1. Hinc Pius IV felicitis recordationis aliique subsequentes Romani Pontificis praedecessores nostri, ut ceteris antistibus exemplo praeirent ac facem praeferrerent, quamplurima in hac almâ Urbe praesertim atque alibi a fundamentis excitata, tum pro omnium indiscriminatim tum pro nonnullarum seorsim nationum dumtaxat commoda collegia et seminaria atque instructa, saluberrimis etiam legibus ac regulis communire studuerunt. Quoniam autem omnia sanctissime constituta, nisi advigiletur ut eadem quo ab initio statuta

¹ Edit. Main. legit *reditum* (n. T.).

spiritu, atque iisdem deinceps, quibus dum primus in virtutibus proficiendi ardor fervebat disciplinae studiis servata sunt, imposterum custodiantur, lapsu temporis sensim in desuetudinem abire conspiciuntur, ut non solum sarta tectaue semper consisterent, verum etiam stabiliori observantiâ firmarentur, iidem praedecessores nostri consueverunt nonnullos interdum deputare diligentissimos inspectores, qui, collegia seu seminaria huiusmodi, etsi legum regularumque praescriptarum observantissima, adeuntes, abusus, si qui forte irrepissent, tollerent, novis, quas oportunitas ac ratio suaderent, indicendis legibus collabentem disciplinam instaurarent, et, quaecumque ad virtutum incrementum proficua et magis necessaria perspexissent, praescriberent praeciperentque.

§ 2. Nos vero luculentissime eorumdem praedecessorum nostrorum vestigiis insistentes, quantum cum Domino potuimus, nostras quoque hanc in rem partes conferre non omisimus, ac, postquam nonnulla alibi collegia ereximus, salutaria etiam apostolicae providentiae remedia ceteris huius almae Urbis praedictae collegiis adhiberi voluimus. Quae quidem ne ab ecclesiâ S. Thomae et collegio Anglorum de Urbe nuncupato desiderari pateremur, dilectis filiis nostris Ioanni Antonio de Viâ et Dominico Riviera presbyteris S. R. E. cardinalibus, ac dilectô filio magistro Philippo de Montibus, nostro et Apostolicae Sedis notario protonotario nuncupato, et Congregationis venerabilium fratrum nostrorum S. R. E. praedictae cardinalium Propagandae Fidei praepositorum secretario, ab anno MDCCLXXXIX tale officium commisimus.

§ 3. Qui sane, pro singulari sapientiâ, religionis zelo, charitate et dexteritate,

Quibus cardinalibus de mandata collegii Anglorum de Urbe visitatio.

Decreta ab eis lata.

iniuncto muneri cum cumulatissime fecissent satis, nonnulla pro recta rerum omnium administratione et stabilitate ediderunt decreta tenoris qui sequitur, videlicet:

Decreta sacrae visitationis apostolicae ecclesiae S. Thomae et collegii Anglorum de Urbe.

De ecclesia.

Reparationes faciendae.

Cum ex inscripto lapide de consecratione ecclesiae constet, ut in quolibet anno v kalendas octobris celebretur commemoratio, signa consecrationem denotantia, temporis antiquitate quasi penitus deleta, renoventur.

Reaptentur lacunaria et tecta, quorum portio ad meridiem vergens decliviori casu deprimatur, renovatis tignis pluviali aqua marcidis.

Ligneum altare S. Sabini episcopi ex lapidibus construatur, et altare SS. Crucifixi in lateribus restauretur.

Antiphonaria librique chorales rubris obtegantur membranarum, et oricalchi muniantur fibulis.

Dealbentur tabulae chorum dividentes a mesaula ecclesiae supraposita, in cuius extremitate erigitur sacellum B. Mariae Virgini dicatum, quod decentiori forma custodiendum decernimus.

Liber retinendus pro aduocandis nominibus mortuorum

Cum ex Bulla Eugenii Papae IV concessum fuerit ecclesiae ius tumulandi, retineatur liber, in quo nomina defunctorum eorumque tumulationis dies adnotentur, ne imposterum ambigendum sit de privilegio nuper in iudicium revocato a parochia S. Stephani de Cacco.

De sacario.

Sacrae suppellectilium reponenda.

Conficiatur infra mensem inventarium sacrarum suppellectilium et linteaminum, descriptis etiam argenteis vasibus, et officium custodis sit omnia in suo ordine disposita non minus fideliter quam perpulite asservare.

Addantur armaria, ut lintea et sacra suppellex commodius extendatur; quod si angustia sacrarii non omnia custodienda patitur, ex superioribus cubiculis unum pro dicto usu occupetur.

Planetae viridis et violacei coloris cum duobus manipulis et stolis albis renoventur.

Præfectus spiritus sit etiam præfectus ecclesiae et sacrarii, et omnia, quae ad utriusque pertinent, accurate disponat; et quolibet mense, confecto catalogo missarum et orationum dicendarum, in quolibet recurrentis mensis hebdomada de onerum adimplemento diligenter inquiret.

Officium præfecti sacrarii.

De oneribus perpetuis.

In conficienda nova tabella onerum missarum in sacrario detinenda adnotetur missa perpetua, elapsis mensibus relicta ab equite Thoma Déheram iuxta declarationem faciendam a sacra Congregatione Concilii, et infra duos menses doceatur de adimplemento omnium legatorum; praeterea in libro missarum scribatur proprio celebrantium characterem non tantum dies, verum etiam altare, in quo et pro quibus fuerit celebratum.

Singulis legatorum satisfaciendum oneribus.

De hospitio peregrinorum.

Nemo excipiat hospitio, nisi sit Anglus et Catholicus, praebatque litteras testimoniales vicariorum apostolicorum Angliae, et Romam venerit devotionis causa.

Qui sint hospitio excipiendi, et quoto tempore.

Peregrini nobiles per triduum, ignobiles per dies octo alantur, sicut et sacerdotes, licet nobilitate fulgentes; in reliquis observentur antiqua hospitii statuta et decreta cardinalis Francisci Barberini senioris.

In eleemosynis, quae laudabili consuetudine quotidie ex mensae reliquiis per cystulas egenis partiuntur, familias pauperum Anglorum praeponendas mandamus.

De valetudinario.

In quolibet valetudinarii cubiculo exiguum habeatur tintinnabulum, ut infirmi per eius sonitum commode vocare possint curatorem aegrotantium.

Infirmorum curator.

Ad invisendos infirmos non adeant simul omnes eiusdem camerae alumni, sed tantum duo vel tres hora recreationis arbitrio eorumdem infirmorum de licentia patris ministri.

De bibliotheca.

Augeantur aeque sumptu libri controversiarum catholicorum auctorum, haereticas praecipue Anglorum opiniones refellentium.

De libris controversiarum augendis.

Distribuantur dies, quibus per classes separatim alumni uti valeant bibliotheca, ne ad eam turmatim accedant.

Nemo libros sine licentia patris rectoris in scriptis obtinenda in proprium cubiculum deferat, et nacta facultate, tradat bibliothecae custodi licentiae schedulam, adnotando sub ea proprio characterem nomen suum, et librum sibi commodatum.

De archivio.

Infra tres menses ordinatim disponantur scripturae et libri relative ad generalem indicem in archivio repertum, et iuxta quem fuerunt olim diligenter retenti.

De collegio.

Porta clathrata introrsum atrii a ianitore clausa custodiatur, ne per eam discurrentibus alumni per deambulacrum ad vestibulum pateat aditus.

Alumni neque morentur, neque accedant ad vestibulum, neque extraneos in collegium, multoque minus in cubacula admittant absque licentia patris rectoris seu ministri.

De cubiculis alumnorum.

Cubicula unius camerae et alterius.

Ordo cubiculorum ita disponatur, ut cubacula unius camerae sint prorsus distincta atque seiuncta a cubiculis alumnorum alterius camerae.

Cum de more in quolibet semestri immutanda sint per sortes alumnorum cubacula, eis vetitum sit tabulas pictas, aliasque imagines, praeter illas retineri solitas, muris figere, ne per glutinamentum sive clavorum foramina dealbati parietes deformentur.

Eisdem pariter alumni sociorum introductio in cubacula atque comestibulum retentio sine licentia superiorum sit omnino vetita.

Non liceat alumni studii tempore et horis somno assignatis e cubiculis egredi, et cura sit patris ministri per se ipsum vel per alium diu noctuque non modo cubacula, sed etiam armariola alumnorum saepesaepe explorare.

De officinis.

Officialis cuiuscumque officinae, et praesertim custos cellae vinariae et obsonator, librum retineat, in quo dietim et distinctim adnotetur introitus et exitus rerum, ad quamlibet ex officinis spectantium, ut com-

puta a patre rectore vel collegii ratiocinatore semper et quodcumque exigi possint.

De coenaculo.

Dum per alumnos in prima mensa epulatur, rigorosum observetur silentium, ut pabulo sacrae et ecclesiasticae lectionis manducantes spiritum reficiant.

Nulla penitus differentia intersit inter mensam patrum Societatis in collegio degentium et mensam alumnorum; quinta et septima feria una addatur portio, ut prandium suam singulis hebdomadae diebus quantitatem conformem habeat; solemnioribus autem festis, una ex multis portionibus de more dari solitis subducatur: merendae autem, quae diversis anni temporibus praebentur, omnino tollantur; arbitrio tamen patris rectoris relinquatur facultas concedendi merendas, dum autumnalibus vacationibus Monte Portii alumni rusticantur; et denique praeter ientaculum, prandium et coenam vetitum sit quid minimum cibi vel potus, sive ruri, sive in Urbe, alumni suppeditare.

De administratores collegii.

Administratio et gubernii cura in Anglico exercenda collegio cum provide fuerit a Gregorio XIII patribus Societatis leu commissa; idcirco a superioribus dictae venerabilis Societatis destinentur quinque religiosi sacerdotes et quatuor fratres laici, quibus collegii cura sit demandata, neque praefixus numerus quovis praetextu absque speciali facultate eminentissimi protectoris augeatur neque minuatur, ne per incrementum religiosorum numerus alumnorum decessat, vel per detrimentum necessarii deficiant officiales.

Numerus patrum Societatis leu collegii sorvitiu.

Ex sacerdotibus constituatur rector, minister, praefectus spiritus et duo magistri; ex laicis ianitor, distributor, obsonator et socius patris rectoris. Praeterea duo adsint praefecti sacerdotes saeculares, et quatuor famuli stipendio conducti, nempe coquus et eius adiutor, sartor et sutor.

De rectoribus.

Cum non modo rectoris officium sit ea quae ad domesticam collegii disciplinam, sed etiam quae ad rectam reddituum administrationem pertinent exercere, in quo

Rector ex illis desumendus.

maxima requiritur solertia ad compescendas ministrorum oeconomiam exercentium fraudes atque incuriam, ex quibus collegium non leve tulit detrimentum; ideoque statui-mus, ut imposterum deputandi sint rectores Itali, dummodo tamen ex patribus Societatis non adsit Anglus qui diu in Italiâ versatus reperiatur idoneus ad officium rectoratus exercendum: sed cum patris Henrici Sheldon zelus et industria in dicto officio nobis innotescat, confirmandum esse duximus per aliud triennium, et ultra, quatenus expedire videbitur.

Iniungimus rectori pro tempore exi-stenti omnia ad suum munus spectantia, et in praesentibus decretis per nos sancita, accurate et diligenter adimplere, et suo exemplo ceteris praesse, ut unusquisque, a Deo ad evangelicum opus apostolici instituti vocatus, suum munus, de quo erit Deo ratio-nem redditurus, quamdiligenter absolvat.

De ministro et praefecto spiritus.

Patris ministri vigilantiae committitur, ut ab alumnis constitutiones, nec non de-creta in praesenti apostolicâ visitatione circa eorum disciplinam exarata, adamussim ob-serventur; et praefecti spiritus sit nedum illos solidâ pietate imbueri, sed etiam in quolibet mense speciali instructione eis pro-ponere quae missionario decent, et quae sint virtutes excolendae et quae vitia a vi-nae Christi cultore praecipue vitanda.

De magistris.

Duo sint in collegio magistri, unus con-troversiarum et sacrae Scripturae, alter theo-logiae moralis; lectiones vero proponendae aptentur speciali instituto Anglicae missio-nis, ad quam per iusiurandum fuerunt alu-mni feliciter vocati.

Magister controversiarum sit etiam prae-fectus studiorum, et sedulo inquirat de pro-fectu studentium, atque eos particularibus exerceat disputationibus suis congruis tem-poribus praefiniendis.

Magister theologiae moralis habeat onus repetendi lectiones in Collegio Romano au-ditas a logicis et methaphysicis.

De laicis et famulis.

Fratres laici et famuli singillatim obser-

vent ea quae disponuntur in instructione decretis adiiciendâ.

De numero alumnorum.

Licet ex Bullâ foundationis praescribatur numerus quinquaginta alumnorum, quibus addendi sunt alii duo ex legatis Hugi Or-vens et Bernardini Pippi, attamen cum prae-sentes collegii redditus ad alendum prae-scriptum numerum minime sufficiant, pro nunc ad quinquaginta tantum comprehensis duobus alumnis legatariis reducimus.

De admittendis et de methodo observandâ in admissione alumnorum.

Nemo admittatur inter alumnos, nisi sit anglus catholicus, et, qui natus fuerit in exterâ regione, saltem a patre anglo sit genitus.

Admittendi humaniores calleant litteras, ut illico ad logicae studium valeant incum-bere: et cum hac sanctione, a Bullâ et regu-lâ foundationis praescriptâ, saepe saepius non sine maximo aŋglicae missionis detri-mento recessum fuerit, ideoque districte iu-bemus ne imposterum iuvenes in alumnos quavis de causâ recipiantur, nisi humanarum litterarum studia absolverint.

Cum optimus iuvenum delectus non pa-rum ad assequendos uberrimos religiosae institutionis fructus proficiat, summa itaque in electionibus faciendis diligentia adbibeatur; et infrascriptam methodum observandam mandamus:

Rector per annum antea eminentissimum cardinalem protectorem, penes quem tota sit electionis potestas, certior et quae loca fuerint sequenti anno vacatura, ut, expeditis per eum litteris ad vicarios Angliae pro habendis novis alumnis, committat examen iuxta formam praescriptam a decretis car-dinalis Barberini senioris; si vero vicarii apostolici optatis iuvenibus careant, tum ab eminentissimo protectore alumni ex col-legiis Duaci et Audumaropoli exquirantur.

Ad praelectos candidatos expeditur lit-terae nominationis subscriptae ab eminentissimo protectore, et eius sigillo munitae, quibus electi Romam venientes labente au-tumno ingressum in collegium obtinebunt; verum, priusquam in alumnos excipiantur,

Qualitates ad-mittendorum.

per quatuor aut sex menses in probatione manebunt; quo tempore officium sit rectoris, ministri et studiorum praefecti de moribus, indole, ingenio, valetudine et voca-tione sedulo inquirere, ut, si quis minus ido-neus reperiatur, cum assensu eminentissimi protectoris statim dimittatur.

Elapso probationis tempore in alumnos cooptandi per spiritualia exercitia de iura-mento praestando a praefecto spiritus triduo instruuntur; quibus absolutis, iuramentum ab Alexandro VII praescriptum coram patre rectore praesent, subscribendo ulterius for-mulam praedicti iuramenti, cuius exemplar sacrae Congregationi de Propagandâ Fide servandum tradatur.

De alumnorum dimissione et viatico.

Alumni, qui studiorum cursum compleve-runt, et ad sacrum presbyteratus ordinem fuerunt evecti, priusquam ad Angliae mis-sionem expediantur, deputatis examinatori-bus ab eminentissimo protectore coram pa-tre rectore diligenti subiiciantur examini, et idonei reperti, ad missionarii munus sub-eundum, litteris commendatitiis dicti emi-nentissimi protectoris ad vicarios apostolicos directis, muniantur, atque in Angliam de-signato itinere, necnon soluto, arbitrio emi-nentissimi protectoris, viatico scutorum qua-dringenta, mittantur.

Caveant alumni ita dimissi, et Angliam profecturi, ne in exterâ vagent regiones, minusque a iuratâ vocatione quovis prae-textu, etiam melioris boni, deflectant; qua-propter recto tramite et expedite ad exer-cendam missionem se conferant, vicariis-que apostolicis se sistant, eorum mandatis in evangelico ministerio accurate obtempe-rando.

Alumni apud monasteria monialium Angli-carum in Belgio degentes sacra-mento praestito non satisfaciant.

Cum vero nonnulli ex alumnis sibi male suadeant missionis iuramento satisfacere, si apud monialium anglicarum conventus et monasteria in Belgio existentia confessarii munus suscipiant: maturo hac de re per nos habito examine, necessarium duximus declarare, quod, cum collegii institutum con-sulere voluerit missionibus peragendis in Angliâ haereticâ pravitate laboranti, prae-dictum munus, tamquam in exterâ et catho-

licâ regione exercitum, a rectâ collegii in-stitutione declinat. Vicariis tamen apostolicis relinquimus facultatem eligendi alumnos in confessarios praedictorum conventuum et monasteriorum, dummodo alii deficiant ido-nei presbyteri qui tali munere perfungantur, et de hac facultate praedicti vicarii apostolici certiores fiant.

De alumnorum gubernate.

Alumni omnes in duas pro nunc partian-tur cameras, et earum cuilibet praesit sa-cerdos saecularis, qui tamquam praefectus camerae vigili curâ et prudentiâ eam moderetur, nec sinat quidpiam minus modeste et pie redolere; et si quid corrigendum du-xerit, omnia sincere et fideliter rectori et ministro patefaciat.

Inter utramque cameram, quovis tempore etiam autumnalis rusticationis, nullum inter-sit commercium, quod si alumnus camerae aliquid conferre habeat cum alumno alterius camerae, impetratâ prius licentiâ patris mi-nistri seu rectoris, atque ei expositâ causâ, coram praefecto Camerae alumni postulati italice alloquatur.

Praefectus camerae in associandis alumnis extra collegium curam adhibeat, ne immo-deste turmatim et nimis velociter incedant, et ne deviant a locis ante egressum a patre ministro designatis.

Constitutiones per nos noviter editae de alumnorum disciplinâ fideliter observentur, et si quid dubium aut omissum in illis in-veniatur, in levioribus tantum sit in rectore facultas interpretandi atque adiiciendi, ne-que alumni quovis praetextu ab eius iudicio audeant divertere.

De alumnorum pietate et studiis.

Cum in pietate et studiis reposita sit spes evangelici fructus ex alumnorum educatione praemaxime optati, idcirco districte praeci-pimus ut omnia pietatis officia laudabiliter introducta sedulo et accurate compleantur, et pro ratione studiorum nova statuatur methodus, per quam nedum alumni in scholis Romani Collegii logicam, methaphysicam, theologiam speculativam, linguasque graecas et hebraicas percipiant, verum etiam in collegio privatas habeant lectiones sacrae

Antea pro-bandi per ali-quot menses.

Scripturae, controversiarum et theologiae moralis peculiari eorum instituto accommodatas. Quae de re duo in collegio habeantur magistri, qui quotidianis lectionibus et congruis disputationibus scholares exercent, atque eos ad missionis officium idoneos reddant, et ordo lectionum repartendarum imposterum observandus praescribatur.

De convictoribus

Nemo uti convictor recipiatur, nisi viaticum in manibus patris rectoris pro discessu deponat, et anticipate alimenta persolvat, et omnia quae de alumnorum victu, vestitu et disciplina sancita sunt, indiscriminatim, praeter iuramentum missionis, observare promittat.

De statu temporali collegii.

Exhibeantur in mense martii cuiuslibet anni computa eminentissimo protectori, qui cum animadversionibus sui ratiocinatoris ea transmittat ad secretarium sacrae Congregationis de Propaganda Fide, ad effectum examinandi statum oeconomicum in particulari congregatione constituendam ex eminentissimis et reverendissimis cardinalibus praefecto et protectoribus regnorum Angliae, Scotiae et Hiberniae cum secretario praedictae Congregationis.

Insuper, ad evitanda damna collegii redditibus per administratores stipendio conductos grave nimis illata, necessarium duximus praescribendo annectere modum, quo sit imposterum oeconomica administratio a praedictis officialibus exercenda.

Lentaculum, quod per abusum suppeditari consueverat famulis eminentissimorum cardinalium sacrae Congregationis immunitatis ad festum S. Thomae Cantuariensis conventium, omnino tollatur.

Tandem, cum parum proficiat novae condere leges, nisi in praxim disposita reducantur, et in memoriam saepe saepius revocentur: propterea patri rectori iniungimus, ut, infra sex menses, de adimplemento in hac apostolica visitatione praescriptorum eminentissimum cardinalem protectorem certiore reddat, atque bis in anno cum interventu omnium ministrorum et officialium

decreta et instructiones per nos modo statutas mandet tempore prandii legendo promulgari.

Et ita, salvo, etc.

Datum XI maii MDCCXXXVI. T. A. cardinalis DE VIA visitator apostolicus, D. cardinalis RIVERA visitator apostolicus, PHILIPPUS DE MONTIBUS, secretarius Congregationis de Propaganda Fide, a secretis.

Ex audientia sanctissimi die XVI septembris MDCCXXXIX: Sanctissimus supradicta omnia approbavit, et litteras confirmatorias in forma Brevis expediri mandavit. PHILIPPUS DE MONTIBUS.

§ 4. Praeinserta autem decreta cum proficua ac salutaria probavisset, quo firmiter subsistant et serventur exactius, auctoritate apostolica, tenore praesentium, approbamus et confirmamus, apostolicae firmitatis robur iisdem adiicimus, ac omnes et singulos iuris et facti defectus, si qui desuper quomodolibet intervenerint, sanamus et supplemus.

§ 5. Decernentes, eadem decreta, ac praesentes litteras firmas, validas et efficaces existere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, ac illis, ad quos spectat et pro tempore spectabit, plenissime suffragari; sique in praemissis per quoscumque iudices ordinarios et delegatos, etiam causarum palatii apostolici auditores, iudicari et definiri debere, ac irritum et inane quidquid secus super his a quoquam, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter, contigerit attentari.

§ 6. Non obstantibus constitutionibus et ordinationibus apostolicis, ceterisque contrariis quibuscumque.

Datum Romae, apud S. Mariam Maiorem, sub annulo Piscatoris, die XXVIII septembris MDCCXXXIX, pontificatus nostri anno X.

Dat. die 28 septembris 1739, pontif. anno X.

Eadem confirmat Pontifex.

Servanda ubique statuit.

Contraria tollens.

CCLXVII.

Breve Urbani VIII, quo provinciae Lusitanae Ordinis fratrum Minorum sancti Francisci de Observantia reformatorem nuncupatorum fratribus prohibetur transitus ad alias provincias eiusdem Ordinis, studendi causa, extenditur ad provinciam S. Antonii in Brasiliam ipsius Ordinis.

Clemens Papa XII,
ad futuram rei memoriam.

§ 1. Exponi nobis nuper fecit dilectus filius Emanuel a Resurrectione frater expressé professus, necnon minister provincialis provinciae S. Antonii in Brasiliam Ordinis Minorum sancti Francisci de Observantia Reformatorem nuncupatorum, quod alias, ut nonnulli abusus, qui in provincia Lusitana S. Antonii eiusdem Ordinis, ex qua primodicta provincia dismembrata fuit, irrepserant, tollerentur, emanarunt a felicis recordationis Urbano PP. VIII praedecessore nostro quaedam litterae in simili forma Brevis expeditae tenoris sequentis, videlicet:

Urbanus Papa VIII, ad futuram rei memoriam. Exponi nobis nuper fecit dilectus filius Berardus de Martyribus, minister provincialis provinciae S. Antonii Ordinis Minorum sancti Francisci Reformatorem nuncupatorum regni Portugalliae, quod permulti dictae provinciae fratres Reformati huiusmodi ad illius praelatos superiores recursum habent, ut ab eis licentias se se ad studendum extra dictam provinciam conferendi obtineant, non sine gravi aliorum fratrum Reformatorum eiusdem provinciae, in qua sunt studia, detrimento et perturbatione. Quoniam vero, sicut eadem expositio subiungebat, ignari licentias huiusmodi procurant, quo licentius et liberius vivant, et, cum maximo Ordinis eorumdem fratrum Refor-

matorum dedecore, postmodum in eodem habitu incedunt: nobis propterea idem Berardus minister provincialis humiliter supplicari fecit ut in praemissis opportune et ut infra providere de benignitate apostolica dignaremur. Nos igitur, eundem Berardum specialibus favoribus et gratis prosequi volentes, et a quibusvis excommunicationis, suspensionis et interdicti, aliisque ecclesiasticis sententiis, censuris et poenis, a iure vel ab homine, quavis occasione vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatus existit, ad effectum praesentium dumtaxat consequendum, harum serie absolventes et absolutum fore censentes, huiusmodi supplicationibus inclinati, quod de cetero nullus dictae provinciae frater Reformatus huiusmodi extra eandem provinciam studendi causa absque pro tempore existentis dictae provinciae ministri provincialis licentia et consensu se se conferre ullatenus possit, sub excommunicationis poena eo ipso incurrenda, apostolica auctoritate, tenore praesentium, interdicimus et prohibemus. Volentes et expresse mandantes, ut in eventum, in quem aliquis frater Reformatus huiusmodi litteras apostolicas ad hunc effectum obtinuerit et habeat, ille eidem provinciae, in qua studebit, incorporetur, et habitum praefatae dumtaxat, non autem illius, in qua prius erat, provinciae gestari solitum, deferat, dictaeque prioris provinciae, a qua exivit, habitum praeteritum reassumere et in ea amplius recipi nequeat. Ac decernentes, praesentes litteras validas, firmas et efficaces existere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, et ab omnibus et singulis, ad quos spectat et pro tempore spectabit, inviolabiliter observari debere, ac irritum

1 Coniunct. et nos addimus (R. T.).

2 Coniunct. et hinc adiicimus (R. T.).

Ad tollendos abusus provinciae Lusitanae Urbani VIII suo Brevis cavil.

Religiosos eiusdem provinciam ad aliam transire absque provincialis licentia.

et inane si secus super his a quoquam, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter, contigerit attentari. Non obstantibus constitutionibus et ordinationibus apostolicis, ac Ordinis et provinciarum huiusmodi, etiam iuramento, confirmatione apostolica, vel quavis firmitate aliâ roboratis, statutis et consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis et litteris apostolicis, in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis et innovatis; quibus omnibus et singulis, illorum tenores praesentibus pro plene et sufficienter expressis habentes, illis aliâ in suo robore permansuris, ad effectum praesentium, hac vice dumtaxat, specialiter et expresse derogamus; ceterisque contrariis quibuscumque.

Datum Romae, apud S. Petrum, sub annulo Piscatoris, die xx decembris MDCLXII, pontificatus nostri anno xx. — M. A. MARALDUS ».

Provincialis Brasiliae ad suam provinciam hoc statutum extendi petiit.

§ 2. Quoniam autem dicti abusus de praesenti in primordiali provinciâ vigent, et nonnulla inconvenientia et incommoda experiuntur, ipse Emanuel minister provincialis easdem litteras, ad favorem dictae provinciae Lusitanae a praedicto Urbano praedecessore editas, ad suam provinciam per nos extendi plurimum desiderat. Nobis propterea humiliter supplicari fecit ut sibi in praemissis opportune providere et ut infra indulgere de apostolicâ benignitate dignemur.

Petitia annuit Clemens.

§ 3. Nos igitur, ipsum Emanuelem ministrum provinciam specialibus favoribus et gratiis prosequi volentes, et a quibusvis excommunicationis, suspensionis et interdicti, aliisque ecclesiasticis sententiis, censuris et poenis, a iure vel ab homine, quavis occasione vel causâ latis, si quibus quomodolibet innodatus existit, ad effectum praesentium dumtaxat consequendum, harum serie absolutas et absolutum fore censentes, hu-

iusmodi supplicationibus inelinati, de venerabilium fratrum nostrorum S. R. E. cardinalium negotiis et consultationibus episcoporum et regularium praepositorum, ad quos supplicem libellum nobis porrectum remisimus, consilio, praesertim eiusdem Urbani praedecessoris litteras ad favorem provinciae Lusitanae eiusdem Ordinis, ut praefertur, editas, omniaque in illis disposita, auctoritate apostolicâ, tenore praesentium, ad eandem provinciam S. Antonii in Brasiliâ extendimus pariter et ampliamus.

§ 4. Decernentes, easdem praesentes litteras semper firmas, validas et efficaces existere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, ac illis, ad quos spectat et pro tempore quandocumque spectabit, in omnibus et per omnia plenissime suffragari, et ab eis respective inviolabiliter observari, sicque in praemissis per quoscumque iudices ordinarios et delegatos, etiam causarum palatii apostolici auditores, iudicari et definiri debere, ac irritum et inane si secus super his a quoquam, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter, contigerit attentari.

§ 5. Non obstantibus constitutionibus et ordinationibus apostolicis, necnon provinciae et Ordinis praedictorum, etiam iuramento, confirmatione apostolicâ, vel quavis firmitate aliâ roboratis, statutis et consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis et litteris apostolicis, in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis et innovatis; quibus omnibus et singulis, illorum tenores praesentibus pro plene et sufficienter expressis ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis aliâ in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum, hac vice dumtaxat, specialiter et expresse derogamus; ceterisque contrariis quibuscumque.

Sicque in perpetuum servari praecipit.

Contraria tollit.

Transumptis danda fides.

§ 6. Volumus autem ut earundem praesentium litterarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicuius notarii publici subscriptis, et sigillo personae in ecclesiasticâ dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides ubique habeatur, quae ipsis praesentibus haberetur si forent exhibitae vel ostensae.

Datum Romae, apud S. Mariam Maiorem, sub annulo Piscatoris, die xxx septembris MDCCXXXIX, pontificatus nostri anno x.

Dat. die 30 septembris 1739, pontif. anno x.

CCLXVIII.

Irritatio electionis Petri Ioannis Meindarts in pseudo-archiepiscopum Ultraiectensem, qui censuris irretitus suspensusque declaratur, additâ prohibitione se in archiepiscopum consecrari faciendi, eaque exercendi quae sunt Ordinis.

Clemens Papa XII.

Dilecti filii, salutem et apostolicam benedictionem.

Dilecti Clemens inter fideles Belgas irrepsisse nonnullos in religione perduelles.

§ 1. Magna nos pro supremi pastoralis officii munere tenet sollicitudo et salutaris metus, ne in commissum tenuitati nostrae dominici gregis ovile intrent in vestimentis ovium lupi rapaces, edantque stragem eo maiorem, quo subdole et incautius illatam. Qua quidem sollicitudine vehementius angimur et conflictamur, cum vos isthic vocati in sortem Domini ante oculos nostros observamini, undique ab iis circumventi, qui, vobiscum veluti in eadem familiâ degentes, animos vestros non solum veneno depravatae doctrinae dolose inficere, verum et inaniter, archiepiscopo sibi constituto, per speciem adumbratae huiusce dignitatis, in fraudem inducere conituntur. Quamquam enim experti

didicimus, fidem vestram, tamquam aurum igne probatum, puram illibatamque manere; vobisque esse persuasum, quicquid est ecclesiasticae hierarchiae, non nisi in angulari lapide atque in Apostolicae Petrae soliditate fundatum erigi ac stare posse: tamen, ut pro paternâ charitate, qua vos amantissime complectimur, longius a vobis instructae fraudis periculum amoveamus, ac diligentius aeternae salutis vestrae cautum sit, apostolici ministerii nostri esse duximus vos edocere, quid a nobis, ut haec paucorum perduellium inverecunda protervitas prorsus profligetur, actum fuerit, et quid a vobis, ut eam fugiatis ac detestemini, praestari debeat.

§ 2. Igitur, ubi molestissimus nuntius ad nos pervenit, aliquos factiosos clericos, qui se stulte atque insolenter iactant canonicos Ultraiectensis capituli ab annis supra centum extincti, eo temeritatis devenisse, ut sceleri quotidie magis addentes, et veterem seditionem recenti crimine cumulantes, ausi fuerint die secundâ proxime praeteriti mensis iulii in Ultraiectensem pseudo-archiepiscopum nefarie eligere quemdam Petrum Ioannem Meindarts, pastorem, ut aiunt, Leovardiae, quamquam aperte scirent, istiusmodi execrabile facinus ab ipsis non semel antea patratum, ab Apostolicâ Sede nefandum, irritum, inane declaratum fuisse, deletum, abiudicatum; nos illico, praedecessorum nostrorum sacrarumque legum morem atque exempla sequuti, hanc modo iteratam, illegitimam sacrilegamque electionem, traditâ nobis e caelo potestate, rescidimus, abrogavimus, nullius roboris, vanamque renuntiavimus; eundem vero Petrum Ioannem, et quotquot, ficto ementitoque canonicorum Ultraiectensium nomine, in ipsum suffragia contulerunt, eique adhaerentes, favorem, opem, con-

Electionem Petri Meindarts in pseudo-archiepiscopum Ultraiectensem improbatam.

silium, consensum praestiterunt, et illius partes sectantur, fovent, tentant, auctoritate omnipotentis Dei excommunicavimus, anathematizavimus, atque ab ecclesiae communione segregatos, ac prorsus schismaticos habendos et vitandos esse constituimus, indiximus et declaravimus.

Ipsi interdicti ea facere, quae sunt ordinis, sub poena excommunicationis.

§ 3. Mandamus propterea, districteque interdiciamus eidem Petro Ioanni, sub poena excommunicationis ipso facto sine alia declaratione incurrendae, ne audeat iurisdictionem ullam aut pro animarum regimine auctoritatem sibi arrogare, vel pro suscipiendis ordinibus dimissorias litteras dare, pastores, missionarios, ministros, deservitores, aut alios, quocumque nomine nuncupentur, ad animarum curam et sacramentorum administrationem, quovis etiam necessitatis praetextu, constituere ac deputare.

Episcopalemque adire iurisdictionem.

§ 4. Simul quoque palam edicimus et declaramus, omnes et singulas antedictorum officiorum deputationes pro animarum regimine, quocumque nomine, iam factas aut fortasse faciendas, cum omnibus inde sequutis, prorsus irritas esse, nulliusque roboris ac momenti. Rursus eidem Petro Ioanni praecipimus atque inhibemus, ne, sub simili excommunicationis poena, audeat episcopalem iurisdictionem, quam profecto nunquam adeptus est, exercere.

Ab eo sacra initiati, suspensio et irregularitati obnoxii.

§ 5. Qui vero per ipsius litteras dimissorias fuerit ecclesiasticis ordinibus initiatus, noverit suspensionis vinculo se obstrictum, atque irregularitati praeterea obnoxium, si susceptos ordines exercuerit.

Cum eo nullo modo communicandum.

§ 6. Vobis autem, dilecti filii, et quibuscumque aliis etiam episcopali et archiepiscopali dignitate fulgentibus omnino ac sedulo iniungimus, vetamusque, ne praemonstratam Petrum Ioannem pro vero Ultraiectensi archiepiscopo ha-

beatu et agnoscatis, neve cum eodem, ullo pacto, praesertim in divinis, communicetis, aut ab ipso, aut ab aliis per ipsum perperam deputatis, sacramenta aut ordines accipere, vel ullo modo illi aut illis parere audeatis; immo eosdem, tamquam alienos, Sanctae Sedi contumaces, mandatisque apostolicis refragantes, aversari et vitare praecipimus.

Vetitum ne se diligenus consecrari faciat, latis poenis in id attentantes.

§ 7. Praeterea, sub poenis canonicis atque etiam indignationis nostrae, interdiciamus ac severe prohibemus omnibus cuiuscumque catholicae Ecclesiae archiepiscopis et episcopis, ne antedictum Petrum Ioannem, frustra electum, archiepiscopum consecrare audeant. Cui pariter sub eisdem poenis indicimus atque imperamus, ne se a qualicumque antistite consecrandum praebeat, utpote inaniter et nullo pacto archiepiscopali dignitate donatum; qua sane illicita ac nefaria consecratione tot reliquas subiret canonicas poenas, et nihilominus ab omni suscepti episcopalis eiusdem Ordinis exercitio suspensus maneret.

Adhortatio ad catholicos.

§ 8. Itaque, dilecti filii, mandata haec nostra in spiritu filiorum adoptionis accipientes, iis exequendis navate libenter operam, ac fortiter aversati versuta factiosorum ingenia, quibus nihil suavius est seditioso tumultu perturbataque religione, debita simul obedientia prosequuti supremum patremfamilias unice prospicientem vestrae felicitati, date documentum filios lucis vos esse, nec habere cum iis rem velle, consuetudinem, societatem, qui ambulant in regione umbrae mortis, ac, praeter pestilentis doctrinae tenebras, quibus obruuntur, ea denique mentis caecitate laborare incipiunt, ut priscos non unius sectae haereticos imitati, ficti archiepiscopi nomen in suos inducere aggrediantur; contra vero cum fideli grege coniuncti,

† Videtur legendum quibuscumque (R. T.).

verique pastoris vocem audientes, per sinceræ fidei, religionis, pietatis pascua eò pervenire contendite, ubi, quantum seductores isti se deceperint, quam rectum vos tenueritis aeternae salutis iter, laeti beatique comperietis. In cuius auspiciis apostolicam benedictionem vobis, dilecti filii, peramanter impertimur.

Datum Romae, etc., die vi octobris MDCCXXXIX, etc.

Dat. die 6 octobris 1789, pontif. anno x.

CCLXIX.

Ut Tertiarii quorumvis Ordinum regularium Tertio Ordini B. Mariae de Monte Carmelo adscripti, indulgentiis et gratiis spiritualibus promiscue uti valeant.

Clemens Papa XII,
ad perpetuam rei memoriam.

Prooemium.

De salute dominici gregis curae nostrae divinitus commissi paternam charitate solliciti, caelestes indulgentiarum thesauros, quibus illecti ad ecclesias et pia loca frequentanda et pietatis opera exercenda magis incitentur, libenter erogamus.

In hoc Ordine iam a multo tempore admittuntur tertiarii.

§ 1. Exponi siquidem nobis nuper fecit dilectus filius Vincentius a Conceptione frater expresse professus ac procurator generalis Ordinis B. Mariae de Monte Carmelo Discalceatorum nuncupatorum Congregationis Hispaniae, quod in quamplurimis ex conventibus Ordinis et Congregationis huiusmodi in Indiis existentibus, vigore privilegiorum eidem Ordini a felicis recordationis Nicolao V et Bonifacio VIII Romanis Pontificibus praedecessoribus nostris concessorum, et a recolendae memoriae Sixto IV et Clemente itidem VIII pariter

† De hac eadem re similem omnino constitutionem habes supra, pag. 555 b (R. T.).

Bull. Rom. — Vol. XXIV.

75

praedecessoribus nostris confirmatorum, Tertius Ordo eiusdem B. Mariae erectus et institutus reperitur.

§ 2. Verum, quia nonnulli ex tertiariis Ordinis sancti Francisci in oppido civitate nuncupato de Toluca Mexicanæ diocesis dicto Tertio Ordini B. Mariae denuo adscripti fuerunt, dubium excitatum fuit, an tertiarii utriusque Ordinis huiusmodi indulgentiis, privilegiis et gratiis spiritualibus promiscue frui possint; et, licet primodicti Ordinis superiores nullam in hac re difficultatem haberent, nihilominus tertiarii eiusdem Ordinis S. Francisci non solum contradicere, verum etiam ex eorum libris omnes illos, qui Tertio Ordini B. Mariae huiusmodi adscripti erant, deleri ausi fuerunt. Quare dicti tertiarii B. Mariae ea de causa ad venerabilem fratrem modernum archiepiscopum Mexicanum recursum habuerunt, qui, auditis rationibus hinc inde deductis, consideransque charitatem piamque devotionem christifidelium erga regulares Ordines non esse restringendam, sed omnibus ad animarum salutem mediis amplificandam, mandavit tertiarios B. Mariae praedictos reintegrandos, et Tertio Ordini sancti Francisci, unde deleti fuerant, iterum adscribendos esse.

§ 3. Quamvis autem mandatis huiusmodi praedicti tertiarii sancti Francisci paruerunt, tamen dictus Vincentius procurator generalis, ad auferendas perturbationes ac confusiones quae ea super re imposterum exoriri possent, adscriptos Tertio Ordini sancti Francisci, seu cuicumque alio Tertio Ordini regulari, qui Tertio Ordini B. Mariae huiusmodi adscribi desideraverint, omnibus indulgentiis, privilegiis et gratiis spiritualibus, eorum respective Ordini concessis,

† Potius lege *delere*, prout iam monuimus supra in loc. parall. pag. 556 a (R. T.).

Nonnulli sunt in eis tertiarii S. Francisci.

Procurator generalis Carmellitarum supplicat pro nova Pontificia declaratione favore dictorum tertiariarum.

promiscue frui posse, per nos declarari plurimum desiderat. Nobis propterea humiliter supplicari fecit ut in praemissis opportune providere et ut infra indulgere de benignitate apostolicâ dignemur.

Clemens declarat eisdem promiscue frui gratiâ Ordinum.

§ 4. Nos igitur, piis eiusdem Vincentii procuratoris generalis votis hac in re, quantum cum Domino possumus, benigne annuere volentes, eumque Vincentium procuratorem generalem a quibusvis excommunicationis, suspensionis et interdicti, aliisque ecclesiasticis sententiis, censuris et poenis, a iure vel ab homine, quavis occasione vel causâ latis, si quibus quomodolibet innodatus existit, ad effectum praesentium dumtaxat consequendum, harum serie absolventes et absolutum fore censentes, huiusmodi supplicationibus inclinati, omnibus et singulis tertiariis cuiuscumque Tertii Ordinis regularis, qui inter tertiarios dicti Tertii Ordinis B. Mariae de Monte Carmelo adscribi desideraverint, ac regulas, statuta et condiciones pro dictis tertiariis B. M. de Monte Carmelo praescripta adimpleverint, omnibus et singulis indulgentiis, privilegiis et gratiis spiritualibus Tertio Ordini B. M. huiusmodi concessis, promiscue unâ cum aliis indulgentiis, privilegiis et gratiis praedictis eorum Tertio Ordini, in quo adscripti reperiuntur, concessis, frui et gaudere possint et valeant, nec tertiarios huiusmodi ab eorum respective Tertio Ordine, in quo adscripti fuerint, propter suam inter tertiarios B. Mariae adscriptionem deleri unquam posse, auctoritate apostolicâ, tenore praesentium, concedimus et indulgemus ac declaramus.

Siquae firmulæ observari praecipit.

§ 5. Decernentes, easdem praesentes litteras firmas, validas et efficaces existere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, ac illis,

ad quos spectat et in futurum spectabit, plenissime suffragari, sicque in praemissis per quoscumque iudices ordinarios et delegatos, etiam causarum palatii apostolici auditores, iudicari et definiri debere, ac irritum et inane quidquid secus super his a quoquam, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter, contigerit attentari.

Contraria tollit.

§ 6. Non obstantibus constitutionibus et ordinationibus apostolicis, necnon dictorum aliorumque Ordinum, etiam iuramento, confirmatione apostolicâ, vel quavis firmitate aliâ roboratis, statutis et consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis et litteris apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis et innovatis; quibus omnibus et singulis, illorum tenores praesentibus pro plene et sufficienter expressis ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis aliâ in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum hac vice dumtaxat consequendum, specialiter et expresse derogamus; ceterisque contrariis quibuscumque.

Transumptis eisdem addit.

§ 7. Volumus autem quod earumdem litterarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicuius notarii publici subscriptis, et sigillo personae in ecclesiasticâ dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides ubique tam in iudicio quam extra illud adhibeatur, quae ipsis praesentibus adhiberetur si forent exhibitae vel ostensae.

Datum Romae, apud S. Mariam Maiorem, sub annulo Piscatoris, die xxiii novembris mcccxxxix, pontificatus nostri anno x.

Dat. die 23 novembris 1739, pontif. anno x.

CCLXX.

Nonnulla in Constitutione, quae incipit In supremo iustitiae solio, contra ho-

*mīcidas pro Ecclesiasticâ Ditione iam editâ, ad dominium et ditiones tam terrae firmæ quam regni Corsicae et insulae Caprariae reipublicae Ianuensis respective extenduntur*¹.

Clemens Papa XII,
ad perpetuam rei memoriam.

In constitutione laudatâ confirmatâ leges et poenas a Summo Pontificibus latae contra homicidas.

§ 1. Aliâ nos per nostras sub plumbo expeditas litteras, nempe iv kalendas februarii, anno Incarnationis dominicae mcccxxxv², pontificatus nostri anno v, ad compescenda et coërcenda, atque ab hac almâ Urbe totâque in temporali S. R. E. ditione penitus avertenda et eliminanda homicidia, quae a viris sanguinum, divini humanique iuris oblitis, incredibili cum immanitate in dies magis magisque increbescente saepissime patrari non sine gravissimo paterni animi nostri dolore ac moerore inaudiveramus, constitutionem, quae incipit *In supremo iustitiae solio*, promulgavimus, in qua, postquam omnes et singulas constitutiones a felicis recordationis Pio II, Paulo II, Sixto IV, Iulio II, Leone X, Iulio III, Pio IV, Pio V, Gregorio XIII, Sixto V, Gregorio XIV, Clemente VIII, Innocentio XI, Innocentio XII, ac Benedicto XIII, et quibusvis aliis Romanis Pontificibus praedecessoribus nostris adversus homicidas saluberrime editas, approbavimus, confirmavimus et innovavimus, illasque adversus quemcumque non usum seu contrarium usum, qui quovis modo praetendi vel allegari potuisset, restituimus et plenarie reintegravimus, quae deinceps omnino et inviolabiliter observari praecipimus et mandavimus.

Abatum fori privilegium ex patentibus.

§ 2. Inter cetera in eadem constitutione contenta, haec praescripta erant, tenoris qui sequitur: « Et quoniam ex-

¹ Constitutionem praedictam habes supra, pag. 28 huius tomi (R. T.).

² Male edit. Main. habet 1734 (R. T.).

perimento compertum est¹, administrationem ac cursum rectae et expeditae iustitiae, qua reipublicae salus praecipue innititur, summopere obturbari vel ab excessivo numero privilegiatorum vulgariter *patentati* nuncupatorum, vel a minus rectâ intelligentiâ privilegiorum concessorum: proinde, salvis firmisque remanentibus decretis et resolutionibus, quae temporibus felicis patris recordationis Urbani PP. VIII, et dictorum Innocentii XI ac Innocentii XII praedecessorum, aut aliâs quandocumque eâ super re emanarunt, volumus quod privilegium fori nemini quorumcumque privilegiatorum huiusmodi tam in Urbe quam in reliquo Statu Ecclesiastico praedictis (officialibus aliisque privilegialis a Congregatione pro tempore existentium eiusdem S. R. E. cardinalium contra haereticam pravitatem generalium inquisitorum, ac ministris necessariis actu inservientibus archiepiscopis, episcopis ac Ordinariis praedictis, eorumque curiis, dumtaxat exceptis) pro crimine homicidii suffragentur, sed dicti privilegiati, quatenus clericali caractere insigniti, ecclesiasticae, et quatenus laici fuerint, saeculari iurisdictioni subiaceant. Reservantes nobis facultatem declarandi quinam quotque esse debeant veri familiares dictorum archiepiscoporum, episcoporum et Ordinariorum, ac officiales necessarii curiis ecclesiasticis, verum et actuale servitium praestantes.

§ 3. « Insuper², quia ex illis etiam, qui in sortem Domini vocati sunt, quique aliis irreprehensibilis et ab omni culpâ et maculâ immunis vitae ac virtutum exemplo praelucere deberent, aliqui interdum reperiuntur adeo suae vocationis immemores, ut, impellente humani

¹ Vid. ibid. § 8 pag. 32 b (R. T.).

² Vid. ibid. § 9 pag. 33 a (R. T.).

Statuta forma animadvertendi in clericis.

generis hoste, pluribus etiam homicidiis manus suas eruentare non perhorrescant: nos, pervertorum quorumcumque malitiae obviandum esse non indulgendum probe intelligentes, ad istorum quoque fraenandam pervicaciam, perpetuo itidem statuimus, quod clericus primae tonsurae nullum beneficium ecclesiasticum obtinens, tametsi conditiones clericis huiusmodi a Concilio Tridentino praescriptas servaverit ac servet, pro duobus tamen homicidiis animo deliberato ac praemeditato per eum patris, privilegio fori et canonis, in odium tanti excessus et ad aliorum terrorem, exuat, et uti incorrigibilis omnino saeculari potestati subiciatur, ab eâ tamquam laicus legitimis poenis plectendus, clericus quoque in minoribus ordinibus constitutus, nec praescripta a Concilio Tridentino servans, tam caelebs, quam coniugatus, in causis homicidii dicto privilegio fori non gaudeat, eoque privatus remaneat, neque a proprio episcopo seu Ordinario repeti, minusque habitum clericalem, quem indigne abiecit, reassumere possit, nisi¹ post totaliter expiatam admissi delicti poenam. Declaratio autem an reus ante patratum homicidium requisita a Concilio Tridentino servaverit, ad episcopum aliumve loci Ordinarium omnino spectet, non retardatâ iterum delinquentis assecuratione faciendâ etiam per iudicem laicum nomine Ecclesiae, qui illum pariter Ecclesiae nomine ad illius dispositionem retinere possit ac debeat donec dicta declaratio prodierit: quacumque diversâ, ac etiam contrariâ iuris canonici et apostolicarum constitutionum dispositione seu interpretatione, necnon consuetudine, haud refragante.

Sanctum ecclesiasticâ immunitate non gaudere illos, qui doloso et praemeditato animo quemquam occidunt.

§ 4. « Porro² cum idem Benedictus

¹ Vocem *meis* nos addimus (R. T.).

² Vide ibid. § 10 pag. 33 b (R. T.).

praedecessor, animadvertens homicidia huiusmodi suo etiam tempore increbrescere, nec minus quam alia facinora in celebri constitutione dicti Gregorii XIV, etiam praedecessoris, quae incipit *Cum aliis*, recensita publicae quieti officere, pro commissi sibi apostolici officii debito, per praedictam suam anno Incarnationis dominicae MDCXXV, vi idus Iunii, cui¹ initium est *Ex quo divina*, evulgatam constitutionem, laicos animo praemeditato ac deliberato proximum suum interficientes ab ecclesiasticae immunitatis beneficio excluderet et repulerit, ac pro exclusis atque repulsis haberi voluerit: nos, ob gliscentem in dies quorundam ecclesiasticorum nequitiam, qui, nullâ proprii status habitâ ratione, non raro in adeo nefarium detestandumque crimen prolabantur, ipsorum Gregorii et Benedicti praedecessorum constitutionibus, quas supra confirmavimus atque innovavimus, inhærentes, et, quatenus opus sit, criminum in illis exceptorum reos immunitate ecclesiasticâ nequaquam iuari iterum decernentes, eandem Benedicti praedecessoris constitutionem, laicos animo praemeditato ac deliberato proximum suum, sicut praemittitur, interficientes a beneficio immunitatis ecclesiasticae excludentem, ad ipsos ecclesiasticos cuiuscumque gradus et Ordinis existant in Urbe ac universâ ditione nobis et Sedi Apostolicae mediate vel immediate subiectâ homicidium animo similiter praemeditato ac deliberato patrans extendimus quoque et ampliamus², dummodo tamen causa admissi per eos homicidii ab illorum iudice ecclesiastico competente cognoscatur, et ab eo, si rei reperti fuerint, citra poenam sanguinis, ad praescriptum

¹ Pessime edit. Main. legit *cum pro cui* (R. T.).

² Pessime edit. Main. legit *amplius pro ampliamus* (R. T.).

sacrorum canonum condignâ puniantur animadversione.

Immunitate non gaudere illos, qui doloso et praemeditato animo quemquam occidunt.

§ 5. « Ulterius¹ ad varias doctorum, qui eiusdem Benedicti praedecessoris mentem quoad personas in dictâ eius constitutione comprehensas interpretari et explicare voluerunt, sententias et opiniones dirimendas, declaramus homicidii reos natu minores viginti quinque, maiores vero viginti annis, tam laicos quam clericos, atque omnes et singulos sive laicos sive clericos, qui mandatum, consilium, instigationem, auxilium cooperativum, aut aliam operam occisori praebuerint, ex quorum singulis pravis actibus homicidium evenerit, in dictâ Benedicti praedecessoris constitutione comprehensos esse, ac deinceps censi debere, eamque, quatenus opus sit, ad ipsos pariter extendimus, ita scilicet ut illorum extractio e loco immuni, atque traditio curiae saeculari, quoad laicos ad eiusdem curiae saecularis requisitionem, fiat a curiâ ecclesiasticâ, et clerici ab ipsâ curiâ ecclesiasticâ ex officio omnino extrahantur² iuxta normam infra dicendam.

Immunitate privati ex causa homicidii condemnati in contumaciam.

§ 6. « Item³ declaramus omnes et singulos praedictos tam laicos quam ecclesiasticos, qui in Urbe et ditione praefatis ex causâ et occasione homicidii etiam in rixâ commissi cum armis seu instrumentis suapte naturâ aptis ad occidendum inquisiti et processati, vel in contumaciam banniti et condemnati fuerint, dummodo homicidium non fuerit casuale vel ad propriam defensionem, immunitatis praedictae beneficio minime etiam gaudere.

Diversimode agendum in extractione e loco

§ 7. « Utque⁴ reorum ratione homicidii, ut praefertur, excepti inquisitorum

¹ Vide ibid. § 11 pag. 34 a (R. T.).

² Edit. Main. legit *extrahatur* (R. T.).

³ Vide ibid. § 12 pag. 34 a (R. T.).

⁴ Vide ibid. § 13 pag. 34 b (R. T.).

seu bannitorum et in contumaciam condemnatorum extractio ab ecclesiis aliisque locis immunibus, atque traditio suo cuique iudici competenti, legitimis modo et formâ a curiâ ecclesiasticâ fiant, volumus et ordinamus, ut, quotiescumque iudici ecclesiastico competenti innotuerit aliquem laicum seu ecclesiasticum ex causâ homicidii excepti inquisitum atque processatum ad ecclesiam seu locum immunem confugisse, ibique moram trahere, ac ea super delicti qualitate ac personae reitate¹ subministrata vel acquisita suppetant indicia, quae ad capturam decernendam sufficere videantur, tunc idem iudex ecclesiasticus ex officio, ac nemine etiam requirente, si delinquens sit clericus, sin vero laicus, postquam a curiâ saeculari requisitus fuerit, ad² ipsius delinquentis extractionem ab ecclesiâ seu loco immuni, implorato etiam ad hoc, quatenus opus sit, auxilio brachii saecularis, et cum interventu personae ecclesiasticae ab episcopo deputandae, devenire teneatur; extractumque ad suos, si tuti et securi fuerint, sin minus ad curiae saecularis carceres adsportari, ibique sub tutâ custodiâ detineri curet et faciat.

§ 8. « Ubi vero³ ex processu informativo desuper conficiendo quoad inquisitum pondum condemnatum dictus iudex ecclesiasticus ex acquisitis seu subministratis indiciis ad torturam tantum sufficientibus ab extracto homicidium a praedictâ Benedicti praedecessoris et hac nostrâ constitutionibus exceptum patratum fuisse cognoverit⁴, ad declarationem, quod scilicet de casu ita excepto constet, progrediatur; extractum-

¹ Pessime edit. Main. legit *recitatae* (R. T.).

² Male edit. Main. legit *ac pro ad* (R. T.).

³ Ibid. § 13 pag. 34 b (R. T.).

⁴ Male edit. Main. legit *cognoverint* (R. T.).

que, si laicus sit, ministris et officialibus curiae saecularis, si autem clericus, eius competenti iudici ecclesiastico tradere et consignare possit ac debeat, exactis tamen receptisque in actu traditionis et consignationis huiusmodi a iudice quidem saeculari iuramento, et ab ecclesiastico promissione in verbo veritatis, de restituendo extractum ecclesiae locove immuni, sub poenâ excommunicationis latae sententiae nobis et eidem Romano Pontifici pro tempore existenti reservatae, quatenus extractus in suis defensionibus, quae ad tramites iuris et ordinationum apostolicarum ei competunt, praefata elidat et diluat indicia, et si illa minime eliserit sive diluerit, et delinquens repertus fuerit, iudici suo, scilicet ecclesiastico in clericum, saeculari in laicum, ut iuris esse censuerit, animadvertere liceat.

§ 9. « Quoties autem de iam bannito aut in contumaciam damnato ex causâ homicidii superius excepti sive laico sive ecclesiastico agatur, quilibet iudex ecclesiasticus, ut praefertur, competens, ad illius, laici nimirum, instante curiâ saeculari, et clerici, ex officio, extractionem ab ecclesiâ locove immuni¹ cum interventu quoque personae ecclesiasticae ab episcopo deputandae², ac traditionem suo respective iudici, sicut mox dispositum est, faciendam procedat, solamque sententiae contumacialis et actorum, quibus illa fundatur, exhibitionem ad hoc sufficere decernimus ut dictus iudex ecclesiasticus, ex illorum inspectione dumtaxat agnito num istiusmodi sententia contumacialis legitime iusteque prolata sit ad formam constitutionum apostolicarum, pronunciare et declarare queat et debeat an bannitus

¹ Ibid. § 13 pag. 36 a (R. T.).

² Edit. Main. legit *immunes* (R. T.).

³ Edit. Main. legit *deputanda* (R. T.).

et in contumaciam damnatus consignandum veniat nec ne, exactis pariter et receptis, quatenus consignetur a iudice saeculari, iuramento, si delinquens sit laicus, ab ecclesiastico vero, si fuerit clericus, promissione ipsum, ut supra, restituendi ecclesiae locove immuni, sub antedictâ poenâ excommunicationis, si extractus in suis similiter defensionibus¹ ei ad praescriptum praedictarum constitutionum apostolicarum competentibus nullitatem et iniustitiam contumacialis sententiae praedictae ostenderit, et sceleris indicia diluerit. Quod si id praestare nequiverit, et ex eisdem sententiâ et actis rite et recte gestis reus repertus fuerit, iudex eius competens sententiam exequi, et quando aliquem in poenâ irrogatâ excessum deprehenderit, etiam moderari valeat; ita quod quaecumque declaratio a praedicto iudice ecclesiastico facta in iudicio ecclesiasticae immunitatis super consignatione banniti et in contumaciam damnati, eiusque denegatione, nullatenus deservire et a nemine allegari possit in alio diverso ac separato iudicio, in quo scilicet de praefatae sententiae contumacialis executione postmodum disputari contingeret: ad quem effectum dicta declaratio iudicis ecclesiastici perinde habeatur ac si non emanasset, nec ullus exinde scrupulus animo iudicis competentis in cognoscendâ et definiendâ validitate seu nullitate, iustitiâ seu iniustitiâ eiusdem sententiae contumacialis ingeratur ».

§ 10. Quoniam autem dilecti filii nobiles viri dux et gubernator reipublicae lanuensis nobis nuper humiliter supplicari fecerunt, ut dispositionem praedictae constitutionis nostrae, superius insertam, ad dominium et ditiones

¹ Pessime edit. Main. legit *definitionibus pro defensionibus* (R. T.).

Dux lanuensis huiusmodi constitutionem ad ditiones Reipublicae petiti extendi.

tam terraefirmae, quam regni Corsicae, et insulae Caprariae eidem Reipublicae subiectas, in quibus homicidia quoque frequentissima sunt, extendere et ampliare de benignitate apostolica dignaremur:

Concedit Pontifex quoad ea quae huic constitutioni adiuncta sunt.

§ 11. Nos igitur, ipsos ducem et gubernatores specialibus favoribus et gratiis prosequi volentes, eorumque singulares personas a quibusvis excommunicationis, suspensionis et interdicti, aliisque ecclesiasticis sententiis, censuris et poenis, a iure vel ab homine quavis occasione vel causâ latis, si quibus quomodolibet innodatae existunt, ad effectum praesentium dumtaxat consequendum, harum serie absolventes et absolutas fore censentes, huiusmodi supplicationibus inclinati, et ad tam exitiale homicidiorum flagitium, quantum cum Domino possumus, propulsandum exterminandumque advigilantes, praedictam constitutionem, pro universâ, ut praemittitur, S. R. E. praefatae ditione a nobis factam, quoad praeserta in his praesentibus litteris, respective, ad dominium et ditiones praedictas eiusdem Reipublicae, apostolicâ auctoritate, motu proprio, tenore praesentium, extendimus et ampliamus, atque deinceps omnino ac inviolabiliter observari praecipimus et mandamus.

Quae vero de dilatione iudiciorum et sententiâ contumacialis sunt, referunt ad terminos iuris municipalis.

§ 12. Volumus tamen, ut, sicut in nostrâ ditione ecclesiasticâ, tum extractus¹ in suis defensionibus, quae ad tramites iuris et² apostolicarum ordinationum ei competunt, elidat et diluat indicia, tum solâ³ sententiae contumacialis et actorum, quibus illa fundatur, exhibitio ad hoc sufficiat ut iudex ecclesiasticus, ex illorum inspectione dumtaxat agnito num

¹ Videtur legendum *tum restituatur extractus ei*; at syntaxis adhuc implexa (R. T.).

² Coniunct. *et nos addimus* (R. T.).

³ Male edit. Main. legit *solae* (R. T.).

sententia contumacialis legitime iusteque prolata sit ad formam constitutionum apostolicarum, pronunciare et declarare queat et debeat an bannitus et in contumaciam damnatus consignandus veniat nec ne, tum denique si extractus in suis defensionibus ei ad praescriptum praedictarum constitutionum apostolicarum competentibus nullitatem et iniustitiam contumacialis sententiae praedictae ostenderit, et sceleris indicia diluerit, ita pariter in dominio et ditionibus praedictis haec omnia praemissa ad dispositionem iuris et statuta localia domini et ditionum huiusmodi intelligi debeant.

§ 13. Ac insuper volumus, ut, donec et quousque sive per nos ipsos sive per Romanos Pontifices pro tempore existentes declaratio huiusmodi facta non fuerit, ii tantummodo familiares et officiales excepti intelligantur et habeantur, quos de iure et iuxta consuetudinem cuiuslibet loci usque ad hanc diem pro familiaribus et officialibus habitos et deputatos esse et haberi ac deputari solitum est.

§ 14. Decernentes, easdem praesentes litteras, et in eis contenta quaecumque semper et perpetuo firma, valida et efficacia existere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, atque ab omnibus et singulis, ad quos spectat et pro tempore quancumque spectabit, plenissime observari, sicut et non aliter in praemissis per quoscumque iudices ordinaros et delegatos, etiam causarum palatii apostolici auditores, ac ipsius S. R. E. cardinales etiam de latere legatos, eorumdemque cardinalium Congregationes, aliosve quoslibet quacumque praeminentiâ et potestate fungentes et functuros, sublata eis et eorum cuilibet quavis aliter iudicandi et interpretandi fa-

Qui pro episcoporum familiaribus accipiendi stat.

Causulae.

cultate et auctoritate, iudicari et definiri debere, ac irritum et inane si secus super his a quoquam, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter, contigerit attentari.

Obstantibus derogat.

§ 15. Non obstantibus praemissis, aliisque apostolicis, ac in universalibus provincialibusque et synodalibus conciliis editis, generalibus vel specialibus, constitutionibus et ordinationibus, necnon, etiam iuramento, confirmatione apostolica vel quavis firmitate alia roboratis, statutis, stylis, usibus et consuetudinibus, etiam immemorabilibus, ac quorumcumque praedecessorum nostrorum litteris, privilegiis, indultis et facultatibus, quibusvis etiam dictis cardinalibus eorumque Congregationibus, sub quibuscumque verborum tenoribus et formis, ac cum quibusvis etiam derogatoriis derogatoriis, aliisque efficacioribus, efficacissimis et insolitis clausulis, ac irritantibus et aliis decretis, etiam motu, scientia et potestatis plenitudine similibus, etiam consistorialiter, vel alias quomodolibet in contrarium praemissorum concessis, confirmatis et innovatis; quibus omnibus et singulis, etiamsi pro illorum sufficienti derogatione de illis eorumque totis tenoribus specialis, specifica, expressa et individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio seu quaevis alia expressio habenda aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, tenores huiusmodi, ac si de verbo ad verbum, nihil penitus omisso et forma in illis tradita observata, exprimerentur et insererentur, praesentibus pro plene et sufficienter expressis et insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum, hac vice dumtaxat, specialiter et expresse derogamus; ceterisque contrariis quibuscumque.

§ 16. Volumus autem, ut, lapsis viginti quinque diebus postquam praesentes litterae per dominum et ditiones praefatas per Ordinarios locorum publicatae fuerint, omnes et singulos in dominio et ditionibus praedictis existentes perinde arceant, ac si unicuique eorum personaliter ac nominatim intimatae fuissent; utque ipsarum praesentium litterarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicuius notarii publici subscriptis, et sigillo personae in ecclesiastica dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides in iudicio et extra illud ubique adhibeatur, quae ipsis praesentibus adhiberetur si forent exhibitae vel ostensae.

Transumptis fidem addit.

Datum Romae, apud S. Mariam Maiorem, sub annulo Piscatoris, die XIV Ianuarii MDCCL, pontificatus nostri anno X.

Dat. die 14 Ianuarii 1740, pontif. anno X.

CCLXXI.

Regi christianissimo eiusque successoribus conceditur indultum nominandi ad beneficia in ditionibus Lotharingiae et Bari.

Clemens Papa XII,

carissimo in Christo filio nostro Ludovico Francorum regi christianissimo, salutem apostolicam benedictionem.

§ 1. Alias quidem felicitis recordationis Alexander Papa VII praedecessor noster, ob eximia clarae memoriae Ludovici, dum vixit, Francorum regis christianissimi, avi maiestatis tuae, in rem catholicam merita, eidem Ludovico regi, quoad vixisset, ius ipsi Alexandro praedecessori et pro tempore existentibus Romanis Pontificibus suis successoribus nominandi personas probatas boni nominis et secundum sacrorum

Alexander VII regi Franciae nominationem concessit ad ecclesiam Metensem, Tullensem et Virdunensem.

canonum dispositionem idoneas ad cathedrales ecclesias Metensis, Tullensis et Virdunensis respective civitatum, ab ipso Ludovico rege tunc temporis possessarum, quoties illas quibusvis modis et ex quorumcumque personis (non tamen per obitum apud hanc S. Sedem) vacare contigisset, per eundem Alexandrum praedecessorem suosque successores praedictos ad nominationem praeficiendas reservaverat, concesserat et assignaverat; et alias, prout in ipsius Alexandri praedecessoris litteris desuper in simili forma die XI decembris MDCLXIV expeditis:

Clemens IX huiusmodi concessionem extendit ad omnia beneficia dictarum dioecesium.

§ 2. Subinde vero felicitis etiam memoriae Clemens Papa IX, itidem praedecessor noster, firmiter in Domino sperans fore, ut tam ipse Ludovicus quam successores reges christianissimi, gloriosis antecessorum regum vestigiis inhaerentes, religionem christianam et fidem catholicam tueri et propagare, dictaeque Sedis Apostolicae honorem et auctoritatem in universis suis et ipsorum regum successorum dominiis illibatas conservare omni studio curaturi, atque in nominandis ad infrascripta beneficia personis, quae vitae integritate, religione, fide et doctrina praestarent, summum studium summamque diligentiam semper adhibitori, nec suam ipsorum conscientiam ea in re ullo modo laedi forent passuri, amplioremque ipsi Ludovico regi eiusque successoribus exercendae erga personas benemeritas regiae beneficentiae facultatem apostolicam benignitate ducens concedendam, eidem Ludovico regi eiusque successoribus regibus christianissimis, in unitate catholicae fidei ac Sedis Apostolicae praedictae obedientiam perseveraturis, ius nominandi ipsi Clementi praedecessori et pro tempore existentibus Romanis Pontificibus successoribus suis personas

probatas honorum nominis et famae, ac secundum sacrorum canonum dispositionem idoneas, ad quaecumque beneficia saecularia, et quorumvis Ordinum regularia, in praedictis Metensi, Tullensi et Virdunensi civitatibus, earumque territoriis, ditioni et dominio temporalibus tunc temporis eidem Ludovico regi subiectis, consistentia, quae extra Romanam Curiam quibusvis modis et ex quorumcumque personis vacare contigisset, et quorum collatio, provisio et omnimoda dispositio eidem Clementi et Romanis Pontificibus successoribus praedictis et dictae Sedi quomodolibet (non tamen ratione obitus apud Sedem eandem) reservata existeret, per ipsum Clementem praedecessorem eiusque successorem Romanos Pontifices praedictos praeficiendas, et quibus beneficia huiusmodi respective per dictum Clementem praedecessorem suosque Romanos Pontifices successores praedictos conferri debuissent, motu pari, sub certis modo et forma tunc expressis, reservavit: et alias, prout tam in praefatis eiusdem Alexandri quam in dicti Clementis praedecessoris litteris die XXIII martii MDCLXVIII desuper in simili pariter forma [Brevis expeditis, quarum etiam tenores praesentibus pro plene et sufficienter expressis haberi volumus, uberius continetur.

§ 3. Nos etiam, eorumdem Alexandri et Clementis praedecessorum praedictorum vestigiis insistentes, ac maiestatem tuam maiorum tuorum regum christianissimorum virtutes aemulantes, deque nobis atque ipsa S. Sede praecclare mereri pergenter, paternam charitatem complectentes, motu proprio, ac ex certa scientia nostris, deque apostolicae potestatis plenitudine, eidem maiestati tuae, ac successoribus tuis Francorum regibus christianissimis in unitate catholicae fi-

Clemens XII pari modo dicitur ius ampliat in ditionibus Lotharingiae et Bari.

dei et Sedis Apostolicae praedictae obedientiam perseverantibus, ius nominandi nobis et pro tempore existentibus Romanis Pontificibus successoribus nostris personas probatas honorum nominis et famae, ac secundum sacrorum canonum et Concilii Tridentini decretorum dispositionem idoneas, ad quaecumque et qualiacumque beneficia ecclesiastica saecularia, et quorumvis Ordinum, Congregationum et institutorum (non tamen hospitalia¹ S. Iohannis Hierosolymitani) regularia, etiamsi saecularia, canonicatus et praebendae, dignitates etiam post pontificalem maiores in cathedralibus, ac principales in collegiatis ecclesiis, personatus, administrationes et officia, regularia vero beneficia huiusmodi, monasteria etiam consistorialia, et in libris Camerae Apostolicae taxata, prioratus etiam conventuales, praepositurae, praepositatus, praeceptoriae seu commendae et officia (non tamen claustralia) fuerint, et ad illa consueverint qui per electionem seu alium quemcumque modum assumi (exceptis tamen mediano monasterio, vulgo de *moyen*, Moutier nuncupato S. Hidulphi Ordinis sancti Benedicti, capite Congregationis Ss. Vitoni et Hidulphi, nullius, provinciae Trevirensis in Lotharingia, eidem Apostolicae Sedi immediate subiecto, cui per alias nostras sub plumbo pridie idus ianuarii anno Incarnationis dominicae MDCCLXXXIII seu alio veriori tempore expeditas litteras, quarum tenores praesentibus pro expressis haberi volumus, liberam electionem personae idoneae Ordinis et Congregationis huiusmodi in abbatem dicti monasterii praeficiendae expresse concessimus, aliisque, si quae alia sint, congregationum capita, monasteriis ac parochialibus ecclesiis, earumque per-

¹ Videtur legendum *hospitalis* (R. T.).

petuis vicariis, et aliis beneficiis curam sacramentalem animarum parochianorum annexam quomodolibet habentibus omnibus), in ditionibus Lotharingiae et Barri, quae maiestati tuae et successoribus tuis Francorum regibus subiectae sunt, dumtaxat consistentia, quae extra Romanam Curiam quibusvis modis et ex quorumcumque personis vacare contigerit, et quorum collatio, provisio et omnimoda dispositio nobis et successoribus nostris praefatis et dictae Sedi quomodolibet (non tamen ratione obitus apud Sedem eandem) reservata existat, per nos et successores nostros praedictos monasteriis, prioratibus, aliisque beneficiis praefatis ad nominationem huiusmodi praeficiendas, et quibus eadem monasteria, prioratus et alia beneficia praedicta respective, ut praemittitur, per nos dictosque successores nostros conferri debeant, tenore praesentium reservamus pariter ac concedimus et assignamus.

§ 4. Decernentes, ius nominandi huiusmodi ad monasteria, prioratus et alia beneficia praedicta tibi tisque successoribus regibus memoratas ditiones pro tempore possidentibus competere debere, neque sub quacumque quantumvis speciali derogatione comprehendere, vel ei quovis modo et ex quacumque causa derogari, et, si derogari contingat, id minime suffragari posse, et nihilominus quascumque monasteriorum, prioratum et aliorum beneficiorum huiusmodi provisiones, commendas et alias de eis dispositiones, etiam cum iuris nominandi huiusmodi derogatione, contra earumdem praesentium tenorem etiam per nos et successores nostros praedictos ac Sedem eandem absque tuis successorumque tuorum regum praedictorum nominationibus, etiam motu, scientia et potestatis plenitudine similibus, quoquo

Clausulae pro concessionis huius firmitate.

modo pro tempore faciendas, ac desuper conficiendas litteras, et inde secuta quaecumque, nulla et invalida, nulliusque roboris et momenti fore et esse, teque vel memoratos reges successores tuos ad docendum de litteris praedictis seu illas ostendendum et in eis contenta quaecumque iustificandum minime teneri, sed eisdem praesentibus tantum uti posse, illisque tam in iudicio quam extra illud stari debere; sicque et non aliter per quoscumque iudices et commissarios, quavis auctoritate fungentes, etiam causarum palatii apostolici auditores, ac eiusdem S. R. E. cardinales, sublatam eis et eorum cuilibet quavis aliter iudicandi et interpretandi facultate et auctoritate, iudicari et definiri debere, ac irritum et inane si secus super his a quoquam, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter, contigerit attentari.

Derogatio contrariorum.

§ 5. Non obstantibus quibusvis generalibus vel specialibus monasteriorum et prioratum, aliorumque beneficiorum praedictorum reservationibus seu affectionibus apostolicis per quoscumque Romanos Pontifices praedecessores nostros et nos et Sedem eandem quomodolibet factis seu pro tempore faciendis, necnon Cancellariae Apostolicae regulis editis et edendis, ac quibusvis aliis apostolicis, necnon in universalibus provincialibusque conciliis editis, generalibus vel specialibus, constitutionibus et ordinationibus, ac quarumcumque ecclesiarum et monasteriorum, illorumque Ordinum, etiam iuramento, confirmatione apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis, statutis et consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis et litteris apostolicis, etiam quasvis clausulas et reservationes in se continentibus, per eosdem praedecessores ac nos et Sedem eandem ecclesiis et monasteriis, illo-

rumque capitulis, conventibus, et Ordinibus, aliisque personis quomodolibet concessis, confirmatis et innovatis; quibus omnibus et singulis, etiamsi pro illorum sufficienti derogatione de illis eorumque totis tenoribus specialis, specifica et individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio seu quaevis alia expressio servanda foret, illorum omnium et singulorum tenores praesentibus pro plene et sufficienter expressis et ad verbum insertis habentes, illis aliis in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum, hac vice dumtaxat, specialiter et expresse, motu, scientia et potestatis plenitudine paribus, derogamus, et plene derogatum esse volumus; ceterisque contrariis quibuscumque.

§ 6. Volumus autem ut tam tu quam successores tui reges praefati intra sex menses, a die vacationis monasteriorum, prioratum, aliorumque beneficiorum huiusmodi computandos, personas idoneas nobis et pro tempore existenti Romano Pontifici pro collatione, provisione, seu commenda obtinenda nominare omnino teneamini, et ad monasteria seu prioratus huiusmodi in titulum concedi solita clerici saeculares, vel alterius, quam monasterii seu prioratus, ad quod seu quem eos per te vel successores tuos reges praedictos nominari contigerit, Ordinis regulares nominandi, habitum per fratres seu monachos illius monasterii seu prioratus gestari solitum suscipere, et professionem per eosdem fratres seu monachos emitti consuetam expresse emittere, omnesque et singuli nominati praedicti super monasteriis, prioratibus et aliis beneficiis quibuscumque praedictis, cuiuscumque valoris annui etiam minimi existant, litteras apostolicas collationis, provisionis seu commendae respective sub plumbo in-

Terminus constitutus pro personis nominandis.

tra alios sex menses a die factae nominationis computandos expedire, ac iura Camerae Apostolicae ac aliis propterea debita persolvere omnino teneantur; alioquin, dictis sex mensibus respective elapsis, de monasteriis ac prioratibus alisque beneficiis praedictis, ut praesertur, vacantibus, per nos seu pro tempore existentem Romanum Pontificem libere disponi possit.

Huiusmodi privilegio frui quoque concecit Stanislaus regem Poloniae.

§ 7. Volumus pariter ut indulto huiusmodi, tibi ac successoribus tuis regibus christianissimis praedictis ut praesertur concesso, carissimus in Christo filius noster Stanislaus Poloniae illustris ac Lotharingiae et Barri dux non minus pietate quam orthodoxae religionis zelo insignis, quoad vixerit, libere ac licite uti possit et valeat.

Datum Romae, apud S. Mariam Maiorem, sub annulo Piscatoris, die xv ianuarii MDCCLX, pontificatus nostri anno x.

Dat. die 15 ianuarii 1740, pontif. anno x.

CCLXXII.

Confirmatio regulae et constitutionum monachorum Maronitarum Ordinis sancti Antonii abbatis Congregationis sancti Isaiae in Syria.

Clemens Papa XII,
ad perpetuam rei memoriam.

Primus definitior huius Congregationis Romanam concecit.

§ 1. Misericordiarum patet et Deus totius consolationis, qui semper, ac praesertim inter gravissimas sacrosancti apostolatus curas et sollicitudines, consolatur nos in omni tribulatione nostra, ut et ipsi paternam charitate complectentes eos qui in omni pressuram sunt consolari possumus, ineffabili bonitate sua consolatus est nos in adventu dilecti filii Petri Hattaya monachi expresse professi ac primi definitoris Ordinis sancti Antonii abbatis

Congregationis Syriae sancti Isaiae appellatae.

Nomine totius Congregationis Papae porrigit constitutiones approbandas.

§ 2. Hic autem e Syria, ubi orthodoxa catholica fides inter adversas superstitionis et haeresis sectas a Maronitica natione huic Sanctae Sedi semper ad dictissimam integerrime colitur et custoditur, adveniens, nobis nuper pro parte dilectorum filiorum Simonis Hariddi abbatis generalis, et Abrahami Esaf, Bimini Agia, Petri et Pauli Chiami definitorum, atque omnium monachorum Ordinis et Congregationis praefatorum exponi fecit, quod, licet ipsi easdem constitutiones, in nonnullis levibus rebus immutatas, quas, per alias nostras in simili forma Brevis die XXI martii anno MDCCLXXII expeditas litteras a nobis approbatas et confirmatas, dilecti itidem filii monachi Syri Maronitae eiusdem quidem Ordinis sancti Antonii abbatis sed Congregationis Montis Libani dictae observant, deque ipsorum Congregatione sancti Isaiae in praefatis litteris nostris facta fuerit mentio, tamen, ut fidelem et constantem, quam eidem Sanctae Sedi profitentur, observantiam et obedientiam alacrius testatam faciant, et nationalis synodi novissime in Monte Libano praedicto celebratae decreto, in quo praescriptum fuit ut monachi omnes Maronitae suas constitutiones ab Apostolica Sede praefata approbandas et confirmandas curarent, parere satagant, constitutionum huiusmodi, ut praemittitur, iam approbatarum confirmatarumque pro eadem Congregatione Montis Libani, approbationem confirmationemque pro ipsorum Congregatione sancti Isaiae desiderantes, nobis humiliter supplicari fecerunt, ut sibi in praemissis opportune providere et de apostolica benignitate indulgere dignaremur.

1 Videtur deesse habeant vel observent (R.T.).

Tenor constitutionum.

§ 3. Constitutiones autem sunt tenoris sequentis, videlicet:

CONSTITUTIONES.

Monachorum Syrorum Maronitarum Ordinis sancti Antonii abbatis Congregationis sancti Isaiae Syriae nuncupatae.

PARS PRIMA.

CAP. I. De obedientia.

I. Debet monachus abbatem suum Christi loco citra omnem disceptationem habere;

II. Eidemque in omnibus, peccato excepto, obedire;

III. Et illum honore et amore tum interno tum externo prosequi;

IV. Nihilque eo inconsulto statuere;

V. Neque de illius circa fratres regimine subtiliter investigare;

VI. Omnem propriam conversationem, seu bonam seu minus rectam, illi plane patefacere;

VII. Nullas expositiones sive tractatus habere aut scribere, neque concionari aut docere, nisi ipso consulto atque annuente;

VIII. Nec epistolam mittere aut accipere, quam illi non antea exhibuerit;

IX. Nec illo inconsulto depositum aut pignus suscipere;

X. Neque mutuum quidpiam dare aut accipere, neque eleemosynam erogare aut petere, nisi illo annuente: servatis tamen iuris solemnitatibus et accepta a legitimo superiore facultate.

CAP. II. De castitate.

I. Monachum oportet omnes sensus suos diligentissime cohibere;

II. Atque a feminarum etiam sibi affinium colloquio et consuetudine abstinere;

III. Omnes item omnino feminas ab ingressu sui monasterii prohibere;

IV. Neque cum puero simul habitare: si quos tamen doceri contigerit, extra monasterii claustra docendi erunt;

V. Omnes denique occasiones castitati noxias amputare atque amovere.

CAP. III. De paupertate.

I. Monachum convenit nihil omnino proprium possidere;

II. Neque aliquid omnino sibi quasi proprium usurpare;

III. Neque suo cordi aut corpori iungere quidpiam ex bonis parentum aut consan-

guineorum; necessitate autem cogente, sibi id praestare intelligat non consanguinitatis iure, sed non secus atque ceteris externis.

I. Monachum decet primatum nusquam appetere, sed contra, aliis ubique cedere, atque novissimum locum tenere;

II. Omnes actus et mores suos externos ad abiectionem et humilitatem componere, et fratribus ubique deferre;

III. Fratres item praevenire verbo *parce mihi*, si rei, quae agitur, natura istud exigat.

I. Monachum oportet quam diligentissime ea omnia procurare, quae ad communem concordiam et pacem cum reliquis fratribus conducere intellexerit.

II. Debet itaque reverentiam, urbanitatem, comitatemque verbo et opere exhibere fratribus, non modo superioribus sed etiam aequalibus atque inferioribus, et praecipue illis qui sibi ista praestare detrectant;

III. Caveat item accuratissime, ne quempiam condemnet aut vituperet, neve sibi verbum gestusve excidat, ex quo audientibus moestitia aut suspicio quaevis oriatur.

IV. Satagat praeterea cor habere mundum a quavis appetitione superioris sortis, ne inde livor et invidia subrepat, vitium maxime detestandum et charitati exitiale.

I. Monachus debet verbo et opere se ad patientiam comparare perfectae mortificationis studio;

II. Subortam autem tentatione, aestu iracundiae agitari perturbarive se non sinat; sed longanimitate et silentio omnem sedare perturbationem studeat;

III. Tentationibus atque difficultatibus pressus, ubique Deo gratias agere assuescat.

I. Monachus debet habitum nigrum habere;

II. Superiorem vestem laneam, cui sancti patris Antonii *Tau* caerulei coloris in sinistro latere sit assutum, adhibeat;

III. Zonam nigram strictam se cingat; tyrones vero fune ex pilis caprarum contexto;

IV. Zonam non solvat, nec monasticum cucullum deponat aut aliam vestem, cubitus, nisi quae zonae subesse non solet;

V. In habitu, calceamentis, lecto et stragulis paupertas servetur.

CAP. IV. De humilitate.

CAP. V. De fraternâ charitate.

CAP. VI. De patientia.

CAP. VII. De habitu monachorum.

CAP. VIII.
De mori in
cella. I. Monachus sine causâ cellam deserere non debet;

II. Neque secum in illâ habitare quempiam permittere;

III. Neque fratris cellam citra ipsius annutum ingredi;

IV. Si quempiam ad eum venire contigerit, illo in cellâ praesente, ianua pateat, neque occludatur, donec illa abierit;

V. Monachi cella ita clausa maneat, ut communi, qua reliquae fratrum cellae, clave reserari valeat;

VI. Cellae munditiam et ordinem curet.

CAP. IX.
De iter agen-
tibus. I. Monachus non debet sine socio extra claustra abire. Quapropter ante suum e monasterio egressum, comitem ab abbate petat.

II. Nullum iter suscipiat, nisi de licentiâ abbatis.

III. De monasterio non exeat, nisi tempore ab abbate constituto.

IV. Sine litteris abbatis sui de altero in alterum monasterium non pergat.

V. Quodcumque monasterium intraverit, eius loci abbati usque ad suum inde discesum omnino pareat.

CAP. X.
De mensâ. I. Mensa monachi cibo obvio et parabili instruat.

II. Bis in die dumtaxat cibum sumere, prandium, scilicet, et coenam, contentus sit. Si quid amplius sumere necesse fuerit, abbatem consulat.

III. Carnibus abstineat, nec illis, nisi aegritudinis causâ, vesci fas esto, idque de licentiâ abbatis.

IV. Hominem saecularem ad mensam intra monasterii claustra non adhibeat;

V. Ad mensam sine abbatis licentiâ non sedeat supra seniore.

VI. Mensae assidens neminem salutet.

VII. Post refectionem fas est tantisper animum relaxare, vel in solitario secessu, vel unâ cum fratribus.

CAP. XI.
De opere ma-
nuum. I. Monachum oportet operi seu mentali seu corporali vacare, praesertim si firmâ corporis valetudine utitur;

II. Opus autem fratribus utile esto;

III. Illud vero, nisi de licentiâ abbatis, non capiat: sique res ipsa postulat, etiam

officinae, in qua est operaturus, praefectum consulat, eiusque annutum petat.

CAP. XII.
De silentio. I. Monachus debet silentium discrete observare;

II. Idque tribus praecipue temporibus, a Completorio, nimirum, ad Tertiam diei sequentis; praeterea in ecclesiâ atque ad mensam: et si quid dicendum fuerit, submissâ voce dicatur.

CAP. XIII.
De oratione
mentali. I. Monachus mane et vespere orationi mentali ad semihoram vel horam vacabit: idque fiat vel post absolutas vocales preces, vel ante ad abbatis nutum;

II. Oraturus, vel cum aliis fratribus in ecclesiâ conveniat, vel solus in cellâ maneat;

III. Huiusmodi autem orandi genus non suscipiant, qui laboriosis ministeriis adducuntur, nisi de licentiâ abbatis.

CAP. XIV.
De oratione
vocali. I. Monachus septem orandi tempora observet iuxta monasterii consuetudinem: 1° officium vespertinum sub occasum; deinde Completorium ante cubitum; 3°, officium mediae noctis sub horam propriam; 4°, officium matutinum simul cum horâ tertiâ; postremo officium sextae simul et nonae.

II. Annectendae sunt completorio litaniae Deiparae singulis sabbatis, feriis quartis, et in festis beatissimae Virginis Mariae. Completorio succedit conscientiae examen ad octavam horae, quod etiam mane fieri debet post tertiam.

III. Feriâ quartâ et sextâ singuli in cellas suas secedant sub vespem post conscientiae examen, et psalmum quinquagesimum manibus in crucis figuram extensis recitent quinquies: ceteris vero diebus quinquies orationem dominicam et salutationem angelicam recitent.

IV. Poenitentiales genuflexiones, quas metanoas vocamus, ad Laudes singuli peragant.

CAP. XV.
De confessione
sacramentali. I. Monachus peccata sua sacerdoti ad confessiones excipiendas constituto confiteri debet: si autem alteri sacerdoti, abbatem consulat.

II. Idque semel quavis hebdomadâ saltem praestet.

III. Sub ingressum in religionem generali confessione peccata sua apud sacerdotem ab Ordinario approbatum deponat; nec re-

cipiatur, nisi exhibitâ attestazione quod confessionem sacramentalem emisit.

CAP. XVI.
De sanctorum
mysteriorum
communione. I. Monachus debet opere et desiderio perpetuo paratum se praebere ad perceptionem sanctorum sacramentorum;

II. Eorumque communionem frequentare atque suscipere diebus dominicis et festis de praecepto;

III. Sique in eadem hebdomadâ plura concurrant festa, propter sacramenti reverentiam, iuxta abbatis consilium, in quibusdam a communione absteineat;

IV. Monachus vero sacerdos sacrum non omitat unquam, nisi causâ ab abbate probatâ, vel confessarii consilio;

V. Ob divinorum mysteriorum reverentiam nullus monachorum, sive sacerdos, sive clericus, sive laicus; missam celebret, aut divinam Eucharistiam recipiat, nisi aperto capite;

VI. Cucullum etiam monachi omnes capite deponant, dum sacro interveniunt, et cum datur a celebrante benedictio in choro: ubi demum SS. Sacramentum in ecclesiâ conservatur, quoties ante illud est transeundum, caput detegant et genuflectant;

VII. Monachus diaconus coronam in capite, quam sacerdos paulo minorem, gestet, nec missae solemnî nisi habitu diaconi indutus ministret.

CAP. XVII.
De modestiâ. I. Monachus e cellâ egressurus, proprium habitum induat, neque sine eo a quopiam se conspici permittat;

II. Memineritque inclinare caput abbatibus et sacerdotibus senioribus, circumstantiis loci atque temporis id exigentibus, iuxta traditionem et ordinem atque morem fratrum;

III. Abiturus, aut cellam subiturus, aut fores patefacturus, aut clausurus, aut pulsaturus, modestiae atque silentii memor esto;

IV. Charitatem hilaritatemque cum timore Dei coniunctam in familiari cum fratribus colloquio praeserferat;

V. In summâ intelligat, in omnibus dictis factisque suis sibi modestiae gravitatisque leges esse servandas.

CAP. XVIII.
De aegrotis. I. Monachus Deo gratias agere debet in statu aegritudinis magis quam in statu va-

letudinis, sciens se ad proprium profectum a Domino visitari;

II. Inconsulto abbate corpus affligere aut vexare non debet;

III. Aegritudinem praesentens, abbatem moneat;

IV. Pharmaca et remedia abbate inconsulto non adhibeat.

PARS SECUNDA.

CAP. I.
De novitiis. I. Licet abbati in suo monasterio novitios suscipere, atque etiam expellere, de consilio congregationis monachorum.

II. Novitius non probetur, nisi in monasterio, in quo plures monachi degunt, qui et monasticam regulam observant, et statutis temporibus canonicas preces ceterosque ecclesiasticos ritus peragunt.

III. Habitent novitii in loco a ceteris separato, et curabit abbas generalis ut pro novitiatu designetur monasterium determinatum, et in eo locus separatus.

IV. Novitius ad annum producat, neque quisquam ante expletum hoc spatium ad habitum admittatur, nisi ex causâ a congregatione hegumenorum probatâ; si vero novitius expleto anno ad hoc minus idoneus reperitur, omnino dimittendus est.

V. Novitius ante expletum aetatis annum sextum decimum non suscipiatur, neque maior sit quadagesimo quinto: pertinet autem ad congregationem hegumenorum in hoc casu, si aliunde noverit illum Ordini profuturum, sive in defectu aetatis, sive in excessu dispensare, modo non sit minor annis quindecim.

VI. Novitium 1° oportet esse christianis parentibus natum atque orthodoxum; quare si ipse aut alteruter eiusdem parentum christianus non est, aut christianam fidem negavit, vel neophytus ad illam accessit, aut a catholicâ fide ad sectam haereticorum transiit, absque licentiâ congregationis generalis a nemine suscipiatur: qui vero haereticis aut schismaticis parentibus natus est, ab abbate monasterii suscipiendus non est, nisi de licentiâ abbatis generalis: 2° si excommunicatus, interdictus, suspensus ab exercitio sui Ordinis fuerit, ante absolu-

tionem atque benedictionem proprii episcopi non recipiatur: — 3° non recipiatur novitius publice suspectus vel delatus de criminibus spectantibus ad negotium fidei orthodoxae, vel de homicidio, aut enormi in re turpi delicto, neque notorie infamis, nisi certa sinceræ poenitentiae signa antea ostenderit, et obtinuerit absolutionem aut dispensationem a legitimo superiore, prout de iure; — 4° nec recipiatur alieno aere obstrictus, neque reddendis de administratione rei alienae rationibus obnoxius, neque iudicis sententiâ exilio mulctatus, nisi creditoribus et magistratibus satisfecerit; — 5° nec coniugio ligatus, nisi de consensu coniugis, et factâ coram episcopo separatione; — 6° nec in ecclesiasticâ dignitate constitutus, cui curâ animarum annexa sit, nisi in manu sui praelati illam abdicaverit; — 7° nec nothus, neque alio vitio laborans irregularitatem inducente et processum ad sacros ordines impediante, nisi obtentâ ab habente facultatem absolutione, seu dispensatione; — 8° nec aeger corpore, nec morbo cuius obnoxius, nec insanus, aut mentis minus compos suae, sed corpore sanus et integer sit, et interno externove vitio careat, quo ab ordinibus suscipiendis aut exhibendo fratribus ministerio impediatur; — 9° nec qui in alio monasterio aut Ordine professionem emisit, nisi petitiâ a proprio praelato veniâ, et nostrâ generali congregatione annuente. Monachi vero, qui sua nobis monasteria, superiorum permissu, tradiderint, si congregationem nostram optaverint, ad annum sunt probandi, quo peracto, rogatis congregationis monachorum de more suffragiis, ad professionem admittantur, locum vero post monachos, quos invenerunt, obtineant. Qui vero novitius in alio monasterio aut Ordine fuerit, non recipiatur nisi de licentiâ abbatis generalis.

vii. Abbas monasterii, antequam novitium admittat, exploret circa omnia praedicta, et examen fiat in congregatione monachorum. Si abbas novitium post praemissum examen admiserit, deinde vitium in eo deprehenderit, aut impedimentum quodlibet, continuo illum e monasterio dimittat; si vero praedictum

examen neglexerit, ab abbate generali graviter erit puniendus. Qui autem novitium susceperit, sciens impedimentum aliquod ex praedictis obstare, ex gradu suo excidat, qui id ausus fuerit, sine morâ, nec ad ullum deinceps in religione gradum idoneus dignusve censeatur ipse et omnes monachi, qui in congregatione unâ cum illo interfuerint, ad triennium; quo expleto, a congregatione hegumenorum restitutionem obtineant. Novitius vero eum in modum receptus, si necdum professionem emisit, e monasterio expellatur; sin autem professus fuerit, res ad congregationem hegumenorum devoluta censeatur, quae cum reverendissimo domino patriarcha aut legitimo superiore causam desuuet.

viii. Debet insuper abbas de novitii aetate, indole, scientiâ, valetudine, causâ vocationis ad statum religiosum, et ceteris huiusmodi cognoscere: idque fiat in congregatione monachorum.

ix. Postquam ergo abbas cum monachorum congregatione admissionem novitii probavit, tum vero locum a fratribus separatim illi assignabit, ibique ad octo saltem dies citra habitus mutationem maneat, atque interea regulas Ordinis, statuta et consuetudines examinet. Et primum novitium generalem peccatorum confessionem apud sacerdotem ad excipiendas saecularium confessiones ab episcopo approbatum obeat, atque sacram communionem percipiat; postea convocatis monachis, sive matutino sive vespertino tempore, abbas novitium induat tyronum habitu iuxta ritum syriacum.

x. In quolibet monasterio habeatur liber, in quo abbas describat nomen novitii, cognomen, patriam, diem, mensem et annum, quo habitum novitii suscepit. Similiter in codice annotetur dies, in quo professus est, monasticum habitum suscipiendo, et praedictus liber in archivio monasterii reponatur.

xi. Tyrocinii annus supputandus erit a die quo habitum novitii induerit; et prior tempore potior sit in gradu: at sacerdos eum qui sacerdos non est praecedit, et diaconus non diaconum.

xii. Non liceat abbati, neque aliis exigere

aut accipere a novitiis quidquam pro ipsorum receptione ad probationem; sed nec pretium vestis ad probationem necessariae. Si vero novitius sponte quidpiam monasterio obtulerit, id porro palam et in publico conventu fiat, cedatque in communem monasterii usum.

xiii. Novitiorum vestes resque omnes certo in loco reponantur, postquam in codicem singula relata fuerint, ipso novitio praesente unâ cum fratribus; nec ulli liceat inconsulto domino quidpiam ex illis sibi usurpare, aut monasterio applicare: sed nec ipse novitius de rebus suis disponere valeat, probatione durante, aut alteri earum usum cedere, absque abbatis consensu. Si novitius ad saeculum redierit, res suas auferre non prohibetur: illas tamen repetere non poterit, quas sponte et expresse monasterio donaverit, aut si professio sequuta fuerit.

xiv. Novitius ante professionem quovis etiam brevissimo temporis spatio potest de rebus et bonis suis pro arbitrio disponere: post factam vero professionem nullum illi remanet in eâ dominium, nec item abbati, sed illud ad Ordinem statim transire censetur.

xv. Currente probationis tempore, ter de novitio fratrum suffragia rogentur: et primum quidem expletis tyrocinii sex mensibus; iterum vero post nonum mensem; postremo post duodecimum, hoc est elapso probationis anno. Si in postremâ congregatione fuerit approbatus, habitum suscipiat, quamvis in geminis prioribus congregationibus reprobatus fuisset: et e contrario, si in tertiâ reprobatus fuerit, dimittatur, nec priorum duarum congregationum ulla ratio habenda erit.

xvi. Suffragiis monachorum approbatus censetur qui vel unum pro receptione supra medietatem suffragium habet. Si vero suffragia fuerint paria pro receptione et pro probatione, iterum rogentur: sique adhuc paria fuerint, reprobatus censeatur.

xvii. Si forte novitius tyrocinii tempore in grave crimen publicum et manifestum prolapsus fuerit, re prius cum congregatione monachorum communicatâ, abbas illum sine

morâ eiiciat, ita tamen ut eius famae apud saeculares, quoad fieri poterit, consulatur.

xviii. Novitius, postquam ad suscipiendum habitum in tertiâ congregatione approbatus fuerit, abbas illi habitus susceptionem ad triduum differat: quo intervallo iubeat eundem de statu suo deliberare; utrum scilicet illi placeat vota emittere, aut contra ad saeculum redire. Si evoluto triduo novitius statuerit religiosam professionem emittere, et monachus fieri, ad ecclesiam adducatur, fratrum coetu deducente; atque coram abbate ad altaris latus assidente genua flectat, duobus saltem monachis professis praesentibus, et abbas de ipsius proposito ac mente illum interroget; sique habitum petierit, induatur iuxta ritum syriacum, postquam pronunciaverit hanc votorum formulam:

Ego N. N. promitto ac voveo Deo omnipotenti et reverendissimo abbati generali N. N. eiusque successoribus obedientiam, castitatem et paupertatem voluntariam usque ad mortem, iuxta regulam et constitutiones Congregationis nostrae monasticae. Item promitto ac voveo, me nullam dignitatem quaesiturum, sive in nostrâ Congregatione sive extra, nec ambiturum per me ipsum, nec per alios procuraturum, neque subdole aucupaturum, neque etiam acceptaturum nisi ad id me coegerit imperium superioris mei, cui teneor obedire.

xix. Si Novitius Ordinem deseruerit, atque ad saeculum fuerit reversus, seu sponte suâ seu congregationis monachorum suffragio dimissus, non erit iterum recipiendus, nisi annuente congregatione hegumenorum: sique horum permissu receptus, sponte suâ aut a congregatione monachorum dimissus fuerit, nunquam deinceps recipiatur. Qui vero post primam discessionem receptus fuerit, probationis eius annus a die reditus supputetur, nec prioris tyrocinii ulla ratio habeatur.

xx. Si novitius a proposito resilierit, et ad saeculum fuerit reversus, atque ibi ab sacros ordines eundem promoveri contigerit, sine congregationis permissu recipiendus non est.

xxi. Nec abbas, nec congregatio monacho-

rum suffragia ferre potest pro admissione novitii ad professionem absque abbatis generalis consensu, vel expresso vel tacito, quem ille sine legitima causa negare non debet: et nisi expresse et nominatim negaverit, dare consensum censendus est.

xxii. Cum tempus probationis novitius expleverit et professus fuerit, abbas ad generalem abbatem de eodem referat.

xxiii. Non permittenda est novitio promotio ad ullum ordinem ecclesiasticum, neque abbati liceat eundem ad sacram ordinationem offerre. Qui novitium ad sacros ordines pro vehi concesserit, a gradu suo excidat, et novitius ad habitus susceptionem inhabilis censetur.

xxiv. Novitius cum monachis professis suffragium non ferat, neque de rebus ad Ordinem spectantibus interrogetur, neque ullam dignitatem in Ordine habeat dum probatur, sed ministeriis tantum monasterii addici potest. Probationis quoque tempore novitius a monasterio, in quo ad tyrocinium admissus fuerit, ad aliud monasterium non trasferatur sine iusta causa, nec sine consilio congregationis monasterii, quò transferendus est, et ex permissione abbatis generalis. Sic autem translatus, cum tempus probationis expleverit, pro eius admissione, eorum monachorum suffragia rogentur, ubi moratur.

xxv. Novitius habitum gerat ab habitu monachorum professorum diversum, nec ante professionem habitum illorum induat.

xxvi. Sacramenta Poenitentiae et Eucharistiae novitius quavis hebdomada semel saltem frequentet, neque a divinatorum mysteriorum participatione prohibendus est sine consilio patris spiritualis ab abbate eidem assignati. Et si qui sacerdos fuerit, a sacra oblatione quotidie peragenda suspendendus non est, nisi est ex causa et consulto abbate.

xxvii. Si contingat novitium clericum missae inservire cum altero superioris gradus et loci, sive professus ille sit sive novitius, epitrachelion, hoc est, clericalem stolam non induat, nisi clericus ille, qui loco graduque superior est, illud pariter induerit.

xxviii. Novitium decet silentium tenere praesentibus abbate atque magistro, neque

loqui nisi interpellatur, aut ex iusta legitimaque causa, neque cum saeculari, nisi abbate et magistro annuentibus, et alio monacho praesente.

xxix. Novitius mensae non assideat, nisi iussus ab abbate aut seniore inter fratres. Si contingat ipso sedente praeterire abbatem aut sacerdotem, statim assurgat, et iunctis in crucis modum supra pectus manibus, submissa cervice, oculisque in terram defixis, persistet, donec ille pertransierit. Pari submissione reverentiaque se gerat, abbate aut alio sacerdote ipsum alloquente, nec nisi iussus assideat.

xxx. Novitius ab abbate aut a magistro reprehensus, statim in genua procidat, tacitusque audiat arguentem: nec, nisi iussus, pro se verba faciat, aut sibi obiecta refellat, nec, nisi illo iubeute, assurgat.

i. Magister novitiorum intelligat rem esse magni momenti sibi commissam, quandoquidem ex prima novitiorum institutione pendet maiori ex parte eorundem profectus et spes nostri Ordinis. Curet igitur ut in dies per studium propriae perfectionis instrumentum aptius ad eos iuvandos reddatur.

ii. Amabilem se praestet et vitae integritate ac discretione ita se gerat, ut omnes novitii ad ipsum in suis tentationibus confidenter confugiant, eique res suas libere aperiant, et ab eo consolationem et auxilium in omnibus sperent.

iii. In domo probationis monasterio coniuncta, vel in monasterio ipso (nam locum novitiorum separatim esse magis expediret), refecturium quidem sit commune, sed mensa aliqua novitiis designetur post omnes professos.

iv. Magister novitiorum privatas tantum poenitentias suis novitiis imponere poterit; publicas vero non nisi consulto abbate.

v. Habeat hic idem magister novitiorum potestatem ordinariam a praelatis absolvendi a casibus reservatis novitios suos, nisi abbati haec facultas aliqua de causa restringenda videretur, vel alteri concedenda: sed statutis anni temporibus, saltem bis in anno, extra ordinem confessarius novitiis offerendus est.

vi. Magistrum novitiorum versatum esse

Cap. II.
De magistro
novitiorum.

oportet in lectione librorum spiritualium, ut deceptiones, quae in spirituali vita accidunt, intelligat. Novitiis vero eos tantum legendos tradet, quos ad eorum profectum conducere iudicabit, quique sint orthodoxi et ab Ecclesia catholica non reprobati. Semihorae vero spatio eosdem docebit orationem mentalem et vocalem, doctrinam christianam, et regulas atque statuta nostri Ordinis: praesertim qua ratione accedere debeant ad sacramenta Confessionis et Eucharistiae, et quomodo bonis canonicis et sacrae liturgiae interesse eos conveniat. Qui autem litteras nesciunt, illos statutas preces recitare docebit.

vii. Abbatis est unum ex sacerdotibus monasterii, qui sit prae ceteris morum probitate et doctrina commendatus, magistrum novitiorum designare. Hunc autem si negligentem in novitiis instituendis, aut minus prudentem in eis corrigendis deprehenderit, pro qualitate culpaepuniat: idque coram professis, non coram novitiis fiat. Eum vero ab officio remove non poterit, nisi congregatione monachorum consultâ.

i. Postquam novitius professionem emisserit, aliquamdiu, abbatis arbitrio, sive in ministerio fratrum, sive in studiis litterarum exerceatur, ut appareat an ad clericorum ordinem promovendus sit, an vero in laicorum coetu manere debeat; nemo enim in nostrâ Congregatione ante novitiatum ad statum clericorum sive laicorum deputatur, sed omnes indifferenter ad quemcumque statum admittuntur: et solum post peractam professionem, postque edita idoneitatis suae signa, ab abbate, consultâ monachorum congregatione, ad clericatum sive ad statum laicorum designantur. Hae tamen in re conscientia ipsius abbatis oneratur, ut nimirum et rationem idoneitatis uniuscuiusque habeat, et monasterii necessitatibus de conveniente numero sacerdotum, clericorum et laicorum consulat.

ii. Antequam vero professus ad statum aliquem determinetur, semper maneat sub custodia et curâ vicarii abbatis; et quantum fieri potest, nullum commercium habeat, vel cum novitiis, vel cum aliis monachis,

nisi cum paribus et aequalibus suis, aut cum iis qui in eodem ministerio aut studiis iisdem versantur.

iii. Quamquam autem aliquis ab abbate ad statum clericorum deputatus sit, et ordinem etiam aliquem ecclesiasticum acceperit, intelligat tamen ad ulteriorem gradum sibi aditum nequaquam patere, nisi illum bonis moribus et comparatâ ex studiis scientiâ promeruerit. Abbatis igitur et congregationis monachorum arbitrio relinquitur, ut ipsum ab ulteriore ordine accipiendo, ad tempus, vel etiam perpetuo arceant: idque potissimum de ordinibus infra diaconatum intelligendum est: nam qui, servatis servandis, ad diaconatum promotus est, is a sacerdotio accipiendo, nisi urgentissimâ de causâ, nequaquam removeatur.

iv. Pari ratione qui diu in ministerio laicorum deservit, si idoneus postea repertus fuerit, potest ab abbate et monachorum congregatione ad ordines etiam maiores promoveri, dummodo tamen, postquam ab abbate ad ministerium laicale addictus est, nec litteras didicerit, nec libros legerit, nisi ipso consulto.

i. Nemo ad ordinem ecclesiasticum promoveatur, nisi aetate in sacris conciliis praescriptâ, aut dispensatione a legitimo superiore obtentâ, et de licentiâ congregationis monachorum atque abbatis, qui ordinandum cum litteris testimonialibus ad episcopum loci aut ad reverendissimum dominum patriarcham mittere debet, tenoris sequentis:

Reverendissime et religiosissime domine episcopo civitatis N. (aut Beatissime patriarcha noster domine N.), nos abbas et monachi Ordinis sancti Antonii congregati S. Isaiae monasterii N. testamur reverendum patrem N. monachum professum nostri Ordinis, in legitima aetate constitutum (vel dispensationem aetatis hic annexam habentem), et sufficienti doctrinâ bonisque moribus praeditum, nulloque impedimento irretitum, dignum esse qui ordinem N. a reverendissimâ dominatione tuâ (vel a beatitudine tuâ) accipiat. Quamobrem has ei litteras patentes dedimus sigillo monasterii nostri munitas, et subscriptione nostri abbatis

Cap. IV.
De clericis
studentibus, et
magistris.

Armatas, die N., mense N., anno N. Loco † sigilli. N. abbas monasterii N.

ii. In libro monasterii adnotabitur nomen ordinati et episcopi ordinantis, et dies, mensis et annus.

iii. Si quis ex professis permiserit se ordinari absque licentiâ abbatis et congregationis monachorum, negotium eius ad abbatem generalem deferatur, qui illum ab exercitio ordinis suspendat, aliisque poenis plectat.

iv. In quolibet monasterio clericis ab abbate magister deputetur, qui eos doceat, et ipsi litteras diligenter excolant, quarum ope choro deservire valeant, et sacerdotii onera digne ferre, elusque munera pro dignitate exequi.

v. In qualibet provinciâ, si fieri potest, unum ex monasteriis frequentioribus ab abbate generali ad excolenda studia designetur, in quo, praeter magistrum grammaticae, sint etiam alii duo magistri, alter dialecticae et philosophiae, et alter theologiae, vel saltem unus magister, post peractum grammaticae, dialecticae et philosophiae curriculum, sacram theologiam exponat, et dogmaticam praesertim atque moralem, iuxta methodum ab eodem abbate generali praescribendam. Praeterea constituatur praefectus studiorum, cuius cura esse debet, ut tum a scholaribus, tum ab horum magistris statutus ordo et regula studiorum servetur: idemque praerit omnibus actibus litterariis et examinationibus scholarium. Etsi autem ad abbatem generalem spectat tam praefectum studiorum quam magistros praedictos deputare, in mortis tamen aut infirmitatis alicuius eorum casu, congregatio monachorum unâ cum abbate illius monasterii alium in eius locum subrogare poterit, donec abbas generalis consulatur: cuius erit spatium etiam annorum assignare, quo grammaticae, philosophiae et sacrae theologiae studium perficiatur, distributionem quoque temporis, tam matutini quam pomeridiani, et vacationes per hebdomadas et annum; ita tamen, ut neque horarum canonicarum, sacrae liturgiae tempora, aliaque monastica exercitia a communi regulâ et constitutionibus prae-

scripta perturbentur, neque vires studentium aut magistrorum opprimantur.

vi. Quolibet mense disputatio publica fiat, et bis in anno examen. Diebus autem dominicis habeantur collationes vel de ~~sacra~~ Scripturâ, vel de casibus conscientiae, aut controversiis in Oriente vigentibus adversus schismaticos, haereticos et infideles, iuxta directionem praefecti studiorum.

vii. Syriacam et arabicam linguam probe callere curabunt, ut sacras scripturas, et patres doctoresque legere atque interpretari valeant.

viii. Omnia ad studium necessaria subsidia ab abbate studentibus procurentur. Studentes vero curent: — 1°, ut animi puritatem et rectam in studiis intentionem habeant; — 2°, ut fervor studiorum non extinguat aut minuat amorem solidarum virtutum; — 3°, ut iis facultatibus operam dent, eosque audiant magistros, quos abbas destinabit; — 4°, ut horas studio tam communi quam privato attributas diligenter observent; — 5°, ut, si magistros studiorum causâ convenire debent, horam certam ab abbate destinatam habeant, extra quam illorum cellas sine peculiari facultate non adeant.

ix. In nostrâ congregatione nullus gradus aut praerogativa magistris aliisve debetur; sed solum abbati generali, hegumenis et abbatibus provinciarum atque monasteriorum, donec in eâ dignitate fuerint; postea sacerdotibus professis, iuxta tempus professionis; deinde clericis item professis, ac postremo laicis. Abbas tamen generalis curabit pro laborum et meritorum ratione, tam magistros quam alios quoscumque sacerdotes monachos remunerari, eos vel monasteriis praeficiendo, vel ab oneribus, quae iunioribus imponi solent, eximendo.

x. Nemo ex monachis librum aliquem, aut tractatum, aut orationem, sive concionem scribat, nisi consulto abbate, qui opus per se legat, aut alicui ex magistris legendum committat. Illud autem in publicum prodire aut typis imprimi non licebit, nisi prius ab abbate generali et episcopo, aut reverendissimo domino patriarcha probatum fuerit.

i. Quae de disciplinâ religiosâ et instituto nostro servanda omnibus proposita sunt, ea sacerdotes pro ratione sui gradus sibi praecipue dicta existiment et observent.

ii. Divinum officium nitantur attente, devote et opportuno tempore recitare, et ad chorum cum ceteris convenire statutis horis. Caeremonias sacrae liturgiae aliarumque ecclesiasticarum functionum accurate discant et observent, sintque hac in re uniformes, patriarchalem ecclesiam sibi tamquam normam proponentes. Cantus etiam ecclesiasticos calleant. Sic demum in liturgiâ divinisque officiis celebrandis pronunciationem, cantum et quamcumque aliam exteriorem actionem moderentur, ut non minus aliorum aedificationi, quam propriae devotioni serviant.

iii. Curam animarum nemo ex nostris suscipiat, neque in iis, quae parochorum aut episcoporum iuris sunt, se immisceat. Si quando autem ab episcopo aut reverendissimo domino patriarcha iussus fuerit abbas monasterii ut ipse vel aliquis monachorum in monasterio aut in vicinis seu remotis locis populum doceat, vel confessiones audiat, aut alia quaecumque sacramenta administret, ab eo facultatem in scriptis habere curet.

iv. Nemo ad confessiones nostrorum audiendas accedat, nisi ab abbate deputatus, qui simul intelligat, quam facultatem ad hoc munus habeat. Saecularium vero nemo confessiones audiat, nisi obtentâ episcopi licentiâ. Perspectos autem unusquisque habeat casus reservatos tum reverendissimo domino patriarchae et episcopo, tum abbati generali.

v. In casibus conscientiae, iisque praesertim, qui ad censuras, restitutiones et casus reservatos pertinent, se se diligenter exercent, earumque rerum compendia et brevem interrogandi methodum, et contra singulorum peccatorum species remedia salutaria, et sacris praesertim canonibus, comparare studeant, collationesque de praedictis inter se diebus festis babeant.

vi. Confessarii ita audiant poenitentes, ut mutuum aspectum fugiant. Quod si lo-

cus non erit huiusmodi, ut tabula confessorium a poenitente dividat, manu interpositâ inter faciem propriam et poenitentem, qui ad latus genua flectere debet, id praestabit. In audiendis vero seminarum confessionibus, severos potius quam familiares se exhibeant, ita tamen ut paterna quaedam et spiritualis gravitas in eis cluceat. Nemini autem petere, aut accipere quidquam liceat, sive ab iis, quorum confessiones audiverint, sive ab aliis, quod in pauperes distribuat, vel alteri satisfactionis nomine restituat, inscio et inconsulto abbate.

vii. Qui vocantur ad eos iuvandos, qui morti vicini sunt, ea in promptu habeant, quae eo tempore ad salutem animarum usui esse possint. Caveant autem, ne quem sermonem de loco sepulturae in coemeterio monasterii eligendo, aut de haereditate vel eleemosynâ monachis relinquendâ, infirmo iniiciant.

viii. Nemo ex nostris ad ullam archipresbyteri, periodeutae, aut chorepiscopi dignitatem se promoveri sinat, sed sacro presbyteratus ordine contenti sint omnes, etiam abbates. Si vero reverendissimus dominus patriarcha voluerit abbates benedicere, eam benedictionem recipere poterunt.

i. Intelligant omnes, primum vocationis monasticae finem esse inservire divinae maiestati et propriam salutem procurare, illudque ministerium obire, quod ex obedientiâ sibi commissum fuerit. Contenti ergo statu laicali, ad quem ipsos abbas et monachorum congregatio destinaverit, et in praescripto sibi ministerio sic vitam omnem exigant, ut sibi persuadeant, se in eâ re obsequium praestare Creatori, ob cuius amorem schema monasticum induerunt.

ii. Qui syriace legere et canere norunt, divina officia in choro stans horis cum ceteris persolvant. Qui vero arabice tantum, horas diurnas et nocturnas ad usum laicorum compositas legant. Qui autem legere nesciunt, certum precum et psalmorum numerum ab abbate sibi praescriptum ad singulas horas memoriter recitare discant. Qua in re ministerii uniuscuiusque ratio habeatur, ac

1 Edit. Main. legit *persuadeat* (R. T.).

praesertim eorum qui in laboriosis exercitationibus occupantur, quique vel primâ luce monasterio ad opus egrediuntur, vel usque ad vesperam regredi nequeunt: his enim horarum loco certas preces abbas constituet privatim recitandas. Omnes tamen, qui legitimâ causâ impediti non sunt, quotidie divinae liturgiae intersint.

iii. Postquam sui officii ministeriis satisfecerint, si quid vacui temporis super fuerit, id totum in alias exercitationes spirituales aut corporales impendant, eiusque rei causâ abbatem adibunt, ut ipsius voluntatem exquirant.

iv. Curent peculiari studio erga omnes clericos, et praecipue in sacris ordinibus existentes, respectum humilitatemque exhibere, idque magis erga sacerdotalem ordinem, sciantque, quod; etiamsi professi sint, in sacris tamen functionibus cedere debent clericis etiam novitiis ecclesiastico habitu indutis.

v. Quia tamen patres nostri statu laicali, vel minoribus ordinibus, aut diaconatu tantum contenti, Deo servisse, fratribusque praefuisse noscuntur; ideo monachos laicos, vel clericos aut diaconos scientiâ sufficienti praeditos et regimini idoneos, non omnino ab officiis etiam insignibus excludimus, sed posse eos tam ab abbate generali et congregatione hegumenorum, quam ab abbate et congregatione monachorum, atque etiam a congregatione generali eligi in hegumenos, oeconomos, procuratores et consultores, et ad alias similes dignitates promoveri declaramus; hac tamen salvâ conditione, ut nunquam in abbatem generalem aut abbatem provinciae sive monasterii, qui sacerdotes esse debent, eligantur. Qui autem eo, quem diximus, modo electus fuerit hegumenus, intelligat sibi primum post sacerdotes locum convenire extra congregationes; in congregationibus vero post hegumenos sacerdotes, et ante omnes alios etiam sacerdotes.

vi. Caveant monachi laici, ne quid sibi capiant, aut aliis dent, commodent, mittant, aut quidquam huiusmodi faciant absque expressâ licentiâ abbatis, aut eius qui operi praest.

vii. Librum nullum retinere aut legere iis licebit sine abbatis licentiâ, cuius prudentiae erit eos illis legendos assignare, qui magis ad spiritualem ipsorum profectum expedire videbuntur.

i. In unoquoque monasterio distributio horarum in tabellâ describatur et in loco patente ponatur, in qua secundum anni tempora diligenter notentur horae chori, idest vesperarum, completorii, nocturni, matutini cum tertiâ et sextae atque nonae; item hora liturgiarum privatarum et solemnium; item hora prandii et coenae; denique hora operis manuum seu ministeriorum aut studii, et hora qua fratres cubitum eunt, usque ad signum quo excitantur.

ii. Ab abbate constituatur monachus, sive vicarius, sive alius quicumque, cuius officium erit, tempore orationi et reliquis exercitiis assignato, observare num omnes iis vacent: item observare omnia quae ad honestatem et decentiam externam pertinent, ecclesiam et monasterium in locis publicis perlustrando, et si quid inconveniens deprehenderit, ad abbatem referat.

iii. Ad mensam habeatur lectio. Silentium autem nunquam ab abbate dispensetur. Si quem vero extraneum ecclesiasticum aut saecularem contigerit ad monasterium divertere, ipse abbas solus, vel adhibito aliquo alio monacho pro illius viri dignitate, poterit simul cum illo cibum sumere, idque, si fieri poterit, extra refectorium: alioquin vel ante vel postquam monachi in refectorio cibum sumpserint.

iv. Cum monachus de monasterio exire non debeat, nisi socio adhibito quem sibi abbas assignaverit, advertat abbas ut sic socios accommodet, ne sociis graves sint aut molesti, neque nimis familiares aut suspecti.

v. Nisi necessitas coegerit (quae tamen ab abbate erit cognoscenda et probanda) monachi, ad ministeria sive ad studium intra monasterium addicti, de monasterio egredi non permittantur, nisi bis in hebdomadâ, et cum interpolatione dierum, peractisque prius ministeriis necessariis: idque ita ab abbate per turnum distribuatur, ut et di-

CAP. VII.
De ordine domestico, et de honestate extra monasterium servanda.

disciplina regularis in monasterio nihil detrimenti capiat, et omnibus per hebdomadam monachis facultas exeundi e monasterio aequaliter detur. Diebus autem dominicis et festis maioribus nemo possit veniam exeundi obtinere, nisi celebratis prius divinis officiis, aut eo dumtaxat temporis spatio, quod a divinis officiis vacuum est.

vi. E monasterio egressi, honestatem et modestiam incessu, manibus, colloquio, oculis exhibeant: loca remotiora et ecclesias minus frequentes adeant; personas, vias, aedes, officinas suspectas aut infames devitent: cum saecularibus non tantum familiaritatis habeant, ut vel secreta monasterii iis revelent, vel ex frequenti eorum conversatione a monasticâ disciplinâ relaxentur: multoque magis a feminarum colloquio absterneant, neque eas invisant, aut ad illas scribant, nisi in magnâ necessitate, aut cum spe magni profectus spiritualis, et consulto expresse abbate.

vii. Non permittat abbas ut monachi minuscula offerant magistratibus, aut eorum aulas frequentent, aut amicitias quocumque modo ambiant; praesertim si deprehenderit eos hac viâ ad ecclesiasticam dignitatem vel in religione gradum prorepere: si quem vero huius ambitus reum invenerit, graviter puniat, et ad abbatem generalem deferat. Idem de abbate dicendum, si, praeter consuetas et necessarias magnatum visitationes, munerumque oblationes, vel quid novum introducere tentaverit, vel ipse magnatum amicitias plus aequo captare deprehensus fuerit.

i. Nullum monasterium, nisi accedente consensu et benedictione episcopi et reverendissimi domini patriarchae, et de licentiâ abbatis generalis atque hegumenorum, nobis a fundatoribus aut patronis oblatum, accipere debemus, vel de novo fundare possumus. Quisquis vero abbas, sive propriâ, sive congregationis etiam monachorum auctoritate id fecerit, poenae gravioris culpae subiaceat in religione, si licentiâ tantum abbatis generalis et hegumenorum defuerit; et puniatur etiam ab episcopo et reverendissimo domino patriarcha, si absque horum

CAP. VIII.
De fundatione monasteriorum, et receptione hospitum, de qua vitanda monachorum vagatione.

consensu id factum fuerit; omnesque monachi abbati consentientes, eidem poenae subiaceant, et actus monastici ibidem facti, ut novitiorum admissio ac professio, irriti et inanes declarantur.

ii. Illud vero solum monasterium fundare vel accipere, ut supra, nobis licet, in quo monastica disciplina observari possit, sufficiens monachorum numerus ali; idque vel ex annuis redditibus monasterio legatis, vel ex terrae fundo, de quo ex labore manuum vivere possunt.

iii. Omne monasterium, quod monachi nostrae Congregationis inhabitant, honestâ clausurâ muniatur. Sic autem sit clausum ut mulieribus cuiuscumque dignitatis aut ordinis nullâ ratione pateat.

iv. Extra ipsius monasterii clausuram, vel in loco intra monasterium ad id destinato, hospitium erigatur, in quo hospites ad nos divertentes accipi possint, et mulieres quidem in loco valde remoto ac prorsus separato a viris et a monasterio. Neque abbas, neque congregatio monachorum potest alicui vel ecclesiastico vel saeculari cellam in ipso monasterio vel ad breve tempus assignare, nisi in hospitio locus omnino defuerit, aut personae accipiendae minime convenerit, ut cum episcopus aut reverendissimus dominus patriarcha ad nos divertit.

v. Nulli abbati aut oeconomio licebit monasterium aere alieno gravare absque inevitabili necessitate, nec vendere aut commutare vel quovis modo alienare possessiones, fundos aut annuos census monasterio donatos aut acquisitos, sub poenâ depositionis ab officio et inhabilitationis tam abbatis quam oeconomi et monachorum, si assensum ad hoc praebuerint, nisi obtentâ prius facultate ab iis ad quos spectat, et consensu abbatis generalis.

vi. Pecuniae exactae de redditibus monasterii, aut a benefactoribus monasterio donatae, non retineantur in manu cuiusquam, sed in arcâ statim reponantur sub duplici clave, quarum una sit penes abbatem, et altera penes oeconomum. Item instrumenta fundorum monasterii, vel rerum donatarum, testamentorum clausulae, aut alia quaecum-

que documenta ad res temporales monasterii spectantia, in publicâ formâ redacta, in arcâ vel in archivio communi reponantur sub duplici clave, ut supra.

VII. Quaecumque monacho professo donantur, sive ex haereditate proveniunt, tam mobilia quam immobilia, omnia monasterio statim et sine dilatione applicentur; usus tamen aliquarum rerum, ut librorum, ei concedi poterit ex licentiâ abbatis, ita tamen ut ex eo usu paupertas religiosa non laedatur, neque murmuratio aut aemulatio in ceteris fratribus oriatur.

VIII. Inventarium bonorum tam mobilium quam immobilium in omnibus monasteriis fideliter et accurate descriptum in archivio conservetur, et unum illius exemplar ad abbatem generalem mittatur. Item habeatur inventarium onerum sive obligationum erga fundatores et benefactores tam vivos quam defunctos, quibus abbas satisfieri diligenter curet.

IX. Monasteria nostra ita sint invicem coniuncta, ut monachi possint, abbatis generalis arbitrio, ex uno in alterum libere transferri, et, ubicumque is voluerit, ad tempus vel perpetuo collocari. Eius tamen prudentiae erit ut non temere monachos sic transferat, sed habitâ ratione necessitatis monachorum et monasteriorum, et consultis prius, si fieri poterit, aut expedire iudicaverit, abbatibus, qui debent ipsum de statu suorum monachorum ac monasteriorum certiore facere. Bona vero mobilia aut immobilia unius monasterii ad alterum nequaquam transferantur; maxime si a fundatoribus ea fuerint certo loco assignata: sed quae monachorum labore, vel ex haereditate consanguineorum, aut donatione amicorum cuiquam eorum factâ, ad monasterii redditus accesserint, iis poterit abbas generalis necessitatibus monasteriorum indigentium prudenter subvenire; sic tamen ut abbates occasionem inde non arripiant monasteria sua negligenter administrandi.

X. Si abbas experimento compererit, quemquam suorum monachorum vel caeli inclementiam ferre non posse, vel aliâ qua-

cumque de causâ communitati expedire ut inde discedat et ad aliud monasterium proficiscatur, de consilio congregationis monachorum abbatem generalem admonet, qui illum pro suâ prudentiâ ad aliud monasterium migrare iubebit. Si vero in longinquâ regione fuerint, ita ut abbas generalis consuli tempore opportuno nequiverit, tunc abbas de consensu congregationis monachorum mittere poterit monachum cum litteris ad abbatem generalem, qui illum in quodcumque voluerit monasterium transferet. Sive autem ob infirmitatem, sive ob pravos mores dimissus fuerit monachus, omnia, quae ad iter necessaria erunt, magnâ charitatis significatione subministrentur ab eo monasterio, unde dimittitur. Si vero in commodum et utilitatem alterius monasterii mittitur, illius sumptibus et expensis mittetur. Caveant tamen frequentes monachorum translationes, ne monasteriis oneris sint, nec illas sine necessitate fieri permittant.

XI. Quemadmodum nulli monachorum licet recedere de monasterio, in quo per abbatem generalem collocatus est, ita nulli abbatum fas erit advenientem monachum recipere, nisi licentiâ proprii abbatis generalis in scriptis obtentâ: alioquin tam qui recipit, quam qui recipitur, poenam monachorum vagorum subeant arbitrio abbatis generalis. Si quis vero monachus a proprio abbate, vel a fratribus eius monasterii in quo versatur, se iniuriam aut persecutionem pati affirmaverit, volueritque abbatem generalem adire, non idcirco ei licebit inconsulto eodem abbate generali, aut saltem abbate et congregatione monachorum sui monasterii annuente, e monasterio proficisci; sed debet ad ipsum abbatem generalem scribere, et licentiam ab illo primum obtinere: aliâ ab eodem abbate generali tamquam vagus puniatur.

XII. Nullus, etiamsi abbas fuerit, possit ire extra suam provinciam quocumque titulo vel praetextu, neque ad parentes, consanguineos vel affines, neque ullam peregrinationem etiam sacram suscipere, absque speciali licentiâ abbatis generalis, neque ex uno

monasterio ad aliud se transferre, etiam pro rebus proprii monasterii, absque consensu congregationis monachorum, nisi monasterium, ad quod se confert, adeo vicinum sit, ut uno die ire ad illud et redire ad proprium monasterium valeat. Si quis abbas huic constitutioni contraverit, ab abbate generali puniatur. Ceteri vero monachi non abbates, qui sine licentiâ abbatum suorum de uno monasterio in aliud pergunt, vel peregrinationem suscipiunt, in monasterio includantur¹ arbitrio abbatis, qui ieiunium insuper illis ad tempus praescribat.

XIII. Nulli tam monachorum quam abbatum licebit ostiatim, aut per pagos, sive per ecclesias mendicare. Si tamen aliqua necessitas urgens suaserit aliquid petendum ab aliquâ personâ, id fiat religiose et modeste per monachos ab abbate designatos. Si vero per pagos vel civitates propter gravem monasterii necessitatem mendicandum fuerit, id non fiat nisi licentiâ ab episcopo et reverendissimo domino patriarcha in scriptis habendâ.

Cap. IX
De subiectione
erga praelatos.

I. Cum noster Ordo in medio nationum haereticarum et infidelium versetur, atque ab universalis Ecclesiae capite marium terrarumque spatiis disiectus sit, diligentissime curent abbas generalis, hegumeni et abbates monasteriorum atque provinciarum, eorumque vicarii, ne aut ex locorum distantia aut proximarum gentium consuetudine charitas atque devotio monachorum erga S. Petri apostolorum principis cathedram et Romanos Pontifices quoquomodo refrigescat; quin sedulo satagant ut omnes monachi intelligant obedientiam et obsequium erga Sedem Apostolicam Romanam esse vel nostrae religionis fundamentum et characterem, quo a ceteris Orientis nationibus Syri Maronitae se discerni voluerunt. Pretiosissimum itaque hoc maiorum nostrorum depositum custodire summo opere nitantur, et omni ope contendunt, ut tum opere tales se esse palam et publice fateantur, quales eos esse oportet, qui officii sui et beneficiorum ab Ecclesiâ Romanâ acceptorum haudquaquam immemores sunt. Et quoniam

¹ Edit. Main. legit *includatur* (n. t.).

divino mandato iubemur proximi etiam nostri salutem curare, diligentissime studeant, antiquorum nostrorum patrum, ac praesertim monachorum S. Maronis, qui pro catholica religione strenue decertarunt, vestigiis inhaerendo, occasiones capere ad orthodoxae fidei propagationem, et ad profectum nationum ab Ecclesiâ Catholica dissidentium, inter quas versantur: neve earumdem desperent aut negligent conversionem, sed cum omni charitate et patientiâ, divino adiutorio freti, procurare illam, opportune, importune, arguendo, increpando, obsecrando, nitantur.

II. Honoret quoque post Summos Romanos Pontifices matrem suam Antiochenam Ecclesiam et reverendissimum dominum patriarcham toti nationi Ordinique nostro ab eadem Romanâ Ecclesiâ praepositum, cui tamquam patri peculiari affectu et devotione addicti sint, eiusque decretis et constitutionibus omnibus, quae fidei catholicae aut Romanis Pontificibus non adversantur, pareant et obtemperent. Nomen quoque eius post Romanum Pontificem tam in sacrâ liturgiâ quam in divinis officiis de more commemorent. In rebus dubiis et gravibus, quae Ordinem nostrum concernunt, illum consulant. Antequam congregatio generalis fiat, eius benedictio ab abbate generali petatur; postquam facta est, electi abbas generalis et hegumeni ipsum adeant benedictionem accepturi. Si operâ nostrâ, in rebus ecclesiasticis ad sedem patriarchalem Antiochenam spectantibus, uti voluerit, paratos se exhibeant. Nullum cum ipso aut reliquis praelatis dissidium habeant, neque rebus ad eius sive praelatorum auctoritatem pertinentibus se immisceant; sed meminerint se illius et praelatorum, in quorum dioecesibus versantur, obsequentissimos filios esse. Si quis huic regulae quoquo modo contravenisse compertus fuerit, severissime puniatur. Post reverendissimum patriarcham, episcopo loci debitum honorem et obsequium deferant, eius quoque nomen in sacris diptychis recitantes. Sacramenta exteris non administrent, neque concionem ad illos habeant, aut catecheses faciant, aut

ullum ministerium sacrum publicum obeant ad populum, sine expressâ eius licentiâ.

iv. Episcopos, chorepiscopos, archipresbyteros et parochos, omnesque tam reverendissimi domini patriarchae quam episcopi ordinarii ecclesiasticos ministros, quo par est honore prosequantur. In eorum officiis sese ne immisceant, neve sacram ullam functionem cum saecularibus vel erga saeculares exercent, nisi iussu episcopi et beneplacito parochorum. Curam animarum perpetuam monachi ne gerant, neque etiam ad tempus civitatibus, sine licentiâ reverendissimi domini patriarchae et episcopi ordinarii: in pagis vera, ac praesertim in locis monasterio contiguus, possunt, si episcopus voluerit, ad tempus supplere absentiam vel defectum parochorum, sacramenta necessaria administrando, concionando et catecheses faciendo.

v. Quomodo autem monachi cum principibus et potestatibus saeculi se gerere debeant, monet Apostolus, inquiens: *Omnis anima potestatibus sublimioribus subdita sit, non solum propter iram, sed etiam propter conscientiam; nec tantum bonis et modestis, sed etiam dyabolis.* Reddere autem iubemur omnibus debita, cui tributum, tributum: cui vectigal, vectigal: cui timorem, timorem: cui honorem, honorem. Si quem igitur principum saecularium contigerit ad nostra monasteria divertere, maxime si fidelis fuerit, omni honore illum prosequantur. In negotiis tamen magnatum nequaquam se ingerant: *Nemo enim militans Deo, implicat se negotiis saecularibus;* neque eorum aulas frequentent, aut amicitias ambiant; multoque minus eorum operâ aut patrocinio adversus ecclesiasticas potestates utantur. Si quid vero cum illis circa bona temporalia monasteriorum agendum aut trasigendum erit, id ab abbate aut oeconomo sic fiat, ut religiosae humilitatis nunquam obliviscatur. Curent denique, quantum fieri poterit, ut monasteriorum fundi possessionesque a tributis et vectigalibus immunes sint.

Cap. X.
De iis quae observari debent in exigenda ab abbatibus et reddenda

i. Cum huius regulae finis sit spirituale auxilium monachorum, abbas summo cavet, ne vitio suo eadem fratribus gravis et intoleranda fiat, atque ab eius observa-

tione paulatim avertantur, cum magno suarum animarum atque Ordinis detrimento. In hoc proinde casu se patrem exhibeat, adeo ut monachus ad ipsum cum filiali fiducia recurrere assuescat.

ii. Non est cogendus monachus ut conscientiam suam abbati aperiat in iis rebus de quibus confessus est aut confiteri debet apud sacerdotem. Omnia autem, quae abbati in hac materiâ revelantur, intelligat ea sibi sub secreto naturali dicta; quod tamen de iis dumtaxat intelligendum est, quae quis de se ipso suisque defectibus aut tentationibus abbati aperit: quae enim de aliis monachis denunciat, ea sub secretum non cadunt, nisi quoad personam denunciantis.

iii. Hoc secretum abbas cautissime servet, nec faciat quidquam ex notitiâ inde habitâ, quoad res denunciantis, nisi expressam ab eodem habuerit facultatem. Si quis vero huius secreti fidem quovis modo fregisse convictus fuerit, denunciatur abbati generali, qui delinquentem severe puniet. Hinc abbas vel praefectus rerum spiritualium satagat, ut fratres intelligant poenas impositas fractioni praedicti sigilli, ut inde metum omnem deponant, et ad usum huius praxis promptiores reddantur.

iv. In domesticis exhortationibus ab abbate inculcetur tam sanctus et laudabilis mos a sanctis patribus nostris inductus, et alumnis suis maxime commendatus. Item eius necessitas et utilitas, non solum ad privatam, sed etiam ad commune bonum spirituale ostendatur.

v. Unusquisque igitur magnâ cum puritate sub sigillo secreti naturalis, aut quacumque ratione ei placuerit, totam animam suam abbati manifestam faciat, aperiendo defectus suos, eos praesertim quibus magis gravatur. Quos vero in fratribus suisprehenderit defectus, eidem abbati revelet, ut congruum remedium aptare possit.

vi. Capita autem, quibus conscientiae propriae ratio reddenda erit, haec fere sunt; ex quibus cum ea retulerit quae ad plenam sui manifestationem dicenda putaverit, petat ab abbate, ut se ipsum interrogando iuvet, ac suppleat, si quid esse iudicet quod ad

a monachis ratione conscientiae.

maiores ipsius monachi profectum opportunum esse videatur. Primo, an vivat contentus iuxta suam vocationem, et quomodo se habeat circa vota substantialia religionis. Secundo, an sentiat aliquas animi perturbationes, molestias, et de facilitate seu difficultate et modo eis resistendi, et ad quos affectus vel peccata sit magis propensus et incitatus, et quomodo observet quae ex constitutionibus et regulis tum communibus tum officii sui ad ipsum pertinent. Tertio, quomodo rebus spiritualibus sit affectus, quarum virtutum studio praecipue intentus, quantum temporis orationi tribuat, et num vocali, an potius mentali iuvetur, num in exercitio rerum spiritualium consolationem habeat, an vero contra, desolationem et vagationem mentis patiat; de fructu, quem ex sacrâ communionem et confessionem et aliis exercitiis spiritualibus percipiat; de mortificationibus, poenitentis, et aliis quae faciunt ad spiritus profectum, et in specie de praeparatione ad iniurias et alia molesta aequo animo ferenda. Quarto, de fratribus, et quomodo ex eorum conversatione proficiat in Domino; et an alicui sit plus familiaris, quam aliis; an aversionem animi sentiat ab aliquo, et an offensus sit in aliquo a quopiam, et quomodo sit affectus erga omnes. Quinto, num post ultimam rationem conscientiae, quam reddidit, maiorem aut minorem fructum fecerit.

vii. Quod monachus cum abbate, idem praestare debet abbas cum aliquo ex monachis circa rationem conscientiae propriae reddendam.

Cap. XI.
De renovatione votorum.

i. Ut firmiter monastica disciplina retineatur, monachi nostri in die festo sancti patris Antonii, die xvii mensis ianuarii, vota solemniter quolibet anno renovent hoc modo:

ii. In congregatione monachorum unâ hebdomadâ ante festum sancti patris nostri Antonii abbas moneat omnes religiosos de futurâ votorum renovatione, ut unusquisque se praeparet ad confessionem sacramentalem in pervigilio festi vel ipso die faciendam, ubi, communionem fratrum ac liturgiâ absolutâ, congregentur omnes in locum a saecularibus separatam, in quo abbas faciat

brevem adhortationem de votis mox renovandis; deinde cantatis litanis B. V. M., et recitatis secreto oratione dominicâ et salutatione angelicâ, ipse abbas, flexis genibus coram altari, legat clarâ voce sequentem formulam: *Ego N. N. renovo meam professionem monasticam, et promitto Deo omnipotenti, beatissimae Virgini Mariae, sancto patri nostro Antonio et reverendissimo meo abbati generali N. N. eiusque successoribus obedientiam, paupertatem et castitatem usque ad mortem, iuxta regulam et constitutiones nostras. Item promitto me nullam dignitatem sive in Ordine nostro monastico, sive extra, ambiturum vel postulaturum per me ipsum aut per alios, seu acceptaturum nisi iussu superiorum.* Si sit abbas generalis, omittat ea verba, et reverendissimo meo abbati generali, eiusque successoribus, et eorum loco dicat, et reverendissimo abbati generali pro tempore existenti. Tum surgens abbas, ad latus dexterum altaris sedeat. Mox alii monachi iuxta antiquitatem suam in professione eandem formam renovationis votorum ex cartulâ sive libro in manibus abbatis existente genuflexi ante ipsum abbatem proferant. Quibus finitis, surgat abbas, et omnibus aliis genuflexis faciat absolutionem, dicens: *Deus miseratur vestri, et dimittat debita vestra, et condonet peccata vestra, et perducat vos ad vitam eternam.* Respondent: *Amen.* Abbas: *Benedicat vos omnipotens Deus, Pater, et Filius, et Spiritus Sanctus.* Respondent: *Amen.*

i. Cum monachus graviter aegrotare coeperit, statim confiteatur abbati vel confessorio ab eodem deputato, et sacrâ communionem reficiatur, servatâ ad hoc horâ magis conveniente, antequam cibum capiat, nisi infirmitas nimium urgeret. Nec ultra unum a gravi infirmitate diem confessio differri poterit, et, si fieri potest, etiam communio. et statim, praesentibus duobus vel tribus monachis, debet infirmus abbati vel oeconomo revelare bona omnia, quorum usum habuit, nec in inventario descripta sunt. Alioquin si monitus ab abbate, omnia quae supra dicta sunt, facere detrectaverit, atque illum mori contigerit, ecclesiasticâ sepulturâ

Cap. XII.
De monachis infirmis et decedentibus.

privetur et suffragiis divinis. Si vero temporalium bonorum administrationem habuerit, postquam coeperit graviter aegrotare, et maxime si nulla sit spes salutis, abbas duobus aut tribus testibus monachis omnia illius repositoria visitet, et faciat debitum inventarium. Si que necessitas postulaverit, eius ministerium alteri tradat, donec infirmus convalescat vel moriatur. Idem de abbate infirmo dicendum, sive abbas monasterii sit, sive hegumenus, sive etiam abbas generalis. Quaecumque autem in cella monachi post eius obitum reperta fuerint, monasterio applicentur.

ii. Diligens cura infirmorum habeatur, eis que secundum infirmitatis indigentiam et secundum medicorum consilium provideatur de omnibus necessariis. Et aliquis religiosus ac pius monachus non aliunde occupatus eis specialiter assignatur, qui sciat, possit et debeat ministrare. Cumque horas canonicas gravati morbo per se ipsos recitare non possint, tunc, si sustinere possunt, dicantur coram eis ab aliquo.

iii. In quolibet monasterio, ubi commode fieri poterit, segregetur locus pro infirmis, etiam cum oratorio: ubi singulis diebus missa celebretur, si quis sit infirmus, qui eam audire possit.

iv. Item in ecclesia monasterii decenter et honeste conservetur sacrosancta eucharistia pro monachis et familiaribus nostris, in casu necessitatis eis porrigenda.

v. Item oleo benedicto infirmum unget abbas vel eius vicarius, iuxta ritum sacrae lampadis sive extremæ unctionis: et habeantur in quolibet monasterio libri rituales, tam pro eucharistiae administratione quam pro extremâ unctione, et pro commendatione animae et exequiis.

vi. Nullus monachus permittatur uti scientiâ medicinae tam pro monachis quam pro saecularibus, nisi dispensationem a legitimis superioribus habeat, idque sine periculo, et sine mercede, sed ex solâ charitate faciat.

vii. Abbas monasterii obitum cuiusque monachi in suo monasterio decedentis sine dilatione abbati generali et abbatibus ceterorum monasteriorum denunciât per epistolam

encycliam, ut pro mortuo fiant suffragia; nempe in monasterio, in quo monachus obiit, fiant exequiae more solito et missa solemnis, et unusquisque sacerdos dicat ter psalterium orationum dominicarum et salutationum angelicarum; item dicatur pro eo missa solemnis in die quadragesimo obitus et in anniversario. In reliquis vero monasteriis una missa dicatur a quolibet sacerdote, et unum psalterium orationum dominicarum et salutationum angelicarum a non sacerdote. Pro abbate vero generali et unoquoque ex quatuor hegumenis idem fiat in toto Ordine, quod fit in monasterio in quo monachus moritur; idque intelligendum est de illis etiam qui aliquando munere abbatis generalis et hegumenorum functi sunt, etiamsi tales non fuerint cum mortui sunt. Hunc autem missarum et orationum numerum, quem supra expressimus, augere vel diminuere poterit congregatio generalis pro maiori vel minori monachorum numero.

viii. Auditâ morte summî Romani Pontificis, vel reverendissimi domini patriarchae nostri, fiant exequiae solemnes in singulis monasteriis, et unusquisque sacerdos dicat unam missam, et non sacerdos centum *Pater noster* et *Ave Maria*, quod est integrum psalterium precum. Idem fiat pro episcopo in monasteriis quae in eius dioecesi sunt, et pro benefactoribus insignibus in monasterio cui benefecerunt.

ix. In omnibus coemeteriis nostris monachi a saecularibus semoti sepeliantur in habitu, quem gessere, sive professorum vel novitiorum.

x. Bis in anno fiat commemoratio pro omnibus monachis defunctis nostri Ordinis; bis quoque pro parentibus, affinibus et amicis monachorum, et pro omnibus qui in coemeteriis nostri Ordinis sepulti sunt, et bis pro benefactoribus et pro illis qui literas fraternitatis Ordinis nostri habuerunt. Semel scilicet mense novembris, et semel ante initium ieiunii quadragesimalis. In utraque commemoratione dicatur in unoquoque monasterio missa solemnis, et quilibet sacerdos dicat unam missam, et non sacerdos psalterium precum.

CAP. XIII.
De eremitis
et inclusis.

i. Quoniam patres nostri non modo coenobiticam vitam, sed etiam eremiticam colere, nobisque tradidere, ideo, vestigiis eorum inhaerentes, decernimus, fas esse unicuique monacho professo, post exactum tamen a professione monastica quinquennium, et petita prius obtentaque ab abbate licentiâ, in cellam a communi aliorum monachorum consortio semotam, claustrum tamen munitam, secedere ad tempus vel in perpetuum prout ipsi abbati et congregationi monachorum visum fuerit, ubi orationi et spiritualibus exercitationibus vacet. Et si firmo corpore fuerit, agellus ei colendus tradatur, vel illud manuum opus exerceat quod utile fuerit et conveniens. Probet autem abbas spiritum monachi, antequam illi dictam licentiâ concedat, ne quid diabolicae fraudis in huiusmodi secessu subrepat.

ii. Minus quam duo non sint apud monasterium eremitaie, iique in duabus cellis separatis; neque plus quam tres, in totidem cellis. Quod si monasterium frequens sit, et voluerint plures quam tres monachi vitam eremiticam colere, tunc bini bini eremitaie separatim ab aliis in sua quisque cella manebunt, et alter alteri eremita ministrabit in rebus spiritualibus et temporalibus, eadem omnino ratione, quae a regulâ et constitutionibus praescribitur coenobitis erga socios: idque, si ambo vel unus eorum sacerdos fuerit; nam sacram liturgiam et sacramenta confessionis et communionis eodem modo in oratorio privato frequentantur quo frequentantur a monachis in ecclesia monasterii. Si vero ambo non sacerdotes fuerint, id praestare debent in ecclesia monasterii, ad quam pro rebus spiritualibus convenient certis horis certisque diebus; tum ad cellas suas abibunt. In festo autem Paschatis Resurrectionis et in festo Nativitatis Domini debent omnes eremitaie tam sacerdotes quam non sacerdotes ad ecclesiam monasterii accedere, ibique divinum officium cum monachis celebrare, et missam dicere vel audire: tum, si voluerint, poterunt in communi refectorio cibum sumere; alioquin, peractis divi-

nis officiis, et salutato altare¹, in cellas suas pergant.

iii. Curet abbas monasterii quae circa illos aguntur perspecta habere, et invigilet ne praetextu eremiticae vitae otio se dent, aut aliud faciant, quam quod huiusmodi institutum postulat. Assignet praeterea unum ex monasterio, qui temporibus suis victum, potum, vestitum et omnia necessaria inclusis, sive eremitis subministret.

iv. Semel in anno per decem aut octo dies tenentur monachi omnes in cellas suas a communi aliorum consortio secedere et spiritualibus exercitationibus vacare: idque sive ante Nativitatem Domini, sive ante dominicam Palmarum. Provideat autem abbas ut secessus huiusmodi inter monachos sic distribuatur, ut nullum vitae communi aut necessariis monasterii ministeriis detrimentum inferatur.

i. Monialium curam Ordo noster non suscipiat, nisi de consensu reverendissimi domini patriarchae et episcopi dioecesani in scriptis habendo; eoque habito, regimen earum ad abbatem generalem immediate pertinebit, qui illarum post reverendissimum dominum patriarcham et episcopum visitator ordinarius erit et gubernator et director, et ad eum spectabit eis providere de patribus spiritualibus seu confessariis, tam ordinariis quam extraordinariis; et ipse etiam poterit earum confessiones per se ipsum audire, si voluerit, et visitatorem aliquem ex monachis nostrae Congregationis substituere, si impeditus fuerit.

ii. Si plura fuerint monialium monasteria, nullam ab invicem dependentiam habebunt, nec unius abbatissa alteri praeesse poterit, sed unumquodque a sua abbatissa administrabitur, et omnibus abbatissis praeerit abbas generalis, ut modo dictum est. Poterunt tamen moniales ex uno monasterio in aliud ob urgentem necessitatem transferri, modo adsit consensus duarum saltem partium monialium, ad quas transfertur, et episcopi illius loci.

iii. Nulla virgo a parentibus aut aliis

¹ Legend. altari, ni potius abbate (n. r.).

coacta, vel seducta, recipiatur in monasterio, nullaque habitu monialium induatur, absque licentiâ abbatis generalis, et nisi ex consensu seu suffragiis plusquam medietatis monialium. Habeat autem eas omnes respectivè conditiones, quae in novitiis monachis iuxta constitutiones nostras requiruntur; sitque sexdecim annos nata, cum novitiatum incipit, nèque annum aetatis quadragesimum quintum excedat. Profiteri autem non poterit ante completum biennium novitiatu. Si qua vero novitia in aetate legitimâ constituta, probationis anno nondum expleto, ob infirmitatem ab hoc saeculo migratura, pro consolatione animae suae ad habitum professorum admitti desideraverit, coram abbatisâ et monialibus ab abbate generali vel ex eius commissione ab aliquo sacerdote monacho admitti poterit ad professionem faciendam.

iv. Non multiplicentur novitiae vel moniales ultra numerum earum, quae ex redditibus propriis monasterii vel ex consuetis elemosynis commode possint sustentari. Nihil vero pro earum receptione in novitiatu vel professione a monasterio exigatur, excepto vestitu novitiarum; et quando vestiendae erunt habitu novitiarum vel habitu professorum, id fiat in ecclesiâ monasterii coram abbatisâ et monialibus in manibus abbatis generalis, praevio consensu episcopi, vel in manibus ipsius episcopi, monito prius abbate generali.

v. Velum consecrationis nulli monialium detur, nisi ab episcopo; idque virginibus quidem anno aetatis quadragesimo; viduis vero anno sexagesimo; nec nisi expletis saltem quinque annis post emissam professionem. Sic autem velatae, reliquis non velatis, exceptâ abbatisâ, praecedant, et veli formâ distinguantur.

vi. In electione abbatisae, omniumque officialium, moniales professae, quae duos integros post professionem annos in monasterio egerunt, suffragia ferant coram abbate generali vel eius substituto, et coram eo cui de iure competit. Et quoad aetatem eligendae, servetur dispositio iuris canonici: eaque debet esse, quae annos saltem quinque post emissam professionem in monasterio

lapdabiliter vixerit. Reliquae vero officiales post exactum a professione biennium, omnium officiorum capaces sunt.

vii. Nulla abbatisa vel officialis ultra triennium in eadem dignitate vel officio manere potest aut confirmari, nisi a dignitate vel officio per integrum triennium vacaverit, nisi necessitas ad petendam dispensationem a reverendissimo domino patriarcha coegerit. Nullaque monialis succedere poterit in eodem officio alteri sorori germanae, neque in electionibus officiorum, praeter duas sorores, tertia vel quarta suffragium habere potest.

viii. Moniales omnes vitam communem servent, omni vitio proprietatis penitus ablato. Curet proinde abbatisa, ut omnibus de necessario victu, vestitu, ceterisque aequaliter et sine ullâ distinctione provideatur.

ix. Quoad orationem vocalem et mentalem, et sacramenta confessionis et communionis, et quoad missam audiendam, rationem reddendae conscientiae, silentium, lectionem ad mensam, et ceteras regulas sive constitutiones, omnia observentur a monialibus, quae monachis praescripta sunt. Debent enim in choro temporibus suis horas canonicas cantare, abbatisâ seu vicariâ praesidente; orationi mentali per semihoram in die vacare; peccata sua sacerdoti designato semel quavis hebdomadâ confiteri; Eucharistiam diebus dominicis et festis suscipere; missam quotidie audire; feriâ vi et iv post vespertinum officium, in cellam suam secedentes, manibus in crucis figuram extensis psalmum *Miserere* quinquies recitare; non tamen abbatisae, sed sacerdoti confessario rationem conscientiae suae reddere, idque satis erit si semel in hebdomadâ fiat; silentium in ecclesiâ, in mensâ et a completorio ad tertiam horam diei sequentis diligenter observare; in communi mensâ lectionem libri spiritualis recitare; omnes denique regulas et constitutiones observare, quae earum sexui et statui non repugnant.

x. Operi quoque manuum assuescant, quod nimirum monasterio et sororibus utile sit. Officia autem pro monialium viribus abbatisa et sorores in electione officialium sic

distribuant, ut quae nimium laboriosa sunt, ter, vel quater in anno mutare possint et debeant: alioquin abbas generalis, si quae orientur contentiones vel murmurationes inter sorores de gravaminibus officiorum, auctoritate suâ providere poterit, omniaque officia, praeter abbatisae solius dignitatem, mutare. Abbatisam autem, neque sorores omnes, neque abbas generalis, ante expletum triennium, deponere poterit, absque episcopi aut reverendissimi domini patriarchae licentiâ.

xi. Confessarius monialium eligatur ab abbate generali, qui sit sacerdos gravis, bonae famae et propectae aetatis; nec audeat ingredi earum monasterium, nisi urgente necessitate, et ob gravem alicuius infirmitatem, et nunquam solus, sed cum socio viro probo et matura aetatis, qui ab eius latere non recedat, ita ut semper alter ab altero videatur; nec ingrediatur, nisi cum stolâ super habitum monasticum; nec aliquam monialem visitet, aut alloquatur; sed ab abbatisâ vel eius vicariâ, unâ cum duabus aliis monialibus, ducatur cum socio ad cellam eius, quae peccata sua confiteri, vel sacramentum Eucharistiae et extremae unctionis recipere debet. Reliquae sacramenta a proprio confessario recipiant in ecclesiâ monasterii: curandumque ut inducatur receptus mos, ubi necdum inductus est, ut nimirum moniales ex patente ad hunc dumtaxat finem fenestellâ communicent, quae, peractâ communionem, claudenda erit, clavisque ab abbatisa custodienda. Confiteantur autem per interpositas crates. Horas vero canonicas ex choro decantent cratibus munito.

xii. Curabit abbas generalis, ut quovis triennio confessarius ordinarius mutetur, et alter in eius locum succedat. Quolibet autem anno ipsis monialibus extraordinarius confessarius quater exhibeatur, qui omnium confessiones audire possit.

xiii. Nisi in monasterio sint, quae alias moniales legere, scribere et horas canonicas cantare docere possint, ipse confessarius extra ostium monasterii sedens id praestare poterit, quatuor saltem monialibus praesentibus.

xiv. Etsi curandum sit ut moniales extra septa monasterii nunquam egrediantur, quia tamen id ubique commode obtineri non potest, curent saltem ut ad possessiones monasterio contiguas, ad quas pro necessitatibus monasterii exire coguntur, nisi binae, ternae aut quaternae, non procedant: nec ullum virum quovis praetextu ibi versari, vagari, aut illinc transire permittant. Idque abbas generalis et confessarius ab ipso deputatus, qui in loco a monialibus prorsus separato et aliquantulum remoto domicilium cum socio habebit, apud episcopum et reverendissimum dominum patriarcham diligenter provideat. Si quid vero in dictis possessionibus, aut etiam intra monasterium faciendum erit, quod operarum ministerium requirat, id praesente confessario cum socio, et semotis monialibus fiat. Ad visitandas autem vicinas saecularium vel monachorum ecclesias, vel quaslibet ecclesiasticas aut saeculares personas, e monasterio exire nullatenus permittantur, nisi parentes sint vel affines usque ad tertium gradum, quos graviter decumbere contigerit: ad illos enim, si in vicinia habitent, accedere poterunt, modo tamen sint ternae vel quaternae, nec ibi prandeant, aut coeant, aut pernotent.

xv. Semel in anno per se ipsum, vel per substitutum sacerdotem monachum, abbas generalis visitet monasterium monialium, et inquirat de observantiâ monasticâ, deque ceteris quae ad moniales monasteriumque spectant. Caveat tamen, quoad fieri poterit, ingressum monasterii; idque nisi urgente causâ non faciat; sique fecerit, unum vel duos socios secum testes adhibeat.

xvi. Nullus ex monachis, etiamsi hegumenus vel abbas fuerit, praeter eos qui ab abbate generali ad regimen spirituale monialium deputati sunt, poterit ad monasterium earum accedere, vel missam in earum ecclesiâ audire aut celebrare, vel illas alloqui aut ad eas scribere, sive litteras et munera ab iis accipere, sub poenâ gravissimae culpa. Neque moniales possunt ad quemquam monachum, praeter abbatem generalem et confessarium actualem, litteras scribere, aut ad colloquium admittere. Quae-

cumque in hoc deliquisse deprehensae fuerint, severe puniantur.

PARS TERTIA.

Cap. I.
De communi
regula abbatum
et superiorum.

I. Cum abbatum, eorumque omnium qui ad regimen aliquod in nostro Ordine assumuntur, officium sit commune totius Ordinis bonum procurare, nec vires eorum ad tantum onus ferendum sufficere certum sit, in primis divinam opem ipsi implorare non desinant, idque potissimum faciant, cum necessitas occurrerit. Deinde noverint se ad laborem et sollicitudinem magis quam ad honorem assumptos esse; meminerintque se exemplo bonorum operum debere fratribus praesire. Communes itaque regulas ipsi accurate servant, et particularia in cibo, indumentis et aliarum rerum usu, quantum fieri potest, devitent.

II. Calceant rationes officii sui, et ex frequenti constitutionum; tam privatarum suarum, quam communium, aliorumque officiorum sibi subiectorum, lectione intelligant, non temere et pro suo arbitrio rem sibi agendam esse, sed ex praescripto regulae, constitutionum et receptorum consuetudinum regendum Ordinem, fratresque gubernandos. Quare receptos mores et a superioribus vel decessoribus suis approbatos servant ac servari faciant, nec mutare vel abrogare valeant, inconsulta superiore potestate; ipsi vero nullos, nisi superiore approbante, introducant.

III. Caveant, ne, familiaritate atque indulgentia cum quibusdam, alios offendant, aut occasionem offensionis quoquo modo in hac parte praebeant. Neque alienum ab aliquo animo ostendant, sed erga omnes aequaliter et sine personarum acceptione se gerant.

IV. Dent operam ut omnibus fratribus cum omni sollicitudine invigilent, eosdemque ab iis quae nocere possint domi et foris defendant, tum praeveniendo, tum etiam, si quid mali acciderit, remedium adhibendo, ita ut in omnibus honori et famae tum fratrum singulorum tum Ordinis totius consulatur.

V. Efficiant ut secum vel cum aliis a se deputatis de propria conscientia statis temporibus fratres tractatum habeant; nec spi-

ritualium collationum consuetudinem negligant, sed crebro et magna cum charitatis significatione alloquantur subditos, eorumque necessitatibus, non corporis tantum, sed multo etiam magis animi, paterno affectu prospiciant. Quem vero intelligent gravi aliqua tentatione pulsari, eius peculiarem curam, non solum per se, sed etiam, si necesse fuerit, per alios gerant, caveantque, ne, remedium differendo, difficiliorem morbi curationem faciant.

VI. Quamvis in virtute obedientiae iubere possint, nonnisi rarissime et ex gravi urgente causa id faciant.

VII. In correctionibus et poenitentis iniungendis caveant iracundiae aut alterius pravae affectionis speciem; sed personarum dispositionem considerent, aedificationis universalis et particularis illarum rationem habentes. Nisi autem prudentia rebus particularibus adhibenda aliud dictaverit, in correctionibus procedendum erit hoc ordine, ut, qui peccant, primo in charitate quidem, sed eo tamen modo ut eis confusio et rubor iniiciatur, tertio, amori ea, quae timorem incutiant, si opus erit, adiiciantur. De publicis vero defectibus publica debet esse poenitentia.

VIII. Sic regimini aliorum tum spiritualium tum etiam temporalium incumbant, ut nihil de virtutum exercitationibus propriaeque salutis cura remittant. Omnia igitur, quae ad religiosam perfectionem spectant, monachisque erga abbates et superiores exercenda praecipuntur, ut puta, reddendae conscientiae ratio, recessus a communi aliorum consortio per aliquot dies spiritualium meditationum causa, et cetera huiusmodi, ea ab ipsis abbatibus et superioribus facienda intelliguntur.

I. Cum dudum, Dei favente gratia, ex plurium monasteriorum Ordinis sancti patris nostri Antonii unione Congregatio nostra in Domino coaluerit, cumque in omni bene constituto hominum coetu necesse sit esse aliquem, vel etiam plures, qui boni universalis curam gerant, praeter eos, qui certis provinciis et particularibus monasteriis praesunt, eligendus est abbas generalis, qui

Cap. II.
De regimine
et de ordine,
atque praeminentia
abbatum.

hunc sibi finem constituat, ut universa Congregatio monachorum bene gubernetur, conservetur et augeatur.

II. Quare potestas abbatis generalis summa erit, et ad omnes et per omnia, pro sacrorum canonum dispositione, nostrarumque constitutionum praescripto, extendatur.

III. Is porro ad triennium instituendus est: quo expleto, nisi a congregatione generali ad alterum triennium confirmetur, officium continuo dimittat.

IV. In subsidium vero regiminis, generali abbati in eam quam diximus amplitudinem commissi, eligendi erunt in congregatione generali quatuor hegumeni, quorum officium pariter ad triennium durabit, nisi ab eadem congregatione generali ad alterum triennium confirmetur.

V. Singulis autem provinciis et monasteriis abbates praeficiantur, quorum potestas etiam expleto, ut supra, triennio cessabit.

VI. Quamobrem quolibet triennio congregatio generalis cogenda est, ad quam vocandi ab abbate generali erunt, praeter quatuor hegumenos supramemoratos, omnium provinciarum et monasteriorum abbates atque officiales maiores, et quotquot officio generalis, hegumeni et abbatis defuncti sunt, modo non fuerint ob aliquos defectus depositi.

VII. Huius generalis congregationis potestas in Ordine nostro suprema est, generalemque abbatem et hegumenos confirmare, atque etiam, si opus fuerit, deponere potest.

VIII. Congregatio hegumenorum singulis saltem semestribus ab abbate generali et quatuor hegumenis habeatur, eiusque potestas omnes et omnia contineat, salvo tamen generali congregationis decretis.

IX. Quolibet anno congregatio provinciae habeatur ab abbate eiusdem provinciae et reliquis abbatibus monasteriorum subiectorum, eiusque potestas in provincia summa est, salvo decretis abbatis generalis et congregationum supramemoratarum.

X. Quolibet saltem mense congregatio monachorum ab abbate monasterii et sacerdotibus professis, quos abbas generalis ei consultores assignaverit, fiat, eiusque potestas

in monasterio summa est, salvo decretis congregationum antedictarum, iisque omnibus, quae abbas generalis vel abbas provinciae ordinaverint.

XI. Praeeminentia abbatis generalis excedit omnes aliorum officialium gradus, ita ut ceteris omnibus et loco et ordine praecedat. Post hunc quatuor hegumeni pro sua quisque electionis prioritate, si presbyteri omnes sint vel dignitate; si quis eorum presbyter, et alius non presbyter sit, primum in consensibus et suffragiis ferendis locum tenet. Secundum hegumenos vero, abbates provinciarum; deinde abbates monasteriorum, iuxta uniuscuiusque monasterii dignitatem. Tum ii qui officio abbatum vel hegumenorum defuncti sunt, eodem ordine ut supra. Demum monachi professi, servata inter eos sacerdotii dignitate et professionis prioritate.

XII. Si quando autem contigerit, ut eligatur vicarius abbatum aut hegumenorum, is locum illius tenebit, cuius vicariam potestatem gerit, ut puta, vicarius abbatis generalis primum locum ante omnes hegumenos, et sic de vicario hegumenorum et abbatum provinciarum atque monasteriorum. Reliquorum vero officiorum, ut secretarii congregationum antedictarum, socii abbatum vel hegumenorum, procuratoris generalis aut provinciae sive monasterii, et reliquorum, non alia ratio habebitur quam prioritatis sacerdotii et professionis.

I. Abbas generalis, cum totius Ordinis curam habere debeat, a toto Ordine in congregatione generali eligendus erit. Is autem ex eorum numero esse debet, qui diu in Ordine et laudabiliter vixisse perspecti sunt: cui proinde nec desit eximia probitas, nec amor erga Ordinem, nec idonea doctrina, nec, ad sustinendum tantum onus, animi corporisque firmitas, qui demum nullum ex iis impedimentis habeat, quae infra cap. De electionibus recensentur.

II. Cum vero canonice electus fuerit, et in sua dignitate legitime confirmatus, omnimodam potestatem habeat in Ordine nostro ad normam regulae et constitutionum. Ad eius itaque auctoritatem pertinet: — 1º, prae-

Cap. III.
De abbate generali.

esse toti Ordini, hegumenis, abbatibus et monachis omnibus, nisi quando in eadem congregatione generali de ipsius causa tractandum sit, ut infra de depositionibus abbatum dicitur; — 2º, in omni congregatione etiam generali suffragium abbatis generalis habet praerogativam praelationis et praecedentiae, ubi suffragia fuerint paria; — 3º, per se vel per alium potest praesidere omnibus congregationibus, visitare omnia monasteria, et quemlibet monachum de provincia ad provinciam, vel de monasterio ad monasterium transferre, exceptis hegumenis et abbatibus, omnibusque officialibus qui in congregatione generali aut hegumenorum instituti sunt, quos ab uno loco in alium transferre non poterit inconsulta congregatione hegumenorum; — 4º, per se, vel per abbates provinciae aut monasteriorum, ad habitum recipere potest eos qui ad institutum idonei videbuntur; potest etiam eosdem dimittere, si facta probatione minus idonei reperti fuerint; — 5º, ab omnibus abbatibus, sive provinciarum, sive monasteriorum, eorumque vicariis aut procuratoribus, ceterisque officialibus, potest rationes exigere sibi vel aliis reddendas de commissio illis officio aut regimine tum spirituali tum temporali; — 6º, audire potest ac decidere causas omnium abbatum aut monachorum ad se appellantium a gravamine superiorum, vel aequalium vel inferiorum; — 7º, consultam congregationem hegumenorum recipere potest ad Ordinem omnes monachos fugitivos, sive apostatas, et tam cum illis quam cum aliis monachis, qui contra regulam sive constitutiones quocumque modo peccaverint, misericorditer dispensare super poenitentia, sive partem poenitentiae sive etiam totam remittendo, prout ad eorum salutem conducere in Domino iudicaverit; potest etiam poenitentias, quae ad satisfactionem quorumcumque defectuum convenire videbuntur, iniungere, habita ratione personarum et aliarum circumstantiarum, quarum consideratio eius charitati cum prudentia coniunctae committitur; ita ut rectitudinem et severitatem cum benignitate et mansuetudine misceat,

eo modo se gerendo, ut, etiam qui corripiuntur, hoc ipsum agnoscere faterique compellantur; — 8º, potest locum et vocem his, qui amiserunt, restituere, et inhabiles habilitare ad officia et gradus, nisi commississent tales culpas aut defectus tales haberent, quorum dispensatio per constitutiones congregationi generali et hegumenorum, aut per sacros canones episcopo vel reverendissimo domino patriarchae reservetur; — 9º, potest congregationem generalem etiam ante praescriptum tempus convocare ex causa rationabili, vel post exactum terminum differre in aliud tempus usque ad biennium vel triennium, consultis tamen hegumenis et habita facultate a reverendissimo domino patriarcha; idem dicendum de congregatione hegumenorum, quam ipse solus convocare potest, quoties de rebus agendum est illius auctoritatem exigentibus; — 10º, potest constituere, quando videbitur sibi expedire, procuratorem apud sedem Apostolicam Romanam, et alterum apud sedem Antiochenam, qui causas Ordinis nostri nomine ipsius abbatis generalis pertractet; — 11º, potest etiam et debet vicarium suum generalem nominare et eligere, qui ipsius e vivis erepti vel legitime impediti vices gerat, tum in regimine totius Ordinis, tum in congregatione hegumenorum, aut etiam generali, usque ad novi abbatis electionem: is autem vicarius semper debet esse primus ex quatuor hegumenis: cumque contigerit abbatem generalem, ut supra, e vivis decedere, aut legitime impediri, tunc hegumenis ipsis fas esto quantum hegumenum eligendi, qui locum quarti tenebit, cum primus, ut dictum est, tamquam abbatis generalis vicarius habendus sit; — 12º, penes abbatem generalem est omnis facultas agendi quosvis contractus emptionis aut venditionis quorumlibet bonorum temporalium, tam mobilium quam immobilium, omnium monasteriorum, in eorundem utilitatem et bonum; item nova, si offerantur, monasteria acceptare ex consilio hegumenorum et consensu episcopi ac reverendissimi domini patriarchae; alienare autem aut omnino dissolvere monasteria non poterit, sed tan-

tum ad tempus suspendere, constituto prius oeconomio, idque de consensu congregationis hegumenorum; de iis vero, quae Ordini nostro relinquuntur, si dominus certum monasterium aut determinatum piium opus non designaverit, poterit abbas generalis disponere, prout expedire ad communem Ordinis utilitatem iudicaverit; — 13º, sicut ad abbatem generalem pertinet ut Ordinis constitutiones ubique servandas curet, ita ad eum spectat non modo easdem constitutiones interpretari, quando dubium aliquod occurrerit, sed etiam, ubi opus est, in iis quae accidunt ex iusta et legitima causa cum aliquibus dispensare, regulae finem intendo, qui alius non est quam maius Dei obsequium, et illorum qui hoc institutum susceperunt utilitas et profectus; non est autem censendum eum dispensare, nisi expressam constitutionum mentionem faciat in quibus dispensat; non potest tamen constitutiones in congregatione generali iam approbatas omnino abrogare aut irritare; — 14º, sicut potest abbas generalis nostri Ordinis monachos ex legitima causa vinculis censurarum ligare, ita plenam facultatem habet eosdem absolvendi ab omnibus censuris contractis post ingressum religionis; dummodo casus non sint reservati episcopo aut reverendissimo domino patriarchae, quorum notam apud se descriptam habebit, ut sciat limites suae potestatis, tam quoad absolutionem a censuris, quam quoad dispensationem in irregularitate; — 15º, potest casus aliquos in toto Ordine sibi et abbatibus provinciarum aut monasteriorum reservare, a quibus deputati ad audiendas monachorum confessiones, nisi habita ab ipso aut abbatibus licentia, absolvere nequeant; illos tamen debet in nota expressos, et in congregatione hegumenorum approbatos, monachis significare; — 16º, cum abbas generalis talenta hominibus nostri Ordinis donata cognoscere debeat, officia magistrorum, praedicatorum, confessoriorum et alia huiusmodi per se distribuere potest, aut abbatibus provinciarum sive monasteriorum distribuenda committere: ad hunc autem finem curet per

abbates provinciarum et monasteriorum certior reddi de statu omnium monasteriorum bis saltem in anno, item de numero et qualitatibus monachorum: etsi vero aliis inferioribus abbatibus suam facultatem communicet, poterit tamen approbare vel rescindere quod illi fecerint, et in omnibus, quod videbitur, constituere, et semper ei obedientiam ac reverentiam ab omnibus praestari oportebit; — 17º, potest abbas generalis omnia et singula in toto Ordine facere, quae abbates provinciarum et monasteriorum in suis provinciis et monasteriis, et insuper omnia illa, quae ei per constitutiones reservantur. — Denique abbas generalis, et quicumque hac dignitate functus fuerit, potest uti mitra et baculo pastoralis in ecclesiis monasteriorum nostrorum tantum, extra autem illas non nisi cum facultate reverendissimi domini patriarchae aut Ordinarii.

III. Ut officio suo abbas generalis rite fungatur, debet: — 1º, statim atque electus sit, litteras ad omnia monasteria mittere, quibus monachos ad regulae constitutionumque observantiam sedulo cohortetur; — 2º, semel quolibet anno monasteria, saltem viciniora per seipsum, remotiora vero per se vel per vicarium visitet; adiuncto ei uno ex monachis maxime idoneis, acceptoque prius ab illis iuramento de servanda iustitia et secreto visitationis, quam postea subscriptione propria firmatam sigilloque munitam ad se transmittant, vel personaliter accedentes exhibeant; — 3º, habeat apud se omnia documenta, quae ad Ordinem spectant; catalogum itidem omnium monasteriorum cum suis redditibus et oneribus, et alterum personarum omnium, quae in quovis monasterio versantur, ubi eorum nomina et qualitates scribantur, ita ut omnia perspecta habeat, tuteque providere possit quae ad gloriam divinam pertinere iudicaverit; — 4º, rescribere quidem ad abbatem, qui ordo tenendus sit in singulis negotiis rebusque dubiis in quovis monasterio, ad abbatem generalem spectat: sed executionem ordinariis officialibus demandabit: intelligat itaque rebus universalibus sibi

vacandum esse, quae solus ipse obire potest, ita tamen ut de gravioribus particularibus certior fieri curet; non solum autem ad res particulares, ut dictum est, ministris opus habet, sed etiam ad universales; quamobrem hegumenos frequenter consulat, eorumque congregationem in rebus magni momenti semper convocet; in eo vero monasterio, in quo residet, curabit habere apud se viros graves et instituti peritos, quibuscum conferre de rebus occurrentibus possit; — 5°, a congregatione generali eligendum erit monasterium, in quo abbatis generalis et hegumenorum ordinaria sit residentia; ab illo autem, nisi ex legitima causa, abesse non poterit, nec residentiam in aliud monasterium transferre, inconsulta congregatione hegumenorum; nullius vero monasterii ordinarium regimen per se ipsum exercebit abbas generalis; sed, si contigerit ipsum in aliquo monasterio moram trahere, quod abbate ordinario destitutum sit, illud per substitutum vicarium regere poterit, usque ad novi abbatis electionem in congregatione hegumenorum vel generali faciendam: et sicut ipse non debet abbates ordinarios a regimine monasteriorum impedire aut in illo sese immiscere; ita abbates Ordinarii debent reverentiam et obedientiam generali abbati in suis monasteriis commoranti exhibere, nihilque ipso inconsulto agere; — 6°, ab omni fastu et pompa abstineat, tam intra monasterii septa, quam extra; nec praeter unum aut duos socios secum habeat, cum e monasterio egreditur, nisi aliud necessitas suadeat; — 7°, monachos in suis gravaminibus ad se recurrentes benigne excipiat et patienter audiat; caveat tamen, ne inde ansam accipiant superiores contemnendi; sed potius curam omnem adhibeat ut subditi superioribus amorem ac reverentiam exhibeant; — 8°, si contingat, aliquid a Summo Pontifice, sive a reverendissimo domino patriarcha, decerni circa monachos nostros, curet illud diligenter promulgari et observari; utriusque etiam favorem et protectionem Ordini nostro conciliare studeat; quod idem praestet cum episcopis locorum Ordinariis, atque magistratibus lai-

cis, in quorum ditione monasteria nostra sita sunt.

CAP. IV.
De hegumenis.
I. Hegumeni quatuor in congregatione generali eligendi sunt, qui abbatem generalem in gubernatione totius Ordinis adiuvent.

II. Ad hegumenorum vero auctoritatem pertinet: — 1°, ut in omni congregatione et extra congregationem primum locum post abbatem generalem teneant; — 2°, in omnibus negotiis decidendis ad suam et generalem congregationem devolutis sententiam definitivam post abbatem generalem ferunt; — 3°, una cum abbate generali omnes abbates tum provinciarum tum monasteriorum constituunt, et, si opus fuerit, destituunt, vel loco abbatum defunctorum alios substituunt; idem dicendum, si quis hegumenorum obierit, possunt enim eius loco alium eligere cum abbate generali; — 4°, cum eodem abbate generali, aut eo e vivis erepto, vel legitime impedito, soli possunt quintum hegumenum eligere, qui locum quarti teneat in eo casu, quo primus hegumenus tamquam vicarius, abbate generali legitime impedito aut defuncto, toti Ordini praeesse debet, usque ad novi abbatis generalis electionem; quam, si expedire visum fuerit, possunt etiam differre, donec triennium expleatur, quo generalis congregatio convocanda erit; sic etiam possunt vicarium hegumeni deputare, si contigerit illum ex legitima causa ab officii sui executione impediri; — 5°, possunt generalem congregationem convocare, quando abbas generalis in eos casus inciderit, ob quos de eius publica reprehensione, aut ab officii suspensione, aut etiam depositione agendum esset: modo tamen convenient suffragia trium aliorum abbatum, quos in tali casu convocare debent, et tunc suffragia maiora praevalent; — 6°, omnia et singula facere possunt, quae ipsis per constitutiones reservantur.

III. Curare debent hegumeni, ut cum abbate generali perfectam concordiam et obedientiam servent: idque tum factis, tum verbis ostendant, auctoritatem ipsius apud omnes non solum conservando, sed omnibus etiam, quibus poterunt, modis au-

gendo. Ipsi vero inter se in sententiis ferendis consentiant, alterque alterum honore praeveniant. Si autem contigerit aliquem eorum in congregatione singularis esse sententiae, nemo ab illo ullam aversionem habeat vel ostendat. Quae vero in congregatione proposita aut dicta sunt, nemo illorum revelet, aut aliis indicet, sub poena ad libitum congregationis hegumenorum. Quae demum definientur, ea per secretarium descripta, sigillisque abbatis generalis et uniuscuiusque hegumenorum, manusque eorum subscriptione firmata, cum opus esse iudicaverint, promulgabuntur. Exemplar autem eodem modo firmatum et subscriptum, in archivo Ordinis conservabitur.

IV. Ordinaria hegumenorum residentia, quandocumque fieri potest, una cum abbate generali erit in monasterio per congregationem generalem deputando, a quo, inconsulta congregatione hegumenorum, nemo illorum poterit abesse, neque ordinarium alicuius monasterii regimen exercere. Quod si contigerit quempiam eorum, ex legitima causa in eadem hegumenorum congregatione probanda, ad monasterii regimen, sive visitationem¹ deputari, in quo officio ultra sex menses versari debeat, tunc vicarius ei ab eadem hegumenorum congregatione substituendus erit, qui vices ipsius et auctoritatem gerat. Ut scilicet numerus quatuor hegumenorum abbati generali assistentium nunquam minuat.

CAP. V.
De abbate provinciae.
I. Abbas provinciae in congregatione hegumenorum eligitur ab abbate generali, et a quatuor hegumenis, cuius auctoritas terminis suae provinciae includitur. Provinciae autem earumque abbatum residentia in congregatione generali designentur. Eiusmodi congregationis arbitrio erit huiusmodi abbates instituere, ubi necessarii sunt, vel destituere, ubi illos supervacaneos esse iudicaverit.

II. Singulis annis debet monasteria provinciae suae visitare per seipsum, vel, si impedimentum legitimum occurrerit, per vicarium, ut supra de abbate generali dictum est: et visitationis decreta sigillo suo manusque subscriptione firmata ad abbatem generalem transmittere.

¹ Edit. Main. legit *visitatione* (R. T.).

III. Bis quolibet anno ad eundem abbatem generalem scribat de statu monasteriorum suae provinciae, deque numero et qualitate monachorum.

IV. Non potest esse abbas ordinarius ullius monasterii, neque debet ingerere se in regimine immediato illius monasterii, ubi residet: sed illum liberum et absolutum proprio abbati relinquere, qui tamen in omnibus primum locum abbati provinciae deferat, nihilque magni momenti eo inconsulto suscipiat et praecipiente pareat.

V. Potest monachos de uno monasterio in aliud eiusdem suae provinciae ex causa rationabili, prout in Domino expedire iudicaverit, pro residentia mittere vel transferre, etiam sine consensu abbatis utriusque monasterii; ita tamen ut de hac monachorum missione vel translatione litteras patentes suo sigillo manusque subscriptione munitas conficiat. Non potest autem monachos sibi subiectos ad monasteria diversae provinciae pro residentia mittere vel transferre, nisi de consensu abbatis generalis. Sed pro negotiis aut necessitatibus provinciae suae, vel alicuius monasterii sibi subiecti, potest monachos de sua provincia ad aliam mittere cum litteris testimonialibus, in quibus causam significet, tempusque reversionis limitet.

VI. Monachos provinciae suae neque suspendere, neque excommunicare potest, aut casum aliquem sibi in confessione reservare, sine abbatis generalis licentia; sed eos regere et iudicare debet ex praecepto regulae et constitutionum, in quibus dispensare nequit, eodem abbate generali inconsulto.

I. Abbas monasterii eligitur in congregatione hegumenorum ab abbate generali et a quatuor hegumenis, et a quibus etiam non expleto triennio ob legitimam causam ab officio suspendi, aut deponi poterit.

II. Antequam officio suo fungatur, litteras praefecturae ostendat monachis, easque in publico loco legi faciat. Et, si abbas provinciae in eodem monasterio versetur, illi eas praesentet, vel earum exemplar sigillo monasterii munitum ad illum mittat, si absens fuerit. Postquam vero litterae congrega-

tionis hegumenorum lectae fuerint, monachi omnes coram eo genuflectant, eiusque tamquam abbatis benedictionem poscant. Ipse vero a praedecessore suo vel vicario eius monasterii sigillum et inventarium rerum omnium recipiat, praesente monasterii congregatione, et in cellam abbati destinatam secedat.

iii. Domestica ministeria statim distribuat, officiales eligens vel confirmans, quos in Domino idoneos iudicaverit (exceptis quibusdam, quorum electio ad abbatem generalem pertinet) et suas cuique regulas tradens. Ac primo vicarium suum constituat, deinde oeconomum seu procuratorem monasterii, mox alios officiales, iuxta indigentiam et consuetudinem coenobii; eosque identidem visitet, et prout in Domino visum fuerit convenire, vel in eisdem ministeriis delineat, vel ab eis removeat: quod de reliquis officialibus intelligendum est, praeter vicarium et oeconomum: hos enim remove nequit, nisi ex consilio congregationis monachorum. Quia vero officia quaedam, ut bene fiant, experientiam requirunt, non facile mutari debent; et in hoc mutationis officialium negotio vitium inconstantiae omnino vitandum est.

iv. Non potest monachos de monasterio, cui praeesit, in aliud transferre: sed si necesse fuerit, consulat prius abbatem provinciae, aut abbatem generalem. Pro negotiis vero monasterii sui potest monachum ad aliud monasterium mittere cum litteris testimonialibus congregationis monachorum, in quibus causam significet, et tempus reversionis definiat. Item non potest monachos monasterii sui suspendere vel excommunicare vel casum aliquem in confessione sibi reservare, inconsulto abbate generali.

v. Semel saltem in anno visitet possessiones et bona monasterii: et quolibet mense ab oeconomio rationem accepti et expensi, praesente vicario, exigat, ut totius monasterii administrationis ratio ipsi constet, quam reddere debet unoquoque anno, semel quidem abbati generali, bis autem abbati provinciae. Ut vero nihil ex bonis monasterii depereat, debet infra sex menses suae prae-

fecturae conficere inventarium authenticum omnium rerum, quae ad illud coenobium pertinent, tam mobilium quam immobilium: eiusque inventarii duo describantur exempla, quorum alterum maneat in archivio monasterii sub duabus clavibus, in quo etiam reponantur omnes scripturae ad idem monasterium spectantes; alterum transmittatur ad abbatem provinciae vel ad abbatem generalem. Dictae autem claves sint, altera penes ipsum abbatem, aut eius vicarium, et altera apud oeconomum. Sub iisdem clavibus reponantur redditus monasterii, ita ut nihil inde possit extrahi, nihil magni momenti expendi, sine abbatis seu vicarii et oeconomi notitia.

vi. Praeter congregationem monachorum, quae saltem unoquoque mense fieri debet, alternis hebdomadis cum suis consultoribus conveniat (nisi pro re nata aliquid extraordinarie consultandum esset) deque occurrentibus negotiis cum illis agat, et quamquam, iis auditis, penes ipsum est de singulis statuendi facultas, consultores tamen benigne audiat, et praecipue eum cui monitoris officium commissum est.

vii. Praecepta, edicta et litteras superiorum diligenter legat et exequatur; babeatque librum in quo scribantur visitationes monasterii ab abbate generali aut provinciae factae, et ordinationes illorum alicuius momenti. Legat etiam eas quas praedecessor suus adnotaverit. Distinguat tamen perpetuas ab iis quae ad tempus datae fuerunt. Institutum, quod in regimine monasterii tenere debet, cognoscat, tum lectione regularum tam communium quam sui officii et aliorum qui sub eius cura sunt, tum ex observatione consuetudinum receptorum et executione ordinationum superiorum, ac demum in rebus dubiis ex recursu ad superiores.

viii. Sit sollicitus, ne vicarius, oeconomus, et reliqui officiales suo desint officio: item curet, ut ordo, pax, unio et conformitas servetur a monachis in cella, in choro, in refectorio, et ubicumque locorum. Quare per se ipsum vel per vicarium visitet chorum, officinas et monachorum cellas. Portam monasterii claudi faciat hora competenti, cla-

vesque sibi vel vicario tradi. Discursus et vagationes monachorum maxime iuniorum, comescat. Iurgia et contentiones inter eos ortas componat. Nec permittat in monasterio esse arma vel instrumenta musica, aut libros vanos.

ix. Ordinarias tantum poenitentias delinquentibus imponere debet, quae in constitutionibus praescriptae sunt. Delegare autem poterit vicario, ut eas ipse praescribat, vel legi in refectorio praecipiat.

x. In iis, quae ad victum, vestitum, habitationem et alia necessaria pertinent, curet, ut, quamvis sit in quo virtus et sui abnegatio probetur, non desit tamen quo sustentetur natura, habitum ratione personarum secundum Deum. Aegrotorum habeatur cura magna, tam in victus ratione, quam in ceteris. Hospites tum saeculares tum religiosi benigne suscipiantur et pertractentur. Si cui particulari quidpiam ad potum vel cibum pertinens ab externo aliquo mittatur, id in communem usum accipiatur et dispensetur.

xi. Depositum pecuniae nullum prorsus admittat; aliarum vero rerum non nisi cautissime, dummodo sine magna offensione id negari non possit.

xii. Lites fugiendae, nec ullam, inconsulto abbate generali aut provinciae, vel, si absentes fuerint et urgeat necessitas, inconsulta monachorum congregatione, intentet, aut intentatae respondeat.

xiii. Si faciendae sint expensae extraordinariae, vel fabrica magni momenti, vel monasterium aere alieno gravandum est, habitum prius monachorum congregatione, eorumque potiori parte annuente, rem ad abbatem generalem deferat.

xiv. Etsi proprium abbatis officium est monasterium sibi commissum diligenter gubernare, neque is propter aliud quidpiam huic muneri deesse debet; si quando tamen per officii sui occupationem licebit, concionari, et confessiones audire poterit.

xv. Tam abbas quam omnes alii sacerdotes aliquando intra annum officium vel officia eorum qui monasterio inserviunt ad tempus aliquod obibunt, ad exercitium religiosae humilitatis et mortificationis.

i. Vicarius eligitur ab abbate monasterii, eiusque officium tamdiu durat, quamdiu officium abbatis; nec ab eo removeri debet, nisi de consensu congregationis monachorum. Eius autem locus sit primus post abbatem, et post eos qui abbatis generalis vel hegumenorum officio functi sunt.

ii. Munus praecipuum vicarii est abbatem iuvare in iis quae in genere vel in particulari ei commendabit; nec dispensandi, aut mutandi, aut quidquam faciendi, nisi ex eiusdem praescripto, facultatem habebit.

iii. Absente abbate omnia facere poterit, quae ipse abbas secundum regulam, constitutiones et consuetudines approbatas sui monasterii. Si vero aliquid extraordinarium acciderit, quod adeo urgeat ut commode abbas expectari nequeat, id expedire poterit vicarius auditis consultoribus, statimque redeunti abbati referat. Praesente vero abbate, ea tantum iurisdictione utetur, quae sibi fuerit commissa.

iv. Officiales visitet, quoties opus fuerit, observando quomodo suum quisque officium exequatur. Frequenter etiam adeat cellas et alia loca monasterii, ut domus munda sit, et omnia ubique decenter suis locis composita, ac praesertim in iis quae ab externis videri solent. Noctibus singulis portas monasterii videat, an bene clausae sint, et cellas monachorum visitet, ne quis extra cubiculum vagetur. Observet etiam crebro, num aliquid desit ex necessariis, aut abundet monachis, eorumque curam potissimum habeat, qui in corporis cura minorem de se ipsis sollicitudinem gerunt. Rationemque de rebus omnibus monasterii, quas viderit, aut executus fuerit, abbati, quoties opus fuerit, reddat et referat. Redigatque in memoriam, quae necessaria monasterio iudicabit, ut de emendis rebus ad victum et vestitum necessariis, et fratrum nimio aut exiguo labore, de sanitate, et similibus.

v. Horis omnibus divinis nocturnis et diurnis, atque sacrae liturgiae personaliter intersit, et observet an omnes adsint, et an die statuto ad confessionem et communionem accedant, aut missam celebrent. Item notet, an constitutis horis in refectorio con-

veniant, aut e monasterio egrediantur, sive ad illud regrediantur, an e lecto surgant, aut cubitum eant. Defectus denique omnes, si quos in monasterio animadverterit, vel aliunde intellexerit, et quaecumque alia ad bonam gubernationem sibi occurrerint, abbati referat.

vi. Singulis hebdomadis disponat officia monasterii, tabulasque conficiat ministrorum chori et ecclesiae, horasque missarum inter sacerdotes distribuat. Quam quidem tabulam, ab abbate approbatam, in loco patenti exponat, aut in refectorio legendam curet. Ipse vero sibi hebdomadam, tam in choro quam in missis canendis, sicut et reliquis fratribus tribuat.

CAP. VIII.
De oeconomio
seu procuratore
monasterii.

i. Oeconomus sive procurator ab abbate monasterii constituitur, eiusque officium est res temporales monasterii curare et administrare, omniaque tempestive providere, quibus monachi indigent.

ii. In primis igitur nosse debet bona omnia monasterii, tam mobilia quam immobilia, agros, vineas, prata, oliveta, greges ovium, et his similia; quorum inventarium penes se habebit, quaeque saepe cum socio visitare debet, ne quid detrimenti ex ipsius negligentia capiant.

iii. Proventus quoscumque monasterii et eleemosynas, quas ipsum abbas exigere iubebit, exigat et recipiat: syngraphas vero solutionis, quando opus fuerit, ipse dabit subscriptas ab abbate, aut a se ex illius commissione. Utque id facilius assequatur, proventus omnes, et tempora quibus colligendi sunt, in peculiari libro scribat, et seorsim etiam quascumque res aut pecunias ex fructibus monasterii perceperit, addito a quibus et quando eae provenerint. Eleemosynae autem alio in libro scribantur.

iv. Singulis mensibus dati et accepti rationem abbati reddat, debitaque et credita monasterii prorsus intelligat. Nunquam vero oekonomus debita contrahat, sine expressa abbatis licentia. Vicissim singulis mensibus exigat rationem ab officialibus villarum, praediorum, pecorum et similium.

v. Pecunia, undecumque ea provenerit, si alicuius momenti fuerit, iudicio abbatis

in arca reponatur ad id designata. Huius abbas clavem unam, et ipse oekonomus alteram diversam custodiat. In eadem liber asservabitur, in quo scribetur pecuniae summa, tam eius quae inferitur, quam eius quae effertur. Si quando autem, cogente aliqua necessitate, pecunia in arcam non inferretur, nihilominus accepti et expensi summa in eodem libro statim scribatur. Quotiescumque vero ex arca pecuniam accipiet, eius summam et diem in libro suarum rationum adscribat; in alia vero libri parte expensi ratio constet.

vi. Diligenti cura asservabit in archivo ad hoc designato instrumenta originalia, quibus constet de iure eorum quae a monasterio possidentur: chirographa, syngraphas, inventaria et alia huiusmodi. Et archivi quidem clavem unam ipse habeat, abbas vero alteram diversam.

vii. Advertat, num ea, quae a monasterio possidentur, reparatione indigeant, ut ad abbatem referat. Si quid autem vendendum videretur, eodem inconsulto ne faciat.

viii. Curet, ut res omnes, praecipue diu duraturae, tempestive et quamopportune emantur, ne has non perinde bonas, aut non aeque pretio cogatur comparare. Caveat etiam, ne, dum nimium pecuniae parcat, non bonas, aut insalubres res emat. Videat autem, num ea, quae empta sunt, illaesa conserventur: atque animadvertens aliqua non ut oportet conservari aut expendi, abbatem aut vicarium adnoveat.

ix. Emptori pecunias ad quotidianos sumptus ministrabit, a quo singulis diebus expensarum exigat rationem ex codice: summam vero in librum suum ipse referet. Emptor vero, quid empturus sit, ab abbate seu eius vicario intelliget: resque emptas cellerario tradat, sive in cellario reponendas, sive coquo committendas.

x. Cum extraneis contra decentiam status monastici negotiari non praesumat.

xi. Curet, ut saeculares, tam in monasterio, quam in praediis eius servientes, honeste et christiane vivant: cogat omnes ut diebus festis et dominicis sacrae liturgiae

et divinis officiis intersint, et in festis solemnioribus sacramenta confessionis et communionis frequentent. Mercedem itidem debitam suo tempore iis persolvat. Querelas eorum libenter audiat; causas vero nunquam sine abbate iudicet. Neque eos insolitis poenis et oneribus aggravet, neque plus uni quam alteri eorum faveat. Quando vero aliquis eorum dimittendus sit, id fiat cum omni charitate et cum plena eius satisfactione quoad debitum stipendium.

xii. Ita demum oekonomus rerum temporalium sollicitudinem gerat, ut a monasticae vitae perfectione animum non relaxet. Quare orationem, ieiunium, ceterasque religiosi instituti disciplinas, quoad fieri poterit, non secus atque reliqui monachi, colere debet; saeculares vero, quibuscum conversatur, verbo et exemplo aedificare studeat.

xiii. Sicut ad abbates monasteriorum pertinet res temporales sibi commissas per oekonomum curare, ita poterit abbas generalis, si id expedire cognoverit, constituere oekonomum generalem, qui illum in conservandis bonis temporalibus totius Ordinis opportune adiuvet.

CAP. IX.
De consulto-
ribus.

i. Abbas suos habeat consultores, tres saltem monachos senes, et in religiosa perfectione exercitatos, quorum consilio et relatione adiutus, melius et facilius gubernare possit.

ii. Qui huic muneri deputabuntur, sint amatores boni communis, illudque in omnibus consultationibus prae oculis habeant.

iii. Cum abbas, illis auditis, aliquid staverit, iudicium suum illius iudicio submittent, neque extra consultationem, aut quid statutum fuerit, sibi displicere, aut se in alia fuisse sententia significabunt, sed laudent potius abbatis consilium apud alios, atque tueantur. Quod si ob rei gravitatem ad abbatem generalem id esse deferendum iudicarent, re mature considerata et oratione praemissa, faciant.

iv. Si quid tamen in mentem venerit, quod ad commune bonum vel alicuius personae particularis utilitatem pertineat, poterunt id abbati proponere.

v. Si quid circa victum, vestitum, labores et occupationes monachorum, aut circa gubernationem abbatis, moderandum, augendum vel mutandum censerent, illum praemissa oratione admonendum curent, quod per admonitorem faciant.

vi. Si quis cum eis de difficultate aliqua sua aut perturbatione agat, ita eum suis monitis et consilio iuvare studeant, ut semper, quantum possint, existimationem abbatis tueantur.

vii. Ita suum munus exequantur, ut nullam gubernationis partem sibi assumant, atque ea submissione se gerant ut ceteris obedientiae exemplum praebeant.

viii. Singuli consultores bis in anno ad abbatem generalem aut provinciae de statu monasterii¹, et si quid esset corrigendum aut mutandum, eidem exponant; atque hae litterae a seniore inter eos obsignatae mittantur.

ix. In monasteriis frequentioribus poterit unus ex consultoribus designari ab ipso abbate, qui admonitoris nomen habebit:² officium erit admonere abbatem de iis quae consultores ei dicenda iudicaverint. De aliis vero, quae sive ipsi in mentem venerint, sive ab aliis monachis suggerentur, non facile eum admonebit: sed de iis dumtaxat, quae non levis momenti post orationem esse censuerit, sive ad officium abbatis pertinebunt. Et quorum abbatem admonuerit, meminerit ea tacitus apud se servare.

i. Eligantur ab abbate generali, vel ab abbate provinciae, in singulis monasteriis duo saltem graves et docti monachi, qui admittendos ad praedicationem verbi Dei vel ad audiendas confessiones etiam ipsorum monachorum, ac magistros publicos, et promovendos ad quoscumque ordines diligenter simul examinent, antequam probentur et ad huiusmodi ministeria vel ordines admittantur.

ii. Qui ad praedicationis officium admissi sunt, debent primo sacram Scripturam semper prae manibus habere, legere, et, quoad fieri poterit, quotidie aliquid memoriae man-

¹ Forsan deest verbum *scribant* (R. T.).

² Videtur deesse *eius* vel *cuius* (R. T.).

CAP. X.
De praedica-
tibus.

dare. Legant etiam expositiones patrum in utrumque testamentum, vitas sanctorum, historiam ecclesiasticam, opera ascetica patrum, conciones, homilias doctorum virorum, et alia similia, quibus evolvendis residuum temporis, quod ab officio divino aliisque spiritualibus et corporalibus exercitiis remanserit, impendant. Deinde nunquam sine praeparatione concionem faciant, sed illam prius scripturae commendent, et sedulo memoriae tradant.

iii. Extra monasterium nemini monachorum fas erit concionari, aut docere, aut confessiones audire, sine expressa episcopi ordinarii licentia: cum vero ad aliquod oppidum vocati fuerint, dabunt operam, ut primo episcopi, chorepiscopi, aut parochi benevolentiam sibi comparent: deinde caveant discursum per domos, sed in aedes alicuius pii et exemplaris ecclesiastici se recipiant, ibique paupertatem religiosam in cibo, potu et ceteris omnibus servent, modestiae et gravitati coniunctam.

iv. Media autem spiritualia, quibus, iuxta nostrum institutum et abbatis beneplacitum, uti poterunt, haec fere sunt: ministerium verbi Dei in praedicationibus, privatisque exhortationibus et colloquiis; sacramentorum confessionis et eucharistiae administratio; exercitiorum spiritualium traditio; dissidentium reconciliatio; casuum conscientiae et sacrorum rituum ad ecclesiasticos privata explicatio; christianae doctrinae ad pueros aliosque rudes publica declaratio.

Cap. XI.
De praefecto
rerum spiritualium.

i. In omnibus monasteriis designandus erit praefectus rerum spiritualium, cuius munus sit confessiones monachorum excipere, eorumque profectum in spiritu promovere.

ii. Cognitionem itaque instituti habeat, et zelum boni progressus fratrum, quem procurare debet verbo et exemplo: amabilem praeterea se eis exhibeat, ut ad eum omnes confugiant, confidenterque sua omnia detegant, et ab eo consolationem et auxilium sperent in Domino.

iii. Instruat monachos privatim, secundum uniuscuiusque captum: praesertim ut puram
1 Edit. Main. legit ut pro uti (R. T.).

intentionem divini servitii habeant et familiaritatem cum Deo in spiritualibus devotionis exercitiis.

iv. Petat quem procedendi modum in oratione habeant, et an contra suos defectus examen particulare observent, et an contra inordinatos affectus propria remedia adhibeant, et in solitis virtutibus acquirendis, praesertim obedientia, amore Dei et proximi, quibus utantur mediis, et de poenitentis et aliis pietatis exercitationibus.

v. Versatum eum oportet esse in lectione librorum spiritualium, et unicuique decernat tempus et modum cum fructu eos legendi.

vi. Peculiarem curam habeat consolandi afflictos, et tepidos exhortandi, remedia pro cuiusque necessitate adhibendo, qualia sunt: frequentius Confessionis et Eucharistiae sacramenta obire, plus temporis orationi impendere, plus aliquid poenitentiae assumere, libros aliquos spirituales legere, et similia. Praecipuam vero curam adhibeat circa monachos laicos, novos praesertim et infirmiores, ut quieti sint et sorte Marthae contenti, dirigatque eos ubi opus fuerit. Praeter eos vero, quos satis instructos abbas iudicaverit, cum unoquoque agere de his ultra mensem non differat. Saepe vero consideret, quem fructum bonorum operum ex oratione et meditatione et ex reliquis rebus spiritualibus colligant, ut in dies magis in Domino proficiant.

vii. In his omnibus videat, ne ordo unicuique praescriptus impediatur, nisi cum abbas aliter iudicaverit.

viii. Curam habeat novitiorum, si qui in monasterio fuerint, nisi ab abbate aliunde prospectum sit; et erga eos observare studeat quae iuxta regulas magistri novitiorum observari commode poterunt.

ix. Confessiones monachorum audiet; et, si abbas indicaverit eidem alium vel alios adiungere, poterit, non autem plures quam quatuor, et quidem in frequentioribus monasteriis tantum.

i. Praefectus ecclesiae ab abbate constituitur, cuius officium est res ecclesiae et chori custodire, et curare ut divina officia suo tempore decenter ac debite fiant.

Cap. XII.
De praefecto
ecclesiae.

ii. In primis habebit inventarium rerum omnium ad ecclesiam et chorum spectantium tam in libris quam in sacris vestibus et vasis aliisque: cuius inventarii duo exempla erunt, alterum penes ipsum, alterum in archivo monasterii, in quo scripturae et instrumenta asservantur. Et quando novus ecclesiae praefectus instituitur, coram abbate et oeconomio rationem rerum omnium iuxta inventarium exiget a praedecessore.

iii. Librum etiam habeat dati et accepti pro ecclesiae expensis, ut rationem abbati unoquoque mense reddere possit.

iv. Eleemosynas quocumque modo obvenientes, et pecunias pro manutentione ecclesiae collectas, apud oeconomum deponat, ut in arca reponantur, cuius clavem unam habeat abbas, alteram ipse oeconomus. Quae vero pro missis celebrandis oblatae fuerint, diligenter describat in tabella sacristiae, ut missae dicantur secundum intentionem benefactorum; et notetur in libro, quo die et a quo sacerdote earumdem oneri fuerit satisfactum.

v. Satagat, ut necessaria ad divinum cultum non desint, ut altaria sint munda et bene praeparata, atque ut vasa sacra, ornamenta, libri et cetera omnia in suis locis apte reponantur et conserventur, panni omnes linei semper mundi serventur, et separatim corporalia et purificatoria laventur. Saepe etiam res pretiosiores visitet, ne aut laedantur aut amittantur. Templi, paramentorum, librorum instaurationes curet, sicut ab abbate fuerit praescriptum. Nihil vero eorum extrahere e monasterio, aut cuiquam alteri ecclesiae vel monasterio, etiam nostrae congregationis, commodare poterit, sine congregationis monachorum licentia.

vi. Det operam ut nullo modo lumen desit ante sanctissimum Eucharistiae sacramentum, neque interdiu, neque noctu, ubi illud asservari contigerit. Oleum sanctum, ut oportet, asservatum singulis annis renovandum curet, et sanctorum reliquias in vasculo ad id deputato decenter custodiat. Si quando autem devotionis causa ostendenda erunt, duo cerei accendantur.

vii. Curet ut hostiae mundae sint et in vase decenti repositae; item vinum, quod ad sacrificium paratur, sit bonum et merum, eoque ipso die haustum; similiter et aqua et ampullae sint mundae; et thuribula identidem a fuligine extergat.

viii. Qualibet hebdomada catalogum conficiat, quo dies festi ac ieiuniorum proximae hebdomadae describantur, et horae missarum inter sacerdotes distribuuntur: vices quoque hebdomadariorum, ministrorumque, tam in divinis officiis, quam in missa solemniter celebranda, notentur. Eum porro catalogum ab abbate seu eius vicario approbatum in loco patenti affigat, aut in refectorio recitandum curet in prandio sabbati. Det autem operam, ne plura simul sacra inchoentur, sed commode omnia suis spatiis distinguantur. Curamque gerat missarum perpetuarum, quae pro benefactoribus annuatim celebrandae sunt, easque referat in tabellam, quae appendenda erit in sacristia. Ubi et in alia tabella notari debent casus superioribus reservati, et indulgentiae, si quae sint concessae.

ix. Ante missam et psalmodiam chori, signa ipse pulsabit: quod etiam faciet, cum primum quis ex fratribus vita functus fuerit, ut omnes eius animam commendent. Lumina tam in choro quam in dormitorio fratrum accendat.

x. Per se, vel per alium ab abbate designatum, promovendos ad sacerdotium instrui curet, et videat an omnes observent statutas caeremonias. Si quem defectum animadvertit, ad abbatem referat, vel ipse emendet. Notet etiam qualibet die nomina sacerdotum celebrantium, ut id abbati aut vicario referat.

xi. Externos sacerdotes ad sacrum faciendum non admittat, nisi intelligat eos a legitimis superioribus habere facultatem, cuius testes Ordinarii litteras cum ii exhibuerint, humanissime illos excipiet, et distinctis etiam pro uniuscuiusque dignitate paramentis indui curet. Saeculares quoque ad ecclesiam nostram adventantes benigne tractet.

xii. Habeat sibi subiectum aedituum monachum, maxime in frequentioribus mo-

nasteriis, cui vices suas in rebus minoris momenti committet, dum ipse in gravioribus occupatur.

Cap. XIII.
De praefecto
bibliothecae.

I. In maioribus monasteriis designandus erit monachus sacerdos, qui librorum curam habeat.

II. Omnium itaque librorum monasterii catalogum describat; utque libri unius monasterii ab aliis distinguantur, in primo cuiusvis libri folio haec verba notet: *Hic liber est monasterii N. Ordinis sancti Antonii Congregationis S. Isaiiae.*

III. Nullum librum ex bibliotheca cuiquam monachorum dabit sine abbatis licentia, neque externo cuiquam sine licentia congregationis monachorum; et advertat, ne quis librum, etiam cum licentia, se inscio accipiat. Fratres autem, quibus aliquem librum tradet, propria manu scribant in codice, quo die et quem librum acceperint: cumque illum restituerint, notam deleant, aut e regione restitutio eius notetur. Quod si externis librum ex licentia, ut supra, dederit, ipse bibliothecarius in codice notabit diem, personam et tempus, quo liber sit restituendus.

IV. Monachos ad bibliothecam non admittat sine licentia, multo minus externos.

V. Abbatem moneat, si quos libros pro monasterio necesse sit comparare: nullum autem librum donare, vendere vel oppignorare poterit sine expressa congregationis monachorum licentia.

VI. Curet ut bibliotheca munda sit et composita, quam semel in hebdomada verret, et ex libris pulverem excutiet. Caveat etiam, ne libri humiditate aut alia re laedantur.

VII. Semel in anno librorum rationem dabit abbati iuxta inventarium bibliothecae: quod et praestabit, cum alter in eius locum succedit.

Cap. XIV.
De socio et
sigillo abbatis
generalis, hegumenorum, et
abbatis provinciae, atque coenobiarum.

I. Abbas generalis, hegumeni et abbates provinciae ac monasterii deligant sibi ex monachis professis socium, qui secretarii munus gerat, ipsosque in litteris scribendis adiuvet, exeuntesque e monasterio comitentur.

II. Unusquisque ex dictis abbatibus et hegumenis sigillum proprium habeat, quod

in cella sua diligenter custodiat cum imagine, si fieri potest, sancti patris Antonii magni, aut emblemate figuram Tau repraesentante, et cum inscriptione officii quo unusquisque fungitur, videlicet: — *sigillum abbatis generalis Ordinis sancti Antonii Congregationis S. Isaiiae*: — *sigillum primi (vel secundi, vel tertii, vel quarti) hegumeni Ordinis sancti Antonii Congregationis S. Isaiiae*; — *sigillum provinciae N. Ordinis sancti Antonii Congregationis S. Isaiiae*; — *sigillum monasterii N. Ordinis sancti Antonii Congregationis S. Isaiiae*. Idque duplex sit; alterum maius, cuius usus erit in rebus magni momenti, et alterum minus, quo in rebus communibus utentur.

III. Nullus monachus litteras suas alio sigillo firmabit, quam abbatis monasterii.

IV. Ad officium socii et secretarii electus, quaecumque audierit, legerit aut scripserit, debet profundo silentio celare, nec, nisi urgente necessitate, a communibus monasterii officiis vacare.

I. In singulis monasteriis constituendus erit infirmarius, vir pius et patiens, qui curam habeat infirmorum: quorum aegritudo simul atque ei indicata fuerit, si censerit rem esse alicuius momenti, abbatem aut vicarium admoneat.

II. Studeat, ut, quae aegrotanti danda sunt, ea et opportune emanantur, et bona sint, et bene praeparata ministrentur.

III. Curet ut aegrotorum cubacula sint valde munda, et lecti concinne sternantur.

IV. Aegrotum consolari et exhilarare studeat verbis spiritualibus et laetis. Habeat etiam libros, quorum lectione aegroti recreari et iuvari in spiritu possint.

V. Quaecumque aegrotantium usui necessaria esse iudicabit, habere curet, et in loco convenienti custodire.

VI. A medico praescripta exacte servet: dies aegrotationis et horam febris advertat, tum ut medicum et superiorem admoneat, tum ut cibum tempestive praebet.

VII. Si morbus sit contagiosus, supellex separari dehet, ne cuiquam noceat.

VIII. Convalescentes e lecto surgere non permittat, priusquam id medicus concesserit.

Cap. XV.
De infirmario.

IX. Patientiae et charitatis erga aegrotos meminerit. Quare curabit, ne debita ministeria aegrotis desint.

X. Morbo ingravescente, abbatem moneat, ut aegrotus, antequam iudicii usu privetur, omnia sacramenta accipiat. Quod si aegrotus diu, licet sine periculo, decumbat, curet ut octavo quoque die communicet, nisi aliqua ratio iudicio abbatis impediatur.

XI. Instante mortis articulo, sive proximo periculo, abbatem admoneat ut orationibus omnium fratrum valde peculiaribus infirmum iuvare faciat, atque eo magis, quo morti propinquiorem viderit, et ut morienti quo plures poterunt ex fratribus adsint, qui convenientibus illi articulo auxiliis moribundum iuvent. Et cum primum vita functus fuerit, praefectum ecclesiae seu aedituum admoneat ut consuetum signum pulset.

XII. Provideat ut mortuorum fratrum corpora ad sepulturam praeparantur, et ut spatio unius diei naturalis decenter super terram teneantur.

XIII. Non infirmis tantum praesit, ut dictum est, sed sanorum etiam curam gerat in iis quae ad sanitatem conservandam spectant. Quare eius munus est observare, num quis ex nimia fatigatione corporis aut spiritus plus aequo laboret, vel alia de causa morbi periculo se exponat. Et, si in cibis, aere, frigore, aut alia quapiam in re aliquid probabili ratione animadvertat, quod communi omnium vel alicuius saluti obesse possit, abbatem admoneat.

Cap. XVI.
De ianitoribus.

I. Monasterium perpetuo sit clausum, clavisque in porta non relinquatur: ac propterea ianitor ab abbate constituatur monachus mansuetus, humilis, patiens et sedulus, qui ianae custodiendae semper assistat, eamque nemini monachorum aperiat, nisi socium et exeundi licentiam obtinuerit. Nullus autem e monasterio egrediatur, nisi cum socio, licentiaque petita ac impetrata, et benedictione accepta ab abbate seu vicario, aut, in horum absentia, ab antiquiore ex professis.

II. Vocantibus cito adsit, et respondeat: non tamen prius portam aperiat, quam per fenestram videat qualitatem personae adve-

nientis. Quae si eius conditionis fuerit ut paucis verbis expediatur, id faciat cum omni humanitate. Si vero fuerit persona gravis aut religiosa, portam aperiat, interroget quid velit, ad locum honestum ad id destinatum intromittat, et sine mora significet abbati.

III. Neminem monachorum sine facultate abbatis ad ianuam vocet, nec, nisi urgeat necessitas, ianitor licentiam pro illo vocando ab abbate petat, aut abbas illam det, cum tempus sit divini officii in choro, prandii, coenae, silentii, aut congregationis. Nec facile idem abbas licentiam dabit introducendi saeculares in claustra monasterii, et multo minus in dormitorium fratrum, nisi sint magni viri, aut praelati.

IV. Monasterii portas ante noctem claudat ianitor. Exinde vero eas nullius causa aperiat, inconsulto abbate. Et antequam cubitum eat, claves eidem tradens, si quis foris maneat, illi renunciabit. Abbas vero aut vicarius quandoque de nocte eas observet.

V. Litteras omnes et schedulas, et quaecumque alia domesticis mittuntur, abbati reddat, ut ea videat, et ad eos, ad quos diriguntur, si velit, transmittat. Caveat etiam, ne alicuius domestici litteras, aut quid simile, externis det sine iussu abbatis.

VI. Nihil custodiendum a quopiam extraneo recipiat, abbate inconsulto.

VII. Si pauperes ad ianuam eleemosynae causa accedere contingat, cum iisdem benigne se habeat, et sedulo quaerat quid eis erogari possit, iuxta abbatis arbitrium.

VIII. Mulieres, si quando ad ostium accedant, paucis verbis dimittat; aut, si pluribus opus esse videretur, in ecclesiam, si extra monasterii claustrum sit, ad aedituum eas mittat, ubi ipsis responderi poterit, aut aedituum seu abbatem vocet, ut earum negotia expediant, prout res postulaverit.

IX. Si quis eleemosynam ad ianuam dabit, eam oeconomus statim tradet.

X. Loca portae vicina munda servet, et ut iuxta ianuam omnes submissa voce loquantur curet.

XI. Ut ianitor ad portam sollicitus assistere possit, primo post persolutas matuti-

1 Edit. Main. legit in pro sine (n. r.).

nas horas sacrificio intersit. Caro autem cibum sumit, aut in aliquo ministerio intra vel extra monasterium occupatur, alius ab abbate seu vicario ad custodiam portae destinatur.

CAP. XVII.
De custode vestium.

I. Servare debet omnem suppellectilem, sive lineam, sive laneam, et quidquid ad indumenta, et, ubi opus fuerit, etiam ad calceamenta attinet. Quae diligenti cura, ut res pauperum Christi, custodiet in loco ad id destinato.

II. Inventarium rerum, quae ipse custodit, si alicuius momenti sint, in libro habeat. Et seorsim scribat quae de novo sunt, ut abbati sui muneris rationem reddere queat.

III. Vestes ordine dispositas servet; ne corrumpantur, videat, et resarciendas etiam curet. Quas vero non amplius usui fratrum futuras iudicabit, eas abbati ostendat, ut ille de iis statuatur.

IV. Quae singuli novitii ad monasteria attulerint, ea alicubi separatim asservet, donec professionem emittant.

V. Singulis mensibus cellas visitabit, ut, ex abbatis arbitrio, si quid eis desit, suppleri possit. Si quid etiam superfluum invenerit, vestes duplices, instrumenta itineris, et similia, in vestiaria officina custodiantur.

VI. Inspiciat etiam quinam vestibus indigeant, ut abbati referat: eo vero inconsulto, nihil cuiquam dabit.

VII. Linei panni lotori, sive externus ille sit, sive domesticus, scripto numero dentur et accipiantur.

VIII. Tunicae singulorum, quae staturae induentium convenire debent, signis particularibus internoscantur, ne eas permisceri contingat.

IX. Sabbati vespere linea munda per omnes cellas distribuatur: dominica vero die, mane, ex eisdem cellis immunda colligat; et an omnia, quae dederat, recipiat, animadvertat.

CAP. XVIII.
De cellarario.

I. Custodiendis in monasterii cellarario victualibus ab abbate cellararius deputetur, vir sobrius et non prodigus: idemque curam habeat omnium eorum quae ad cibum et potum spectant, singula in locis suis reposita et clausa servans.

II. In rebus distribuendis iussu abbatis

sequatur: et quamvis communiter aequalitatem inter omnes servare debet, habeat tamen infirmorum, convalescentium, eorumque qui laboriosa opera exercent, rationem, prout ei fuerit ab abbate praescriptum, sine cuius arbitrio neque ientaculum, neque aliud quidpiam ulli concedet.

III. Antequam penitus absumantur victualia quae in monasterio reconduntur, abbatem admoveat ut tempestive per oeconomum providere possit.

IV. Curet munditiam tam cellarii quam rectorii, eorumque omnium quae eius usibus serviunt, utque mensae rebus necessariis paratae sint, cum refectionis signum dabitur.

V. Catalogum habeat rerum quae ad cellarium et ad refectorium pertinent; alterum etiam eorum quae per hebdomadas aut menses debent fratribus ministrare tam in cibo quam in potu; tertium denique eorum qui mensae ministraturi sunt.

VI. Quae ex mensa supersunt, colliget, atque coquo tradet, qui illa conservabit, memor paupertatis, ut de domesticis et externis pauperibus usui esse possint iuxta praescriptum abbatis.

I. In iis omnibus quae ad suum munus pertinent, munditiam servet ipse, et ab aliis servandam curet: detque operam ut omnia recte et opportune parentur, ea praesertim quae ad aegrotos pertinent.

II. Semihora, aut saltem quarta horae parte, antequam in mensa sit sedendum, praeparati omnes cibi esse debent.

III. Circa qualitatem et quantitatem, ordinem ab abbate praescriptum sequatur.

IV. Coquere, aut aliud quidpiam pro aliquo particulari parare, infirmario tantum excepto, neminem sinat, neque ipse faciat sine abbatis facultate.

V. Scriptum in codice habeat catalogum rerum, quarum est usus in coquina, quas ipse servare debet.

VI. Diligentiam in rebus, quas consumit, adhibebit, ne quid non necessarium insumatur contra paupertatem religiosam.

VII. Si quem adiutorem haberet, satagat ut eum verbo et exemplo aedificet, praesertim novitios.

CAP. XX.
De hebdomadario mensae.

I. Abbas monasterii, seu eius vicarius, singulis hebdomadis catalogum faciet, quo, per turnum monachorum omnium qui legere norunt, notetur hebdomadarius mensae.

II. Officium hebdomadarii mensae est libros ad mensam legere. Ab hoc officio eximitur abbas monasterii.

III. Hebdomadarius mensae libros pro lectione ante mensam apertos habeat; et quando leget, attendat in quo emendetur ab abbate aut vicario; et emendatus assurgat cum humilitate, et repetat, prout emendatus fuerit. Ad signum abbatis aut vicarii finiet lectionem; libri autem, qui legentur, sunt: Sacra Scriptura, vitae sanctorum, historia ecclesiastica, et opera ascetica, quae ab abbate assignari debent, servato ordine, ut primum legantur aliquot versiculi ex Scriptura, deinde succedat lectio ex vitis sanctorum, aut ex historia ecclesiastica, et claudatur lectione alicuius tractatus ascetici.

PARS QUARTA.

CAP. I.
De congregatione generali.

I. Congregatio generalis de triennio in triennium celebretur, nisi forte ob aliquam urgentem necessitatem esset anticipandum tempus aut prorogandum ex decreto congregationis hegumenorum, quod debet opportune toti Ordini significari. Casus autem, ob quos congregatio generalis prorogari vel anticipari potest, sunt: — Primo, mors abbatis generalis, aut eius ad altiore dignitatem promotio, aut quando de eiusdem depositione, suspensione vel publica reprehensione agendum sit, ut dictum est supra parte III, cap. IV, n. II: — Deinde publica rerum regionumque perturbatio ob pestem vel bellum, aut propter persecutionem infidelium vel haereticorum vel schismaticorum, aut communem totius Ordinis vel principalium potiorumque monasteriorum necessitatem, quae iudicio congregationis hegumenorum urgens visa fuerit: in quo nihilominus casu significandum id erit abbatibus monasteriorum.

II. Penes abbatem generalem est congregationem indicere, eique praesidere usque ad successoris electionem. Si vero ipse mortuus fuerit aut promotus, aut de ipsius

causa consultandum sit, tunc ad hegumenos spectabit illum indicere, eique praesidere usque ad novi abbatis generalis electionem, aut veteris probatam innocentiam: servata semper vicarii generalis inter hegumenos praeeminentia, ut dictum est alibi. Vivente tamen abbate generali, etiam quando de ipsius causa agendum est, in litteris, in quibus ab hegumenis congregatio indicetur, nomen eiusdem abbatis praeponatur nominibus hegumenorum.

III. Duobus saltem mensibus ante diem quo celebranda erit congregatio, indicatur per encyclicas epistolas ab abbate generali et hegumenis subscriptas, et ad omnia nostri Ordinis monasteria missas. Si quod vero monasterium longius distet, tot mensibus ante indicenda erit, quot sufficere videbuntur iudicio hegumenorum. Dies autem congregationis celebrandae destinari solita, est xv octobris, qua Ordinis nostri congregatio instituta fuit.

IV. Ad congregationem generalem vocandi erunt, eique interesse, et in ea vocem habere poterunt, praeter abbatem generalem et quatuor hegumenos eorumque vicarios (si qui antea electi fuerant), abbates omnes tam provinciarum quam monasteriorum, et cum unoquoque abbate socius a congregatione monachorum illius monasterii electus; quotquot praeterea officio abbatis generalis vel hegumenorum functi sunt, modo non fuerint ob defectus aliquos depositi. Iis autem unumquodque monasterium de necessario viatico providebit, tam in eundo quam in redeundo, ob quem finem a primoribus tum ecclesiasticis tum saecularibus illius provinciae abbates eleemosynam colligant, et eam secum deferant.

V. Si quis abbas, vel officio abbatis generalis aut hegumeni defunctus, ob legitimum impedimentum a congregatione monachorum probandum, per se ipsum adesse nequiverit, mittat monachum idoneum, qui vices suas in congregatione generali suppleat, habeatque locum in congregatione tamquam absentis procurator. Qui vero propter contumaciam vel inanes causas adesse neglexerit, cognitâ et declaratâ eius causâ in congre-

gatione generali, excommunicetur; et monachi ab eius obedientia absolvantur: socii autem abbatum, qui in congregatione monachorum electi fuerint, neminem possunt sibi substituere, nec suae electioni renunciare.

vi. Nemo in congregatione generali vocem habet, nisi sex annos in Ordine compleverit, inchoando ab annis probationis, et nisi triginta annos aetatis saltem inchoatos habeat. Item nemo in monasterium ad celebrandam congregationem destinatum intret, nisi tribus diebus antequam inchoanda sit congregatio, exceptis iis qui ex longinqua regione per mare veniunt. Qui ad congregationem venerint sine licentia, per totum tempus, quo congregatio durabit, detineantur in loco poenitentiae; congregatione autem terminata, decernat de eis congregatio hegumenorum. Si quis vero querelas habeat ad congregationem deferendas, mittat eas cum abbate vel eius socio propria manu subcriptas.

vii. Unusquisque abbas ad congregationem veniens, aut vicarium suum mittens, debet afferre secum, vel cum vicario mittere: 1° Sigillum monasterii; 2° Catalogum, in quo descriptus sit numerus monachorum vivorum, et quot defuncti sunt post ultimam congregationem, et quot recepti; 3° Rationem dati et accepti toto regiminis sui tempore. Socius vero abbatis debet secum afferre: 1° Litteras monachorum de sua deputatione; 2° Querelas eorumdem, si quae erunt.

viii. Abbas generalis, vel, eo absente, hegumeni, opportuno tempore provideant de rebus ad celebrandam congregationem necessariis. Quare: 1° Abbatem monasterii, in quo congregatio celebranda est, vel, eo absente, monachum alium constituent, qui oeconomus congregationis generalis nomen gerat, curetque ut locus congregationi opportunus praeparetur, ut adsint victualia, lecti et quaecumque ad receptionem monachorum hospitum necessaria sunt; 2° Deputent duos saltem confessarios cum facultatibus opportunis, necnon unum scribam congregationis qui suffragia notabit et litteras ad congregationem directas coram

omnibus legat; unum praeterea aeditum, qui curam habeat sacelli ubi congregatio fiet, et unum ianitorum, qui portas congregationis observabit. Hi vero omnes, praeter abbatem supradictum, id est confessarii, scriba, aeditus et ianitor, debent esse ex eorum numero qui suffragia non habent in congregatione. Reliqua autem coenobii ministeria, tam in ecclesia quam in choro et refectorio, per eiusdem coenobii monachos diligenter obeantur, nec congregationis praetextu quidquam ex regulari disciplina omittatur.

ix. Cum dies assignata advenerit, non obstante cuiuscumque absentia, congregatio incipiat. Cognitores autem suffragiorum sunt: 1° Abbas generalis; 2° Quatuor hegumeni; 3° Duo ex monachis congregationis a communitate vocalium electi, in quorum tamen electione neque abbas generalis, neque hegumeni vocem habebunt.

x. Congregatio generalis per septem dies durabit. Singulis autem diebus, post cantata divina officia et celebratam sacram liturgiam, scrutinium fiet, cui praemittetur sermo paraeneticus ab abbate generali aut alio quopiam ad conventum monachorum per semihoram.

xi. In primo triduo, Ordinis statum examinent, seduloque explorent, si quid supplendum aut rescandum sit. Singulisque permittitur, quodcumque apud se statuerint, suggerere abbati generali aut hegumenis, qui monachorum suggestiones in commentarium relatas coram congregatione recitabunt. Interim hegumeni iussu abbatis generalis a monasteriorum abbatibus statum et rationes exigant singulorum monasteriorum, easque, in tabularium totius Ordinis referendas, eidem generali abbati exhibeant. Quartâ die proceditur ad electionem abbatis generalis et hegumenorum ut infra. Si autem non ob electionem superiorum, sed ob aliam causam coacta fuerit congregatio, de illâ tractabitur. Tribus postremis diebus monachorum causae finiuntur, eorumque postulatis satisfiat, et si quid contra regulam, constitutiones vel consuetudines Ordinis peccatum est, corrigatur.

xii. Septimo die postquam congregatio terminata est, dato signo a generali abbate, aperiantur porta, ita ut etiam non vocales adesse possint et audire. Tum a scriba congregationi legatur: 1° Tabula novorum officialium a totâ congregatione sive ab abbate generali et hegumenis electorum, necnon monachorum ad monasteria, quae idem abbas generalis designaverit, mittendorum; 2° Constitutiones, si quae fuerint a congregatione sancitae; 3° Recitantur nomina monachorum omnium ab ultimâ congregatione defunctorum, ut pro iis omnibus una missa sollemnis celebretur; 4° Recenseantur etiam nomina insigniorum benefactorum, simulque omnes moneantur, pro iis sacerdotes quidem unam missam celebrent, laici vero dicant quinquaginta *Pater noster*, *Ave Maria*. Abbas generalis faciat absolutionem generalem, et sic congregationem dimittat.

xiii. Dimissa congregatione generali, una cum hegumenis faciat congregationem hegumenorum, et primo quidem eligantur abbates provinciarum et monasteriorum, singulisque patentes litterae tradantur ut ad officia sua adeant.

xiv. Forma litterarum congregationis monachorum, cum mittunt ad congregationem una cum abbate monasterii seu provinciae socium ab ipsis electum: *Reverendissimi patres, notum facimus vobis congregationem nostram habitam in monasterio N., mense N., anno N., communi consilio elegisse reverendum patrem N., ut, nomine totius monasterii vel provinciae, una cum nostro abbate ad congregationem generalem accedat. Quocirca tradimus ei potestatem agendi pro nobis in congregatione generali omnia et singula, quae facere possemus, si praesentes essemus, ratum gratumque habituri quidquid in eadem congregatione factum fuerit. Datum in monasterio N., anno N., mense N., die N.* — Sigillum † monasterii. — Et subscribent omnes iuxta ordinem suum.

xv. Forma litterarum abbatum provinciae vel monasterii, cum mittunt vicarium vel procuratorem ad congregationem generalem: *Reverendissimi patres, notum facio vobis, me,*

ob causam N. impeditum, elegisse reverendum patrem N., ut tamquam meus vicarius et procurator ad congregationem generalem accedat: aique sigillum et rationes officii mei tradidisse, necnon facultatem in congregatione generali omnia et singula agendi, quae ego facere possem, si praesens essem; ratum gratumque habiturus quidquid in eadem congregatione factum fuerit. Datum in monasterio N., anno N., mense N., die N. — Sigillum † officii. — *N. abbas provinciae vel monasterii N.*

i. Ante electionem legantur constitutiones de requisitis eligendorum, deque eorum officio.

ii. Nemo potest in abbatem generalem aut hegumenum eligi, nisi compleverit annum aetatis trigesimum, et annum in nostro Ordine octavum quidem abbas generalis, sextum vero hegumenus.

iii. Electio nullo modo fiat per absentium, sed praesentium dumtaxat suffragia, eaque secreta sint, non publicatis eligentium nominibus.

iv. In loco pro electione deputato, aeditus aram maximam, ubi venerabile Eucharistiae sacramentum in ciborio conditum prostabit, solemniori, quam in primo triduo congregationis, ritu instruat. Super altari ante ciborium sita crux collocetur, sex hinc inde accensis candelis. A dextris crucis evangeliorum codex pretioso velo coopertus, a sinistris vero imago sive reliquiae sancti patris nostri Antonii, et codex regulae cum constitutionibus. Infra altare ad latus dexterum ponatur mensa, iuxta quam assidebit scriba seu secretarius, qui, data servandi secreti fide, solus ex patribus non vocalibus in congregationem introducetur. Super mensam vas seu arcula collocetur, in quam ab electoribus schedulae emittendae erunt. Sic autem fabricetur, ut demissae e superiori orificio schedulae dilabi aut extrahi nequeant, donec, functione peractâ, legitime a cognitoribus suffragiorum reseretur. Alterum praeterea vas intra cancellos altaris praeparetur aquâ oppletum, in quod schedulae praedictae statim proiciantur.

v. Habeatur sermo paraeneticus ad electores per semihoram de eligendo digniori

Cap. II.
De electione
abbatis genera-
lis et hegume-
norum.

abbate generali, dignitateque hegumena, de qua eorum consecratione praesentibus ab omnibus.

vi. Absoluta pariter, abbas generalis et quatuor hegumeni hinc inde ad dexteram laevamque ipsius ante portam mediam in genua praedant, et post hoc, provinciarum monasteriorumque abbates, deinde reliqui monachi, secundum antiquitatem propriae professionis, postremo scriba seu secretarius et auditus, et ad portam sanctorum.

vii. Sequatur votorum renovatio, abbate generali et hegumenis praesentibus, deinde reliquis simul prosequentibus, de verbo ad verbum, et cum pausa, ut supra, part. II, cap. XI.

viii. Abbas generalis, absolutam votorum renovatione, beatissimae Virginis Mariae litanias cum cantu inchoabit: quibus finitis, fratres admonet, ut, praemisso contritionis actu, intentionem pariter rectam habere student, simulque omnes dominicam orationem recitent, et SS. Trinitatis opem, necnon Desiparae et S. Antonii intercessionem implorent. Mox assurgit ipse, et, fratribus in genua adhuc provolutis, generalem abolutionem pronunciat. Post universi e templo egressi, ad ferenda suffragia accedunt, si alibi electio facienda est; si vero in eodem templo, aedituo foras egresso, porta clauditur, quam sanctorum ab exteriori parte observabit.

ix. Antequam ad novi abbatis generalis electionem procedatur, debet is, cuius officium expirat, sigillum et officium in manibus hegumenorum resignare ac deponere in haec verba: *Reverendi patres, in manibus vestris resigno ac depono officium abbatis generalis, quod mihi indigno congregatio generalis commisit, simulque veniam peto de omnibus culpis a me in eo commissis.* Hoc idem facere debet unusquisque hegumenus coram electo abbate generali, cum ad successoris sui electionem procedendum est, dicens: *Reverendissime pater, in manibus vestris resigno ac depono officium hegumeni, quod mihi indigno commissum est, simulque veniam peto*

de omnibus culpis a me in eo commissis. Facta tamen resignatione, in suo loco et ordine tandem stabili, donec succedat declaratur. Si per obitum aut promotionem abbatis generalis, aut aliquod legitimum eius impedimentum, electus fuerit vicarius generalis, hic etiam ante electionem novi abbatis generalis resignabit officium in haec verba: *Reverendissimi patres, in manibus vestris resigno ac depono officium vicarii generalis, quod mihi indigno commissum est, etc.* Idem dicendum de vicario hegumeni.

x. Suffragiorum ordo est: Primus, abbas generalis, ad mensam accedens, suum suffragium in schedula scribat, nomine tantum electo expresso, hoc modo: *Eligo reverendissimum patrem N. in abbatem generalem nostri Ordinis.* Tum schedulam propriis manibus complicit, atque in praeparatam arcam iniiciat. Sequantur ordinatim singuli hegumeni, postea abbates provinciarum et monasteriorum, postremo reliqui patres vocales, habita semper ratione antianitatis professionis. Si quis patrum indigeat opera scribae, hic suggestum ab illo nomen scribat in schedula, eamque plicatam ipsi reddat in praedictam arcam ab eodem propria manu statim dimittendam.

xi. Post lata suffragia, in locum suum unusquisque regreditur: loca autem extra cancellos altaris disposita erunt. Tum vero abbas generalis solus cum quatuor hegumenis et duobus a patrum coetu ad cognoscenda suffragia electis, sanctuarium ingressus, schedulas ex arca extrahat, mox numeret; et si patrum numerum superent aut minime sequent, electio non constabit, nec aperiendae erunt schedulae, sed continuo in vas aqua oppletum immittantur, et nova electio fiat. Si vero suffragiorum numerus bene constet, tunc abbas generalis singulas schedulas coram hegumenis et duobus suffragiorum cognitoribus aperiat, nomenque electi altiori voce pronunciet, ut monachi in templo praesentes audiant, et illud a secretario in arca reponatur.

xii. Si suffragiorum supra dimidium vocalium maior convenire in electione reperiatur, ea censetur facta: sin autem in

duas personas suffragia dividantur, his a ferendo suffragio excludis, incipit scrutinium. Si rursus aequalis pro utroque suffragiorum numerus constituerit, praeferebatur prior tempore professionis. Si autem professionis tempore aequalis fuerint, aetas attendenda, et seniori iuniori praeseligatur.

xiii. Si vero suffragia in diversas personas distraherentur, ita ut in neminem maior congregationis pars conveniat, secundo, ac tertio scrutinium repetatur. Quod si etiam tunc nemo habeat maiorem suffragiorum partem, contingat autem duos vel tres habere plura suffragia, ita ut singuli quartam saltem partem suffragiorum obtineant, per abbatem generalem promulgentur his verbis: *Reverendus pater NN. et reverendus pater NN. habent plura suffragia quam reliqui. Ex his igitur potestis unum eligere in abbatem generalem totius Ordinis.* Tum illis, qui nominati sunt, exclusis, vocales reliqui ad electionem modo supradicto procedant, unum ex nominatis eligentes, in quem maior pars suffragiorum convenerit.

xiv. Finito scrutinio, electus abbas generalis promulgatur a suo praedecessore, vel si ipse in officio confirmatus fuerit, a primo hegumenorum, his verbis: *Reverendi patres, facta suffragiorum collatione, invenimus maiorem partem congregationis nostrae convenire in electione reverendi patris NN.; ideo nomine totius congregationis nostrae, et potestate per vos omnes mihi concessa, pronuncio et declaro reverendissimum patrem NN. electum fuisse, et esse nostrum omnium totiusque Ordinis nostri abbatem generalem.*

xv. Facta electionis proclamatione, primus hegumenus, aut dignior inter vocales, intonat psalmum XIX, reliquis alternatim prosequentibus: *Exaudiat te Dominus in die tribulationis, protegat te nomen Dei Iacob, etc.* Interea hegumeni ducunt electum ad sedem ad cornu sinistrum altaris paratam, qui osculatur primum altare, deinde sedet. Tum a digniori traditur ei liber regulae et constitutionum, ac sigillum officii: qui retinens sigillum, tradit uni ex vocalibus, ut legat caput III partis III, quod est de praeminentia et officio abbatis generalis. Interim

fratres singuli iuxta ordinem suum ad eam accedentes, quibus factis, intonat etiam intonat. Ipse vero laudis in loco suo sedebit, donec hegumenus quatuor eligatur: nec e sede sua recedit, nisi cum suffragium proprium scripturus est, et in arca immisurus, et suffragia monachorum, ut supra, cogiturus, electumque proclamaturus: quo statim proclamato, ad sedem suam redibit.

xvi. Si electus absens fuerit, postquam proclamata est illius electio, cantatur psalmus XIX, ut supra: quo finito, statim proceditur ad electionem hegumenorum, quorum primus vices abbatis generalis geret, donec abbas generalis aderit. Quod si adesse possit antequam congregatio generalis absolvatur, tunc enthronismus eius modo supradicto fiat.

xvii. Neque abbati generali, neque hegumenis fas est electionem suam recusare aut officium abdicare. Si vero contigerit eos ex legitima causa ab officii executione impediri, in congregatione hegumenorum potest vicarius eius substitui, ut dictum est part. III, cap. IV.

xviii. Absolutam abbatis generalis electione, continuo ad electionem quatuor hegumenorum iuxta praedictum ordinem procedent, etiamsi electus generalis absens fuerit. Primum hegumenus in manibus abbatis generalis, vel, eo absente, in manibus dignioris ex vocalibus resignat sigillum et officium, ut supra. Mox suffragia feruntur, et si duo vel tres plura suffragia habere reperiuntur, ita ut quartam saltem partem singuli obtineant, abbas generalis recens electus, vel, eo absente, dignior ex vocalibus (exclusis iis qui nominantur), dicat ad coetum monachorum: *RR. PP. NN. et NN. habent plura suffragia, quam reliqui. Ex his igitur potestis eligere unum in hegumenum.* Finito scrutinio, electus hegumenus promulgatur ab abbate generali, aut, eo absente, a digniori ex vocalibus, in haec verba: *Reverendi patres, facta suffragiorum collatione, invenimus maiorem partem congregationis nostrae convenire in electione reverendi patris N. Ideo, nomine totius congregationis nostrae*

† Pessime ed. Main. legit pone pro post (R.T.).

et potestate a nobis tibi concessa, pronuncio et declaro reverendum patrem N. electum fuisse, et esse hegumenum. (Addat in fine, primum, secundum, tertium, vel quartum, iuxta unicuique hegumeni locum). Hegumenus electus abbati generali genuflectat, eiusque magno deosculatus, ad dexteram ipsius vel sinistram iuxta ordinem suum stabit. Abbas vero generalis illum ad osculum admittet, ei que sigillum officii tradet. Tum fratres iuxta ordinem suum, facta prius altari, deinde abbati generali et hegumenis antea electis aut officio confirmatis reverentia, coram hegumeno recens electo genuflectentes, manum eius osculantur. Hegumeni vero antea ut supra electi, collegam admittunt. Si hegumenus sacerdos non fuerit, solâ pacis appreciatione, omissâ genuflectione, honorabitur.

xix. Penes congregationem generalem est abbatem generalem confirmare vel novum eligere. Hegumenorum pariter potestatem prorogare aut abrogare, sive quosdam confirmare, et alios de novo eligere: nam omnes simul eodemque tempore mutare minus expedire videtur, ut nimirum novus hegumenus a veterano rudimenta novi officii capiat. Si vero, attentis circumstantiis, secus agendum electoribus in Domino visum fuerit, ad omnium etiam hegumenorum depositionem tuto procedent.

xx. Secretarius congregationis tam generalis abbatis quam hegumenorum electionem in acta referat, quae, subscriptionibus omnium vocalium firmata, in archivo asservetur.

xxi. Absolutâ quatuor hegumenorum electione, divinae maiestati gratiae agenda sunt. Quocirca abbas generalis cum hegumenis et omnibus patribus vocalibus ante portam mediam altaris procidat in genua, primus ipse, deinde quatuor hegumeni, mox reliqui iuxta ordinem suum. Tum incipit psalmum cxlviii, reliquis hunc et duos sequentes psalmos mox alternatim cantantibus: *Laudate Dominum de caelis, laudate eum in excelsis, etc.* Quibus finitis, assurgens abbas generalis, stansque in portâ mediâ, conversus ad altare, fratribus genuflexis, sequen-

tem orationem recitabit: *Gratias agimus tibi, Deus noster, Trinitas Sanctissima, Pater, et Fili, et Spiritus Sancte, quoniam, sicut ad tuum nos peculiarem famulatum assuecimus, atque in sanctis tabernaculis tuis collocasti, fratresque in spiritu coniunctos effecisti, et constitisti in monte Sion, qui est religiosus status, ponens pacem fines tuas, muroque circumdatus obedientiae, castitatis et voluntariae paupertatis, quo spectaculum feremus angelis et hominibus: ita hodie gratia tua innovasti vinculum, quo iungimur dilectioni tuae: nosque in hierarchias et choros in similitudinem angelorum distinxisti ad officia ministerii tui in paradiso domus tuae, quem plantasti nobis, et in quo nos collocasti, nosque illum operamur, beneplacitum tuum perficientes, et divinae voluntati tuae obsequentes. Et nunc, Domine Deus, tuere nos, et custodi vineam istam quam plantasti dexterâ tuâ, et domum tuam aedifica, quam virtute tuâ fundasti: quia, nisi tu, Domine, aedificaveris domum, frustra vigilant qui custodiunt eam. Da, Domine, assistricem sedium tuarum sapientiam iis, quos ad ministerium domus tuae elegisti. Benefac nobis, et corda nostra sanctifica, mentesque nostras in obsequio tuo confirma: intercedentibus sanctâ Dei genitrice Mariâ Virgine, et beatissimo patre nostro S. Antonio magno, et omnibus sanctis. Fratres: Amen.* Deinde abbas generalis, factâ altari reverentiâ, ad eos adhuc genuflexos conversus, facit absolutionem generalem in haec verba: *Deus miseretur vestri, et dimittat debita vestra, et tribuat vobis absolutionem et remissionem omnium peccatorum vestrorum, in nomine + Patria, et + Filii, et + Spiritus Sancti.* Fratres: Amen. Et surgunt, eiusque manum ordinatim osculantur, et ad suas singuli cellas secedunt.

i. Congregatio hegumenorum de semestri in semestrem ab abbate generali et quatuor hegumenis celebretur, et quoties de rebus agendum est aut valde urgentibus aut potestatem eiusdem congregationis exigentibus.

ii. Penes abbatem generalem est illam indicare eique praesidere. Si vero ipse mortuus fuerit, aut promotus, aut de ipsius causâ et reatu consultandum sit, tunc ad

CAP. III.
De Congregatione hegumenorum et electione abbatum provinciae vel monasterii.

omnes simul hegumenos spectabit illam indicare, et prior in ordine praesidebit tamquam vicarius abbatis generalis, ut supra dictum est.

iii. Per septem dies ea durabit: singulis autem diebus, praemissa oratione dominicâ, et litanis beatissimae Virginis, coram altari ab aedituo parato, ianitore portam observante, et secretario ad mensam assidente, nec non duobus monachis suffragiorum cognitoribus, suffragia ferent, ut supra dictum est de congregatione generali. Porro secretarius, aedituus, ianitor et duo suffragiorum cognitores ab abbate generali et hegumenis praeeligendi sunt. Antequam vero prima congregatio inchoetur, sermo paraeneticus fiat ab idoneo monacho, quem abbas generalis designaverit.

iv. Si post congregationem generalem eligendi sint abbates provinciarum et monasteriorum, primo congregationis die, sedentibus in ordine suo abbate generali et hegumenis, accedunt abbates, quorum officium expirat, vel eorum vicarii, unus post alium; et genuflexi, sigillum et officium in manibus abbatis generalis et hegumenorum resignant, et deponunt in haec verba: *Reverendissimi patres, in manibus vestris resigno ac depono officium abbatis provinciae N., vel monasterii N., quod mihi indigno commissum fuit, simulque veniam peto de omnibus culpis a me in eo commissis.* Si vicarius fuerit, aut procurator, dicat: *Reverendissimi patres, nomine ac vice reverendi patris N., in manibus vestris resigno ac depono officium abbatis provinciae N., vel monasterii N., quod ipsi commissum fuit, simulque veniam peto de omnibus culpis ab ipso in eodem officio commissis.* Factâ resignatione, unusquisque extra congregationem recedet; et clauso ostio, legat secretarius coram abbate generali et hegumenis excessus vel defectus, si quos dicti abbates in suo officio commiserint, oblatas adversus eos subditorum monachorum accusationes, et similia, quae in ultimo triduo congregationis generalis examinata sunt, et in acta relata, ut cap. i huius partis num. ii dictum est. Mox generalis et hegumeni de iis deliberent: et

si quid in regulam, constitutiones, consuetudines vel monachos peccasse deprehensi fuerint, vocentur singillatim, et introducuntur ad congregationem, ibique reprehendantur, et dignâ malefactorum poenitentia mulcentur: alias omnes simul introducuntur, et genuflexi benedicantur ab abbate generali, et absolvantur iis verbis: *Deus miseretur vestri, etc.*, ut capite superiori circa finem. Tum extra congregationem dimittantur, et abbas generalis cum hegumenis per suffragia secreta eligat abbates provinciarum et monasteriorum eodem modo quo supra de electione generalis et hegumenorum dictum est. Suffragium in schedulâ scribatur sic: *Eligo reverendum patrem N. in abbatem provinciae N., vel monasterii N.* Extrahuntur autem suffragia a duobus monachis eorum cognitoribus, et scribuntur in cartâ a secretario. Et unus ex illis duobus professione antiquior nomen electi altiori voce pronunciat, ut generalis et hegumeni audiant: et qui plura suffragia habuerit, ille abbas erit: quem proinde generalis proclamabit in haec verba: *Nomine congregationis nostrae pronuncio et declaro reverendum patrem N. abbatem provinciae N., vel monasterii N.* Finito scrutinio, omnes electi abbates, qui in eo monasterio praesentes fuerint, genua flectunt coram abbate generali et hegumenis, manumque eorum deosculantur, et invicem ab his ad osculum pacis admittuntur. Abbas autem generalis tradit unicuique eorum sigillum officii sui: deinde, omnibus praeter hegumenos genuflexis, impertitur benedictionem, dicens: *Benedicat vos omnipotens Deus, Pater + et Filius + et Spiritus + Sanctus.* Fratres: Amen. Et procedunt unusquisque ad cellam suam. Abbas generalis et hegumeni tradunt singulis patentes litteras tenoris sequentis: *Venerabilibus fratribus Ordinis sancti patris nostri Antonii congregationis S. Isaias provinciae N., vel monasterii N., salutem in Domino et benedictionem. Notum facimus vobis, fratres, congregationem hegumenorum habitam die N., mense N., anno N., communi consilio elegisse reverendum patrem N. in abbatem vestrum proprium et peculiarem, qui carne et*

spiritu vos gubernet iuxta nostras consuetudines, constitutiones et regulas, quocirca mandamus vobis in virtute sanctae obedientiae, ut eidem secundum nostras congregationis regulas parcatis, cumque abbatem seu patrem nostrum appellatis, ipsique veluti legitime praeposito vestro debitam obedientiam, honorem atque reverentiam exhibentis. Si quis illi subesse noluerit, noverit se suorum votorum transgressorem fore. Benedictio sit super obedientes. Datum in monasterio N. die N. mense N. anno N. — Congregatio hegumenorum. — *Stigillum et generalis et hegumenorum.* Cum dictae litterae ad monasterium venerint, unus ex fratribus, reliquis audientibus, in ecclesia vel refectorio, abbate electo praesente, illas legat: finitaque lectione, continuo abbati electo vel confirmato, omnes genuflectant; abbas vero iis benedicat, dicens: *Benedicat vos omnipotens Deus, Pater et Filius et Spiritus Sanctus.* Et respondent, Amen. Et surgunt, eiusque manum osculantur. Abbas suae electionis patentes litteras apud se custodiat; cumque statuto tempore exauctoratus, vel confirmatus fuerit, abbati generali illas restituet. Secretarius autem monasterii eas de verbo ad verbum describat et in archivo reponat. Sequentibus sex diebus in congregatione hegumenorum de rebus ad universum ordinem spectantibus agatur.

v. Si vero congregatio hegumenorum non post congregationem generalem, sed praestitutis temporibus suis fiat, primo die de gravioribus negotiis agendum erit, postmodum reliqua definiantur.

vi. Terminata congregatione, describi curent a secretario acta omnia, electiones officialium et constitutiones, si quae factae fuerint; sigilloque et propria generalis atque hegumenorum subscriptione firmentur, et in archivo reponantur. Quae vero monachis significanda sunt, ea per encyclicas litteras a generali et hegumenis subscriptas significentur. Exemplum autem litterarum omnium, quae nomine congregationis huius mittentur, a secretario eiusdem congregationis descriptum maneat in libro regestorum, qui in congregatione generali tradatur

novo abbati generali et novis hegumenis in archivo reponendus.

i. Congregatio provinciae unoquoque anno per triduum celebretur ab abbate provinciae et abbatibus monasteriorum subiectorum; congregatio vero monasteriorum fit quolibet mense per unum diem ab abbate monasterii et monachis omnibus professis. Primam autem indicit abbas provinciae, alteram abbas monasterii; et illa quidem uno saltem mense ante constitutum diem significari debet: haec vero tribus ante diebus.

ii. Quo mense facienda erit congregatio provinciae, praemittenda est opportuno tempore congregatio uniuscuiusque monasterii, ut in promptu habeat abbas, si quid ad eam congregationem referendum sit. Similiter quo anno celebrabitur congregatio generalis, opportune praemittatur congregatio provinciae.

iii. Congregationi provinciae, praeter abbates monasteriorum, intererit socius abbatis uniuscuiusque monasterii a congregatione monachorum eligendus. Eius autem electio fieri debet tribus saltem diebus antequam ad congregationem provinciae procedatur, ut sufficiens tempus habeat ad sumendum informationem de statu monasterii, deque querelis et causis monachorum: idem dicendum de socii abbatum ad congregationem generalem discessu. Omnia autem, quae socius congregationi generali vel provinciali nomine monachorum praesentabit, debent esse sub sigillo monasterii clausa et ab iis subscripta.

iv. In utraque congregatione idem ordo servetur, de quo supra in congregatione hegumenorum dictum est num. iii et vi. Secretarius autem, aedituus et ianitor ab abbate eligantur; duo vero suffragiorum cognitores a monachis ad congregationem convocatis.

v. Agendum porro erit primo de rebus spiritualibus ad profectum monachorum spectantibus, inquirendumque in mores uniuscuiusque, si quid contra regulam, constitutiones et consuetudines peccetur; secundo de regimine superiorum et subiectorum

CAP. IV.
De congregatione provinciae et monasteriorum.

obedientia; tertio de temporalibus monasteriorum rebus.

vi. Abbate ad congregationem generalem eunte, aut vicarium mittente, adhuc celebretur congregatio monachorum de mense in mensem, cui ipse abbas vel eius vicarius praerit: non tamen celebretur congregatio provinciae, nisi de anno in annum, et ipso abbate praesente.

vii. Si abbas monasterii decesserit, vicarius mortem eius tam abbati provinciae, quam abbati generali statim significabit, et interim monasterium administrabit usque ad novi abbatis electionem et adventum. Quod si vicarius in illo monasterio non fuerit, tunc antiquior professione vicarius erit; et inter aequales professione, antiquior aetate praeratur, et sacerdos non sacerdoti. Mortuo autem abbate provinciae, abbas illius monasterii, in quo residere solet, ad abbatem generalem litteras scribat: nemo tamen in eius officio se immiscebit, donec abbas generalis in congregatione hegumenorum de successore aut vicario decreverit.

CAP. V.
De congregatione hebdomadali.

i. In qualibet hebdomada per omnia monasteria feria vi, aut alia die non impedita, debet fieri congregatio omnium monachorum.

ii. Seditibus omnibus, et novitiis, si qui erunt, stantibus, abbas seu vicarius aliquid ex libris spiritualibus legat vel legi faciat ad monachos.

iii. Deinde (novitiis foras dimissis) idem abbas seu vicarius faciat brevem exhortationem contra defectus in monasterio occurrentes, nullam tamen personam nominando.

iv. Absoluta exhortatione, abbas stans, reliquis genuflexis, dicat: *Deus misereatur nostri, et dimittat debita nostra, et tribuat nobis absolutionem et veniam omnium peccatorum nostrorum. In nomine Patris, et Filii, et Spiritus et Sancti. Fratres, Amen.* Et surgunt, eiusque manum deosculantur, et ad suas uniusquisque cellas abeunt.

CAP. VI.
De electione in communi.

i. Ab electione tam activa quam passiva in quolibet officio Ordinis nostri, donec cum eo fuerit dispensatum specialiter, arcetur omnis excommunicatus, suspensus, interdictus, irregularis, non professus, et qui non

subest nostrae Congregationi, etiamsi fuerit monachus professus Ordinis sancti patris nostri Antonii: item qui ab Ordine nostro apostataverit, et qui ab illo ad alium Ordinem, etiam cum licentia superiorum, transivit, nec postea ad nostrum rediit: item, qui habet impedimentum naturale, ut fatuus, delirus, lunaticus: item qui est notorie infamis ob publicum delictum, ut est homicidium, fornicatio, furtum, periurium, ebrietas: item subornator, qui prece, pretio, minis, vel quocumque alio modo induxerit eos, qui in electione vocem activam habent, ut seipsum vel monachum aliquem determinatum eligant, singulatim eum nominando: item, qui per se ipsum vel alium procurat sibi dignitatem aliquam extra Ordinem: item, qui publice et scandalose Romano Pontifici, aut patriarchae vel Ordinario loci detraxerit, aut eorum canonicas sanctiones contempserit: denique, qui monachum notorie indignum sciens et prudens aliquando elegerit.

ii. In iis impedimentis, quae ex iure canonico proveniunt, dispensatio petenda est a legitimo superiore (qualis est sanctissimus Romanus Pontifex, reverendissimus dominus patriarcha, et ordinarius loci episcopus respective). In aliis vero, quae ex nostris constitutionibus inducuntur, abbas generalis dispensare poterit, vel, eo absente, congregatio generalis.

iii. Nemo eligi aut eligere poterit in abbatem generalem aut hegumenum sive in abbatem provinciae aut monasterii, nisi triginta annos saltem inchoatos aetatis habeat, et nisi sex annos in Congregatione nostra compleverit, includendo annos probationis.

iv. In congregationibus hegumenorum, provinciae et monasterii, ii tantum vocem activam habent, quorum mentio ibi fit. Vocem vero passivam in congregatione generali et hegumenorum habere possunt omnes monachi professi. In congregatione vero provinciae et monasteriorum ii tantum monachi, qui sunt illius provinciae et monasterii.

v. Nemo potest habere plures voces acti-

vas, etiam si habeat plura in Ordine officia, sed unusquisque unam tantum vocem habeat.

vi. Omnis electio fiat per suffragia secreta.

vii. Ante electionem legantur constitutiones de officio eligendorum et de electione.

viii. Si suffragia fuerint aequalia, aut in diversas personas illa distraherentur, ut in nullam maior pars conveniat, id fiat quod supra, cap. ii, num. xii et xiii, dictum est.

CAP. VII.
De visitatione.

i. Abbas generalis semel saltem in triennio visitet omnia monasteria Ordinis, et abbas provinciae semel quolibet anno monasteria sibi subiecta, ut dictum est part. iii, cap. iii, num. iii, et cap. v, num. ii.

ii. Si legitime fuerint impediti, substituent vicarium visitatorem, cui tempus et auctoritatem per suas litteras definiant, eique socium seu secretarium adiungent. Nulli autem vicario visitatori credatur, nisi litteras suae delegationis antea exhibuerit coram monachis in congregatione convocatis in eo monasterio quod visitandum erit. Eam vero monachorum congregationem abbas convocabit statim atque ei exhibitae fuerint litterae abbatis generalis, aut hegumenorum, aut abbatis provinciae. Si autem abbas fuerit absens, aut obedire noluerit, tunc ipse vicarius visitator eam convocabit. — Forma litterarum vicarii visitatoris: *Venerabilibus fratribus Ordinis sancti patris nostri Antonii congregationis S. Iacobi provinciae N., vel monasterii N., salutem in Domino et benedictionem. Notum facimus vobis, fratres, nos elegisse reverendum patrem N. in vicarium nostrum, eique vices nostras commisisse, ut visitet vos et vestrum monasterium in temporalibus et spiritualibus, et inquirat in omnia ad vos dictumque monasterium spectantia, iuxta nostras consuetudines, constitutiones et regulam, cum facultate decernendi, quae decernenda esse urgens necessitas compulerit; alia vero ad nos deferendi; non tamen alium in locum suum substituendi, nec visitationem in quolibet monasterio ultra triduum prorogandi. Quocirca mandamus vobis in virtute sanctae obedientiae, ut reverendum patrem N. tanquam vicarium visitatorem a nobis deputatum recipiatis, eique debitam reverentiam et obedientiam iuxta commissum ipsi officium*

exhibeatis. Si quis illi contradicere ausus fuerit, noverit se suorum votorum transgressorem fore. Benedictio sit super obedientes. Datum in monasterio N., die N., mense N., anno N. — Abbas generalis, vel hegumeni, vel abbas provinciae N. — Loco † sigilli.

iii. Abbas in congregatione litteris, statim omnes genuflectent, excepto vicario visitatore; deinde surgentes deducant illum in ecclesiam a dextris abbatis monasterii procedentem. Si abbas generalis aut abbas provinciae personaliter ad visitandum monasterium venerit, convocata ab abbate loci monachorum congregatione, significabit breviter ut praeparent se ad reddendam rationem, quam sequenti die exigere incipiet: deinde procedet una cum abbate monasterii et monachis ad ecclesiam, ut supra.

iv. Ante aram maximam omnibus ordinatim genuflexis, abbas seu vicarius visitator, item genuflexus, ad portam mediam orabit aliquantulum, deinde intonabit psalm. cXLVIII *Laudate Dominum de caelis, etc.*, quem una cum duobus sequentibus psalmis monachi alternatim cantent¹. Et dicto *Gloria Patri*, surgit abbas, seu vicarius visitator, et facta ad altare reverentia, conversus ad monachos genuflexos, faciat absolutionem, dicens: *Deus misereatur vestri, et dimittat debita vestra, et tribuat vobis absolutionem et veniam omnium peccatorum vestrorum. In nomine Patris †, et Filii †, et Spiritus † Sancti. Fratres, Amen.* Et surgunt, eiusque manum ordinatim osculantur, et abeunt in cellas suas.

v. Visitator primum locum tenebit cum socio suo, qui secretarii munus geret, etiam ante abbatem monasterii. Cum autem officio suo functus fuerit, ipse et socius locum iuxta dignitatem suam vel antiquitatem professionis habebit.

vi. Primo visitationis die, cantatis divinis officiis, ac terminata per abbatem loci aut vicarium sacra liturgia, antequam detur a celebrante benedictio, omnibus monachis ordinatim genuflexis, visitator diligenter visitabit totam ecclesiam: ac primum aram

¹ Edit. Main. legit *cantet* (R. T.).

maximam, ubi repositum est sanctissimum Eucharistiae sacramentum, deinde reliqua, si quae erunt, altaris, an omnia munda sint, et decenter ornata et composita. Qua visitatione absoluta, reversus ad portam mediam, et facta altari reverentia, dat benedictionem dicens: *Benedicat vos omnipotens Deus, Pater †, et Filius †, et Spiritus † Sanctus. Fratres, Amen.* Visitator prosequitur hanc admonitionem: *Auctoritate Dei totiusque Ordinis nostri praecipio vobis in virtute sanctae obedientiae, ut, cum unusquisque vestrum de omnibus et singulis personis ac rebus ad hoc monasterium spectantibus interrogatus fuerit, debeat secundum conscientiam pure et veraciter revelare, secluso omni odio, favore et affectu: nec ullus vestrum extra monasterium discedere praesumat, sine expressa nostra licentia.* Visitator, deposita stola, in sacristiam vadit cum socio, abbate monasterii, et praefecto ecclesiae, seu sacrista, eamque diligenter visitat, considerando an munda et composita sint vasa sacra, vestes, libri, et omnia utensilia. Deinde procedit visitator cum socio ac abbate loci ad cellam ipsius abbatis, qui primo offert visitatori scripta nomina et officia singulorum monachorum et personarum, etiam saecularium qui monasterio inserviunt; secundo, librum regulae et constitutionum Ordinis; tertio, librum decretorum, quae alii visitatores ei monasterio reliquerunt; quarto, libros proventuum et expensarum monasterii et ecclesiae. Quibus peractis, visitator ad cellam sibi destinatum per ipsum abbatem loci, aut monachum ab eo designatum, advocabit singulos monachos, et inquisitionem inchoabit a iunioribus, et desinet in ipsum abbatem, qui de singulis ipsi reddet rationem. Quae autem a singulis monachis referuntur, per socium et secretarium visitationis in carta notabuntur, in quorum fine unusquisque nomen suum subscribat, vel, si scribere nescit, ipse secretarius eius nomen subscribat de ipsius mandato.

vii. Postridie visitator cum secretario lustrabit primo die cellas omnium fratrum; secundo alias monasterii mansiones, ut scholam, bibliothecam, hospitium, infirmeriam,

vestibulum, cellariam, coquinam et refectorium, praesentibus abbate loci, eoque monacho qui cellae illius curam habebit.

viii. Tertio et postremo die, convocata totius monasterii congregatione in locum ad id paratum, visitator brevem adhortationem faciet ad procurandam regulae et constitutionum observantiam, et legi faciat per secretarium monita relicta monasterio, moneatque omnes et singulos ut se ad poenitentiam negligentiarum faciendam disponant. Tum genuflexis omnibus coram visitatore, culpas suas dicant ordinatim incipiendo ab abbate loci usque ad iuniorem monachum, et veniam petant a visitatore, qui singulis cum discretione et charitate poenam iniungat salutarem. Mox faciat absolutionem, dicens: *Deus misereatur vestri, etc.*, ut supra, n. iv: atque ita cum osculo pacis dimittat congregationem.

ix. Si ipse generalis aut abbas provinciae visitationem facit, utatur auctoritate sua in correctione abbatis et monachorum: si vero fuerit vicarius, ad substituentem omnia referat. Non tamen abbatem loci deponere, aut ab officio suspendere poterit, nisi specialem facultatem habuerit a congregatione hegumenorum. Quod si necessitas requirat, ut monachum de illo monasterio in aliud transferat, id auctoritate sua facere poterit, si generalis fuerit aut abbas provinciae: si vero delegatus fuerit, consentiente abbate loci, in quo est, et abbate monasterii, ad quod transferendus est monachus, id faciet; illis autem dissentientibus, rem ad delegantem referet.

x. Haec fere sunt de quibus visitator inquirere debet: an singuli debitam abbati obedientiam exhibeant; an abbas officio suo erga omnes aequaliter utatur; an inter omnes et singulos pax et concordia servetur; an sit aliquis proprietarius in monasterio vel scandalosus, ebriosus, otiosus, assuetus iurare vel turpia loqui, notatus de suspecta familiaritate intra vel extra monasterium, cum scandalo alium non alloquens, rixosus, contumeliosus; an ab omnibus observentur regula et constitutiones quoad divinum officium, confessionem, communionem, ora-

tionem mentalem, ieiunium, refectionem, silentium, aliisque communitatis officia, et quomodo ritus et caeremoniae ecclesiasticae observentur; an aliquid dicit vel superfluum sit in victu, potu, vestitu, et quomodo tractentur ab abbate tam monachi sani quam infirmi et hospites; quomodo monachi iuniores instruantur, et qui sint mores saecularium qui sunt in ministerio coenobii.

x. Acta omnia a secretario excepta, sigilloque munita, in archivum Ordinis inferat, et si vicarius sive delegatus fuerit, ad abbatem generalem vel provinciae referat.

xii. Omnem operam adhibeat ut pacem et concordiam in monasterio relinquat.

PARS QUINTA.

Cap. I.
De processu
iudiciali.

Cum monachorum causae a superioribus iudicandae sint, communis ordo iudiciorum servetur:

I. Iudex secretarium praesentem habeat ab ipso aut a maiori superiore eligendum, qui examini adsit, et dicta examinandorum excipiat, et sententiam scribat.

II. Iudicium introducendum erit vel per accusationem, vel per denunciationem, vel per diffamationem. Si per accusationem processus inchoetur, certus esse debet accusator, et capita accusationis porrectae sua manu subscribat: ante omnia autem examinandus accusator, an sit integrae fama, an moveatur aliquo odio, aut alio pravo affectu, an quae proponit habeant aliqua adminicula vel indicia veritatis, puta, quia accusatus alias in eodem genere peccati deliquerit, aut alio modo eius fama et existimatio laboret. Haec autem exactius observanda sunt, quando accusator procedit contra abbates: isti enim falsis delationibus et querelis maxime obnoxii sunt, et rursus, cum regiminis columna sint, non facile, neque ex levibus delationibus in periculum existimationis et fama vocandi sunt. Si per denunciationem procedatur, denunciator similiter certus sit, subscribere se debet denunciationis capitibus, sicut accusator, etsi ipse non tenetur processum prosequi et obiecta probare. Si autem per diffamationem

procedatur, examinandum primo, an fama aut diffamatio a probis et honestis viris ortam habeat, eaque diffamatio non semel, sed saepius ad aures superiorum pervenerit.

III. Post accusationem seu denunciationem seu diffamationem, iudex ad testium examinationem deveniat, a quibus exhibitio de veritate dicenda iuramento, vel facto iis de veritate dicenda in virtute sanctae obedientiae praecepto, primo, si sint extranei, generaliter interrogabit super eorum qualitatibus; deinde super praedictis capitibus accusationis, annotetque diem, mensem et annum quo singuli testes fuerint examinati, et quaecumque deposuerint; demum curabit ut iidem testes manu propria subscribant suas depositiones, et si ipsi litteris ignorant, apponant sua manu figuram crucis, et alius ex ipsorum mandato subscribat eorumdem nomina, annotando se illorum iussu subscripsisse.

IV. His peractis, iudex accusatum seu denunciatum vel diffamatum citabit, eumque examinabit super praedictis, non semel, sed bis vel ter, cum intervallo tamen, ut, si contradictoria dixerit, possit ex sua confessione redargui. Et si opus fuerit ad reum convincendum eumque ad veritatem dicendam inducendum, poterunt coram eo produci testes qui ipsum convincant.

V. Finito examine, dandum erit ipsi reo exemplar depositionum testium examinatum, sine eorum nominibus, cum termino competenti ad faciendas suas defensiones. Et si delicta sibi obiecta non diluat, eaque sint probata sufficienter, vel per rei confessionem, aut per testes reus fuerit convictus, poterit praevia citatione ad sententiam deveniri, et reus in poenam eius delicto debita condemnari. Si vero diluerit legitime, erit absolvendus aut declarandus innocens. Sin autem de eius innocentia non plene constiterit, debet absolvi, nihilominus apposita clausula *ex hactenus deductis*, quia innocentia rei non fuit plene probata.

VI. Si abbas generalis, aut hegumeni, vel abbas provinciae commiserint alicui ut causam examinet et iudicium ferat, is de-

1 *Antius lege litteras* (R. T.).

bet primo terminos facultatis suae non excedere, sed intra eos se continere; nimirum si examen tantummodo ipsi commissum fuerit, non debet sententiam ferre; secundo, confectum, ut supra, processum iudicalem, propriaque manu subscriptum et sigillo monasterii signatum, transmittat ad superiorem.

VII. Monachi omnes curare debent: primo, ut delinquentem charitative moneant, iuxta sanctum Evangelium, antequam accusetur vel denunciatur: secundo, ut, quantum fieri potest, evitent formam iudicii, multoque magis exceptiones quae dari solent vel possunt contra solemnitatem iuris in processu facto et sententia lata. Nam institutum monasticum, quod assumpsere, docet eos non contendere iudicio, sed propriae voluntati renunciare, poenitentiam agere, et pro Domino pati.

VIII. Non debet in re levi vel ex mera suspicione fieri accusatio aut denuntiatio, sed in delicto gravi et certo, vel quasi certo. Item ab accusatione excluduntur ebriosi, detractores, iracundi, aut similibus vitiis laborantes, qui, prius frequenter moniti, emendati non fuerint. Et qui voce activa et passiva privati sunt, iidem non debent a iudice ad testimonium admitti, bene tamen ad informationem. Quando vero ex processu constiterit innocentia accusati, debet a iudice accusator in poenam talionis condemnari.

IX. Si delictum, de quo quis accusatur, aut denunciatur, vel inquiritur, non fuerit publicum, curare debet iudex ne illud evulget, sed secretum servet, quantum fieri potest.

X. Qui poenitentiam sponte facere recuserit, compelli poterit per censuras. Quod si istas proterve spreverit, acriora remedia adhibeantur, semper tamen habito respectu circumstantiae loci, temporis et personae.

Cum constitutiones nostri Ordinis non obligent ad culpam, nisi propter contemptum et scandalum, sed solum obligent ad poenam transgressoribus infligendam; ideo dicendum nunc est de poenis, quae ad correctionem culparum imponuntur.

Cap. II.
De culpis et
poenis.

I. In primis superiores intelligant, sibi cum fratribus agendum in spiritu lenitatis, nec nisi causa attente perspecta, ad acriora remedia esse progrediendum. Quare plerumque praemittenda erit admonitio charitativa seu per se seu per alios, ita ut subditus doceatur, emendationem delictorum a superiore quaeri, non delinquentium ruinam.

II. Intelligant pariter subditi, eadem pia animi praeparatione sibi suscipienda esse ista charitatis remedia, cum qua a superiore illa applicari iustum est credere, cum magno scilicet desiderio proprii profectus et emendationis; neque dandum locum diabolo suggerenti fuitiles querelas adversus superiores, aut secum ipsis, aut, quod omnino cavendum est, cum aliis, praesertim externis, etiamsi contingat poenitentias iniungi insontibus ex falsa, ut aliquando accidere necesse est, delatione et errore.

III. Praeterea superiores frequenter recogitent, se de suis subditis rationem Deo reddituros, ac proinde diligenter serioque caveant ne ex propria indulgentia et remissione regularis disciplina laxetur, dum nimirum subditi, impunitatem sibi ex superioris conniventia pollicentes, quodlibet audere paulatim assuescunt. Quamobrem caute circumspecteque attendant ne quis contra constitutiones abusus quovis praetextu inducatur, noverintque ex parvis transgressionibus magnam quandoque ruinam disciplinae regulari imminere, idque, si ipsorum vitio contingat, gravissimae ipsos noxae reos fore.

IV. In poenis iniungendis superiores haec praecipue observent. Primum, ut, aucta gravitate culpae ex gravitate circumstantiarum, poena pariter augeatur: et in iis quidem monasteriis, in quibus est frequentior monachorum numerus, ad mensam communem, ex schedula a superiore vel eius vicario scribenda, legatur culpa et poena, indicato etiam nomine delinquentis, ad communem aedificationem, nisi forte ipse reus eodem in loco ex sua devotione velit se ipsum simili modo accusare: quod etiam superior, cum id expedire in Domino iudicaverit, in-

inungere poterit. Secundum, ut poenis gravior et gravissima nonnisi cum maturiori consilio patrum seniorum ab abbate indigatur, aeque in scriptis, et postquam de culpa constiterit per confessionem rei, vel per competentis testimonis; et, si id rei gravitas exposcat, abbatis etiam generalis sententia rogetur. Tertium, ut fratribus protractae aetatis, quoad aliquas poenas aetati minime convenientes, abbas ita dispenset, ut alias simul magis congruentes iniungat: in graviore vero et gravissima culpa, taxatam in constitutionibus poenam nullatenus mutet, nisi causa commutandi sit legitime probata coram abbate generali. Quartum, ut abbas, dum alicuius culpam redarguit, aut poenam ei iniungit, caveat summopere, ne id ex ira aut odio aut vehementi animi perturbatione faciat, multoque minus ne iniuriosis verbis aut contumeliis sive imprecationibus reum excipiat: quod si id fecerit, a seniore monasterii moneatur semel, bis, tertio; sique emendatus non fuerit, ad abbatem generalem deferatur, qui ei debitam culpae poenam omnino iniungat.

v. Si quis ex fratribus iniunctam sibi poenitentiam ex protervia aut alia animi perturbatione subire detrectaverit, in cellam includi reum iubeat abbas; et postea mittat ad eum seniores patres, qui illum moneant ad poenitentiam et inducant ad obedientiam: quam si fecerit, bene erit; si autem adhuc in contumacia perseveraverit, triduo illum includi in cella iubebit, et pane tantum et aqua vesci. Idque cum culpa, ob quam poena iniungitur, non sit gravior aut gravissima: nam in eo casu augenda erit poenitentia iuxta qualitatem delicti, quemadmodum infra dicetur cap. xiv, num. 1.

vi. Cum culpae aliae sint leves, aliae graves, graviores et gravissimae, debet abbas poenitentias iuxta culparum qualitatem iniungere, ut infra praescribitur. Poenas vero commutare, et pro gravibus leves iniungere, aut viceversa pro levibus graves imponere, non poterit sine consilio et congregatione monachorum. Quae autem huc taxatae non sunt poenae, cum consilio eorundem monachorum in Domino taxabit.

Levium culparum non est numerus. Ex his autem, quae huc apponantur, de ceteris iudicare pronum erit. Levis culpa est:

i. Si quis ad inchoationem officii, vel congregationis, vel collationis spiritualis non adfuerit;

ii. Si quis aliquid dixerit vel fecerit, unde fratres offendantur;

iii. Si quis quidpiam utensilium ex desiderio frugerit aut perdiderit, vel cibi potusve aliquid effuderit;

iv. Si quis communi refectio non interfuerit;

v. Si quis constitutis horis silentium frugerit;

vi. Si quis pro victu, aut vestimentis, aut alia re murmuraverit;

vii. Si quis eorum, qui communibus officii deputati sunt, manus suam in re aliqua neglexerit;

viii. Si quis potum vel cibum sine licentia sumpserit;

ix. Si officio in tabula assignato defuerit;

x. Si quis in caeremoniis missae divinorumque officiorum minus decenter se gesserit, aut aliquid omiserit, vel de suo addiderit;

xi. Si quis oculos vagos ad vanitatem direxerit;

xii. Si quis strepitum in cella, vel monasterio, aut ecclesia, sonitumque fecerit.

Quicumque in praefatos et similes defectus inciderit, et de illis proclamatus fuerit, vel ipse se sponte proclamaverit, vel aliunde hoc ipsum constiterit, abbas iniungat peccanti unum psalmum, vel aliquot orationes dominicas, vel psalmos seu genuflexiones in refectorio aut ecclesia, iuxta modum quo excessit, et qualitatem personae.

Gravem culpam censemus:

i. Si quis frater cum fratre vel externo, intus vel foris, rixas habuerit, si quis fratri vel saeculari contumeliam dixerit, vel minas et maledicta in eosdem protulerit;

ii. Si quis inter fratres discordiam, dicta unius alteri referendo, vel alio modo, seminaverit;

iii. Si quis iurare, mentiri, turpia vel scurrilia dicere, ad risum alios ineptis gar-

Cap. III.
De levi culpa
et poena.

Cap. IV.
De gravi culpa
et poena.

ritionibus provocare, silentium frangere, cum offensione praesertim fraternae, in consuetudinem duxerit;

iv. Si quis cum feminis aut pueris colloquendo, attentis circumstantiis loci, temporis et personarum, suspicionem aliquam vitii ingesserit aut ingerere potuisse iure praesumptus fuerit;

v. Si quis dormierit sine tunica et cucullo;

vi. Si quis exiverit sine socio assignato, aut illum mutaverit, aut extra monasterium reliquerit, vel solus sine licentia iverit, vel hora, qua in monasterium redire debet, non redierit;

vii. Si quis ex cella egrediatur et per monasterium vagetur tempore dormitionis;

viii. Si quis medicinam sumpserit aut sanguinis minutionem fecerit sine licentia;

ix. Si quis culpam praeteritam fratri, pro qua satisfecerit, impropaverit;

x. Si quis ieiunium ab Ordine praescriptum frugerit;

xi. Si quis missam, confessionem, communionem, aut officium divinum in choro sine licentia omiserit.

Pro supradictis et similibus culpis iniungatur ieiunium, et strictum silentium per aliquod tempus, genuflexiones et prostrationes tempore refectio communis, aut in ecclesia, psalmi etiam et orationes aliquot dominicae, secundum discretionem abbatis.

Gravior culpa est:

i. Si quis ieiunia Ecclesiae violaverit;

ii. Si quis peccatum mortale manifeste commiserit contra praecepta Dei vel Ecclesiae, praeter casus infra recensendos, cum de gravissima culpa sermo erit;

iii. Si quis sciens et volens sententiam excommunicationis aut suspensionis incurrit a iure vel ab homine latam, tam a praelato ecclesiastico, quam a superiore religioso, exceptis item casibus, in quibus, ob gravissimam culpam, excommunicatio vel suspensio infligitur;

iv. Si quis sciens se esse excommunicatum aut suspensum, ut supra, celebraverit, vel in suis ordinibus ministraverit;

v. Si quis calumniam in fratrem struxerit, sive in iudicio, sive privatim;

vi. Si quis per fas aut nefas procuraverit ut ipse vel alter eximatur a potestate superioris tam monasterii quam provinciae aut abbatis generalis;

vii. Si quis per contumaciam vel manifestam rebellionem inobediens suo superiori fuerit, vel cum eo intus aut foris contenderit;

viii. Si quis secreta congregationum generalis, hegumenorum, provinciae et monasteriorum, aliis monachis sive professis, sive novitiis, vel etiam externis temere revelaverit;

ix. Si quis decretis congregationum antedictarum se se opposuerit, aut superiori, praecipienti aliquid in virtute sanctae obedientiae, contradixerit;

x. Si quis praelato ecclesiastico aut principi saeculari, in eis quae ad illos spectant, inobediens et contumax extiterit.

Pro huiusmodi et similibus culpis iniungantur ieiunia; item assignetur ultimus locus, prostratio ante fores templi vel refectorii vel chori, dum fratres intrant, seunctio aut sequestratio a fratribus, ita ut nullus fratrum audeat se illi coniungere vel aliquod ei mittere, nec vocetur ad aliquod officium in ecclesia vel in choro; mensa ponatur eidem sequestrata, ne cum aliis commisceatur; demum privatio vocis activae et passivae in stricta forma ad aliquos annos iniungatur. Ex praedictis autem poenis superior, cum consilio seniorum patrum, plura vel pauciora, longius vel brevius, iuxta culpam, poenitenti imponat.

Gravissima culpa est:

i. Si quis haeresim aut schisma contra unam sanctam catholicam et apostolicam Ecclesiam secutus fuerit, aut a fide christiana defecerit;

ii. Si ab Ordine nostro post professionem apostataverit, dimisso vel retento habitu;

iii. Si quis proprietarius fuerit in pecunia, libris, vestibus, aut re alia magni momenti, tam recipiendo quam dando, vel alienando;

iv. Si quis graviter fratrem vel extraneum quemcumque percusserit, et leviter etiam superiorem, idque irato animo;

v. Si quis sigillum confessionis frugerit;

Cap. V.
De graviore
culpa et poena.

Cap. VI.
De gravissima
culpa et poena.

vi. Si quis litteras nomine abbatis generalis, hegumenorum, abbatis provinciae vel monasterii, aut monachi alicuius vel monachorum contulerit, sive eas sigillo officii aut dignitatis vel personae firmaverit, sive non; itam qui litteras ad abbatem generalem aut hegumenos directas intercepterit, aut aperuerit et legerit;

vii. Si quis beneficium, incantationem, sortilegium, necromantiam, aut quaecumque aliam diaboli invocationem exercerit;

viii. Si quis publicum scandalum vel infamiam gravem Ordini fecerit per manifestam lapsum carnis, cuiuscumque speciei sit;

ix. Si quis maligne conspirationem in superiorem suum machinatus fuerit;

x. Si quis machinationes et schismata ad destructionem vel divisionem Ordinis attentaverit;

xi. Si quis a superiorum sententia ad tribunalia saecularia appellare aut confugere ausus fuerit; quod si ab abbate gravari se praetenderit, ad abbatem generalem aut ad congregationem hegumenorum vel ad congregationem generalem recurrat; et si adhuc ab his praetenderit se gravari, recurrere poterit ad patriarcham, aut Romanum Pontificem;

xii. Si quis ordinem aliquem ecclesiasticum sine superiorum licentia ab episcopo acceperit, aut sine licentia episcopi ordinarii ausus fuerit ad saeculares concionari, eorum confessiones audire, a casibus Ordinario reservatis sciens et volens illos absolvere, aut sacramenta baptismi, extremae unctionis vel matrimonii administrare, uno verbo ministeria parochi obire.

Pro talibus criminibus, cum consilio fratrum seniorum, praeter poenas gravioris culpae, reus privetur cucullo et corona, et in cellam tamquam in carcerem detrudatur, ab omnium fratrum consortio seiunctus ad aliquos menses. Ne tamen huiusmodi poenitentem propter impatientiam suam in desperationem praecipit ruat, mittat ad eum quandoque superior patres seniores, qui illum blandis verbis commoneant ad poenitentiam, et provocent ad patientiam: foveant per consolationem et inducant ad emendationem.

Recognitet autem abbas, qualem Deo sit ipse redditurus rationem, si forte sua impatientia et imprudenti severitate fratrem perdat pro quo Christus mortuus est. Memineritque sanctum patrem nostrum Antonium solitum fuisse dicere: « Fratrem in aquas lapsum, erigendum esse, non ad naufragium impellendum ».

i. Quaecumque de levi, gravi, graviore et gravissima culpa et poena dicta sunt, ea de superioribus respective intelliguntur, ita ut delinquentem abbatem monasterii abbas generalis puniat, hunc congregatio generalis: idque intelligendum de poenis suspensionis ab officio, depositionis et privationis vocis, loci et coronae, de quibus infra sermo erit.

ii. Levis culpa abbatis est, si cellas monachorum et officinas per se vel per vicarium visitare neglexerit; si ad divinum officium et ad communem refectionem sine causa aliquoties non venerit; si e monasterio sine necessitate exierit; si caeremonias ecclesiasticas minus decenter exercuerit; si quid dixerit vel fecerit, unde fratres offendantur; si in cibo, potu et vestimentis fratres cum indebita parsimonia tractaverit; si erga aliquem fratrem plus favoris vel asperitatis exhibuerit; si quid poculentorum vel esculentorum, in re tamen parvi momenti, extraneis dederit sine causa legitima. Pro huiusmodi defectibus ab abbate maiore corripiatur, et psalmi vel aliquot orationes dominicae seu genuflexiones ei iungantur.

iii. Gravis culpa est, si fratri vel externo verba iniuriosa dixerit, maledicta et imprecationes pronunciaverit; si discordias inter fratres seminaverit; si iurare, mentiri, turpia vel scurrilia dicere frequenter deprehensus fuerit; si saecularium domos sine necessitate frequentaverit; si cum feminis aut pueris colloquendo, attentis circumstantiis, suspicionem aliquam vitii ingesserit; si dormierit sine tunica et cucullo; si medicinam sine licentia medici sumpserit; si culpam praeteritam, pro qua satisfactum sit, alicui exprobaverit; si sine socio extra monasterium iverit; si ieiunium ab Ordine praescriptum fregerit; si missam, divinum

CAP. VII.
De culpis et
poenis superiorum.

officium in choro sine causa omiserit; si absque eorum culpa officiales ab officiis maligne removerit. Pro huiusmodi culpis iniungatur ieiunium per aliquot dies: item psalmi aliquot et orationes dominicae et genuflexiones.

iv. Gravior culpa est, si peccatum mortale manifeste commiserit contra praecipitum Dei vel Ecclesiae, praeter casus infra recensendos, cum de gravissima culpa sermo erit; si sciens et volens sententiam excommunicationis aut suspensionis incurrerit; si sciens se esse excommunicatum vel suspensum, celebraverit, vel in suis ordinibus ministraverit; si rationem dati et accepti in libro describere neglexerit; si quem novitium admiserit non praevio examine; si nomina novitiorum et professorum non descripserit; si abbati generali aut abbati provinciae de statu sui monasterii aut provinciae non scripserit, ut supra suo loco dictum est; si monachum de suo monasterio in aliud sine causa et sine congregatione monachorum miserit; si calumniam in fratres struxerit; si procuraverit ut ipse vel alter eximatur a potestate superioris, aut in officio confirmetur; si per contumaciam vel manifestam rebellionem inobediens superiori fuerit, vel cum eo contenderit; si secreta congregationum revelaverit; si decretis congregationum vel abbatis generalis sese opposuerit; si superiori praecipienti aliquid in virtute sanctae obedientiae non obedierit; si quid parvi momenti in virtute sanctae obedientiae fratribus praecipere consueverit; si praelato ecclesiastico aut principi saeculari in eis, quae ad illos spectant, contradicere culpabiliter, ac temere praesumpserit; si fratribus propriae conscientiae rationem iuxta morem reddentibus, secretum non servaverit. Pro similibus culpis iniungatur ieiunium per plures dies, item psalmi plures, et orationes dominicae, et genuflexiones; aut demum ab officio suspendatur vel removeatur, ex consilio congregationis hegumenorum.

v. Gravissima culpa est, si haereticus aut schismaticus fuerit, aut a christianam religionem defecerit; si ab Ordine nostro apo-

stataverit; si graviter fratrem vel extraneum percusserit, et leviter etiam superiorem; si absque superioris licentia fabricam magni momenti praeeperit; si munus a fratre acceperit ut ei officium aliquod committat; si bona mobilia aut immobilia monasterii sine congregatione monachorum aut abbatis generalis, aut eorum, ad quos spectat, licentia, alienaverit; si monachum propria auctoritate e monasterio eiecerit sine licentia abbatis generalis; si sciens et volens novitium impedimentum aliquod habentem admiserit, nec facultatem habuerit vel a legitimo superiore obtinuerit; si sigillum confessionis fregerit; si litteras nomine abbatis generalis vel hegumenorum vel congregationis generalis confuxerit, aut nomine monachorum; si litteras ad superiores directas intercepterit, vel aperuerit et legerit; si veneficium, incantationem, sortilegium, necromantiam, aut alias huiusmodi diabolicas artes exercuerit; si legitime convictus fuerit peccatum carnis admisisse; si conspirationem in abbatem generalem molitus fuerit; si machinationes et schismata ad destructionem vel divisionem Ordinis attentaverit; si a superiorum sententia ad tribunal saecularium appellaverit; si sine licentia abbatis generalis ordinem aliquem ecclesiasticum acceperit, aut sine licentia episcopi ordinarii ausus fuerit concionari ad saeculares, eorumque confessiones audire, aut reliqua facere, quae facultatem Ordinarii requirunt. Pro talibus criminibus, ex consilio congregationis hegumenorum, praeter poenas gravioris culpae, reus in cellam ad aliquos menses, tamquam in carcerem detrudatur; praeterea voce activa et passiva per quinquennium privetur. Si vero apostata fuerit vel homicida, aut proprietarius, eam poenam subibit quae infra describitur. Eandem apostatarum poenam luent, qui a sancta catholica fide ad haeresim, vel schisma, vel infidelium sectam defecerint.

i. Si quis fratrum vel abbatum animo irato percussorem alicui comminatus fuerit, poenam gravioris culpae per hebdomadam sustinere cogatur; si vero aliquem fratrem aut extraneum manu percusserit,

CAP. VIII.
De percussoribus.

eandem poenam luat per quindecim dies, nisi gravis laesio fuerit; si vero percusserit ligno aut lapide, vel aliâ re, sine gravi laesione, per mensem eidem graviori poenae subiaceat.

ii. Propter gravem autem laesionem fratris vel extranei, sive manu, sive quacumque aliâ re percussio fuerit, vel levem etiam laesionem superiori factam, percussor poenam gravissimae culpae per duos menses sustineat, et utraq; voce per triennium careat, a solo abbate generali absolvendus.

iii. Si vulnus lethale inferatur, mors tamen non sequatur, eandem poenam gravissimae culpae per sex menses absque ullâ dispensatione sustineat, et per quinquennium voce careat. Si autem (quod Deus avertat) usque ad homicidium aliquis prolaberetur, talis omnino sine ullâ dispensatione puniatur poenis gravissimae culpae per decennium, et utraq; voce perpetuo careat.

iv. Tantum vero praedictis poenis addatur, quantum abbati de consilio patrum seniorum visum fuerit expedire, attentâ qualitate personae percutientis, percussae, percussione, et scandali magnitudine.

v. Frequentans hoc vitium, etiam levi percussione, ad nullum officium eligibilis censeatur.

vi. Percussores superiorum, praeter expressas poenas, voce utraq; perpetuo careant cum suis complicibus et fautoribus.

i. Qui cibum, potum, aut alia parvi momenti sine licentiâ superioris receperit, primâ vice charitative moneatur a superiore; pro secundâ gravius reprehendatur; deinceps vero poenâ graviori puniatur pro arbitrio abbatis.

ii. Si pecuniam aut aliquam rem magni momenti sine licentiâ a quocumque habuerit vel alienaverit, non debet a confessario absolvi, nisi prius ipse poenitens illud superiori praesentaverit, aut alienatum, si possibile fuerit, recuperaverit. Deinde, si peccatum proprietatis publicum fuerit, aut a superiore per indicia vel testes deprehensum, proprietarius, praeter privationem vocis activae et passivae, per mensem gravioris culpae poenam luat, quae augeri et

minui poterit iuxta qualitatem delicti et quantitatem materiae. Debet autem a congregatione generali determinari quantitas materiae sufficientis ad culpam gravem proprietatis, ut dicatur res magni momenti quae recipitur vel alienatur, et propter quam incurritur in casum reservatum et in poenam graviorem, atque eadem notificari.

iii. Si post mortem proprietarius quis inventus fuerit, sive subditus, sive abbas, nec in infirmitate peccatum confessus fuerit deque eo doluerit, sacrificium aut aliquod officium pro ipsius animâ non fiet, et sepulturâ ecclesiasticâ privetur, idque cum consilio patrum seniorum, nisi forsan ex tali poenâ scandalum saecularibus generetur.

iv. Surripientes aliquid tam ex monasterio, quam ex cellâ fratrum, et ab externis, praeter infamiam, duplicatâ poenâ proprietariorum puniantur.

v. Qui non revelat pecunias aut bona mobilia seu immobilia acquisita a se vel ab aliis fratribus, inter proprietarios recenseatur et poenâ proprietariorum plectetur. Eandem culpam et poenam incurret abbas, qui bona monasterii in loco abscondito ponit sine duorum saltem fratrum notitiâ.

i. Monachus quicumque, si post professionem habitum sponte dimiserit, aut retento habitu, sed inconsulto superiore, monasterium deseruerit, cum magnâ charitate et prudentiâ a superiore requiratur: qui proinde per se vel per alios omnes operam impendat ut ovem errantem ad ovile quamprimum reducat: redeuntem cum omni charitate et paterni amoris significatione recipiat: et antequam poenas poenitenti iniungendas procedat, eundem doceat per se vel per aliquem ex patribus senioribus, non eas imponi ad ipsius poenitentis destructionem, sed ad aedificationem et salutem. Cum autem ad suscipiendam correptionem illius animum bene praeparatum fuisse comperebit, sequentes poenitentias eidem iniungat cum consilio patrum seniorum. Primo ad praelationem per quinquennium inhabilis fiat, et voce tum activâ tum passivâ pri-

Cap. X.
De apostatis.

vetur, et primo anno ultimum locum teneat: et per mensem integrum coronâ et cucullo privetur, si habitum dimisisset; secus, si eum retinuisset: si vero laicus aut clericus in minoribus ordinibus constitutus esset, per quinquennium novissimus sedeat, et voce activâ et passivâ privetur, perque mensem cucullo privetur, si habitum dimisisset. Secundo, per aliquot menses in cellam includatur, et ieiunet in pane et aquâ. Tertio, per unam hebdomadam, postquam e cellâ egressus et ad consortium fratrum admissus fuerit, sequestratum locum habeat in ecclesiâ, in choro et in mensâ.

ii. Si secundo vel tertio apostataverit, poenae suprapositae ei multiplicentur ex consilio patrum seniorum. Quod si cum scandalo, relicto Ordine, inhoneste vixerit, aut diutius extra Ordinem permanserit, poena illi augeatur iuxta qualitatem scandali, delictorum et morae diuturnitatem. De quo vero non constat, quod habitum dimiserit, aut ex Ordine fugerit, sed tantum vagus intra vel extra provinciam, praetextu ad eundi superiorem, in habitu circumierit, is poenas gravioris culpae sustineat, iuxta moram vagationis et qualitatem delictorum; tamen, ut superior prudenter prospiciat, quid attento praesenti statu poenitentis in Domino expediat, adhibito etiam seniorum patrum consilio, ne remedia, quae in salutem infirmorum fratrum excogitata sunt, in eorum ruinam et exitium vertantur.

iii. Apostata ab Ordine monastico, vel fugitivus, sive monachus fuerit sive abbas, a nullo absolvi potest, nec in monasterium recipi, praeterquam ab abbate generali: ad quem proinde remittendus erit reus, vel saltem scribendum. Cum autem abbas generalis facultatem suam abbati monasterii commiserit, tunc, convocatâ monachorum congregatione, genuflexus reus humiliter culpam suam dicat, et abbas intonat psalmum *LI Miserere mei Deus*, quem fratres alternatim prosequuntur. Dictoque *Gloria Patri*, abbas illum absolvit, dicens: *Deus misereatur tui et dimittat debita tua, et ego, auctoritate ipsius et reverendissimi patris nostri N. abbatis generalis, absolvo te a vinculo*

excommunicationis, in quam propter apostasiam vel fugam ex Ordine incurristi, et restituo te communioni et utilitati fidelium, et participationi sanctorum Ecclesiae sacramentorum. In nomine Patris et Filii et Spiritus Sancti. Amen. Sed si fuerit abbas generalis, dicat: *Deus misereatur tui, et ego auctoritate ipsius absolvo te, etc.* Tunc iniungat ei poenitentiam, ut supra.

iv. Tempus apostasiae vel fugae non computatur monacho inter annos monachatus.

v. Idem dicendum de apostasiâ a fide christianâ vel catholicâ ad haeresim, schisma aut infidelium sectam, quod dictum est de apostasiâ a professione monasticâ: ab eo tamen casu absolvi nequit nisi ab Ordinario competente.

i. Solus abbas generalis potest poenam excommunicationis infligere monachis. Id tamen raro admodum fiat et ex urgentissimâ necessitate. Et primo quidem ex consilio et deliberatione congregationis hegumenorum;

ii. Ob unam ex culpis gravissimis, quae supra cap. vi et vii recensentur;

iii. Post factum canonicè processum, et praemissâ trinâ monitione canonicâ cum certis intervallis, ut puta unius, vel plurium dierum, aut etiam horarum, si periculum sit in morâ.

iv. Affigenda erit sententia excommunicationis cellae eius, qui excommunicatur, aut legenda in congregatione monachorum sive excommunicatus praesens, sive absens fuerit.

v. Vulgandum erit eius nomen omnibus illius monasterii et provinciae monachis, ut ab omnibus devitetur. Sententia vero excommunicationis concipietur in hunc modum: *Ego N. abbas generalis, habitâ hegumenorum NN. NN. congregatione, per hanc sententiam, quam in scriptis pronuncio, auctoritate Dei omnipotentis, Patris et Filii et Spiritus Sancti, et exigente contumaciâ patris NN. ob tale delictum (quod debet omnino exprimi), ipsum excommunico, et pro excommunicato haberi declaro; et tandiu ipsum vitandum denuncio, donec adimpleverit quod mandatur. Si abbas monasterii vel visitator*

Cap. XI.
De excommunicatione.

Cap. IX.
De proprietate.

ex commissione abbatis generalis sententiam excommunicationis pronanciet, dicat: *Ego N. abbas monasterii N., vel visitator monasterii aut provinciae N., specialiter ab abbate generali et hegumenis deputatus, per hanc sententiam, quam in scriptis pronuncio, etc.* Cum erit absolvendus, utatur abbas formula, quae supra descripta est cap. x.

vi. Omnis excommunicatus quaecumque excommunicatione, sive a canone sive ab homine, tam a praelato ecclesiastico quam ab abbate generali, non ingrediatur ecclesiam vel chorum, neque ad communem cum fratribus mensam admittatur. Neque officio ullo aut dignitate fungatur in monasterio, neque vocem activam aut passivam habeat in electionibus. Quinimo, quamdiu sic steterit, ab omnibus evitetur, donec respiscat, et a legitimo superiore absolvatur, postquam id, quod praecipuum est, adimpleverit.

Cap. XII. De privatione vocis, loci, cuculli et coronae.

i. Qui privatur voce passivâ, per hoc redditur inhabilis ad maiora officia in nostro Ordine; minora tamen potest exercere, ut sunt infirmarii, ianitoris, coqui et similia. Privatus autem voce activâ non potest suffragium ferre in aliquâ electione aut congregatione, neque potest fieri accusator, aut testis adversus fratrem: potest tamen assumi secreto pro aliquâ informatione rei necessariae. Privatus voce omnimodâ nulum fratrem poterit alloqui, nisi prius a superiore licentiâ petita pro aliquâ re necessaria.

ii. Nullus abbas audeat fratrem privare voce, nisi in casibus supra positus, idque adhibito consilio et consensu fratrum seniorum.

iii. Privatus loco, ultimum locum occupet in choro, ecclesiâ et refectorio: sacerdos quidem inter sacerdotes, diaconus inter diaconos, et sic deinceps.

iv. Qui poenâ erit maiori dignus quam sit privatio loci aut vocis propter suam proterviam et pravissimam culpam, poterit cucullo et coronâ privari, et ad obsequia infirma¹ in monasterio destinari, ut dictum est supra, cap. v, vi, vii, viii et x.

¹ Ed. Main. legit *infirma* pro *infirma* (R. T.).

i. Abbas, qui suspenditur ab officio, per hoc inhabilis redditur ad illud exercendum, et insuper utriusque voce carebit. Si vero proterve officium exercuerit, procedi debet ad depositionem, et inhabilis redditur per quinquennium in¹ omne officium, et utriusque voce per integrum annum carebit.

ii. Qui deponitur ab officio, per hoc privatur non solum eo officio, quod statim alteri committi debet; sed etiam voce activâ et passivâ per annum carebit.

iii. Solus abbas generalis cum congregatione hegumenorum suspendere potest aut deponere hegumenum et abbatem provinciae ac monasterii. Abbatem vero generalem suspendere ac deponere non potest nisi congregatio generalis.

iv. Qui praeter abbatem generalem, hegumenos et abbates provinciae vel monasteriorum ab officio suspenduntur vel deponuntur, non idcirco voce privabuntur, nisi in culpam graviolem et gravissimam incidissent.

v. Nemo ex abbatibus suspendi aut deponi debet, nisi ob culpam de qua supra.

vi. Si acciderit aliquod ex peccatis (averat id Deus) quae sufficiunt ad abbatem generalem ab officio suspendendum vel privandum, simul atque per testimonia sufficientia, vel ipsius confessionem, aut facti notorietatem constiterit, quatuor hegumeni unâ congregati, rem, donec veritas elucescat, secretam tenentes, congregationem generalem abbatum provinciarum et monasteriorum, litteris omnium subscriptione signatis, convocabunt, ut dictum est supra, part. iii cap. iv, num. ii. Si vero res divulgata et manifesta esset, non expectatâ hegumenorum convocatione, abbates locorum et provinciarum alii alios vocando conveniant. Et primum audiantur accusatores, deinde reus; nisi res notoria esset, reo foras dimisso, primus hegumenorum cum antiquiore abbate et cum secretario ad hanc causam electo, de toto negotio scrutinium faciet. Et primo quaeratur an constet de peccato, quod obiicitur; secundo an huiusmodi sit,

¹ Videtur legendum ad (R. T.).

Cap. XIII. De suspensione et depositione ab officio.

ut propter illud ab officio suspendi aut deponi debeat. Et idem suffragia promulget, quae, ut sufficiant, duas tertias partes excedent; et tunc statim de alio eligendo agatur; et, si fieri potest, non prius inde egrediantur, quam electionem perfecerint. In qua re duo animadvertenda sunt. Primum, ut, si defectus ad suspensionem aut depositionem sufficientes non deprehenderentur, aliis de rebus agatur, propter quas convocata congregatio videatur, et quod ad abbatem generalem attinet, dissimuletur, imo vero nullo tempore divulgari debet: et sic, cum abbates convocantur, praemonendi sunt de secreto. Secundum, si constitutum fuerit illum ab officio suspendere aut deponere, tunc etiam cum eodem abbate generali secreto agendum est, ut ipsemet se officio abdicet, ut, cum hoc promulgatum fuerit, peccatum et officii propter peccatum privatio occultetur. Si autem defectus non fuerit eiusmodi, ut privandus officio suo non sit, sed tantum corrigendus videretur, quinque eligentur, quibus cura iniungatur considerandi, quae correctio ei conveniat, et ipse omnino obedire congregationi generali teneatur.

vii. Crimina, ob quae abbas generalis suspendi vel deponi ab officio potest, sunt haec: si haereticus fuerit aut schismaticus aut a Christi fide ad sectam infidelium defecerit; si ab Ordine nostro apostataverit; si graviter fratrem vel extraneum percusserit, aut homicidium commiserit; si fabricam magni momenti praeceperit, aut bona religionis alienaverit, aut novum monasterium acceperit vel fundaverit, aut vetus deseruerit, inconsultâ congregatione hegumenorum; si novitium contra constitutiones Ordinis receperit habentem impedimenta, a quibus ipse dispensandi non habet facultatem; si sigillum confessionis fregerit; si litteras ad congregationem generalem vel hegumenorum directas interceperit et occultaverit, aut aperuerit legeritque; si veneficium, sortilegium et quid simile exercuerit; si peccatum carnis admiserit; si munera a fratre acceperit, ut ei officium aliquod daret; si muneribus, dolo, vi aut

arte qualibet officium sibi ipsi aut aliis dari aut confirmari procuraverit; si machinationes et schismata ad destructionem vel divisionem Ordinis fecerit; si a sententiâ congregationis generalis aut hegumenorum ad tribunal saecularium appellaverit vel confugerit. Si sine licentiâ Ordinarii ea sacramenta administraverit, quae expressam licentiam requirunt; si vero infirmo corpore et adversâ valetudine fuerit, ita ut regimine vacare non possit, non debet deponi, sed ei a congregatione hegumenorum vicarius substituat, donec commissi regiminis triennium compleatur.

viii. Si quis hegumenorum in unum ex supra enumeratis criminibus inciderit, debet ab abbate generali et reliquis hegumenis deponi.

i. Qui unum vel plures ex gravioribus vel gravissimis criminibus a cap. v ad cap. xiii supra descriptis commiserit, saepeque monitus non resipuerit et qui poenitentiam pro illis non acceptaverit, sex mensium spatio in ieiunio probetur, et ad tres menses ab omnium consortio segregetur. Idque praeter privationem vocis activae et passivae, aut etiam loci, coronae et cuculli, quam subire debet iuxta qualitatem culpae gravioris aut gravissimae. Si vero unum ex infrascriptis gravissimis criminibus commiserit, atque semel, iterum, ac tertio admonitus et correctus ad idem crimen redierit, post tertiam admonitionem, ne alios contagione pestiferâ perdat, eiici tandem poterit, servatis servandis, non aliter tamen, quam ab abbate generali de consilio et assensu quatuor hegumenorum; deque eius electione certior fiat reverendissimus dominus patriarcha ab eodem abbate generali.

ii. Electus extra Ordinem degens, sit perpetuo suspensus ab executione Ordinum.

iii. Quia vero sumus in medio nationis pravac, ne forte eiectus ad haereticos vel infideles accedat, debet abbas generalis rem antea cum patriarcha tractare, hominemque in manus eius consignare, ut pro sua prudentiâ et arbitrio de eo disponat.

iv. Crimina, ob quae monachus ex Or-

Cap. XIV. De poena electionis ex Ordine.

dine illi potest, postquam adhaerens et correctus non responderit, idem ter in com- munitate, terque de se non responderit, quan- vis ter admonitus et correctus, sunt haec: si a sancta catholica ecclesia ad haereticos, schismaticos vel infideles defecerit; si ab Ordine nostro apostatauerit; si fratrem vel extraneum graviter percussit aut occide- rit; si fornicatus fuerit; si rem magni mo- menti furatus fuerit e monasterio vel a saecularibus; si sciens et volens cellam, monasterium, templum, aut quod simile incenderit; si sigillum confessionis fregerit; si veneficia, incantationes et cetera huius- modi exercuerit; si in iudicio periueros fuerit; si ab obedientia Romani Pontificis, aut patriarchae proterve rebellaverit; si sine licentia Ordinarii sciens et volens ea sa- cramenta administraverit quae expressam licentiam requirunt; si machinationes et schismata fecerit ad destructionem vel divi- sionem Ordinis; si a sententia abbatis gene- ralis, aut a congregationis generalis vel he- gumenorum ad infideles provocaverit; si ad in- fideles confugerit, ut procurent sibi vel aliis aliquod officium vel dignitatem in Ordine aut extra Ordinem. Penes congregationem he- gumenorum erit iudicare, poenamque eie- ctionis infligere etiam ei monacho, qui non in idem ex supradictis criminibus ter inci- dit, sed tria diversa, vel plura ex iis cri- mina commisit.

v. Atque hoc loco rursus superiores ad- moneantur, ne sua socordia aut vitiosa se- veritate fratres suos ad hunc miserabilem saltum de monasterio ad saeculum, de sae- culo in infernum adigant; sed, cum vix ullum ingenium sit, adeo pertinax et ferox, quod, adspirante Dei gratia, mansuetudine et lenitate superiorum vinci, tractuque tem- poris ad bonam frugem revocari non possit, ut superiores ad hoc extremum remedium devenire non cogantur, discant ab Apostolo omnia sua in charitate esse facienda: *cha- ritas autem patiens est, benigna est; charitas non aemulatur, non agit perperam, non infla- tur; non est ambitiosa, non quaerit quae sua sunt, non irritatur, non cogitat malum, non gaudet super iniquitate, sed gaudet veritati.*

Quamobrem antequam ad eiectionis poenam progrediantur, praemittenda erunt omnia illa remedia a sanctis Patribus praescripta, adeo ut, si fieri potest, communi omnium et privatae singulorum fratrum aedificationi et saluti prospiciatur.

I. Ut defectibus in Ordinem sensim irre- pentibus occurratur, et religiosa perfectio conservetur, vel etiam augeatur, possunt aliquae novae constitutiones pro toto Ordine praesentibus addi, quae eandem vim ac robor habeant, sive nonnullae ex iis mu- tari vel abrogari, dummodo regula, quae in prioris partis capitibus duodeviginti con- tinetur, intacta maneat; idque non aliter fiat, nisi in congregatione generali. Insuper, pro honore particularium monasteriorum, pos- sunt ab abbate generali, aut a congregatione hegumenorum, vel a visitoribus a gene- rali vel hegumenorum congregatione depu- tatis, aliquae particulares constitutiones fieri, quae tamen generalibus huius constitutioni- bus expresse non adversentur, sed iis, quan- tum fieri potest, accomodentur.

II. Explicatio constitutionum et regulae pertinet ad solum abbatem generalem cum consilio hegumenorum; isque erit genuinus earum sensus, in quem maior pars congre- gationis hegumenorum consenserit.

III. Omnes abbates tenebantur habere in quolibet monasterio duo saltem exemplaria regulae et constitutionum tam generalium quam particularium, si quae sunt, proprii monasterii, illasque in publica mensa aut con- gregatione faciant legi fratribus, sub poena suspensionis ab officio, quolibet mense, die determinanda, per congregationem genera- lem; idque intelligitur de prima, secunda et quinta parte; nam tertia et quarta pars constitutionum legi debent semel in anno, die item per congregationem generalem de- terminanda.

IV. Et quia per vigilantiam aut socordiam superiorum, ut plurimum, profectus aut de- fectus monachorum in Ordine constant, id- circo omnes superiores in Domino monen- tur, ut memores sint rationis, quam in novissimo die reddituri sunt pro grege sibi commisso: ac propterea omni studio invi-

CAP. ULTIMUM.
Monita gene-
ralia pro obser-
vatione consti-
tutionum.

gent, ut, quae ex disciplina sancti patris nostri Antonii et ex regulis sanctorum pa- trum nostrorum Pachomii et Basilii, alio- rumque sanctorum, in hoc codice collecta sunt, quaeque maxime circa vota Ordinis, chorum, orationem mentalem, ieiunium, aliaque spiritualia exercitia praescribuntur, omnia et singula adamussim observentur: intelligantque super his veluti fundamentis totius monastici instituti aedificium con- struendum et ampliandum esse.

v. Ut vero omnia ordinate peragantur, monachus quisque officii sui regulas seu constitutiones in tabula vel codice scriptas apud se habeat, easque diligenter perlegat et observare satagat.

Ad laudem et gloriam Dei omnipotentis Pa- tris et Filii et Spiritus Sancti, et ad honorem SS. Virginis Deiparae Mariae, et sancti patris Antonii, omniumque sanctorum. Amen.

Supra relatas
constitutiones
plenissime pro-
bat Clement.

§ 4. Nos igitur, ipsorum Simonis ab- batis, et Abrahami, Bimini ac Pauli definitorum et monachorum votis hac in re, quantum cum Domino possumus, favorabiliter annuere volentes, eosque a quibusvis excommunicationis, suspensio- nis et interdicti, aliisque ecclesiasticis sententiis, censuris et poenis, a iure vel ab homine, quavis occasione vel causa la- tis, si quibus quomodolibet innodati exi- stunt, ad effectum praesentium dumtaxat consequendum, harum serie absolventes et absolutos fore censentes, istius- modi supplicationibus inclinati, omnes et singulas regulas ac constitutiones praesentium, et in eis contenta quae- cumque, auctoritate apostolica, tenore praesentium, perpetuo confirmamus et approbamus, illisque inviolabilis apo- stolicae firmitatis robor adiicimus, ac omnes et singulos iuris et facti, ac solemnitatum quarumlibet in similibus etiam de necessitate observandarum, a- liosve quoslibet etiam formales et sub- stantiales defectus, si qui in praemissis, principaliter vel accessorie, aut alio-

quovis modo intervenerint, seu interve- nisse dici, censeri vel praetendi pos- sent, penitus et omnino supplemus et sanamus.

§ 5. Decernentes, easdem praesentes litteras, ac regulas et constitutiones praesentibus, semper firmas, validas et efficaces existere et fore, suosque ple- narios et integros effectus sortiri et ob- tinere, ac illis, ad quos spectat et pro tempore quandocumque spectabit, in omnibus et per omnia plenissime suf- fragari, et ab eis respective inviolabili- ter observari, sicque in praemissis per quoscumque iudices ordinarios et dele- gatos, etiam causarum palatii apostolici auditores, ac S. R. E. praedictae cardi- nales, etiam de latere legatos et Apo- stolicae Sedis nuntios, aliosve quoslibet quacumque praesentibus et potestate fungentes et functuros, sublata eis et eorum cuilibet quavis aliter iudicandi et interpretandi facultate et auctoritate, iudicari et definiri debere, ac irritum et inane si secus super his a quoquam, quavis auctoritate, scienter vel ignoran- ter, contigerit attentari.

§ 6. Non obstantibus constitutionibus et ordinationibus apostolicis, ac, quate- nus opus sit, Congregationis et Ordinis praefatorum, aliisque quibusvis, etiam iuramento, confirmatione apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis, statutis et consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis et litteris apostolicis, etiam Congregationi et Ordini praedictis, il- lorumque superioribus monachis et per- sonis, sub quibuscumque verborum te- noribus et formis, ac cum quibusvis etiam derogatoriis derogatoriis, aliis- que efficacioribus, efficacissimis et in- solitis clausulis, irritantibusque et aliis decretis, in genere vel in specie, seu aliis quomodolibet, in contrarium praec- missorum concessis, ac pluries confir-

Sicque sem-
per et ubique
servari iubet et
definiri.

Derogat ob-
stantibus.

matibus, approbatis et innovatis; quibus omnibus et singulis, etiamsi pro illorum sufficienti derogatione de illis eorumque totis tenoribus specialis, specifica, expressa et individua; ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio seu quaevis alia expressio habenda aut alia exquisita forma ad hoc servanda foret, tenores huiusmodi, ac si de verbo ad verbum, nihil penitus omisso, et formam in illis traditam observatam, exprimerentur et insererentur, praesentibus pro plene et sufficienter expressis ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis aliis in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum, hac vice dumtaxat, specialiter et expresse derogamus; ceterisque contrariis quibuscumque.

Transumptis
Eodem addit.

§ 7. Volumus autem ut earumdem praesentium litterarum transumptis, seu exemplis, sic impressis, manu alicuius notarii publici subscriptis, et sigillo personae in ecclesiastica dignitate munitis, eadem prorsus fides tam in iudicio quam extra illud ubique locorum habeatur, quae haberetur ipsis praesentibus si forent exhibitae vel ostensae.

Datum Romae, apud S. Mariam Maiorem, sub annulo Piscatoris, die xvii ianuarii mcccxl, pontificatus nostri anno x.

Dat. die 17 ianuarii 1740, pontif. anno x.

CCLXXIII.

Breve Alexandri VII, quo usus trans-eundi ad aliam religionem, provinciis Ss. Ioannis Baptistae et Iosephi fratrum Ordinis Minorum sancti Francisci de Observantia Discalceatorum nuncupatorum concessus, abrogatur, extenditur ad provinciam S. Antonii in Brasilia eiusdem Ordinis.

Clemens Papa XII,
ad perpetuam rei memoriam.

§ 1. Emanarunt dudum a felicitis recordationis Alexandro PP. VII praedecessore nostro litterae in simili forma Brevis expeditae tenoris qui sequitur, videlicet:

Breve Alexan-
dri VII, de quo
in rubrica.

« Alexander PP. VII, ad futuram rei memoriam. Cum, sicut dilecti filii ministri provinciales et fratres provinciarum Ss. Ioannis Baptistae et Iosephi Ordinis Minorum sancti Francisci de Observantia Discalceatorum nuncupatorum regni Hispaniarum nobis nuper exponi fecerunt, ipsis aliis provide consideraverint incommoda, quae eisdem provinciis in dies proveniunt ex eo quod nonnulli earumdem provinciarum religiosi huiusmodi, praetextu vitae melioris, praetendant e dicto Ordine transire ad fratres Carthusianos, petita dumtaxat, licet non obtenta, ad id suorum superiorum licentiam: nobis propterea iidem exponentes, ut eadem provinciae in eorum statu reformato et in pacis et quietis universalis amoenitate conserventur, humiliter supplicari fecerunt ut in praemissis opportune ut infra providere de benignitate apostolica dignaremur. Nos igitur, eosdem exponentes specialibus favoribus et gratiis prosequi volentes, et eorum singulares personaset a quibusvis excommunicationis, suspensionis et interdicti, aliisque ecclesiasticis sententiis, censuris et poenis, a iure vel ab homine, quavis occasione vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatae existunt, ad effectum praesentium dumtaxat consequendum, harum serie absolventes et absolutas fore censentes, huiusmodi supplicationibus inclinati, de venerabilium fratrum nostrorum S. R. E. cardinalium negociis et consultationibus episcoporum et regularium praepositorum consilio, atten-

tis narratis, ad evitanda exposita inconvenientia, ac aliis iustis de causis, ut in futurum nulli Ordinis huiusmodi religioso professo, etiam sub praetextu arctioris vitae, seu quovis alio quaesito titulo, liceat ad quamcumque aliam religionem quantumlibet strictiorem transire, nisi prius in pleno definitorio licentiam transeundi petierint, eamque per maiorem partem suffragiorum favorabilium legitime obtinuerint; ac nullum et inane quidquid secus gestum fuerit, apostolica auctoritate, tenore praesentium, decernimus: cognitionem vero causarum praetensorum gravaminum propter denegationem praedictae licentiae eisdem cardinalibus etiam private quoad alios quoscumque iudices, quantumvis specificam et specialissimam mentione dignos, avocamus et reservamus. Non obstantibus constitutionibus et ordinationibus apostolicis, ac dicti Ordinis, etiam iuramento, confirmatione apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis, statutis et consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis et litteris apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis et innovatis; quibus omnibus et singulis, illorum tenores praesentibus pro plene et sufficienter expressis ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis aliis in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum, hac vice dumtaxat, specialiter et expresse derogamus; ceterisque contrariis quibuscumque.

Datum Romae, apud S. Mariam Maiorem, sub annulo Piscatoris, die xviii martii mdclix, pontificatus nostri anno iv.

Huiusmodi
Breve ad pro-
vinciam S. An-
tonii in Brasilia
extendi petiti
provincialis.

§ 2. Quoniam autem dilecti filii moderni minister provincialis, custodes et definitores provinciae sancti Antonii in Brasilia eiusdem Ordinis fratrum Minorum sancti Francisci de Observantia Excalceatorum nuncupatorum nobis nu-

per exponi fecerunt, ipsi litteras praedictas ad huiusmodi provinciam per nos extendi plurimum desiderant¹:

§ 3. Nos, piis eorumdem exponentium votis hac in re, quantum cum Domino possumus, benigne annuere volentes, ac eorum singulares personas a quibusvis excommunicationis, suspensionis et interdicti, aliisque ecclesiasticis sententiis, censuris et poenis, a iure vel ab homine, quavis occasione vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatae existunt, ad effectum praesentium dumtaxat consequendum, harum serie absolventes et absolutas fore censentes, supplicationibus eorum nomine nobis super hoc humiliter porrectis inclinati, praeinsertas memorati Alexandri praedecessoris litteras, omniaque in illis disposita quoad provincias Ss. Ioannis Baptistae et Iosephi dicti Ordinis regnorum Hispaniarum, ad provinciam S. Antonii in Brasilia eiusdem Ordinis, auctoritate apostolica, tenore praesentium, extendimus pariter et ampliamus.

§ 4. Decernentes, easdem praesentes litteras semper firmas, validas et efficaces existere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, ac illis, ad quos spectat et pro tempore spectabit, in omnibus et per omnia plenissime suffragari, et ab eis inviolabiliter observari, sicque in praemissis per quoscumque iudices ordinarios et delegatos, etiam causarum palatii apostolici auditores, iudicari et definiri debere, ac irritum et inane si secus super his a quoquam, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter, contigerit attentari.

§ 5. Non obstantibus praemissis, ac constitutionibus et ordinationibus apostolicis, necnon provinciae S. Antonii ac Ordinis huiusmodi, etiam iuramento, confirmatione apostolica, vel quavis fir-

¹ Edit. Main. habet desiderant (R. T.).

Concedit Cle-
mens.

Firmitas ha-
rum litterarum.

Derogatio
coarctationum.

mitate aliâ roboratis, et consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis et litteris apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis et innovatis; quibus omnibus et singulis, illorum tenores praesentibus pro plene et sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis aliâs in suo robore permanentibus, ad praemissorum effectum, hac vice dumtaxat, specialiter et expresse derogamus; ceterisque contrariis quibuscumque.

Transumptis danda sdet.

§ 6. Volumus autem ut earundem praesentium litterarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu notarii publici subscriptis, et sigillo personae in ecclesiasticâ dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides ubique locorum; tam in iudicio quam extra illud adhibeatur, quae ipsis praesentibus adhiberetur si forent exhibitae vel ostensae.

Datum Romae, apud S. Mariam Maiorem, sub annulo Piscatoris, die xxii ianuarii mcccxl, pontificatus nostri anno x.

Dat. die 22 ianuarii 1740, pontif. anno x.

CCLXXIV.

Damnatio et prohibitio libri gallico idiomate impressi sub titulo Histoire du livre de réflexions morales sur le Nouveau Testament et de la Constitution Unigenitus. A Amsterdam.

Clemens Papa XII, ad perpetuam rei memoriam.

Exordium.

Inter ceteras pastoralis curae sollicitudines, quibus premimur assidue, illa potissimum nos urget, ut ad succrescentia pravarum doctrinarum atque haeresum zizania, quae nequitiae operarii in vineâ Domini, quae est Ecclesia, licentius superseminare nituntur,

ex iniuncto nobis divinitus apostolici muneris debito, quantum cum Domino possumus, convellenda iugiter animum intendamus.

§ 1. Eapropter, cum non sine intimo cordis nostri moerore accepimus in lucem prodierit librum quemdam in quatuor tomos distributum, gallico idiomate impressum, cui titulus Histoire du livre des réflexions morales sur le Nouveau Testament et de la Constitution Unigenitus, A Amsterdam, plures autem fratres nostri S. R. E. cardinales, auditâ libri huiusmodi censurâ sibi relatâ, illum, tamquam continentem propositiones falsas, captiosas, piarum aurium offensivas, scandalosas, temerarias, Ecclesiae et eius praxi iniurias, neque in Ecclesiam solum, sed etiam in potestates saeculi contumeliosas, seditiosas, impias, blasphemias, suspectas de haeresi, ac haeresim ipsam sapientes, necnon haereticis et haeresibus ac etiam schismati faventes, erroneas, haeresi proximas, pluries damnatas, ac demum etiam haereticas, variasque haereses, et praecipue Iansenianam ac Quesnellianam manifeste innovantes et asserentes respective, prohibendum ac condemnandum esse censuerint:

§ 2. Nos itaque, ne christifidelium animae apertis mendaciis ac damnabilibus deceptae opinionibus a veritatis et iustitiae semitâ amoveantur, de eorundem cardinalium consilio, ac etiam motu proprio et ex certâ scientiâ et maturâ deliberatione nostris, deque apostolicae potestatis plenitudine, supradictum librum sub supra expresso aliove quocumque titulo ubicumque et quocumque alio idiomate seu quavis editione aut versione hucusque impressum,

1 Edit. Main. legit et pro ex (R. T.). 2 Ex syntaxi legendum acceperimus (R. T.). 3 Edit. Main. legit praecipuae (R. T.).

Libellum haereticos Iansenianam et Quesnellianam innovans, erroneisque sceleris propositionibus.

Damnatur.

aut imposterum, quod absit, imprimendum, tenore praesentium damnamus et reprobamus, ac legi seu retineri prohibemus, ipsiusque libri impressionem, descriptionem, lectionem, retentionem et usum omnibus et singulis christifidelibus, etiam specificâ et individua mentione dignis, sub poenâ excommunicationis per contrafacientes ipso facto absque aliâ declaratione incurrendâ, a qua nemo a quoquam (praeterquam a nobis seu Romano Pontifice pro tempore existente), nisi in mortis articulo constitutus, absolutionis beneficium valeat obtinere, omnino interdiciamus.

Exemplaria locorum Ordinarii tradenda, ut flammis consignentur.

§ 3. Volentes et auctoritate apostolicâ mandantes, ut, quicumque librum huiusmodi penes se habuerint, vel in futurum quodcumque habebunt, illum, statim atque praesentes litterae eis innotuerint, locorum Ordinariis vel haereticae pravitatis inquisitoribus tradere et consignare teneantur; hi vero exemplaria sibi sic tradita illico flammis aboleri curent: in contrarium facientibus non obstantibus quibuscumque.

Publicatio damnationis.

§ 4. Ut autem praesentes litterae omnibus facilius innotescant, nec quicumque illarum ignorantiam allegare possit, volumus et auctoritate praedictâ decernimus, illas ad valvas basilicae Principis Apostolorum ac Cancellariae Apostolicae necnon Curiae generalis in Monte Citorio et in acie Campiflorae de Urbe per aliquem ex cursoribus nostris, ut moris est, publicari, illarumque exempla ibidem affixa relinqui; sic vero publicatas, omnes et singulos, quos concernunt, perinde afficere, ac si unicuique illorum personaliter notificatae et intimatae fuissent; ipsarum autem litterarum transumptis, seu exemplis, etiam impresis, manu alicuius notarii publici subscriptis, et sigillo personae

in ecclesiasticâ dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides, tam in iudicio quam extra illud ubique locorum haberi, quae haberetur eisdem praesentibus, si forent exhibitae vel ostensae.

Datum Romae, apud S. Mariam Maiorem sub annulo Piscatoris, die xxvi ianuarii mcccxl, pontificatus nostri anno x.

Dat die 26 ianuarii 1740, pontif. anno x.

CCLXXV.

Damnatio et prohibitio cuiusdam libri Gallico idiomate impressi sub titulo Histoire du Concile de Trente écrite en italien par Frâ Paolo Sarpi de l'Ordre des Servites, et traduite de nouveau en françois avec des notes critiques, historiques et théologiques par Pierre François le Courayer, docteur en théologie de l'université d'Oxford, et chanoine régulier et ancien bibliothecaire de l'Abbaye de S. Genéviève de Paris. A Amsterdam chez I. Wetstein et G. Smith, mcccxxxvi.

Clemens Papa XII, ad perpetuam rei memoriam.

Creditum humilitati nostrae divinitus pastoralis curae atque vigilantiae munus salubriter exequi, adjuvante Domino, satagentes, a perniciosis pravarum doctrinarum pascuis dominicum gregem universum arcere, et orthodoxae fidei puritatem servare, quantum nobis ex alto conceditur, iugi studio nitimur, ne animae, pretioso Salvatoris et domini nostri Iesu Christi sanguine redemptae, pestiferâ tabe inficiantur, et in perpetuae damnationis periculum adducantur.

§ 1. Cum itaque, sicut accepimus, in lucem prodierit quidam liber gallico idiomate editus, cui titulus Histoire du Concile de Trente écrite en italien par

Proemium.

Liber, de quo in rubricâ, erroneis, haereticisque sceleris propositionibus.

*Frà Paolo Sarpi de l'Ordre des Servi-
tes, et traduite de nouveau en françois
avec des notes critiques, historiques et
théologiques par Pierre François Le
Courayer, docteur en théologie de l'U-
niversité d'Oxford et chanoine régulier
et ancien bibliothécaire de l'abbaye de
S. Geneviève de Paris, A Amsterdam
chez I. Wetstein et G. Smith MDCCLXXVI;
venerabiles autem fratres nostri S. R. E.
cardinales in tota republica christiana
contra haeticam pravitatem generales
inquisitores a Sede Apostolica speciali-
ter deputati, audita libri huiusmodi cen-
surâ sibi relatâ, illum tamquam conti-
nentem propositiones falsas, temerarias,
scandalosas, captiosas, seditiosas, aliâs
damnatas, omnibus episcopis, Sanctae
Sedi, totique catholicae Ecclesiae iniu-
riosas, erroneas, schismaticas ac hae-
reticas respective, nec non ad stabi-
liendum systema religionis impium et
haeticum tendentes, prohibendum et
damnandum esse censuerint:*

§ 2. Hinc est quod nos, de memo-
ratorum cardinalium consilio, ac etiam
motu proprio et ex certâ scientiâ et
maturâ deliberatione nostris, deque ap-
ostolicae potestatis plenitudine, supra-
dictum librum sub supra expresso aliove
quocumque titulo ubicumque et quo-
cumque alio idiomate seu quavis edi-
tione aut versione hucusque impressum,
aut in posterum, quod absit, impri-
mendum, tenore praesentium damna-
mus et reprobamus, ac legi seu retineri
prohibemus; ipsiusque libri impressio-
nem, descriptionem, lectionem, reten-
tionem et usum omnibus et singulis
christifidelibus, etiam specificâ et in-
dividuâ mentione dignis, sub poenâ
excommunicationis per contrafacientes
ipso facto absque aliâ declaratione incur-
rendâ, a qua nemo a quoquam (prae-
terquam a nobis seu Romano Pontifice

pro tempore existente), nisi in mortis
articulo constitutus, absolutionis bene-
ficiam valeat obtinere, omnino interdi-
cimus.

§ 3. Volentes, et auctoritate aposto-
lica mandantes, ut, quicumque librum
huiusmodi penes se habuerint, vel in
futurum quodocumque habebunt, illum,
statim atque praesentis litterae eis in-
notuerint, locorum Ordinariis vel hae-
reticae pravitatis inquisitoribus tradere
atque consignare teneantur: hi vero
exemplaria sibi sic tradita illico flammis
aboleri curent: in contrarium facienti-
bus non obstantibus quibuscumque.

§ 4. Ut autem praesentes litterae
omnibus facilius innotescant, nec quis-
quam illarum ignorantiam allegare pos-
sit, volumus, et auctoritate praedictâ de-
cernimus, illas ad valvas basilicae Principis
Apostolorum ac Cancellariae Aposto-
licae necnon Curiae generalis in Monte
Citorio et in acie Campiflorae de Urbe
per aliquem ex cursoribus nostris, ut
moris est, publicari, illarumque exem-
pla ibidem affixa relinqui; sic vero pu-
blicas, omnes et singulos, quos con-
cernunt, perinde afficere, ac si unicuique
illorum personaliter notificatae et inti-
matae fuissent; ipsarum autem littera-
rum transumptis seu exemplis etiam im-
pressis, manu alicuius notarii publici
subscriptis, et sigillo personae in eccle-
siasticâ dignitate constitutae munitis,
eamdem prorsus fidem tam in iudicio
quam extra illud ubique locorum haberi,
quae haberetur eisdem praesentibus si
exhibitae forent vel ostensae.

Datum Romae, apud S. Mariam Maio-
rem, sub annulo Piscatoris, die xxvi ia-
nuarii MDCCLX, pontificatus nostri anno x.

Dat. die 28 ianuarii 1740, pontif. anno x.

D. card. PASSIONEUS.

Locorum Or-
dinaris, flam-
misque traden-
das.

Hanc litta-
rarum publica-
tio transumpto-
rum.

E. Adelinum
consortio illi-
miator.

CCLXXVI.

*Damnatio et prohibitio cuiusdam folii
gallico idiomate impressi, cui titulus
Arrest de la Cour du Parlement, por-
tant suppression d'un imprimé intitu-
lé Lettres de plusieurs évêques sur
l'obligation de priver de l'oblation du
sacrifice de la messe et des suffrages
de l'Église ceux qui meurent appel-
lants de la constitution Unigenitus; à
Ypres, chez Pierre Jacques Rave, im-
primeur de monseigneur l'évêque, rue
Messine, 1739, avec approbation. A
Paris, chez Pierre Simon, imprimeur
du Parlement, rue de l'Harpe à l'Her-
cule, 1739.*

Clemens Papa XII,
ad perpetuam rei memoriam.

Damnator fo-
lium, de quo in
rubrica.

Cum, sicut nobis innotuit, in lucem
prodierit quoddam folium gallico idio-
mate impressum, cui titulus: *Arrest de
la Cour du Parlement portant suppres-
sion d'un imprimé intitulé Lettres de
plusieurs évêques sur l'obligation de
priver de l'oblation du sacrifice de la
messe et des suffrages de l'Église ceux
qui meurent appellants de la consti-
tution Unigenitus.* A Ypres, chez Pierre
Jacques Rave imprimeur de monsei-
gneur l'évêque, rue Messine, 1739, avec
approbation. A Paris, chez Pierre Simon,
imprimeur du Parlement, rue de l'Harpe
à l'Hercule 1739. Hinc est quod nos,
pro commissâ nobis divinitus gregis do-
minici curâ, animarum periculis atque
detrimentis, quae ex eiusdem folii le-
ctione et usu provenire possent, pasto-
rali sollicitudine, quantum cum Domino
possumus, occurrere volentes, motu pro-
prio, ac ex certâ scientiâ et maturâ de-
liberatione nostris, deque apostolicae
potestatis plenitudine, folium supradic-
tum, tenore praesentium, damnamus et

reprobamus, ac legi et retineri prohibe-
mus, ipsiusque folii descriptionem, re-
tentionem, lectionem et usum omnibus
et singulis christifidelibus, etiam speci-
ficâ et individuâ mentione et expressione
dignis, sub poenâ excommunicationis
per contrafacientes ipso facto absque
aliâ declaratione incurrendâ, a qua nemo
per quemquam, nisi per nos seu Roma-
num Pontificem pro tempore existentem,
praeter quam in mortis articulo consti-
tutus, possit absolvi, omnino interdici-
mus. Volentes et auctoritate praedictâ
mandantes, ut, quicumque folium huius-
modi penes se habuerint, vel in futu-
rum quodocumque habebunt, illum,
statim atque praesentes litterae eis in-
notuerint, locorum Ordinariis vel hae-
reticae pravitatis inquisitoribus tradere
et consignare teneantur; hi vero folia
sibi sic tradita illico flammis aboleri cu-
rent. In contrarium facientibus non ob-
stantibus quibuscumque.

§ 2. Ut autem praesentes litterae omni-
bus facilius innotescant, nec quisquam
illarum ignorantiam allegare possit, vo-
lumus, et auctoritate praedictâ decerni-
mus, illas ad valvas basilicae Principis
Apostolorum ac Cancellariae Apostolicae,
necnon Curiae generalis in Monte Cita-
torio et in acie Campiflorae de Urbe,
per aliquem ex cursoribus nostris, ut
moris est, publicari, illarumque exem-
pla ibidem affixa relinqui; sic vero pu-
blicas, omnes et singulos, quos con-
cernunt, perinde afficere, ac si unicuique
illorum personaliter notificatae et inti-
matae fuissent;

§ 3. Ipsarum autem litterarum tran-
sumptis, seu exemplis, etiam impressis,
manu alicuius notarii publici subscriptis
et sigillo personae in ecclesiasticâ di-
gnitate constitutae munitis, eamdem
prorsus fidem tam in iudicio quam extra
illud ubique locorum haberi, quae ha-

Damnata
damnationis
publicatio.

Fides tran-
scriptorum.

beretur eisdem praesentibus si exhibitae forent vel ostensae.

Datum Romae, apud S. Mariam Maiorem sub annulo Piscatoris, die xxvi ianuarii mdcxxl, pontificatus nostri anno x.

Dat. die 26 ianuarii 1740, pontif. anno x.

D. card. PASSIONEUS.

CCLXXVII.

Approbatio nonnullarum resolutionum Congregationis particularis a Sanctissimo deputatae super registris in officii notariorum sacrae Rotae auditorii emanatarum.

Clemens episcopus, servus servorum Dei, ad perpetuam rei memoriam.

Prooemium.

Romanus Pontifex, providus iustitiae cultor a Deo constitutus in terris, ex vigili operosae suae mentis indagine libenter intendit ad ea, per quae in quibuslibet tribunalibus, praesertim in causarum palatii nostri auditoris, notariorum labor illorumque merces in eisdem iustitiae lance aequo inter se subsistant pondere, et litigantium iura in eorum officiiis fidei ad iudiciorum laudem et perennem litigantium indemnitate serventur studio, extinctisque litibus, nova non oriatur super litium extinctarum huiusmodi expensis litis occasio, sed iustitia et charitas in eodem auditorio, in quo graviores universorum fidelium promoventur causae, veluti in earumdem concluso horto, invicem inter se prospiciant et mutuo osculentur amplexu.

Ad tollendos abbas, qui in variis Urbis tribunalibus intrepent, Congregationem particularem deputat Clemens.

§ 1. Cum itaque nos nuper, ad submovendas nonnullas inter dilectos filios causarum palatii nostri apostolici notarios ex una et causarum huiusmodi palatiorum et respective litigantes ex altera partibus exortas quaestiones, non ad dirimendos nonnullos in eorundem auditorii huiusmodi notariorum officiiis in illorum et litigantium praeiudicium, contra formam et tenorem constitutionum et decretorum aliam pro aequali litigantium et notariorum huiusmodi indemnitate a nonnullis Romanis Pontificibus praedecessoribus nostris emanatarum et editorum, quarum et quorum respective tenores praesentibus pro expressis haberi volumus, irreptos abusus, Congregationem particularem duorum S. R. E. cardinalium duorumque Romanae Curiae praelatorum, videlicet, Vincentii tunc S. Honophrii, nunc vero S. Petri ad Vincula, Petra, poenitentiarum maioris ac visitatoris apostolici super omnibus tribunalium nostrae Urbis officiiis specialibus ad id facultatibus concessis delegati, ac Marcelli S. Mariae in Arcaeli respective titulorum presbyterorum Passari respective nuncupatorum, ac pro-auditoris nostri, dilectorum filiorum nostrorum, necnon Marcellini Corio, tunc nostrae Urbis praedictae gubernatoris et vice-camerarii, ac magistri Ludovici Merlini, signaturae nostrae iustitiae votantis, et in Congregationis praedictae secretarium electi, dilectorum filiorum, et quoad Marcellinum nunc S. R. E. cardinalem Corio nuncupatum nostri deputavimus.

§ 2. Et Congregatio praedicta habita sub die xxvii ianuarii anno Domini mdcxxv, re mature discussa, auditisque ad singulas resolutiones tam notariis auditorii praedicti, quam dilectis pariter filiis Dominico Ionantonii et Guglielmo Ricca ex antiquioribus patronis de collegio patronorum causarum palatii nostri praedicti pro interesse litigantium

1 Vox nostri praeter rem esse videtur (R. T.). 2 Ex synt. legend. deputavimus (R. T.).

Edita inde nonnullae leges.

et procuratorum praedictorum de mandato nostro adscitis,

Notarii vero proprio registro consignare debent iura producta ab anno mdcxxi ad mdcxxviii.

I. Videlicet notarios auditorii praedicti a confectione regestrorum omissorum ab anno Domini mdcxxi usque ad diem xxviii aprilis anni eiusdem Domini mdcxxviii, qua constitutio felicitis recordationis Benedicti Papae XIII praedecessoris nostri desuper emanavit, absolvendos esse, cum hoc tamen quod notarii praedicti propriis eorum sumptibus omnia iura producta in singulis causis, quarum regestra omissa fuerunt, recolligere, eademque in protocollis diligenter asservanda respective redigere teneantur;

Iura vero post annum mdcxxviii registranda sub poena hic enunciata.

II. Regestra omissa per notarios palatii nostri huiusmodi in causis expeditis a dicta die xxviii aprilis praedicti anni mdcxxviii, qua praedicta constitutio Benedicti praedecessoris emanavit, omnino reintegrare, eaque facere in termino unius anni a die praesentis statuti, quo elapso, et non confectis regestris omissis praedictis, notarium seu notarios, qui defecerint, in decem scutis aureis pro qualibet die Congregationi S. Hieronymi Charitatis de Urbe gravari, respective decreverit et censuerit:

Actuata iterum Congregatio.

§ 3. Iterum vero praefata Congregatio sub die ix mensis septembris anni eiusdem Domini mdcxxviii coadunata, adiunctisque ad petitionem notariorum praefatorum pro Camerae nostrae Apostolicae interesse thesaurario eiusdem Camerae generali, illiusque commissario:

Statuta merces pro regestris impostorum in expeditione causarum vel ad instantiam partium facienda.

III. Regestra imposterum in actu expeditionis causarum, vel ad partium requisitionem faciendae esse, et in utroque casu mercedem tantum deberi:

In alia Congregatione praedicta omnia confirmata.

§ 4. Et demum, adiuncto dilecto pariter filio magistro Carolo Calcagnini, eiusdem auditorii auditorum et capellanorum nostrorum decano, eodemque interveniente, Congregatio praefata die

iv praesentis mensis ianuarii, reassumptis perpensisque sub maturo omnium examine tum praefatis resolutionibus, tum nonnullis aliis ad diversos effectus praecedenter acceptis, tam in praefatis quam etiam in aliis congregationibus intermedio tempore habitis, ad maiorem notariorum auditorii praefati, ac litigantium indemnitate, recesserit a decisis; quo vero ad cetera alia superius non reassumpta et non expressa, et in reliquis, persistendo in decisis quoad resolutiones praedictas:

Pro regestris omissarum re-nunciatarum nihil a notariis exigendum.

IV. Quoad regestra formalia, seu instrumenta actorum facta per eiusdem auditorii notarios in causis iam renunciatis vel transactis, comprehensis etiam illis factis a die xxvii mensis ianuarii anni mdcxxv usque ad diem ix mensis septembris anni mdcxxviii, nihil notariis praefatis deberi, nullaque iura ad eorum favorem esse reservanda;

Quid in causis reassumptis exigendum sit.

V. Tamen eisdem notariis emolumentum solius mercedis citationum et actorum in omnibus et singulis causis etiam renunciatis et transactis, seu renunciandis et transigendis, tam pro praeterito quam pro futuro; exceptis dumtaxat causis renunciatis vel transactis ante diem ix praefati mensis septembris dicti anni mdcxxviii, pro quibus faciendam esse condonationem collitigantibus in compensationem regestrorum per eosdem notarios usque ad diem, qua praefata constitutio Benedicti praedecessoris praefati emanavit omissorum, dummodo tamen eadem causae renunciatae seu transactae ante diem ix praefati mensis septembris dicti anni mdcxxviii nullo modo reassumantur, et sic respective, reservato iure notariis praedictis consequendi eorum mercedem, quatenus aliquam earumdem causarum quoquo modo reassumi contingeret etiam quoad incidentia deberi;

Notaris pro
mercede actio
competit tam
contra proce-
ratores, quam
contra princi-
pales causa-
rum.

VI. Pro exactione mercedis dictorum actorum et citationum factorum et faciendorum ad formam, ut praefertur, actionem notariis praefatis tam contra principales quam contra procuratores exercendam ad eorum arbitrium competere;

Causarum dubia non sub-
scribenda, sed
praevis allo-
tatione notarii
de citationibus,
iurium trans-
portationibus,
etc.

VII. Causarum dubia in praedicto auditorio proponenda sub poena nullitatis subscribi non posse, et subscripta non proficere, nisi in actu dictae subscriptionis una simul exhibita fuerit auditori ponenti fides notarii actuarii gratis omnino danda, in qua de praedictis citationibus et respective actorum processuum seu extractorum et iurium transportationibus seu repetitionibus in suis respective casibus praecedenter factis plenaria attestatio, in omnibus et per omnia, iuxta eiusdem auditorii decretum praevio vivae nostrae vocis oraculo die XIII mensis octobris anni proxime praeteriti publicatum, habeatur;

Renunciatio
causae penes
quemcumque
notarium fieri
potest.

VIII. Ac demum renunciaciones causarum pendentium et imposterum respective agendarum in eodem auditorio ad libitum litigantium, etiam extra acta eiusdem auditorii notariorum, et penes quemcumque aliorum tribunalium notarium, dummodo hoc casu fides authentica renunciacionis extra eiusdem sacri auditorii acta emissae in actis notarii eiusdem auditorii, qui in causam scripsit, intra quindecim dies exhibeatur, fieri posse, et aliis prout in praedicta Benedicti praedecessoris huiusmodi constitutione, et in illius § *Quamvis* in eiusdem paragraphi sine, cuius exactam observantiam iterum in hac signanter parte iniungendam esse censuerit:

Praelaudata
decreta aposto-
lica auctoritate
confirmantur.

§ 5. Nos igitur, omnibus et singulis praedictae Congregationis, a nobis, ut praefertur, deputatae, provide censitis, debita meditatione pensatis, et attendentes quod ex illorum observantiam iusti-

tiae decor et cultus, necnon litigantium indemnitas et publica oritura sit utilitas, motu proprio et ex certa scientia et apostolicae potestatis plenitudine, omnia et singula censita praedicta, et eorum quodlibet, apostolicam auctoritate, tenore earundem praesentium, perpetuo approbamus et confirmamus, omnesque et singulos defectus, etiam substantiales, si qui in eis quomodolibet intervenerint, seu intervenisse dici possit, auctoritate motuque nostris praedictis, supplementum;

§ 6. Eaque ab eiusdem auditorii notariis, illiusque causarum patronis, ac in eodem auditorio litigantibus, sub poenis praedictis, inviolabiliter observari, et ab eis nullo unquam tempore, sub quovis praetextu, titulo aut colore, aut quavis causa, minime resiliari posse, necnon praesentes et in eis contenta quaecumque, etiam ex eo quod quicumque alii, in praemissis seu eorum aliquo interesse habentes seu habere quomodolibet praetendentes, ad praemissa minime vocati et auditi, minusque causae, propter quas eadem praesentes emanarint, adductae, verificatae, seu aliis sufficienter, aut etiam nullatenus iustificatae fuerint, nullo unquam tempore de subreptionis, obreptionis, nullitatis, aut invaliditatis vitio, seu intentionis, aut alio quovis defectu, etiam quantumvis magno, inexcogitato et substantiali, sive etiam ratione enormis, enormissimae et totalis laesionis, aut quocumque alio praetextu aut iure, etiam in corpore iuris clauso, seu etiam occasione vel causa, etiam quantumvis iusta, rationabili et privilegiata, etiam tali quae ad effectum validitatis praemissorum necessario exprimenda foret, notari, impugnari, invalidari, retractari, in ius vel controversiam revocari posse, neque ipsas praesentes sub quibusvis similium vel dissimilium dispositionum

Praesentes
illiusque obser-
vanda et nullo
notandae vitio.

revocationibus, limitationibus, aut aliis contrariis ordinationibus pro tempore quomodolibet faciendis comprehendi, sed semper ab illis exceptas, perpetuo validas, firmas et efficaces existere et fore, suosque plenarios et integros effectus obtinere, ab omnibus et singulis, ad quos spectat et quomodolibet spectabit in futurum, inviolabiliter observari, sicque et non aliis in praemissis omnibus et singulis per quoscumque iudices, etiam palatii nostri apostolici praedicti auditores, ac praedictae S. R. E. cardinales, etiam de latere legatos, ac alios quavis auctoritate et potestate fulgentes, in quavis causa et instantia, sublata eis et eorum cuilibet aliter iudicandi et interpretandi facultate et auctoritate, iudicari et definiti debere, ac irritum et inane si secus super his a quoquam, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter contigerit attentari, decernimus.

Derogatio
contrariorum.

§ 7. Non obstantibus constitutionibus et ordinationibus apostolicis, ac nostris de non tollendo iure quaesito, aliisque Cancellariae Apostolicae regulis, necnon erectionibus officiorum praedictorum, et illorum concessionibus, acquisitionibus, gratiis, privilegiis, facultatibus et indultis quibuscumque, ac aliis quomodolibet motu, scientiam et potestatis plenitudine paribus ac etiam consi-

storialiter, et aliis quomodolibet per Romanos Pontifices praedecessores et successores nostros, ac etiam per nos hactenus concessis, etiam sub quibuscumque clausulis, etiam insolitis, ac derogatoriis derogatoriis, irritantibus et aliis decretis; quibus omnibus et singulis, ceterisque, illorumque tenores, ac si de verbo ad verbum nihil penitus omisso, et forma in illis tradita observata et inserti forent, praesentibus pro expressis habentes, illis aliis in suo robore permansuris, hac vice dumtaxat, harum serie, derogamus et derogatum esse volumus.

§ 8. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostrae approbationis, confirmationis, defectuum suppletionis, decreti, derogationis et voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire; si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei, ac beatorum Petri et Pauli apostolorum eius se noverit incursum.

Poenae con-
tra temerarios
huiusmodi Consti-
tutionis.

Datum Romae, apud S. Mariam Maiorem, anno Incarnationis dominicae MDCLX, vi kalendas februarii, pontificatus nostri anno x.

Dat. die 26 ianuarii 1740, pontif. anno x.

A card. pro-datarius.

Visa de Curia.

N. ANTONELLUS.

I. B. EUGENIUS.